

ULUSLARARASI ÇOKSATAR YAZARI

Rick Mofina

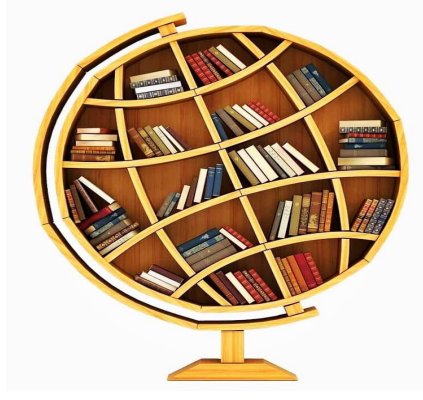
KORKTUĞU HER ŞEY

Çeviren: Ayhan Semih Koç

**EKSİK
PARÇA**

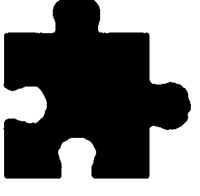
Rick Mofina KORKTUĞU HER ŞEY

Çevirmen: Ayhan Semih Koç

Düzenleme
Ny.ozlem

Eksik Parça Yayınları

Korktuğu Her Şey

Rick Mofina

Mira tarafından aşağıdaki isimle İngilizce basılmıştır:

Everything She Feared

Copyright © 2023 Highway Nine, Inc.

Yayın Yönetmeni: Asiye Ademir

Çevirmen: Ayhan Semih Koç

Editör: Kürşad Kızıltuğ

Yayma Hazırlayan: Ayşgöl Yazmacı

Sayfa Tasarımı: Sude Akbaş

Kapak Tasarımı: Serkan Cenker

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk.*No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Şubat 2025

ISBN: 978-625-6231-34-4

Türkçe yayın hakları, Kesim Ajans aracılığıyla, Lorella Belli Literary Agency ile yapılan anlaşmayla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

Rick Mofina, idam mahkûmu katillerle röportaj yapmış, Los Angeles üzerinde LAPD ile uçmuş ve Kuzey Kutbu yakınlarında Kanada Kraliyet Atlı Polisi ile devriye gezmiş eski bir gazetecidir. Cezayir, Fas, Nijerya, Etiyopya, Güney Afrika, Senegal, Mısır, Karayipler ve Kuveyt'in Irak sınırından da haberler yapmıştır. Gerçek suçlarla ilgili serbest çalışmaları The New York Times, The Telegraph (Londra, İngiltere), Reader's Digest, Penthouse, Marie Claire, The Moscow Times ve The South China Morning Post'ta (Hong Kong) yayımlanmıştır. İran'da yapılan yasadışı bir çeviri de dahil olmak üzere yaklaşık 30 ülkede yayınlanan 30'dan fazla polisiye gerilim romanı yazmış ve kitaplarının satışı 2 milyonu geçmiştir.

Eserleri James Patterson, Dean Koontz, Michael Connelly, Lee Child, Louise Penny, Tess Gerritsen, Jeffery Deaver, Sandra Brown, James Rollins, Lisa Unger, Heather Gudenkauf, Brad Thor, Nick Stone, David Morrell, Allison Brennan, Heather Graham, Linwood Barclay, Peter Robinson, Håkan Nesser ve Kay Hooper tarafından övgüyle karşılanmıştır.

Kanada Arthur Ellis Ödülü ve Barry Ödülü'nü iki kez kazanan; dört kez Thriller Ödülü finalist ve iki kez Shamus Ödülü finalist olan yazar için Library Journal "Sektördeki en iyi gerilim yazarlarından biri" diyor.

Rick Mofina Ottawa, Kanada'da yaşamaktadır.

Bu kitap Barbara için.

Her birimiz kendi cehennemini taşır.
– Vergilius, Aeneid

1

North Bend, Washington eyaleti yakınlarında

ON YEDİ YAŞINDAKİ ANNA SHAW ölmek istemiyordu.

Parmaklarını uçurumun yamacından sarkan bir dala kenetlemiş olan Anna, adrenalinin tüm vücuduna hücum ettiğini hissetti. Bu bir kâbus olmalıydı, gerçek olamazdı. ^

Ama gerçek.

Oysa sadece birkaç dakika önce uçurumun tepesindeydi ve aşağıdan akan nehrin, ormanlık arazinin ve dağların nefes kesici panoramik manzarasını seyrediyordu. Sonra bir anda kendini birkaç metre kadar aşağı düşerken bulmuş, uçurumun yamacından sarkan büyük, kıvrımlı bir ağaç dalına çarparak durabilmişti. Ve şimdi ağırlığıyla daha da bükülen ve her an kırılabilecek olan dala sımsıkı tutunma mücadelesi veriyordu.

Nefes nefese kalmış olan Anna, otuz metre kadar aşağıda akmakta olan nehrin kıyısındaki kayalıklara baktı; gözleri dehşetle dolmuştu.

Rüzgâr şiddetini iyice artırmış, genç kızın boşlukta sallanan bacaklarını sağa sola savurmaya başlamıştı. Anna, tüm gayretiyle dala tutunmaya devam ederken bir çatırtı işitti ve tüm bedeni âdetâ elektrik çarpmışçasına titredi.

“Aman Tanrım!”

Anna, uçurumun tepesinden kendisini izlemekte olan dokuz yaşındaki Katie Harmon’a yalvarırcasına bakıyordu.

“Katie! Yardım çağır!”

Şaşkınlık içindeki Katie ise gözlerini kocaman açmış, sessizliğe gömülmüştü.

Anna, uçurumun yüzeyindeki sert kayalara tutunabilmek için çelimsiz dal boyunca tırmanmaya çalıştı.

Ama kendini yukarı çektiğinde, dal onun ağırlığıyla daha da bükülüp çatırdadı. Avuç içleri dalın bir çivi kadar küçük ve keskin kısımlarıyla buluşmuştu ve şimdi yoğun bir acıyla sızlıyorlardı.

Birden dal büyük bir çatırtıyla ikiye ayrılmaya başladı, Anna biraz daha aşağı kaydı, çırpınarak dalın lifli kalıntılarına tutundu.

“Katie!” diye bağırdı. “Aman Tanrım!”

Anna yukarı baktı.

Katie gözden kaybolmuştu.

Dal tekrar çatırdadı.

Koş!!!

Katie’nin tüm içgüdüleri onu hızla koşmaya çağırıyordu.

Önden gitmiş olan diğerlerine yetişmek için umutsuzca koştu, sık ormanda kıvrıla kıvrıla ilerleyerek patikadan aşağıya doğru ilerledi.

Anna’nın düşüşü ani ve beklenmedikti ve son derece ürkütücü bir şekilde gerçekleşmişti.

Başka kimse bilmiyor, diye düşündü genç kız. Kimse bizimle değildi ki görsün!

Katie, kendini daha hızlı koşmaya zorlayarak, hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı bir şekilde koşuyordu.

Ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissediyordu, ama patika boyunca hızla ilerlemeye devam etti ve nihayet Sunny Days Merkezi’nden gelen grubun kamp kurduğu açıklığa ulaştı.

Katie, şehir dışına düzenlenen günübirlik geziye katılan yaklaşık otuz çocuk ve birkaç yetişkin gözetmenin oluşturduğu neşeli ancak sakin ortama kısaca göz gezdirdi. Grup, az önce geçtikleri uçurum kenarında gerçekleşmekte olan korkunç olaydan tamamen habersizdi. Erkek çocuklardan bazıları piknik masalarını düzenlerken, diğerleri frizbi oynuyordu. Kızlar ise sırt çantalarını karıştırıp, hevesle atıştırmalıklara ve içeceklere yöneliyor, bazıları ise fotoğraf çekmekle meşgul oluyordu.

Ama Katie, “Yardım edin!” diye bağırdığında tüm faaliyet bir anda duruverdi.

Kafalar Katie’ye çevrildi, gülen yüzler dondu, frizbiler yere çakıldı.

Gözetmenlerden biri olan Jackson endişeli görünüyordu. “Sorun ne, Katie?” diye sordu.

Göğsü hızla inip kalkan Katie, “Anna... Selfie çekerken uçurumdan aşağı düştü!” diyebilirdi nefes nefese. “Şu anda bir ağaç dalma tutunuyor!”

Jackson ve diğer gözetmenler, bir anlık şaşkınlık duraksamasının ardından durumun aciliyetini fark ederek hemen harekete geçtiler.

“Halata ihtiyacımız olacak.” dedi Jackson, diğer gözetmenlerden Adam ve Connie’ye doğru bakarak. Adam ve Connie ise hemen bir kanvas çanta bulup aceleyle fermuarını açtılar ve içinden bir demet çadır halatı çıkardılar. Sonra arkasında hıçkırık sesleri bırakarak patikadan aşağı doğru koşmaya başlamış olan Katie’yi takip ettiler.

“Herkes burada kalsın!” diye bağırdı Connie, iki adamın peşine düşerken. “Dakota, sen de herkesin olduğu yerde kaldığından emin ol!” diye ekledi, gruptaki diğer yetişkine seslenerek.

Katie’ye yetişmekte güçlük çeken gözetmenler patika boyunca koşmaya devam ettiler ve nihayet uçurumun bulunduğu bölgeye ulaştılar. Olay yeri, yere bırakılmış iki sırt çantasıyla işaretlenmişti. Katie çoktan uçurumun kenarındaydı ve aşağıya bakarken gözlerinde kocaman bir dehşet yaşıyordu.

Uçurumun kenarından sarkan dalın sadece sivri, mızrak benzeri kalıntıları kalmıştı.

Katie geri adım atarken, nefes nefese kalmış hâldeki Jackson, Adam ve Connie uçurumun kenarına ulaştılar. Aşağıya baktıklarında ise gözleri kocaman açıldı; gördükleri manzaraya inanamıyorlardı.

“Tanrım, olamaz!” dedi Connie, sesi titreyerek.

“Hayır! Hayır! Hayır!” diye bağırdı Adam.

Anna’nın bedeni nehir kıyısındaki kayaların üzerine serilmişti.

Kan çizgileri suya yayılıp âdeta bir ağ oluşturuyordu.

2

Near North Bend, Washington

ANNA’NIN CESEDİNİN KEŞFİNİ TAKİP EDEN zaman içinde olaylar âdeta bir dram operası gibi gelişti.

Connie’nin 911 çağrısı King County İletişim Merkezi’ne ulaştı. Genç kadın, panikten nefesi kesilmiş bir hâlde acil durumu bildirmeye çalıştı.

“Genç bir kız uçurumdan aşağı düştü! Lütfen... Lütfen, yardıma ihtiyacımız var.”

Operatör, sakin ve profesyonel bir şekilde kontrolü ele alarak, “Nefes alın,” diye talimat verdi. “Bana tam olarak nerede olduğunuzu ve neler olduğunu anlatın.”

Connie, soğukkanlılığını yeniden kazanarak soruları yanıtladı ve talimatları uyguladı; böylece operatör hem sağlık görevlilerini hem de King County Şerif Ofisi Kuzey Karakolu’ndan şerif yardımcılarını olay yerine gönderdi. Yardımcılar daha sonra Arama ve Kurtarma’yı talep ederek duruma müdahaleyi başlattılar.

Katie elleriyle yüzünü kapatarak, “Artık bakamıyorum,” dedi. Hıçkırarak ve titreyerek ellerini indirdi ve “Anna öldü mü?” diye sordu.

“Bilmiyoruz,” diye yanıtladı Connie, kolunu küçük kızın omzuna dolayarak, “Yardım yolda.”

Bu arada Jackson ve Adam uçurumdan hızla inmek için güvenli bir yol bulmuşlardı. Engebeli nehir kıyısı boyunca hızla ilerleyerek Anna’nın hareketsiz bedenine ulaştılar. Genç kızın uzuvları bir bez bebeğinkine benzer şekilde bükülmüş ve kıvrılmıştı. Yüzüstü yatı-

yordu, gözleri açıktı ve gökyüzüne bakıyordu, boynunun arkasından ise kan damlıyordu. Jackson ve Adam onun yanında diz çöktüler.

“Anna! Tanrım, Anna!” Adam en kötü ihtimalin farkındaydı, ama yine de kızın adını tekrarlayıp duruyordu.

Kızın hareketsiz bedeni korkularını daha da artırmıştı. Jackson onun boynunu kontrol edip sıcak ama nabızsız olduğunu fark etti; duyabildiği tek şey nehrin akışıydı.

Hemen kalp masajına başladı.

Anna’nın avuç içleri kanıyordu –tutunduğu dalın keskin parçaları tarafından delinmişlerdi– genç kızın kendini kurtarmak için yoğun bir mücadele verdiği ortadaydı. Adam nazikçe Anna’nın elini tuttu ve kayaların üzerinde yatan, parlak sarı tişörtünün içinde neredeyse ısıldayan Anna’yı inceledi. Adam’ın bilmediği şey, Anna’nın annesinin bu tişörtü kızının son doğum günü için özel olarak sipariş etmiş olduğuydu. Tişörtün üzerine –kalbin olduğu bölgeye– bir slogan işlenmişti: *Bugün Sahip Olduğumuz Tek Şey*.

Anna’nın sağ bileğinin iç kısmında “Korkusuz” yazan küçük bir dövme, sol bileğinin iç kısmında ise minik bir kalp vardı. Solmuş ve dizleri modaya uygun bir şekilde yırtılmış kot pantolonu, biri çarpmanın etkisiyle yırtılmış olan pembe spor ayakkabılarıyla tezat oluşturuyordu.

Anna’nın kafası, Jackson’ın ritmik göğüs kompresyonlarıyla aynı anda sallanıyordu, ama her iki adam da genç kızı kurtarma çabalarının muhtemelen boşa gideceğini anlamıştı.

Yine de Jackson pes etmedi ve kalp masajına ısrarla devam etti.

Bu sırada Adam’ın telefonu çaldı; arayan Connie’den numarasını almış olan acil durum operatörüydü.

“Evet... Çok fazla kanama var,” diye açıkladı Adam. “Nabızı at-mıyor. İkimiz de kalp masajı ve ilk yardım konusunda eğitimliyiz. Şu anda kalp masajı yapılıyor. Bilinci kapalı. Yanıt vermiyor. Lütfen acele etmelerini söyleyin.”

Yolu tarif etmek için telefonda kalan Adam, Anna’nın hâlen sıcak olan elini tutuyor, bir yandan da Jackson’ın hiç durmadan kalp masajı yapmasını izliyor, göz yaşlarına hâkim olmaya çalışı-

yordu. Ardından bakışlarını Anna'dan kaldırıp devasa uçuruma göz gezdirdi ve düşüş mesafesinin ne kadar yüksek olduğunu görünce midesi düğümlendi. Ve odağını kırık ağaç dalının biraz daha yukarısına yönlendirdiğinde, tepedeki Connie'nin bakışlarıyla karşılaştı.

Başını olumsuzca iki yana salladı.

Connie hızla elini ağzına götürdü, ardından arkasını döndü ve sakinleşmeyi başarana dek neredeyse iki büküm oldu. Daha sonra Katie'yi rahatlatmak için kolunu küçük kızın boynuna doladı ve birlikte yavaşça kamp alanına doğru yürümeye başladılar.

Açık alana geri döndüklerinde Connie derin düşünceler içindeydi. Sunny Days okul gezisine yaşları dokuz ile on dört arasında değişen yirmi dört çocuk katılmıştı. Onlara göz kulak olmaları için de dört yetişkin ve üç genç yardımcı görevlendirilmişti. Ama şimdi bu yardımcılardan geriye sadece ikisi kalmıştı.

Sadece kısa bir süre önce, herkes gerçekten mutlu bir yolculuğa başlamış ama şimdi kendilerini son derece üzücü bir gün yaşarken bulmuşlardı. *Asla unutamayacağım bir gün*, diye düşündü Connie.

Connie ve Katie geldiklerinde kamptaki her şey bir anda duruverdi.

“Anna iyi mi?” diye sordu gözetmenlerden biri olan Dakota.

Connie gruba göz gezdirdi, endişeli ve beklentili yüzlerle karşılaştı. Katie'nin hiç dinmeyen hıçkırıklarını bedeninin üzerinde hissediyor, kendi gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu.

“Anna düştü,” diye açıkladı gruba. “Çok kötü yaralandı, gerçekten çok kötü.”

“Anna öldü mü?” diye sordu kızlardan biri.

Connie donuk gözlerle baktı.

“Görmek istiyorum!” dedi Dylan Frick, okulda Katie'nin sınıfında olan bir çocuk.

“Hayır!” diye bağırdı Connie, ardından sesini yumuşatarak. “Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Sadece beklememiz gerekiyor.”

Bazı çocuklar ailelerini aramak ve mesajlaşmak üzere telefonlarına sarıldılar. Birkaç kız ise Katie ve Connie'nin yanına koştular ve onlara büyük bir grup hâlinde sımsıkı sarıldılar. Hep birlikte ağ-

lamaya başladılar. Arka planda ise ağaçların üzerinden gelen uzak sirenlerin hüzünlü sesini duyabiliyorlardı.

King County'den Şerif Yardımcısı Rob Hirano içinin huzursuzlukla çalkalandığını hissetti.

Ne zaman bir ölüm vakasıyla karşılaşa bu hissi hep yaşırdı.

Kurbanların aileleri ve yakın arkadaşları gibi derinden sarsılmış ve kederlenmiş insanlarla çalışmak zorundaydı. Bu tür vakaların çok duygusal ve karmaşık bir hâl alabileceğini iyi biliyordu. Çoğu zaman insanlar yıkıma uğruyordu, ki bu anlaşılır bir durumdu. Dolayısıyla Hirano'nun sakin kalması, kontrolü elinde tutması ve işine odaklanması gerekiyordu.

Olay yerindeki ilk görevli memur olarak işi gerçekten çok önemliydi.

Hirano olayın olduğu yere doğru dikkatlice yürüdü; hemen arkasında ise iki sağlık görevlisi vardı ve ekipman içeren çantalar ve bir de sepet sedye taşıyorlardı.

Jackson ve Adam kenardan izlerken, sağlık görevlileri ise Anna'nın hayati belirtilerini kontrol etmek ve telsizleriyle merkezle iletişim kurmakla meşguldü. Ne var ki genç kızı hayata döndürmek için yaptıkları tüm girişimler başarısız oldu. Anna'nın kalbinin artık herhangi bir faaliyet gösteremeyeceğinden emin olduklarında, genç kızın öldüğünü duyurdular.

"Pekâlâ," dedi Hirano ve ardından olay yerine gelmesi için adli tabibi aradı. Tam o sırada gökyüzünden büyük bir gürültü duyuldu. Bir Arama ve Kurtarma helikopteri üzerlerinde dolaşmaya başlamıştı. Hirano, telsiziyle konuşarak helikopter ekibine şimdilik beklemelerini söyledi. Adli tabibin işi bittikten sonra cesedin taşınmasına yardım etmeleri gerekebilirdi.

"Hirano, Anna'nın her açıdan fotoğraflarını çektikten sonra bölgeyi ve uçurumu da fotoğrafladı. Ardından sağlık görevlilerine dönüp, Anna'nın üzerini örtmelerini işaret etti. Görevliler merkezle iletişime geçip adli tabibin gelmesini beklerken, Hirano ise Jackson ve Adam'ı ayrı ayrı sorgulamak üzere bir kenara çekti.

Yirmi bir yaşındaki Adam Patel elleriyle başının arkasını tutuyordu. Zaman zaman Anna'yı örten örtüye bakıyor, gözleri yaşlarla doluyor, Hirano'ya tüm bildiklerini anlatırken sesi titriyordu.

Hirano daha sonra grubun lideri olan yirmi üç yaşındaki Jackson Jones'un yanına gitti. Sürekli çenesini ovuşturup gözlerini kırıştıran Jackson, Hirano'ya bilgi verirken sesi sakindi.

Ölen kız Anna Shaw'dı. On yedi yaşındaydı, Seattle'lıydı ve Sunny Days Gençlik Merkezi grubuna o günkü gezilerinde yardımcı oluyordu. Gençlik Merkezi kâr amacı gütmeyen bir sivil toplum kuruluşuydu. O sabah erken saatlerde Seattle'dan kiraladıkları bir okul otobüsüyle Sparrow Song Park'a gününbirlik bir gezi için ayrılmışlardı. Otobüs onları park yerinde bırakmıştı. Oradan da grup patika boyunca kamplarına malzeme taşımışlardı.

"Anna bizim üç genç refakatçimizden biri," diye açıkladı Jackson. "Gözetmen olmayı planlıyordu. Normalde grubun arkasını bir yetişkinin toplamasını isteriz, ama bugün Anna'nın bunu yapmasının uygun olacağını düşündük. Otobüsten en son o indi ve düştüğünde," başıyla uçuşunu işaret etti "selfie çekmek için durmuş."

"Olayın böyle olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Hirano.

"Katie bize anlattı. Yardım için bize koştu."

"Katie mi?"

"Katie Harmon. Dokuz yaşında."

"O sırada Anna'nın yanındaki tek kişi Katie miydi?"

"Evet, sanırım öyleydi."

"Yani onu gören son kişi o muydu?"

"Evet."

3

Seattle, Washington

“JAMBONLU, ÜÇ PEYNİRLİ TOST... Patates kızartması ve beyaz ekmeğe sosisli...”

Anna Shaw öldüğünde, Sara Harmon o gün Jet Town Diner’ın sipariş alma penceresinde siparişleri almakla meşguldü.

“Ve bir jambonlu omlet, yanında patates kızartması ve buğday ekmeği. Ve sonra Mel, iki tane de beyaz ekmekli BLT (jambon, marul ve domates içeren) sandviç istiyorum. Teşekkürler!”

Çatal bıçak sesleri, konuşmaların uğultusu, pişirme makinele-
rinin sesleri ve cızırdayan jambon, kızarmış patates ve soğan ko-
kuları arasında Sara, restorandaki kendi servis alanına geri döndü.

Bugün oldukça erken kalkmıştı çünkü kızı Katie’nin Anna ile yatıya kaldığını unutmamıştı. Bu sabah vahşi doğa gezisine çıkacaklarını biliyordu. Canından çok sevdiği Katie’yi düşününce kendini çok mutlu hissetti. Küçük kızının güvende olmasını umuyordu, özellikle de bakıcısı Anna ile birlikte olduğu için.

Sara yeni iş ayakkabılarına baktı ve gülümsedi. O sabah, bir önceki günün vardiyasından kalan ve ürkütücü bir şekilde kana benzeyen spagetti sosu lekesini çoktan temizlemişti.

Şimdi, sabah altıda başlayan yoğun bir vardiya sırasında, ayakkabılarının yalnızca tertemiz değil, aynı zamanda eskilerinden çok daha rahat olduğunu görmek memnuniyet vericiydi.

Sara, sabah saatlerinden beri oldukça yoğun olan lokantadaki müşterilerle meşguldü. Jet Town adlı lokanta şehrin Northgate

bölgesinde, I-5 otoyol rampalarına yakın bir yerdeydi. Bu otoyol eyaletin en işlek otoyollarından biriydi ve lokanta Seattle'da popüler bir konumdaydı. Gelenlerin çoğu mavi yakalı işçilerdi, ancak otoyola yakın olduğu için işe gidip gelenler, seyahat edenler ve vardiyalı çalışanlar da çok olurdu. Temel olarak, makul fiyata lezzetli yemek arayan herkesin uğrayabileceği bir yerdi.

Sara lokantada her türden müşteriyle uğraşmak zorundaydı. Bazıları gerçekten seçiciydi; bardakları ve kaşıkları temiz olsa bile kontrol ederler ve "Burası hiç temiz değil, neden burada yediğimi bilmiyorum." derlerdi. Bir de gerçekten mızımız olanlar vardı, sürekli yemeklerinin çok soğuk ya da çok sıcak olduğundan şikâyet eder, Sara'dan siparişleri geri götürmesini isterlerdi.

Bir de şakacılar, eline koluna fazla hâkim olamayanlar ve de uygunsuz yorumlar yapan kaba müşteriler vardı. Sara'nın isim etiketini okuyup, "Bana hizmet edebileceğin başka yollar da düşünebilirim, Sara." gibi çirkin şeyler söylüyorlardı.

Sara her türden müşteriyle muhatap oluyordu. Mekâna hırçın çocukları olan aileler de geliyordu, doğum günlerini ya da yıldönümlerini kutlayan insanlar da. Sara, pek çok çifte ilk buluşmalarında, bazılarına da ayrılmak üzereyken yemek servisi yapmıştı. Bazı müşteriler son derece talepkârdı ve hiç bahşiş bırakmazlardı; diğerleri ise tamamen sessizdi, ama "Harikaydın" gibi nazik notlarla büyük bahşişler bırakıyorlardı. Ayrıca, Sara mahallenin müdavimlerini de tanıyor, onların çocuklarının yıllar içinde büyümelerini izliyordu.

Yıllar içinde Sara aç müşterilerle başa çıkma, sakın kalma, öncelikleri belirleme ve her zaman beklenenden biraz daha fazlasını yapma konusunda gerçekten uzmanlaşmıştı.

Şimdi, masadan masaya geçip kahveleri doldururken ve insanların ihtiyaçlarıyla ilgilenirken, köşedeki iki kişilik küçük bir masada tek başına oturan bir adamı fark etti.

Adam tabağının üzerine eğilmiş, devasa bir kahvaltıyı bitirmek üzereydi. Uzun beyaz saçları banyoda ıslatılıp taranmış gibi görünüyordu, belli ki adam kendini daha güzel göstermek istemişti. Üzerinde, bir sürü kuru lekeyle kaplı eski, solmuş bir kot gömlek

vardı, altına da uzun kollu bir tişört giymişti. Pantolonu hâki renkteydi ve yürüyüş botları yıpranmış, bağcıkları kopmuştu. Pencereden dışarıya, otoparkın ötesine, çalıların arasına gizlenmiş, güneş ışığında parlayan poşetlerle dolu bir alışveriş arabasına bakıyordu.

Sara, elindeki hesabı inceleyen ve sonra cebini karıştıran müşteriyi izledi. Adam birkaç bozuk para ve buruşturulmuş bir dolarlık banknot çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Miktarın yemek borcundan daha az olduğu açıktı. Kahvesini yeniden doldururken Sara ona dostça bir gülümseme sundu ve “Başka bir şey ister misin, Lonnie?” diye sordu.

Adamın dağınık sakalına tost kırıntıları ve yumurta parçaları yapışmıştı. Etrafına el sabunu, vücut kokusu ve biraz da alkol kokusu yayıyordu.

Lonnie, lokantaya her ay birkaç kez gelen tanıdık bir yüzdü. Sara’nın bildiği kadarıyla ellili yaşlarındaydı. Birkaç yıl önce karısını ve çocuklarını, ardından işini ve en sonunda da evini kaybettiğinde hayatı altüst olmuştu. Barınaklarda kalmaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden sık sık bir üst geçidin altında ya da parklarda uyuyordu.

“İstediğin başka bir şey var mı?” Sara nazik tavrını koruyarak ona tekrar sordu.

Lonnie cevap olarak başını hafifçe iki yana salladı. Sara daha sonra elini rahatlatıcı bir jestle onun omzuna koydu.

“Merak etme. Bu benden olsun. Bir dahaki sefere arayı kapatırım, tamam mı?”

Kısa bir süre sonra Sara ve mesai arkadaşları Polly ve Beth arasında anlamlı bir bakışma yaşandı. Hepsi de zavallı adamın yavaşça otoparktan geçip eşyalarıyla dolu alışveriş arabasına doğru ilerleyişini izlemişti.

Lonnie’nin içinde bulunduğu zor durum yürekleri sızlatan türdendi.

Sabah ilerledikçe Sara, dokuz yaşında bir kızı olan otuz bir yaşındaki bekâr bir anne olarak kendi hayatını düşündü. Katie onun dünyasının merkeziydi.

Sara yıllar içinde çok şey kaybetmişti; önce kocasını, sonra babasını. Annesi ise bir yaşlılar evinde hayatını sürdürüyordu.

Şikâyet etmeyi bırak, dedi Sara kendi kendine. Herkesin canı yanıyor. Herkes bir şeyler taşıyor.

Çalışmaya devam ederken, kolunun alt tarafını ve bileğinin iç kısmını kaplayan dövmesine baktı; kocaman açmış gri ve beyaz çiçeklerden oluşuyordu. *Benim taşıdığım şey bu.* Sara için bu dövme onun kim olduğu hakkında çok şey ifade ediyordu, ona her gün düşündüğü bir şeyi hatırlatıyordu.

Bunu hiçbir şey değiştiremez.

Aradan çok uzun yıllar geçmişti ve korktuğu şeyler gerçekleşmemişti. Karanlığın geçmişte kalmasına izin vermeliydi. Bu konuda her şeyin yoluna gireceğinden emindi.

Ama mali açıdan Sara için zaman daralıyordu ve bir an önce bir şeyler yapması gerekiyordu.

Jet Town'da çalışmaya başladığında Sara henüz lisedeydi. Şimdiye kadar tanıştığı en iyi, en tatlı ve en yakışıklı adam olan Nathaniel ile bu lokantada tanışmıştı. Nathaniel'in Salem, Oregon'da işlettiği bir motosiklet tamir dükkânı vardı, ama British Columbia'daki arkadaşlarını görmek için seyahat ederken bir gün Jet Town'a da uğramıştı. Ondan sonra buraya sık sık uğramayı hiç ihmal etmemiş, hatta Sara'nın çalışıp çalışmadığını öğrenmek için önceden arar olmuştu. Sara'yı görmeden edemiyordu ve Sara da ondan çok hoşlanıyordu. Evlendikten sonra Sara, Salem'e taşınmış ve Katie'yi orada doğurmuştu. Nathaniel aniden öldüğünde ise Sara'nın dünyası başına yıkılmıştı. Evlilikleri çok iyi gidiyordu çünkü Nathaniel gerçekten iyi bir adamdı. Son derece nazik ve dürüst bir kalbi vardı.

Nathaniel öldükten sonra Sara kendi evine geri dönmüş ve geçinebilmek için Jet Town'da tam zamanlı çalışmaya başlamıştı.

Nathaniel bile onun hakkındaki gerçeği ve neden çocuk sahibi olmak konusunda isteksiz olduğunu asla öğrenememişti. Ama Nathaniel'in merhametli bir yüreği vardı, baba olmak için yanıp tutuşuyordu ve Sara onu çok seviyordu. Nathaniel ona umut vermişti... Ve böylece Katie'ye sahip olmuşlardı.

Ama sonra... Neden ölüp bizi bırakıp gitmek zorundaydın, Nathaniel?

Her şeye rağmen Sara başka bir hayata başlamıştı ve lokantada çalıştığı için minnettardı. İyileşmesine yardımcı olmuştu. Artık aradan yıllar geçmişti ve Sara Jet Town'da en uzun süre çalışmış olan personeldi.

Mekânın sahibi ve baş aşçı Mel Carver sık sık ona "Sen bir ömür buradasın galiba, evlat." diye takılırdı.

Polly ona her zaman, "Sen bir efsanesin." derdi.

Beth ise her zaman, "Sen asla buradan ayrılamazsın." diyordu.

Neredeyse üç yıldır –yani diğer garsonlardan daha uzun süredir– lokantada çalışmakta olan Beth ve Polly bile ayrılmayı düşünüyorlardı. Polly bir pilotla evlenecekti ve Avustralya'ya taşınabilirdi. Beth ise Las Vegas yakınlarında yeni bir motelin sahibi olan kız kardeşinden iş teklifi almıştı.

Sara'nın durumu o kadar iyi değildi. Kazandığından daha fazla para harcıyordu, bu da onu korkutuyor ve hayatı hakkında düşünmesine neden oluyordu. Emlakçılık yapan iki kadının tavsiyesine uymayı planlıyordu. Müşterilerini pazarlık yapmak üzere sık sık Jet Town'a getiren bu kadınlar Sara'yı tanımaya başlamıştı. Ona emlakçılık lisansı almasını önermişlerdi.

"İnsanlarla aran çok iyi," demişti kadınlardan biri. "Çok rahat bir hayat sürebilirsin. Geleceğini de düşün. Kızın için bir üniversite fonuna, kendin için bir emeklilik planına ihtiyacın olacak. Lisans konusunda sana yardımcı olabiliriz."

Kadınlar Sara'ya dersler ve sınav için çalışma konusunda rehberlik etmeyi ve iyi bir emlak acentesinde işe başlamasına yardımcı olmayı teklif etmişlerdi. Sara onları reddetmemiş, düşündükçe bu fikir daha da hoşuna gitmişti.

Mola sırasında Sara, kutularla dolu olan personel soyunma odasında idi. Telefonunu çıkardı ve emlakçılık lisansını nasıl alacağına dair bilgiler içeren bir web sitesine baktı. Yeni bir hayata başlayacağı için o kadar heyecanlıydı ki alt dudağını ısırды. Tam o sırada telefonu Sunny Days'in yöneticilerinden Connie Atkinson'dan gelen bir mesajla titreşti.

Mesaj şöyle başlıyordu: "Korkunç bir kaza oldu..."

Okumayı bitirdiğinde Sara hemen mutfaktaki Mel'in yanına koştu.

“Gitmem gerek!” Önlüğünü çıkarmaya başlamıştı bile. “Katie'nin gezisinde bir sorun çıkmış, hemen gitmeliyim!”

“Ne?” Elinde spatula, Mel Sara'ya döndü. “Ne olmuş? Nereye gideceksin?”

Sara soyunma odasından çantasını aldı ve aceleyle kapıdan çıktı. Arabasına doğru koştu, çantasından anahtarlarını çıkardı, kalbinin hızla çarptığını hissetti.

4

North Bend, Washington eyaleti yakınlarında

ŞERİF YARDIMCISI ROB HİRANO nehirden yukarı tırmandı.

Diğer şerif yardımcılarıyla birlikte patika boyunca ilerlerken, yapması gerekenlerin bir listesini zihninden geçirdi.

Kurallara uygun hareket et.

Bu vakayı bir kaza, intihar ya da başka bir şey olarak değerlendirmek için henüz çok erkendi. Hirano, ölüm mahallini nehir ve tepeden kapattırarak korumaya almış, diğer şerif yardımcılarını ve polis ekiplerini oraya göndermişti. Jackson Jones ve Adam Patel'e göre başka kimse yaralanmamıştı. Hirano her ihtimale karşı sağlık görevlilerine her iki adamı da muayene etmelerini söylemiş, daha sonra Katie Harmon ve gruptaki diğer kişileri de incelemelerini istemişti.

Anna Shaw'ın ailesine haber verdiğimizde de onlara ihtiyacımız olabilir çünkü ailesi buraya gelecek. Ne söylersek söyleyelim gelecekler.

Hirano derin bir nefes aldı ve Anna'nın cesedinin üzerini örttükleri için rahatladığını hissetti. Olay yerinde görevli yetişkinlerle konuşması bitip Sunny Days grubuna ulaştığında, Seattle TV'den ilk haber helikopteri olay yerine gelmişti bile. Hirano muhabirlerin polis telsizini dinlediğini ve hızlı hareket ettiğini biliyordu.

Gündüz kampında çocuklar küçük gruplar hâlinde çimlerin üzerinde oturuyordu. Bazıları ağlıyor ve birbirlerine sarılıyordu. Üç çocuk tek başınaydı, yüzlerinde ciddi bir ifade vardı ve birbirlerine futbol topu atıyorlardı. Diğer çocuklar piknik masalarında telefonlarıyla konuşuyor ya da mesajlaşıyorlardı.

Polis telsizlerinden gelen sesler polis memurlarının geldiğini gösteriyordu. Daha büyük çocuklardan bazıları onların yanlarına gitti; gerçekten odaklanmış ve ciddi görünüyorlardı.

“Anna öldü mü?” diye sordu bir çocuk.

“Gidip bakabilir miyiz?” dedi bir diğeri. “Helikoptere binebilir miyiz?”

“Neler oluyor?” diye sordu kızlardan biri.

Hirano avuçlarını kaldırdı.

“Ben Şerif Yardımcısı Rob Hirano. Olanlar ciddi ve yardımınıza ihtiyacımız var,” dedi. “Her birinizle konuşacağız. Lütfen sabırlı olun, bu çok önemli. Buradaki arkadaşlarım işe koyulacak.”

Memurlar ifadeleri toplamaya başladığında Hirano önce not defterine, sonra da gruba baktı.

“Connie Atkinson burada mı?”

Connie neredeyse gözden kaybolmuştu; bir ağacın altında Katie ile yalnız oturuyordu. Hirano’yu duyduğunda ayağa kalktı ve ona doğru yürürken üstünü başını temizledi. Şerif yardımcısına sabahki olayları anlatırken, Hirano da notlar aldı.

“Otobüsten en son Anna ve Katie indi,” diye başladı Connie. “Biz buradaki patikada yürürken onlar da arkamızdan geldiler.” Connie titreşen telefonunu görmezden geldi. “Sonra Katie çığlık atarak yardım istedi.” Parmaklarını saçlarında gezdiren Connie başıyla kanvas bir çantayı işaret etti. “Yanımıza çadır ipleri aldık, hemen yardıma koştuk ama... Oh, Tanrım!” Connie elleriyle yüzünü kapattı, hıçkırarak ağlıyordu. “Artık çok geçti.” Connie’nin nefesi kesildi. “Anna bir günlüğüne bize yardım etmeye gönüllü olmuştu. Oh, Tanrım!”

Konuşulanları duymayan Katie ağacın altından onları izliyor, gözlerini onlardan hiç ayırmıyordu.

Hirano, nihayet Connie’yle konuşmasını bitirdiğinde, Anna Shaw’ın okul gezisi için verilen onay formunu istedi. Parmakları titreyen Connie ise sırt çantasındaki klasörden bir kopya çıkardı.

“Onunla konuşmadan önce Katie Harmon’inkine de ihtiyacım olacak.”

Connie'nin telefonu tekrar titreşti; bu kez arka cebinden çıkartıp baktı.

“Ebeveynler çocuklardan haber alıyor ve soru sormak için hiç durmadan arıyorlar tabii,” diye açıkladı Connie, burnunu çekerek. “Tanrım, onlara ne diyeceğim?”

Hirano, “Onlara ciddi bir olay yaşandığını ancak tüm bilgilere sahip olmadığınızı söyleyin,” dedi. “Yardım ekibinin çoktan burada olduğunu ve daha fazlasını daha sonra öğreneceğinizi açıklayın.”

Connie, başını sallayarak ve telefonuna gelen mesajları okuyarak, “Buraya gelip çocuklarını alıp alamayacaklarını öğrenmek istiyorlar.” diye aktardı.

Hirano, “Evet, ama işimiz bitene kadar otoparkta kalmaları gerekiyor,” diye karşılık verdi. “Herkesle konuşmamız bittiğinde çocukları dışarı çıkaracağız.”

Hirano karşılaşacağı zorlukların farkındaydı, ancak bu şartlar altında şerif yardımcılarının çocukları yanlarında bir ebeveyn ya da avukat olmadan da tek başlarına sorgulayabileceklerini biliyordu. Telsizle diğer şerif yardımcılara ve polis ekiplerine olay yerine şerit çekmelerini ve patika başına birilerini yerleştirmelerini söyledi.

“Kimse içeri girmeyecek.” dedi telsizine konuşarak.

Derin bir nefes alan Connie, Hirano için Katie'nin formunu çıkardı. Ardından mesajları yanıtlamaya koyuldu, Hirano ise ağacın yanma giderek Katie'yle baş başa oturdu.

Katie'nin gözyaşlarıyla dolu gözleri devriye üniforması içindeki Hirano'nun üzerinde gezindi. Hirano ise siyah gömleği, zırhlı yeleği, vücut kamerası, kılıflı silahı ve diğer ekipmanlarıyla, terör ve kaosun ortasındaki bu dokuz yaşındaki kıza endişe verici görünmüş olması gerektiğinin farkındaydı.

Yine de Hirano, küçük kızla konuşan ilk polis memuru olduğu gerçeğini göz ardı edemezdi. Bu onun ilk ifadesini almak için tek şansıydı. Sorgulamayı doğru yapmak zorundaydı. Not alırken Katie'nin videosunu kaydettiğinden emin olmak üzere vücut kamerasını kontrol etti.

“Merhaba Katie. Ben Şerif Yardımcısı Rob Hirano ve yardım etmek için buradayım, tamam mı?”

Katie başıyla onayladı.

“Tüm bu teçhizatım seni rahatsız etmesin. İşim gereği bunları giymek zorundayım.”

Katie gözyaşlarını sildi. Yüzü ızdırapla ağırlaşmıştı. Saçlarının yarısı açık, yarısı da omuzlarına değen sarı örgüler hâlindeydi.

“Benimle konuşabilecek misin?” diye sordu Hirano.

Katie usulca ağlayarak omuz silkti.

“Sana bazı şeyler soracağım,” dedi Hirano. “Ne olursa olsun bana olan her şeyi anlatmanı istiyorum, tamam mı?”

Mavi gözleri şerif yardımcısınıninkilerle buluşan Katie, “Anna öldü mü?” diye sordu.

“Anna kötü yaralandı, çok ciddi şekilde yaralandı,” diye açıkladı Hirano. “Şimdi yanında sağlık görevlileri var ve işimiz henüz bitmedi, daha yapılacak çok şey var. Ama Anna ciddi şekilde yaralandı.”

Katie’nin omuzları titredi. Gözlerini yumup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Annemi istiyorum! Annemi istiyorum!” Yumruklarını gözlerine bastırdı.

Hirano, “Anneni buraya getireceğiz,” dedi. “Bunun zor olduğunu biliyorum ama güçlü olmana ihtiyacım var, tamam mı?”

Hirano gezinti için verilen onay formuna göz attı.

“Bana yardım etmene ihtiyacım var. Tam adın Kaitlyn Jean Harmon mı?”

“Katie’yi kullanıyorum.” diye yanıtladı küçük kız.

“Pekâlâ, Katie. Demek dokuz yaşındasın. Doğum günün ne zaman?”

“Haziran’ın yirmi beşi.”

“Annenin adı Sara Harmon ve Seattle’da yaşıyorsun.” Hirano formdan adresini okudu.

“Evet. Annem gelip beni alabilir mi lütfen?”

“Onu buraya getireceğiz ya da seni ona götüreceğiz. Ama işimiz bittikten sonra ve bu biraz zaman alabilir, tamam mı?”

Katie başıyla onayladı.

“Pekâlâ Katie, Anna’yla ilgili neler olduğunu bana anlatmanı istiyorum. Acele etme.”

Katie güçlkle yutkundu. Olayları anlatmaya başladığında Hirano küçük kızın yüz ifadesini dikkatle inceledi. Onun yaşındaki çocukların genellikle vicdanlı ve dürüst olduklarını biliyordu. Ancak bu aynı zamanda bazılarının koşullara, risklere ve tepkilere bağlı olarak yalan söylemekte ustalaştığı bir yaştı. Hirano yalana işaret edebilecek belirtiler arıyor, küçük kızı dikkatle dinliyor ve ara sıra sorular soruyordu.

Katie, Anna’nın uçurumun kenarında selfie çektiği kısma geldiğinde nefesi kesildi, kelimeleri boğazında düğümlendi.

“Anna aniden düşüverdi,” dedi. “Gerçek olduğuna inanamadım. Çıglık attı ve birden kayboldu. Aşağıya baktım ve bir ağaca tutunmuş, bana yardım çağırmamı söylüyordu, çok korkmuştum ve koşmaya başladım, hiç durmadan koştum.”

Katie elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Hirano uzun bir süre Katie’yi izledi. Küçük kızın omuzları titriyor, başı sallanıyordu. Hirano kısa bir an için onun hareketlerinin aşırı bir tepki, hatta abartı içerdiğini düşündü. Bunun titremesinden mi kaynaklandığı, yoksa aslında parmaklarının arasından onu izleyip izlemediği konusunda şüpheyeye düşmüştü.

Emin değildi.

Katie sakinleşene, titremesi ve gözyaşları durana kadar bekledi. Sonra daha fazla soru sordu. Soruları bittiğinde, Connie’yi yanma çağırdı ve sağlık görevlileri Katie’yi değerlendirirken onunla ilgilenmeye devam etmesini istedi.

Hirano bir süre tek başına yürüdü.

Günlük kampta diğerleriyle görüşen diğer yardımcılara bakarken, çavuşunu aradı.

“Elimizde ne var Rob?” diye sordu polis çavuşu.

“Emin olamıyorum,” dedi Hirano. “Bu konuda dedektiflerin yardımına ihtiyacımız olacak.”

“Bunun açık bir vahşi doğa kazası olmadığından mı şüpheleniyorsun?”

“Sadece içgüdüsel bir his.”

“Adli tabip ne diyor?”

“Yoldalar.”

“Pekâlâ, Rob. Bir dedektif ekibi oluşturacağız. Sen kaleyi korumaya devam et.”

Telefon görüşmesini sonlandıran Hirano, açık not defterine ve Katie Harmon’la yaptığı görüşmeden sonra daire içine aldığı kelimelere baktı.

Muhtemelen yanıltıcı yanıtlar.

5

North Bend, Washington yakınlarında

DETEKTİF CARL BENTON sivil bir Ford Explorer aracı Seattle'dan doğu yönüne doğru I-90 üzerinde sürerken, Kadın Detektif Kim Pierce ise penceresinin önünden geçen ormanlık araziye bakmıyordu bile.

Hız sınırının çok üzerinde seyreden ve cipin acil durum ışıklarını yakmış olan Benton, Pierce'a bakmaya devam ederken trafiğin içinden hızla ilerledi.

Pierce, olay yerine ilk gelen ve hâlâ orada olan şerif yardımcısından aldığı notlara odaklanmıştı. Olayı zihninde özetledi: *Ölen kişi on yedi yaşında bir kız, düşerek ölmüş gibi görünüyor, tek tanık ise dokuz yaşında küçük bir kız.*

Pierce kendi notlarına devam ederken diğer notları da gözden geçirdi.

Bir saatten kısa bir süre önce Pierce ve Benton, Seattle şehir merkezindeki King County Adliyesi'nde bulunan King County Şerif Ofisi'ndeki masalarındaydı. Dedektif Çavuş Art Acker oturdukları yere gelip yakasını açıp kravatını gevşettiğinde, Pierce bir saldırı vakasıyla ilgili ek bir raporu tamamlamaktaydı.

Acker, "Az önce Kuzey Karakolu'ndan bir telefon aldık," diye duyurdu. "North Bend'in doğu tarafındaki özel alan olan Sparrow Song Park'ta bir ölüm vakası var. Kim, bu dava senin, yetkili sensin. Seni oradaki şerif yardımcısıyla temasa geçireceğim."

Pierce tam o anda kaşlarını belli belirsiz kaldırmış olan Benton'ın yüz ifadesini fark etti.

Acker, “Benton’ı da yanına al,” dediğinde Benton’ın kaşları biraz daha yukarı kalktı. Kollarını sıvadı, diğer masalara baktı.

“Grotowski ve Tilden, siz de gitseniz iyi olur,” diye devam etti Acker. “Oraya vardığınızda ayrılmanız gerekirse diye farklı bir araç alın.”

Arabaya doğru yürürlerken Pierce, Acker onu davanın başına getirdiğinde Benton’ın nasıl da şaşırılmış görüldüğünü düşündü. Bu tepki ona Benton ve diğerlerinin kendisini ekibe kabul etmeye henüz hazır olmadıklarını daha açık bir biçimde hissettirmişti. Pierce, tamamı beyaz erkeklerden oluşan ekipteki tek kadındı ve ekibe katılalı henüz üç hafta olmuş, üstelik dedektifliğe yeni başlamıştı.

Henüz bir çaylaktı.

Evet, uyum sağlamak her zaman zaman alan bir şeydir, ama Pierce onu kabul etmekteki tereddütlerinin çaylak olmasından daha fazla bir şeyle ilgili olduğunu düşünüyordu. Kendisini rahatsız eden bir ânı hatırladı ve bunun da sebebin bir parçası olabileceğini düşündü.

Bu olay Pierce ekibe katıldıktan yaklaşık üç gün sonra gerçekleşmişti. Kahve almak için masasından ayrılmıştı. Geri döndüğünde Grotowski ve Tilden’in Benton’la masasında konuştuklarını görmüştü. Ekipteki en deneyimli kişi olan Benton sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, onlarla sohbet ediyordu. Pierce, onlara yaklaştıkça Benton’ın söylediklerinin bir kısmını duymuştu. Onlar konuşmayı aniden kesmeden önce, “Onun kökeni” sözlerini yakalamıştı. Onu gördüklerinde, Tilden hemen konuyu Seahawks futbol takımının son maçlarına çevirmişti.

Onun kökeni mi?

Bu sözler Pierce’ı rahatsız etmişti.

Pierce kimden ya da neyden bahsettiklerinden veya konuşmanın detaylarından emin değildi. Hiçbir şey duymamış gibi davranarak çalışma masasına geri dönmüş, olayı görmezden gelmeyi tercih etmişti.

Ancak o iki kelime, “Onun kökeni”, onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Dedektif olduğunda, bültende onun hakkında kısa bir biyografi yayınlanmış, annesinin Kızılderili, babasının ise Guatemalalı olduğundan bahsedilmişti.

Acaba etnik kökenimle mi ilgili bir sorunları var? diye düşünmüştü Pierce. *Belki de yanlış anlıyorum. Umarım yanıliyorumdur.*

Kimse o ân hakkında Pierce'a bir şey söylememişti. Ve departmandaki ilk gününde herkesin içten gülümsemeleriyle karşılaşmış, herkesle tek tek el sıkışmıştı. Acaba hisleri tamamen bir hayal ürünü olabilir miydi? Ya da çaylaklara uyguladıkları bir tür çetin ceviz polis testine maruz kalmış olabilir miydi?

Eğer öyleyse, diye düşünmüştü Pierce, ben buna hazırım.

Şimdi Ford Explorer cip otoyolda doğuya doğru hızla ilerlerken ve ikiliyi Anna Shaw'ın öldüğü olay yerine biraz daha da yaklaştı-
rırken, Benton dişlerinin arasından ıslık çaldı ve "Demek Art seni başımıza getirdi ha," dedi. "Gerçekten buna hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Buna hazır mıyım?

Pierce çalışmasına bir göz attı, sonra pencereden dışarı baktı. Ağaçlar hızla geçip gidiyordu, tıpkı onun hayatı gibi. O ve ailesi çok sık taşınırlardı ve o her zaman okuldaki yeni kızdı. İnsanlar sık sık onunla dalga geçer ya da kökeni yüzünden onu dışarlardı. Etrafındaki ırkçılığın kokusunu her zaman hissedebiliyordu. Annesi ve babası, "Sen yoluna devam et, Kim," derlerdi. "Bırak bu şey seni daha güçlü kılsın."

Pierce tam da bunu yapmıştı.

Anne ve babasının iki kişilik personelden oluşan bir ofis temizlik şirketleri vardı. Pierce ergenlik çağındayken onlarla çalışmış, ama bir polis karakolunu temizlemek için ihale aldıkları dönemde, birkaç memurun tavsiyesi üzerine polis olmaya karar vermişti.

Anne ve babası gibi Pierce da çok çalışmış, para biriktirmiş, üniversiteye gitmiş, ceza adaleti alanında diploma almış ve bu arada bir eş, anne ve şerif yardımcısı olmuştu.

Akademideki temel eğitiminde gerçekten iyiydi. Şerif yardımcısı olduğunda, alabildiği kadar çok fazladan ders almıştı. Bunlar arasında cinayetlerin araştırılması ve tanıklarla, kurbanlarla ve şüphelilerle nasıl konuşulacağına dair dersler de vardı. Ayrıca dedektiflerle birlikte çalışıyor ve her zaman yeni şeyler öğreniyordu.

Pierce, devriye yardımcısı olarak çalıştığı beş yıl boyunca her şeyi tecrübe etmişti. Boğulmaktan şişmiş cesetler, yangınlarda kaskatı kesilmiş bedenler ve hurdaya dönmüş arabalarda birbirine dolanmış cesetler görmüştü. Dayak, bıçaklama, vurulma, intihar ve cinayetlerle mücadele etmişti. Peki, kendini buna hazır hissediyor muydu? Birkaç saniye düşündükten sonra Benton'a cevap vermek için döndü.

“Hayır, Carl.”

“Ne?” Benton ona son derece ciddi bir yüz ifadesiyle baktı. “Hazır olmadığını mı düşünüyorsun?”

Pierce ise sakın bir tavır içindeydi.

“Düşünmüyorum, Carl. Hazır olduğumu *biliyorum*.”

Benton başını salladı ve gülümsemeye başladı. “Güzel,” dedi. “Davanın günlüğünü tutmalısın, saatleriyle birlikte.”

“Hallettim bile.”

“Vay be Kim, bu harika.” Yola odaklanan Benton alt dudağını dışarı çıkardı. “Ayrıca, bu dava oldukça basit. Üzücü ama kazara bir ölüm gibi görünüyor, selfie çeken bir genç.”

Şimdi şaşıрма sırası Pierce'taydı. Benton'ın, olayın gerçekleştiği yerde bulunmadan ya da olayı gören herhangi biriyle konuşmadan karar verebilmesinin tuhaf olduğunu düşünmüştü. Vahşi doğada meydana gelen ölümlerle ilgili önemli şeyleri aklında tutarak notlarını yazmaya devam etti.

*Aksi kanıtlanana kadar her zaman suç kastı olduğunu varsay.
Vahşi doğada gerçekleşen bir ölüm, mükemmel bir cinayet olabilir.*

6

North Bend, Washington yakınlarında

BENTON, FORD EXPLORER marka aracı Sparrow Song Park'ın otoparkına sürdü. Haber minibüsleri, şerif birimleri ve özel araçlar çoktan oradaydı. Pierce onları saydı ve saat de dâhil olmak üzere notlar aldı. Adli tabip de olay yerindeydi.

Aralarında basın mensuplarının da bulunduğu yaklaşık iki düzine kişi, bir şerif yardımcısının görev yaptığı patikanın girişini kordon altına alan sarı şeritte toplanmıştı.

Pierce ve Benton sivil kıyafetliydi; ikisi de kot pantolon giymişti. Arkasında SHERIFF yazan ceketler giymişler ve rozetlerini ön tarafa takmışlardı. İhtiyaç duydukları şeyleri toplayarak ciplerinden ayrıldılar.

Benton çenesiyle plakasız bir cipi işaret etti ve cip yanlarına gelerek park etti. Dedektif Grotowski ve Tilden araçtan inip onlara katıldılar.

“Çetenin hepsi burada, Kim, hepsi senin.” dedi Benton, bir haber helikopteri tepesinde gümbürderken.

Pierce bir an için araçları, otoparkı, ıııklı bir direğe sabitlenmiş kubbeli güvenlik kamerasını inceledi; sarı şeridin etrafındaki insanlara ve haber kameralarına bakarak durumun ciddiyetini derinden hissetti.

Heyecana ve karmaşaya kapılmaması, sakin kalması için kendini uyardı. İşine odaklandı, çünkü olup biten her şeyden önemlisi, genç bir insanın ölümüyle ilgili soruşturmanın kendi ellerinde olmasıydı.

Orman havasından derin bir nefes alan Pierce, diğer dedektifleri grubun içinden sarı şeride doğru yönlendirdi.

Yüzü endişeyle gerilmiş bir kadın Pierce'a, "Affedersiniz," dedi. "Affedersiniz, siz kimsiniz?"

O daha cevap vermeden bir adam Pierce'a yaklaşarak yüksek sesle "Yetkili sen misin?" diye sordu. "Adli tabip neden burada? Ne oldu böyle?"

Etraflarında daha fazla insan toplandı ve sesi korku ve öfkeyle çatallaşan başka bir kadın, "Çocuklarımız içeride ve onları görmemize izin vermiyorlar!" diye yakındı.

Pierce, gazetecilerin omuzlarındaki iki TV kamerasının kendisine doğrultulmuş olduğunu fark etti. Diğer muhabirler ellerinde telefonlarla kayıt yapıyorlardı.

"Oğlumuz bana mesaj attı." Bir kadın telefonunu kaldırdı, sonra da yolu işaret etti. "Bana birinin öldüğünü duyduğunu ve polisin orada çocuklarımızı sorguladığını söyledi!"

"Neler olduğunu bilmek istiyoruz!" dedi yüksek sesli bir adam. "Biz olmadan çocuklarımızla konuşmanız yasadışı! Onları alıkoyamazsınız! Avukat tutacağız, size dava açacağız!"

"Siz kimsiniz?" diye sordu bir kadın.

Bir anlık sessizlikte Pierce araya girerek kibarca cevap verdi.

"Ben Dedektif Kim Pierce. Sorularınız olduğunu ve sıkıntılı bir dönemden geçtiğinizi anlıyorum. Bir olay ihbarını araştırıyoruz. Sizi temin ederim ki çocuklarınızla konuşma ve bilgi toplama yetkimiz var."

Bir kadın "Çocuklarımızı görmek istiyoruz." diye bağırdı.

"Biliyorum," dedi Pierce. "İşimiz biter bitmez sizi onlarla burada yeniden bir araya getireceğiz. Üzgünüm, ne yazık ki şu anda söyleyebileceklerimiz bu kadar."

Pierce, yardımcısının kendisi ve diğer dedektifler için kaldırdığı polis şeridine döndü. Altından geçerken, kendisini Seattle'daki bir televizyon kanalının muhabiri olarak tanıtan bir kadının sorusunu işitti arkadan.

"Dedektif Pierce," diye seslendi muhabir, "kurbanın yaşını ve cinsiyetini teyit edebilir misiniz?"

Pierce durdu, arkasını döndü ve muhabiri süzerken ortam büsbütün durgunlaştı. Ebeveynlere, kameralara ve telefonlara dikkatle

bakarak, “Üzgünüm ama şu anda hiçbir şeyi doğrulayamayız.” diye bilgilendirdi.

Pierce ve diğer dedektifler eldivenlerini çekiştirerek patikada ilerlemeye devam ettiler. Şerif Yardımcısı Rob Hirano onları bekliyordu ve park alanından duyulma mesafesinin dışında olduklarından emindi. Hızlı bir tanışma faslının ardından Hirano birkaç dakika boyunca notlarını gözden geçirerek şimdiye kadar atılan adımlar hakkında bilgi verdi. Sunny Days grubunun günlük kamp-ta beklediğini söyleyerek sözlerine devam etti:

“Çocuklar epey üzgün ve bir an önce ayrılmak istiyorlar. Burada sağlık görevlileri ve adli tabip var, ayrıca ek işlerde yardımcı olmak üzere yardımcılar ve polisler de var.”

Sonra Hirano, elleri hâlâ eldivenli, içinde Washington Eyaleti ehliyeti bulunan şeffaf bir delil torbasını Pierce’a uzattı. On yedi yaşındaki Anna Catherine Shaw fotoğrafta Pierce’a bakıyordu.

Hirano, “Bunu adli tabip almış.” dedi.

Pierce, bir kanıt tutanağı imzaladıktan sonra ehliyeti inceledi, ardından onu cebine koyup notlar aldı.

“Araçla gelirken özetini okudum,” dedi. “Düştüğünde yanında olan tek kişi Kaitlyn Jean Harmon ve o da dokuz yaşında; doğru mu?”

“Evet. Katie adını kullanıyor.”

“Bunun bir kaza olmayabileceği konusunda kuşkuya düşmene neden olan neydi? Katie Harmon’la ilgili olarak muhtemelen yanıltıcı yanıtlar verdiğini belirtmişsin.”

“Evet, biraz kaçamak cevaplar veriyor gibiydi,” dedi Hirano. “Onu yanlış anlamış olabilirim, ama seni de çağırarak olayı iyice araştırmamız gerektiğini düşündüm.”

Pierce başıyla onayladı ve o notlar alırken Benton söze girdi.

“Anna Shaw düştüğünde selfie çekiyordu, değil mi?” diye sordu.

Hirano, “Anladığımız kadarıyla öyle.” dedi.

“Bakın,” dedi Benton, “dünyanın her yerinde insanlar tehlikeli selfie’ler çekerken ölüyor. Bu trajik bir düşüş, başka bir şey değil.”

Pierce, Benton’a sert bir bakış attı. “Neler olduğunu söylemek için *soruşturmanın* belirlemesine ne dersin, Carl?”

Benton, teslim olmuşçasına ellerini havaya kaldırdı.

“Katie Harmon şimdi nerede, Rob?” diye sordu Pierce, Hirano’ya.

“Kampta, bir kenarda bekletiyoruz. Yanında bir şerif yardımcısı var.”

“Peki hiç yarası var mı?”

“Fiziksel olarak değil. Sağlık görevlileri onu muayene ettiler. Yine de oldukça sarsılmış durumda.”

“Pekâlâ, yola çıkmadan önce,” dedi Pierce “Carl, Lyle...” Tilden’a başıyla işaret etti, “Park sahibiyle temasa geçmemiz gerekiyor. Parktaki güvenlik kamerasından görüntü alınmasını sağlayın. Siz geri dönün, tüm araç plakalarını kaydedin ve parktaki araç kameralarını ve telefon fotoğraflarını araştırın. Sonra kampta bize katılın.”

“Ben *seninle* ortak olduğumu sanıyordum.” dedi Benton.

“Sadece Lyle’la git.” diye karşılık verdi Pierce.

“Eğer bunun bir kaza olduğunu düşündüğümü söylediğim içinse...”

“Carl!” diye kesti Pierce, gözlerini ona dikerek. Bu saçmalık için zamanı yoktu, uğraşması gereken yeterince şey vardı. “Sen Lyle ile gidiyorsun, tamam mı?”

“Lider sensin.” dedi Benton, gönülsüz bir selam vererek.

“Rob,” dedi Pierce, “Shaw’ın düştüğü noktaya kadar giden güzer-gâhı bize göster.”

Küçük ekip patika boyunca ilerlerken, Pierce da telefonuyla video kaydı yaptı. Sarı şeritle kordon altına alınmış bölgeye ulaştılar. Orada görevli şerif yardımcısı onları kabul etti. Şeridin birkaç metre ötesinde yerde iki ayrı sırt çantası vardı.

Onların ötesinde de uçurum.

“Kamp gözetmenleri buraya geldiğinden beri sadece ben ve bir şerif yardımcısı oraya gittik, kimse onlara dokunmadı.” diye açıkladı Hirano; sırt çantalarına giden yolu işaret ederek ve Pierce için şeridi kaldırarak.

Kayıt yapmaya devam eden Pierce, sırt çantalarının yanına giderek onları açtı, bir ön envanter yaptı ve birinin cebinde kapüşon, çorap, ceket, telefon, kulaklık ve şarj kablosu gibi şeyler buldu. Ayrıca çikolata, portakal, havuç çubukları, elma dilimleri, bir su şişesi, küçük bir kozmetik çantası, tampon, nane şekeri, sakız, el dezenfektanı, losyon, böcek spreyi, dudak kremi, bir fırça ve bir saç bağı buldu.

Pierce içeriği not ettikten sonra bölgeyi inceledi. Çimlerin olduğu bölümden çalıların arasına yayılmış taşlara, oradan da ormana geçiliyordu. Sırt çantalarının yakınında toprakta bir dizi silik kısmi ayak izi fark etti, fotoğraflarını çekti ve notlar aldı; mümkün olan en kısa sürede kalıp çıkarılması gerektiğini düşündü.

Sonra uçurumun kenarına gitti.

Uçurumun kenarında duran Pierce, Anna Shaw'ın hayatına mal olan manzarayı seyretti.

Aşağıya, yaklaşık yirmi metre aşağıdaki ağaç dalına baktı. Dalın kalıntıları bir pençenin bükülmüş, boğumlu parmakları gibi uzanıyordu. Daha aşağıya, nehir kıyısına baktı ve dalın kalıntılarını gördü. Yere yakın bir yerde, cesedin üzerindeki çarşafı ve ölüm mahallindeki araştırmacıları gördü.

“Bizi oraya götürebilir misin, Rob?”

Hirano onları Sunny Days kampı gözetmenlerinin kullandığı güzergâh boyunca yönlendirdi.

Birkaç dakika sonra Pierce ve grubu, Adli Tıp Bürosundan Cindy Lehman ve Hilary Fung'a katıldılar. Dedektifler takım elbise ve eldivenliydi, Pierce'a bilgi vermek için işlerine ara verdiler.

Dedektif Fung, cesedin konumunu kontrol ettiklerini, ateşini ölçtüklerini ve çevreyi, hava durumunu ve kendilerine aktarılan ilk tanık ifadelerini not ettiklerini söyledi. Bölgeyi fotoğraflamaya ve ölçümler yapmaya devam edecekler, ardından uçurumun tepesine de bir göz atacaklardı.

Fung, “En belirgin neden düşme gibi görünüyor,” dedi. “Ancak otopsi yapılana kadar herhangi bir sonuca varmayacağız. Hazır olduğumuzda, Arama Kurtarma'dan onu taşıyabileceğimiz güvenli bir bölgeye hava yoluyla nakletmesini isteyeceğiz.”

Fung ekledi: “Diş kayıtlarından ya da parmak izlerinden kimliğini tespit edeceğiz.”

“Teşekkür ederim,” dedi Pierce. “Kıza benim de bir bakmam lazım.”

Cesede yaklaştılar ve yanına çömeldiler. Fung çarşafı kaldırdığında Pierce, Anna Shaw'ın korkunç bir şekilde bükülmüş kollarına

ve bacaklarına bakarak gerildi. Genç kızın ensesinde kan birikmişti. Sonra Pierce onun gözleriyle karşılaştı: Donmuş gibi açık, hayattan yoksun. Ehliyetinden, Anna Catherine Shaw olduğu anlaşıyordu.

Pierce genç kızın yüzünün, dövmelelerinin, işlemeli sloganlı tişörtünün, yırtık kot pantolonunun ve bir ayakkabısı eksik olan ayaklarının fotoğraflarını çekti.

Bu dünyada sadece on yedi yıl yaşadın, diye düşündü. Bu selfie hayatına değer miydi, Anna? Burada olan bu mu?

Pierce, Anna'nın ruhunun huzur bulmasını diledi. Sonra da Fung'a başıyla işaret etti, o da çarşafı indirdi.

Pierce, iki gözetmenin –Jackson Jones ve Adam Patel'in– nehir kıyısında oturup Hirano ile birlikte bekledikleri noktaya gitti. Onlarla ayrı ayrı görüşen Pierce, yaptıkları eylemleri ve bunları yaklaşık olarak ne zaman yaptıklarını not ederek ifadelerini aldı.

“Anna Shaw size bir şey söyledi mi?” Pierce her birine sormuş ve her birinden hayır cevabını almıştı.

Pierce, adli tıp dedektiflerinin çalışmakta olduğu ölüm mahalline geri döndü. Bir yandan video çekerken bir yandan da etrafı inceledi. Kırık dalı ve metrelerce ötede Anna'nın diğer spor ayakkabısını gördü.

Ama bir şey eksikti.

Önce dedektiflere, sonra Hirano'ya, sonra da Jones ve Patel'e Anna Shaw'ın telefonunu bulan olup olmadığını sordu.

Kimse bulamamıştı.

Pierce nehrin kıyısı boyunca yürüdü; boşuna arıyordu. Sonra kendisine katılan Dedektif Larry Grotowski'ye dönmeden önce akan suya baktı.

“Ne düşünüyorsun, Kim?”

“Bu bölgenin ve kızın düştüğü uçurumun incelenmesi gerek. Ve telefonunu bulmak için nehir de dâhil olmak üzere tüm bölgeyi taramamız gerekiyor.”

“Birkaç arama yapacağım.” dedi Grotowski.

“Güzel.”

Pierce derin bir nefes aldı. Katie Harmon'la konuşma vakti gelmişti.

7

North Bend, Washington yakınlarında

KATİE HARMON NEHİRDEN gelen esintiyle titriyordu.

Birisi ona üzerinde Washington Üniversitesi yazan kocaman bir kapüşonlu sweatshirt vermişti.

Kıyafetin içinde neredeyse kaybolmuş olan Katie, başını bir kadın şerif yardımcısının omzuna yaslamıştı. Bir ağacın altında yerde oturuyorlardı. Katie, şerif yardımcısının elindeki tabletten *Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler*'i izliyordu ve "Hey-ho, Hey-ho..." diye çalan bir şarkının hafif tınıları duyuluyordu.

Pierce yakında bulunan sağlık görevlisinin yanına gitti ve onu kenara çekti.

"Katie nasıl?" diye sordu.

"Değerleri hâlâ biraz yüksek," diye açıkladı sağlık görevlisi. "Epey üşümüş, solgun ve endişeli. Onu hareketsiz tutuyoruz ve su içiriyoruz. Bu şartlar altında durumu iyi sayılır."

"Ama bilinci yerinde, değil mi? Onunla konuşmam gerek."

"Evet, sorun olmaz. Ben hemen yakında olacağım."

"Sana olayla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Bana Anna'nın ölüp ölmediğini sordu. Bilmediğimi söyledim. Korkmuş; eve gitmek istiyor."

"Tamam, teşekkürler."

Pierce'ın aklı Katie'yle en iyi nasıl görüşebileceğine takılmıştı.

Anna Shaw'ı canlı gören son kişi oydu.

Hirano küçük kızın yanıltıcı cevaplar vermiş olabileceğine işaret etmişti. Pierce'ın ayrıntılı cevaplara ihtiyacı vardı ama ani trajik olaylarla travma geçiren çocukların hafızalarının çarpıtılmış ya da bozulmuş olabileceğini biliyordu. Her şeyi tartarak Katie'nin yanına gitti ve Grotowski de onlara katılınca onunla birlikte çimlere oturdu.

“Merhaba Katie, ben Dedektif Kim Pierce.”

Katie dizlerini göğsüne doğru çektiğinde, Pierce onun hafifçe sallanmaya başladığını fark etti.

“Bu Dedektif Larry Grotowski,” diye tanıttı. “O sadece bizim bir videomuzu kaydediyor. Bu işimizin bir parçası.”

Grotowski küçük kıza dostça bir el salladı.

“Ona Larry diyebilirsin,” diye sürdürdü Pierce. “Seninle hemen hemen aynı yaşlarda iki kızı var. Benim de senin yaşlarında bir oğlum var. Bana Kim diyebilirsin. Tamam mı?”

Gözyaşlarını silen Katie hiçbir şey söylemedi.

Pierce elini cebine attı ve Katie'ye temiz bir mendil uzattı, o da kabul etti. Katie kapüşonun altından yüzünü silerken, Pierce onun buz mavisi gözlerini, sarı saçlarının güzel yan örgülerini fark etti.

“Annemin beni hemen eve götürmesini istiyorum.” diye sızlandı Katie.

“Şu anda yolda.”

“Herkes Anna'nın öldüğünü söylüyor... Onu uçurumun dibinde gördüğümde...” Titrek nefesler aldı. “O gerçekten öldü mü?”

“Anna çok kötü yaralandı, çok kötü ve insanların onunla ilgilenmek için yapması gereken pek çok şey var. Ve bize yardım etmene ihtiyacımız var. Bize yardım edebileceğini düşünüyor musun?”

Katie kayıtsız bir şekilde omuz silkti, kollarını dizlerine doladı ve sallanmaya devam etti.

“Cesur ve güçlü olmana ihtiyacım var,” diye sürdürdü Pierce. “Olan her şeyi anlatabilmen için bu önemli, tamam mı?”

“Ama ben diğer polise her şeyi anlattım zaten.”

“Biliyorum tatlım, ama tam olarak ne olduğunu anlamama yardım etmene ihtiyacım var, böylece buradaki işimizi bir an önce tamamlayıp seni annenin yanına götürebiliriz.”

Katie hafifçe hıçkırdı.

“Biliyorum, biliyorum Katie, bu çok zor ama önemli çünkü orada senden başka kimse yoktu.”

Katie sallanmaya devam etti.

“Şöyle başlayalım,” dedi Pierce. “Bu sabah evde uyandığında ne yaptın?”

“Dün gece Anna’larda yatıya kaldım.”

“Anna’nın evinde mi uyandın?”

“Anna benim bakıcım.”

“Ne zamandır sana bakıcılık yapıyor?”

“Uzun zamandır, sanırım.”

“Birkaç ay mı, bir yıl mı, daha uzun mu?”

“Bir yıl sanırım. Bugün yardım etmek istedi ve erkenden kalktık.”

Pierce başını sallayarak onu konuşmaya devam etmesi için cesaretlendirdi.

“Sunny Days’e gittik ve herkesle birlikte otobüse bindik.”

“Nereye oturdunuz?”

“En arkaya.”

“Sen ve Anna konuştunuz mu?”

“Evet, müzik ve diğer şeyler hakkında.”

“Ne tür şeyler?”

“Erkek arkadaşı Tanner’dan yeni ayrıldı.”

“Tanner mı? Tanner’ın soyadı ne?”

“Bishop, sanırım.”

“Buna üzölmüş müydü?”

“Evet, sanırım, ama gezide olduğu için mutluydu.”

“Peki, otobüste herhangi bir olay, herhangi bir şey yaşandı mı?”

Katie soruyu düşünürken gözlerini yere dikti ve başını iki yana salladı.

“Emin misin?” diye sordu Pierce.

“Hiçbir şey olmadı.”

“Tamam, tamam, iyi gidiyorsun Katie. Otobüs buraya geldiğinde ne oldu?”

Katie tekrar omuz silkti. “Sırt çantalarımızı alıp otobüsten inen ve patikada herkesi takip eden en son bizdik. Diğerleri oldukça ilerideydi.”

“Sizinle birlikte yürüyen başka biri var mıydı?”

Katie başını iki yana salladı. “Onlar çok ilerideydi.”

“Sadece sen ve Anna mı vardınız?”

“Evet, kelebekler, kuşlar vardı ve bir tavşan gördük.”

“Ne hakkında konuştunuz?”

“Ne kadar güzel olduğunu konuştuk. Anna fotoğraf çekiyordu.”

“Yani otobüsten kamp alanına doğru yürüyordunuz. Başka biriyle karşılaştınız mı ya da başka birini gördünüz mü?”

“Hayır.”

“Yani sadece sen ve Anna vardınız. Sonra ne oldu?”

Katie gözlerini kırpıştırarak, “Uçurumun kenarına geldik.” dedi.

“Sonra ne oldu?”

Katie ellerine bakıyor, parmaklarıyla oynuyordu. “Anna, burası çok güzelmiş, Katie, selfie çekmek istiyorum dedi.”

“Selfie mi? Öyle mi dedi?”

“Evet.”

“Pekâlâ, devam et.”

“Orada biraz dinlenmek için sırt çantalarımızı çıkardık. Sonra Anna telefonunu eline aldı.” Katie kimseye bakmadan başını salladı. “Ben de dedim ki...” Sesi yumuşayarak fısıltıya dönüştü “Tamam, dikkatli ol, Anna dedim.”

“Bunu sen mi söyledin?”

“Evet, uçurum yüzünden.”

“Tam olarak bunları mı söyledin?”

“Evet.”

“Sonra ne oldu?”

“Arkasını döndü ve uçurumun daha iyi bir görüntüsünü alabilmek için geri geri yürümeye başladı.” Katie ellerini birbirine kavuşturup dudaklarını yaladı. “Dikkatli ol dedim ama çok güzel olduğunu söyleyip geri geri yürümeye devam etti ve sonra...”

Katie nefesini tutarak kelimeleri zorla telaffuz etti.

“Birden aşağı düştü, ıgık attı, artık orada değildi!”

Katie hiçbir şeye odaklanmadan dümdüz önüne bakıyordu. “Ama onun sesini duydum. Uçurumun kenarından aşağıya baktım ve dışarı sarkan bir ağaç dalına tutunmuştu. Yardım getirmem için bana yalvarıyordu! O kadar korkmuştum ki ne yapacağımı bilemedim! Ben de koşmaya başladım!”

Katie hıçkırarak konuşuyordu; sesi fısıltıya dönüşecek kadar zayıflamıştı.

“Buraya geldim ve yardım için haykırdım. Jackson, Adam ve Connie geldiler ama uçuruma vardığımızda...” Katie’nin yüzü acıyla buruşmuş, gözlerini sıkıca kapatmıştı. “Anna’yı kayalıkların dibinde gördüm. Korkunçtu!”

Katie yeniden konuşmaya başlamadan önce uzun bir an geçti.

“Annemi istiyorum! Annemin beni hemen eve götürmesini istiyorum!”

“İşimiz neredeyse bitti.” diye temin etti Pierce.

“Lütfen!”

“Bize yardım edecek birkaç şey daha kaldı tatlım,” dedi Pierce. “şimdi, sen yardım için koşmaya başladığında, Anna hâlâ dala tutunuyor muydu?”

“Evet.”

“Anna düştüğü sırada telefonu elinde miydi?”

“Sanmıyorum.”

“Nereye gittiğini gördün mü?”

Katie başını iki yana salladı.

“Telefonunla hiç fotoğraf çektin mi?”

“Hayır, benimki sırt antamdaydı. Anna daha iyi fotoğraflar çekerdi.”

“Anna düştüğünde ya da yardım aldıktan sonra yakınınızda başka birini gördün ya da duydun mu?”

“Hayır.”

“Anna’nın bir şeye basıp basmadığını gördün mü?”

“Hayır.”

“Hava rüzgârlı mıydı?”

“Bilmiyorum.”

“Bu olaydan önce Anna ile herhangi bir tartışma ya da anlaşmazlık yaşadınız mı?”

“Hayır.”

“Küçük bir tane bile mi?”

“Hayır, o benim arkadaşım.”

“Anna düşmeden önce bir şey söyledi mi?”

“Sadece bir resim çekmek istediğini...” Katie kelimelerle boğuşuyordu “Ve... Ve... Ve ben ona sürekli...” Katie’nin sesi iyice kısılmıştı. “Ona dikkatli olmasını söyleyip durdum.”

Pierce uzun bir ânın geçmesine izin verdikten sonra Katie’nin kolunu okşadı.

“Katie, bize yardım ederek iyi iş çıkardın. Şimdilik işimiz bitti. Sağlık görevlilerinin sana bir göz atmasını sağlayacağız ve sonra seni eve götüreceğiz.”

Pierce, Katie’yi sağlık görevlisi ve şerif yardımcısıyla bıraktı, notlarını gözden geçirmek için oradan uzaklaştı, derin bir nefes aldı ve diğer çocukları inceledi.

Gruplar hâlinde toplanmışlardı, bazıları şerif yardımcıları ve polislerle konuşuyordu. Bazıları umutsuzluk içinde birbirlerini teselli ediyordu.

Masum bir gezi trajediyle sonuçlanmıştı. *En azından öyle görünüyor*, diye düşündü Pierce telefonu çaldığında.

Arayan Benton’dı. “Anna Shaw’ın ailesi otoparka geldi,” dedi. “Haber yayılıyor. Bilmeleri gerekiyor.”

“Onlara bir şey söyledin mi Carl?”

“Hayır, lider sensin.”

Pierce telefonu kulağına daha sıkı bastırdı ve bundan sonra yapması gereken şey için kendini hazırladı.

“Hemen geliyorum.”

8

North Bend, Washington yakınlarında

LYNORA SHAW GERÇEKTEN endişeli görünüyordu.

Telefonunu kalbine yakın tutuyor, bir yandan da kocasının kolunu sıkıca kavriyordu.

Chuck Shaw'ın bronzlaşmış ellerinin arkası yara bere içindeydi ve bir şantiyeden alelacele geldiği için üzeri kurumuş çimentoyla kaplıydı. Gözleri ise yoğun bir şekilde Dedektif Pierce'a sabitlenmişti.

Pierce ne zaman kurbanların aileleriyle karşılaşa –hayatlarının sonsuza dek değişeceği o anda– tüm ayrıntılar hafızasına kazınırdı; örneğin birinin o sabah tıraş olurken çenesinde oluşan bir çizik, ya da yumrukların mutfak masalarına vurulması, ya da insanların kötü haberi kabul etmeyerek acı dolu iniltilerle sendeleyerek uzaklaşması gibi.

Bu anlar Pierce'ı uykusuz gecelerinde, hatta gününün sessiz aralıklarında bile takip ediyordu.

Pierce için bu, işinin en zor ama en önemli kısmıydı ve bugün bu şartlar altında yapabileceğinin en iyisini yapmaya kararlıydı. Otoparkta, hâlâ gündüz kampında olan çocuklarından gelen mesajları okuyan ebeveynler arasında söylentiler uçuşuyordu. Haberlerde ve sosyal medya paylaşımlarında spekülasyonlar dönüyordu.

Pierce, Anna Shaw'ın anne ve babasının acil durum araçları ve bir ambulansın arasındaki uzak bir köşeye götürülmesini ve bu bölümün şeritle çevrilerek medya ve diğer kişilerden korunmasını talep etmişti. Aileye biraz mahremiyet sağlamak istemişti.

Benton ve Tilden, Shaw'lara ve diğer aile üyelerine –Lynora Shaw'ın kızkardeşi ve onun kocası– alana kadar eşlik etmişti. Ambulanstaki iki sağlık görevlisi alarma geçirilmiş ve yakınlarda hazır bekletilmişti. Dakikalar sonra Pierce, Grotowski ve Hirano ile birlikte gelmiş ve Anna Shaw'ın anne ve babasına yaklaşırken onların tavırlarını özümsemeye, ayrıntılara kilitlenmeye ve kendini hazırlamaya başlamıştı.

“Ben Anna Shaw'ın annesiyim,” dedi Lynora, Pierce'a. “Kızım nerede?”

“Yetkili siz misiniz?” diye sordu Chuck. “Neler oluyor?”

“Anna yaralandı mı? Buradaki insanlar bir şeyler söylüyorlar!” Lynora'nın gözleri Pierce'inkileri aradı. “Bize neler olduğunu söyleyin lütfen!”

Çiftin yüzlerini okuyan Pierce durumu bildiklerini anladı.

Aileler kendilerine söylenmeden hemen önce her şeyi anlardı. Polis faaliyetlerinden, kapsamından, yoğunluğundan, havadaki baskın alarmdan durumun kötü olduğunu bilirlerdi. Ama bilmek istemezlerdi. Yanılıyor olmaları için Tanrı'ya yalvarırlardı. Kalplerinin derinliklerinde haberin doğru olmamasını, dünyadaki en kötü şeyin gerçekleşmiş olmamasını dilerlerdi, tıpkı her ebeveynin yapacağı gibi.

Ama haberin kötü olduğunu bilirlerdi.

Ve bunu onlara iletmek Pierce'ın göreviydi.

“Ben Dedektif Kim Pierce.” diye başladı.

Ama Chuck Shaw ısrarını sürdürdü. “Dinleyin,” dedi, korku ve öfke yüzünün derinliklerine işlemiş hâlde. “Lynora bir aileden Anna'ya bir şey olduğuna dair telefon aldı. Ben de iş yerimden hemen ayrılıp karımı bankadan aldım, ama buraya geldiğimiz süre boyunca kimse bize bir şey söylemedi!” Shaw uzaktaki helikoptere baktı. “Bize bilgi verecek misiniz?”

Pierce, üzgün bir ifadeyle gözlerini kırptırdıktan sonra elini cebine atıp Anna'nın ehliyetini gösterdi.

Lynora'nın elleri ânında ağzına gitti.

“Bay ve Bayan Shaw, bu sizin kızınız Anna Catherine Shaw mu?”

Lynora gözlerini sımsıkı yumdu, gözyaşlarına hâkim olamadı.

“Evet.” dedi Chuck, sesi titreyerek.

“Çok üzgünüm ama size kötü haberlerim var.”

“Oh, Tanrım, hayır!” Kelimeler Lynora’nın boğazını yırtarcasına yükselmişti.

Shaw’ların arkasındaki adam ve kadın –Lynora’nın kız kardeşi ve kocası– ellerini çiftin omuzlarına koyarak yaklaştılar.

“Bunu size söylemek zorunda olduğum için üzgünüm,” dedi Pierce, soğukkanlı ama samimi bir sesle. “Anna bir uçurumun kenarındayken oldukça yüksek bir mesafeden düştü. O kadar kötü yaralanmıştı ki... Kurtulamadı. Çok üzgünüm.”

Lynora yere yığılacak gibi oldu. Chuck, Lynora’nın kız kardeşi ve kocası onu tam zamanında yakaladılar. Sonra Lynora’nın bağrından yumuşak bir inilti koptu, giderek bir ölüm perisi feryadına dönüştü ve bölgeden taşarak otoparka, ağaçların arasından geçip gökyüzüne kadar yükseldi. Chuck ise karısını tutarken derin bir iniltiyle titriyordu.

Sağlık görevlileri ambulansın arka kapılarını çoktan açmışlardı ve Lynora’nın kız kardeşi ile kocasının yardımıyla Shaw’ları arka tarafa oturtttular.

Pierce ve diğerleri çaresiz bir şekilde yanlarında durdular. Sağlık görevlileri çifti bir battaniyeyle sardılar. Lynora’nın kız kardeşi eğilerek Lynora ve Chuck’ın bacaklarını ovuşturdu. Dakikalar geçtikçe kederleri onları daha da tüketiyordu.

Lynora’nın yüzü Chuck’ın göğsüne gömülmüştü. Chuck ise karısının başını tutarken gözleri boş bakıyordu, ta ki ağzından sözcükleri çıkarmayı başarana kadar.

“Nasıl, nasıl oldu, kızım neden düştü?”

Pierce, perişan hâldeki babanın kederli yüzüne baktı. “Bir tanık bize selfie çektiğini söyledi.”

“Selfie mi?” dedi Chuck güçsüz bir sesle. “Yani kızımız kahrolası bir selfie yüzünden mi öldü?” Başını iki yana salladı. “Onu gören tanık kimmiş?”

Pierce tereddüt etti ama onlara söylemeye karar verdi. Zaten yakında öğreneceklerdi.

“Katie Harmon.”

Chuck başını iki yana sallayarak gözlerini kapadı. “Katie’ye Anna bakıyordu. Bu yolculuk için dün gece bizde yatiya kaldı. Benimle birlikte erkenden kalktılar. Onları Sunny Days otobüsüne ben götürdüm.” Bir elini yüzünde gezdirdi. “Anna’nın bana söylediği son şey ‘Seni seviyorum baba.’ oldu.”

Chuck hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Lynora başını kaldırdı ve “Anna’yı görmem gerek,” dedi güçlkle konuşarak. “Kızım nerede, lütfen beni ona götürün.”

“Çok üzgünüm,” dedi Pierce. “Ama şu anda bu mümkün değil.”

“Neden mümkün değil?” diye sordu Chuck. “O bizim kızımız. Onu görmek istiyoruz.”

“Adli tıp ekibi onunla birlikte. Ve şu anda, bu tür vakalarda, adli tıp ekibinin onu Harborview’daki ofislerine götürmesi prosedür gereği. Çalışanları sizinle Jefferson’daki ofislerinde sonraki adımlar ve düzenlemeler hakkında konuşacak.”

Pierce birkaç saniye bekledikten sonra Shaw’ların kayınbiraderiyle göz göze geldi.

“Onları Harborview’e götürebilir misiniz?”

“Evet, tabii ki onları götürebiliriz.” dedi.

“Bay ve Bayan Shaw,” dedi Pierce, “Anna’ya ne olduğuyla ilgili tüm soruları yanıtlamak için daha fazla araştırma yapacağız. Kaybınız için çok üzgünüz. Başınız sağ olsun.”

Shaw’lar başlarıyla teşekkür etmiş ya da etmemiş olabilirlerdi. Bunun bir önemi yoktu.

Battaniyenin altında birbirlerine daha sıkı sarıldılar, daha da yakınlaştılar, acılarıyla kaynaştılar.

Pierce uzaklaşmadan önce her birinin omzuna dokundu.

Kendine özel bir köşe bulup derin bir nefes aldı ve işine devam etmeden önce kendini toparlamaya çalıştı.

İşinin en nefret ettiği kısmı buydu çünkü ne zaman bir anneye, babaya, kocaya, eşe, kız kardeşe, erkek kardeşe ya da arkadaşına sevdiği birinin öldüğünü söylese, kendisinin de bir parçası ölüyordu.

9

North Bend, Washington yakınlarında

SARA HARMON, SPARROW Song Park'ın güvenlik kulübesine ulaştığında Chevrolet Trailblazer marka aracını yavaşlattı.

Kulübede kimse yoktu.

Asfalt yol boyunca hızlanarak ilerledi. Nabzı hızla atarken bir yandan da telefonuna bakıyor ve hiçbir gelişme bulamıyordu. Bir helikopter neredeyse ağaçların tepelerine degecek kadar alçaktan geçtiğinde daha da dehşete düştü.

Katie'yi derhâl bulup eve getirmeliyim.

Daha önce, otoyolda giderken –cipini arabaların ve kamyonların etrafından hızla sürerken– Sara'nın düşünebildiği tek şey bu olmuştu. Telefonundaki eller serbest modunu ve sesli komutları kullanarak, neler olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek için sayısız mesaj göndermişti.

Lokantadayken, ilk sms mesajında gözetmenlerden biri olan Connie Atkinson kampta korkunç bir olay meydana geldiğini ve Sara'nın hemen gelmesi gerektiğini söylemişti. Ondan sonra Connie'nin mesajları düzensizdi. Bir sonraki mesajda, “Korkunç bir trajedi yaşandı. Katie sarsılmış durumda ama sağlığı iyi.” yazıyordu.

Trajedi mi? Katie sarsıldı mı? Ne tür bir trajedi?

Sara'nın Katie ile konuşma talebi cevapsız kalmıştı.

Sara'nın Katie'nin telefonuna yaptığı aramalar cevapsız kalmıştı.

Sara'nın Connie'nin telefonuna yaptığı aramalar cevapsız kalmıştı.

Sara'nın Anna'nın telefonuna yaptığı aramalar cevapsız kalmıştı.

Trajedi mi? Ne trajedisini?

Sonra, Connie en son mesajında Sara'ya Katie'yi patika başındaki park yerinde, polis kordonunda beklemesini söylemişti.

Polis kordonu mu? Yüce Tanrım!

Nihayet otoparka geldiğinde, Sara aklını yitirmek üzereydi. Işıkları yanıp sönen acil durum araçları, haber kamyonları, kame-ralar ve insanlar bir uçta toplanmıştı.

Hiç boş yer yoktu. Kenara park etti, anahtarlarını, telefonunu, çantasını aldı ve hâlâ üzerinde olan iş kıyafetiyle –koyu renk tişörtü ve koyu renk kot pantolonuyla– koşmaya başladı.

Sara park alanının sonuna ve sarı polis şeridini gördüğü patika başına doğru koştu. Perişan hâldeki ebeveynler çocuklarıyla birlikte oradan ayrılıyor, arabalarına doğru yürürken onları teselli ediyorlardı. Sara gruptan gruba koşturarak Katie ve Anna'yı aradı, onları sordu. Kimse bir şey bilmiyordu.

Anna neden benimle iletişime geçmedi? O çok sorumlu biridir.

Televizyon muhabirlerinin insanlarla röportaj yaptığını gören ve endişesi daha da artan Sara, en yakındaki kameranın yanına gitti. Kameranın objektifi ve parlak ışığı, kucağında bir erkek çocuğu tutan bir kadına dönüktü. Kadın, küçük bir grubun arasındaydı ve saçları gösterişli bir şekilde taranmış, bol makyajlı ve elinde mikrofon olan bir kadın muhabirle konuşuyordu.

“Duyduğumuza göre,” diyordu muhabire, “bir kız uçurumdan düşüp ölmüş...”

“Kim düşmüş?” diye sordu Sara yakındakilere. “Kimin düştüğünü bilen var mı?” Çoğu omuz silkti. Sara biraz daha yüksek sesle, “Lütfen, bilmem gerek!” dedi.

Göz ucuyla izleyen muhabir, Sara'ya doğru bir adım attı ve mikrofonu yüzüne doğru tuttu. Kamera ve ışık şimdi Sara'nın üzerindeydi.

“Affedersiniz,” dedi muhabir. “Bizimle konuşur musunuz?”

İçinde öfke ve korku yükselen Sara başını iki yana salladı ve derhâl oradan uzaklaşarak polis şeridine ve oradaki polis memurlarına doğru ilerledi.

“Lütfen bana yardım edebilir misiniz?” Sara elinde pano olan bir şerif yardımcısına seslenmişti. “Kızımı almak için buraya gelmem söylendi.”

“Evet, hanımefendi. Adı neydi kızınızın?”

“Katie Harmon. Kaitlyn Jean Harmon, dokuz yaşında, Sunny Days grubuyla birlikte.”

Memur isim listesine odaklandı, sonra “Adınız, hanımefendi?” diye sordu.

“Sara Harmon. Ben onun annesiyim.”

“Kimliğinizi görebilir miyim?”

Sara cüzdanından ehliyetini çıkardı. Şerif yardımcısı bir sayfa açtı ve elindeki pano ile kalemi Sara’ya doğru çevirdi.

“Şurayı imzalayın, lütfen.” dedi, panonun üzerindeki belli bir noktayı işaret ederek.

Sara imzaladıktan sonra memur bir adım uzaklaştı, dönüp omuz mikrofonuna erişti ve ona bir şeyler söyledi. Sonra Sara’ya, “Lütfen kenara çekilin hanımefendi. Birazdan onu dışarı çıkaracaklar.” dedi.

“Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?”

“Yetkim yok hanımefendi.”

Sara kelimelerin içinde boğulurcasına yalvardı.

“Kızım içeride! Söyleyin bana! O iyi mi? Söyleyin bana!”

“Üzgünüm hanımefendi ama elimde hiçbir bilgi yok. Lütfen bir kenarda durun.”

Şaşkına dönen ve transa geçmiş gibi hareket eden Sara, çocuklarını alan diğer ebeveynleri izledi. Yıllar önce lokantada çalışmış olan Daria Ahmadi gibi tanıdığı bazı ebeveynler de vardı.

Daria on bir yaşlarındaki kızı Leyla’nın bandın altından geçmesine yardım ediyordu.

“Daria!” diye seslendi Sara onun koluna dokunarak. “Ne oldu?”

“Ah, Sara. Korkunç, çok korkunç. Çocuklardan birinin öldüğü söyleniyor.”

“Aman Tanrım, hayır! Kim ölmüş? Kim olduğunu biliyor musun?”

“Hayır anne,” dedi Leyla gözyaşları içinde. “Ölen kişi bir gözetmenmiş.”

“Gözetmen mi? Kim?” diye sordu Sara.

Şerif yardımcısı bir adım daha yaklaşıp, “Hanımlar, üzgünüm ama devam etmeniz gerekiyor. Lütfen.” diyerek kadınları uyardı.

“Gitmeliyiz Sara.” dedi Daria.

Zihni allak bullak olan Sara geri çekildi, ellerini birbirine kenetleyip parmaklarını birbirine doladı ve eklemlerini dua edencesine dudaklarına değdirdi. Sonra arkasında SHERIFF yazan ceketler giyen bir adam ve kadın çıka geldi. Önce şeridin başındaki şerif yardımcısıyla sessizce konuştular, ardından adamın bakışlarını takip ederek Sara’ya yaklaştılar.

“Siz Katie Harmon’ın annesi Sara Harmon mısınız?” diye sordu kadın.

“Evet, Katie için geldim. Bakıcısı Anna Shaw’la birlikte bu geziye çıktık.”

Adam ve kadın birbirlerine ciddi ciddi baktılar. Sara ise tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

“Ben Dedektif Kim Pierce, bu da Dedektif Larry Grotowski.”

“Katie’ye bir şey mi oldu? Ne oldu?” diye sordu Sara.

“Çok üzgünüm,” dedi Pierce. “Görünüşe göre Anna Shaw düşerek ölmüş ve o sırada kızınız da yanındaymış.”

Elleriyle ağzını kapatan ve gözleri dehşetle dolan Sara, geriye doğru sendeleyerek Washington Eyalet Devriyesi’ne ait bir cipe çarptı.

Kendisine sarılıp gözyaşlarıyla savaşmadan önce bir an donup kaldı, Pierce ise perişan hâldeki annenin kolunu ovuştururken soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Ardından Sara, sesi bir fısıltıyı zar zor aşarak, “Katie buna tanık oldu mu?” diye sordu.

“Öyle olduğuna inanıyoruz,” diye yanıtladı Pierce. “Onunla konuştuk.”

“Durumu nasıl?”

“Oldukça sarsılmış durumda; sağlık görevlileri onu muayene ettiler ve içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında gayet iyi olduğunu söylediler.”

“Peki ya Lynora ve Chuck, Anna’nın anne ve babası?”

“Buradalar ve biliyorlar.”

Sara başını iki yana salladı. “Aman Tanrım, bu çok korkunç!”

“Siz iyi olabilecek misiniz?” diye sordu Pierce.

Sara çantasından mendil çıkardı.

“Bilmiyorum, ben sadece... Ah, Tanrım, Katie’yi hemen eve götürmek istiyorum.”

“Sizin için arayabileceğimiz biri var mı?”

“Hayır, ben iyiyim. Katie’yi aldıktan sonra daha da iyi olurum.”

Pierce ona bakmaya, onu değerlendirmeye devam etti; ta ki Sara’nın dikkati patika başına, şeride ve bir kadın şerif yardımcısının kolundaki Katie’ye kayana kadar. Katie büyük kapüşonun içinde çok küçük görünüyordu, yüzü neredeyse görünmüyordu.

Annesini fark eden Katie, kendisini şerif yardımcısından koparak ona doğru koşmaya başladı. Sara ise yere çömeldi ve kollarına atılan Katie’yi sımsıkı kucakladı. Birkaç dakika boyunca kızının boğuk hıçkırıklarını kendi üzerinde hissetti. Kendisi de hıçkırarak ağlıyordu, ama sonra Katie’nin gözyaşlarını silerek kızının biraz soluklanmasına izin verdi.

“Herkes Anna’nın öldüğünü söylüyor.” dedi Katie.

“Biliyorum, tatlım. Bu çok kötü, çok korkunç. Sen iyi misin?”

Dedektifler izleyip dinlerken Sara, Katie’nin saçlarını okşadı.

“Anna’nın düştüğünü gördüm. Selfie çekiyordu ve ona dikkatli olmasını söyledim. Ama sonra aşağı düştü.” Konuşurken Katie’nin nefesi kesiliyordu. “Düştü ama bir dala tutunmuştu, öylece asılı duruyordu. Yardım için koştum. Olabildiğince hızlı koşup Jackson’ı, Adam’ı ve Connie’yi çağırdım. Ama geri döndüğümüzde Anna en dipteydi ve korkunç görünüyordu!”

Bir TV muhabiri ve kamera operatörü, Katie ve Sara’yı kaydetmek için sessizce yaklaşmıştı. Onları ilk fark eden Grotowski oldu. “Geri çekilin!” dedi.

“Kimseyi rahatsız etmiyoruz.” diye karşılık verdi muhabir, daha önce Sara’yla röportaj yapmaya çalışan aynı kadın.

“Geri çekilin.” diye tekrarladı Grotowski.

Konuyu zorlamamaya karar veren muhabir ve kameraman, geri çekilerek otoparkta röportaj yapacak başka insan aramaya koyuldular.

“Teşekkürler.” dedi Sara, nazikçe Grotowski’ye.

Pierce cüzdanından bir kartvizit çıkardı, üzerine numaraları ve bilgileri not etti. Ardından Sara'nın koluna dokundu.

Pierce, "Bunun acı verici bir zaman olduğunu biliyorum ama Katie ile daha sonra tekrar konuşmamız gerekecek," dedi. "Şimdilik sırt çantasını ve telefonunu tutuyoruz. Herhangi bir ilaç görmedim ama orada ihtiyacı olan bir şey varsa bana haber verin."

Sara başıyla onayladı.

"Eve gidebilir miyiz anne?" diye sordu Katie.

Sara kızının saçlarını okşadı.

"Evet. Arabamız bu tarafta."

Pierce, "Seattle'a geri dönebileceğinizden emin misiniz?" diye sordu.

"Sanırım." Sara mendilini gözlerine dokundurdu. "Evet, sanırım gidebiliriz."

"Bir şey daha var," diye ekledi Pierce. "İstediğinizi yapmakta özgürsünüz ama biz soruşturmayı sürdürürken medyayla konuşmanızı ya da bu konuda bir şeyler paylaşmamanızı tavsiye ederiz."

Kol kola giren Sara ve Katie otoparka doğru yürüdüler. Anna'nın ailesini görme ihtiyacıyla yanıp tutuşan Sara, Lynora'nın arabasını ya da Chuck'ın kamyonetini aradı. Otoparka arabalar girip çıkıyordu. O sabah grubu parka getiren sarı okul otobüsü, geri dönmek isteyenleri almak üzere az önce geri dönmüştü.

Shaw'ların araçlarını göremeyen Sara ve Katie arabalarına doğru ilerlediler. Birkaç adım uzaklaşmışlardı ki arkalarından bir korna sesi duyuldu.

"Sara!"

Yanlarında duran cipe doğru döndüler. Chuck ve Lynora araçtan indiler ve hepsi gözyaşları içinde uzun uzun kucaklaştılar.

"Oh, Tanrım!" dedi Sara. "Tanrım, çok üzgünüm!"

Chuck artık kendine benzemiyordu, yüzü acı dolu bir maskeye dönüşmüştü. Lynora ise kederden yüzü buruşmuş, gözleri şişmiş bir hâldeydi. Ve aniden umutsuz bir ızdırap içinde Katie'nin elini tuttu.

"Anna'yla en son sen birlikteydin! Onu en son gören sendin!" Lynora'nın sesi hırıltılıydı.

Katie'nin gözleri büyüdü, Lynora'nın kederinin derinliği karşısında korkuyla doldu.

“Ne oldu Katie? Bana ne olduğunu anlat?”

Katie'yi kendine daha sıkı çeken Sara, “Tatlım, istemiyorsan şimdi konuşmak zorunda değilsin.” dedi.

“Sorun değil. İstiyorum,” dedi Katie zorlukla yutkunarak. Sesi titreyerek, uçurumda neler olduğunu, Anna'nın nasıl selfie çekmek istediğini anlattı.

“Geriye doğru yürümeye başladı ve ben de dikkatli ol Anna dedim, sonra düştü ve çığlık attı.”

Katie'nin elini sıkıca tutmaya devam eden Lynora'nın vücudu titriyordu. “Ne?” diye başladı. “Katie, lütfen, Anna'nın söylediği son şey neydi?”

Katie alt dudağını ısırıldı.

“Burası çok güzel.”

Birkaç saniye sonra Lynora inledi ve Katie'ye sıkıca sarıldı. Katie, Anna'nın son anlarında yanında olan son kişiydi. Lynora, Katie'ye sıkıca sarıldı ve tüm otoparkta yankılanan yüksek sesli, vahşi bir çığlık attı.

Katie'ye sıkıca sarılmış olan Lynora onu bırakmak istemedi. Gizemli bir şekilde Katie'ye tutunarak bir şekilde Anna'yı tutabileceğine inanıyor gibiydi. Chuck, baldızının da yardımıyla Lynora'yı Katie'den nazikçe ayırdı ve arabalarına geri götürdü. Sonra da arabayla Seattle'daki morga doğru yola çıktılar.

Sara ve Katie yolun kenarında durdular ve Sara yakınlarda insanların onlara baktığını gördü. Haber kameraları ve telefonlar olanları kaydediyordu. Hızlı davranan Sara, Katie'nin arabaya binmesine yardım etti ve parkın dışına doğru sürdü.

Ana yola çıkmadan önce Sara arabayı rampanın kenarında durdurdu, motoru kapattı ve önce kendi emniyet kemerini sonra da Katie'ninkini çıkardı. Katie'ye sarıldı ve ikisi de bir süre ağladı. Birkaç dakika sonra Sara Katie'yi bıraktı, her ikisi için de mendil aldı ve emniyet kemerlerini tekrar taktı.

Sara rampadan inip otoyola çıkmaya devam ederken uzanıp Katie'nin elini tuttu. Ama Katie sadece geçen ağaçlara bakıyordu. Otoyolun sesi sakinleştiriciydi. Sara hafifçe elini sıkıp ona baktığında, Katie'nin hâlâ titrediğini ve ağaçlara baktığını hissetti.

“Bu konuda konuşmak istersen sorun değil, tatlım.”

Katie derin bir nefes aldı, sonra koltuğunda kıpırdandı ve bir elini ön cebine soktu. Sara arabayı sürerken, Katie'nin elinde parlak bir ışıltı fark etti; küçük kız, cebinden narin bir altın kolye çıkarmıştı. Katie başparmağıyla küçük altın kalp kolyeye hafifçe dokundu.

Bu Katie'nin kolyesi değil.

Gözlerini yoldan Katie'ye çeviren Sara, bu kolyeyi daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

“Bu çok güzel, tatlım,” dedi kızına. “Nereden aldın onu?”

“Anna verdi bana.”

“Anna mı?”

“Evet.”

“Bana hiç göstermedin. Anna sana ne zaman verdi onu?”

“Düşmeden önce.”

Düzenleme

Ny.ozlem

10

Seattle, Washington

YOLCULUĞUN BÜYÜK BÖLÜMÜNDE, Katie kolyeyi tutuyor, minik altın kalbi sık sık yanağına değdiriyordu.

Onu izlemekte olan Sara ise üzerine hücum eden –ve eski korkularını anımsatan– ızdırap ve endişe dalgalarıyla boğuşuyordu. Mümkün olan en kısa sürede eve dönmeye odaklanmak için kendini zorluyordu.

Ne var ki rahatsız edici düşünceleri daha da şiddetleniyordu.

Anna'nın ölümü korkunç bir hadiseydi.

Katie'nin Anna'yı en son gören kişi olması ve şimdi de elinde onun kolyesini tutması bu duyguları daha da derinleştirmişti. Trafiği ve akıp giden banliyöleri seyreden Sara, Katie'ye kolye hakkında daha fazla şey sormak istiyor ama kendini tutuyordu.

Şimdi bir şey sormaya başlama. Sağlıklı düşünemiyorsun.

Yolculukları sırasında Sara'nın telefonu mesajlarla çınladı ve aramalarla titreşti, ama Sara cevap vermedi. *Onlarla sonra ilgilenirim.* Şehre yaklaştıklarında Katie Sara'ya döndü.

“Telefonumu daha ne kadar tutacaklar?”

“Bilmiyorum.”

“Telefonumu istiyorum, anne, o bana lazım!”

Katie daha çocuk olmasına rağmen, Sara onun bir telefonu olmasını istemişti. Dokuzuncu yaş gününde ona bir tane almış ve tüm ebeveyn kontrollerini etkinleştirmişti. Dul ve bekâr bir anne

olarak, kızıyla iletişimsiz kalmak istemiyordu ve Katie'nin bir telefonu olduğunu bilmek içini rahatlatıyordu.

“Anne, telefonuma neden ihtiyaçları var? O benim özel telefonum ve onu geri istiyorum.”

“Belki sana daha sonra geçici bir tane alabiliriz, ama şimdilik bunu dert etmeyelim.”

Lake City Way ile otoyol arasına sıkışmış Kuzey Seattle'daki mahallelerine varmaları uzun sürmedi. Çalışkan ailelerden ve uzun ağaçların gölgelediği bakımlı evlerden oluşan bu yerleşim yeri âdeta küçük bir kasaba gibiydi.

Sara burada büyümüştü.

Sakin bir deniz kabuğu grisine boyanmış iki katlı evlerine vardıklarında Sara kendini biraz daha iyi hissetti. Hem ev hem de jip eskiden anne ve babasına aitti. Babası öldükten ve annesi bir huzurevine taşındıktan sonra ikisi de Sara'ya miras kalmıştı. Ailesinin hayat sigortasından ve birikimlerinden gelen para çoğunlukla annesinin bakımı için kullanılmıştı ve geriye çok az bir miktar kalmıştı. Sara'nın işiyle geçinmeyi başarıyorlardı. Ancak son zamanlarda annesinin bakım masrafları giderek artıyordu ve yakında bunu karşılayamayacak duruma gelebilirlerdi.

Şu anda bunları düşünemem.

Sara arabayı garaj yoluna park etti.

Sessizlik içinde eve girdiler. Sara yıkıcı bir gerçek dışılık duygusuyla boğuşuyordu ve dikkatini dağıtmak için gündelik bir şeylerle ilgilenmek istedi.

“Bir şey yedin mi?” diye sordu Katie'ye.

Katie başını iki yana salladı.

“Muzlu bir smoothie'ye ne dersin?”

Katie omuz silkti.

Sara yine de yapmaya başladı; aktiviteyi saf sessizliğe ve karmakarışık düşüncelerine ve duygularına tercih etmişti. İkisine de yetecek kadar smoothie yaptıktan sonra telefonunu kontrol etti.

Trajedinin haberi hızla yayılmıştı. Arkadaşlar endişelerini, taziyelerini ve desteklerini sunuyordu.

Arkadaşı ve komşusu Val Rossi, Katie'nin grubuyla ilgili trajik haberi az önce gördüm, diye mesaj atmıştı. Yapabileceğim bir şeyler varsa mutlaka söyle canım.

Bir saniye düşündükten sonra Sara mesaja cevap verdi: Haber veririm. Teşekkür ederim Val. Bir başka mesaj da Dedektif Pierce tarafından yönlendirilen bir sağlık görevlisinden gelmişti. Mesajda Katie'nin hafif bir şok geçirdiği yineleniyor ve Sara'ya Katie'yi sakin tutması ve bir süre dinlenmesini sağlaması tavsiye ediliyordu. Sonra Sunny Days Gençlik Merkezi'nden bir e-posta gelmişti:

Sayın Veliler ve Vasiler:

Sparrow Song Park'a düzenlenen bir günlük gezi sırasında Sunny Days topluluğumuzun yakın zamanda yaşadığı bir kaybı derin bir üzüntüyle bildiriyoruz. Gönüllülerimizden birinin ölümü herkes için birçok duygu, endişe ve soruyu beraberinde getirmektedir.

Bu gibi zor zamanlarda yardımcı olmak üzere özel olarak eğitilmiş profesyonellerden oluşan bir Krize Müdahale Ekibi kuruyoruz. Danışmanlardan oluşan ekip, bu kayıpla ilgili olarak yardım ya da herhangi bir destek isteyen tüm çocuklar, ebeveynler, akrabalar, arkadaşlar, personel ya da gönüllüler için ücretsiz olarak hazır bulunacak.

Ekibin hazır bulunacağı saat ve tarihlere ilişkin ayrıntıları ekte bulabilirsiniz.

Bu kayıptan dolayı derin üzüntü duyuyoruz ve ilgili herkese yardımcı olmak için her türlü çabayı gösteriyoruz.

Saygılarımla,
Violet Juarez
Direktör

Sara'nın telefonu çaldı. Arayan lokantadan Mel'di ve Sara çağrıyla hemen yanıtladı.

"Selam Sara, sana pek çok kez ulaşmaya çalıştık. İnternette ve tüm haberlerde Katie'nin kampında bir kızın öldüğü yazıyor."

Sara hıçkırıklarını bastırdı ve konuşmak için mutfaktan çıktı.

“İyi misin evlat?” Mel, Sara’yı işe aldığı günden beri ona “evlat” diye hitap ediyordu.

“Pek sayılmaz. Katie oradaydı. Kızın düştüğünü görmüş.”

“Ne? Kahretsin! Oh, Tanrım!”

Bir saniye geçti ve Sara, Katie’nin duymadığından emin olmak için arkasını döndü.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Mel. “Ne yapabiliriz?”

Duygularını kontrol etmek için mücadele eden Sara, “Hayır,” diye yanıtladı. “Hayır, teşekkür ederim, ama sanırım birkaç gün dinlenmeye ihtiyacım olacak, anlarsın.”

“Kesinlikle, istediğin kadar dinlen. Yerine biz bakarız.”

“Teşekkür ederim.”

“Tamam, bize ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver yeter.”

“Haber veririm. Teşekkür ederim, Mel.”

Kendini toparlayan Sara mutfağa ve yeniden kullanılabilir pipe-tini çevirerek smoothie’sine bakan Katie’nin yanına döndü.

“İş yerimden aradılar, tatlım.”

Katie hiçbir şey söylemedi.

Sara’nın telefonu iki yeni mesajla titreşti, ikisi de muhabirlerden geliyordu. Biri *Channel 7 News*’dan, diğeri *Seattle Times*’dan. Röportaj talep ediyorlardı.

Sara onları cevapsız bıraktı.

Numaramı nereden bulmuş bunlar?

Katie aniden ayağa kalktı ve annesine öyle bir sarıldı ki Sara neredeyse dengesini kaybediyordu. Sara kızının sırtını sıvazladı; Katie’nin zaman zaman biraz mesafeli görüldüğünü düşünmeden edemiyordu. *Belki de tüm bunlar şoktan kaynaklanıyordur*, diye düşündü, Katie başını kaldırıp ona bakmadan önce.

“Tabletim sırt çantamda. Anne, arkadaşlarımla konuşmak için seninkini kullanabilir miyim?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum tatlım. Şu anda her şey biraz karmaşık. Ortamı sakın tutmamız gerekiyor.”

Sara, kendi bedeninde Katie'nin titrediğini hissedebiliyordu.

“Üşüyor musun, tatlım?”

“Biraz.”

Sara parmaklarını nazikçe Katie'nin saçlarında gezdirdi ve sağlık görevlisinin tavsiyesini hatırladı; kızının dinlenmesini sağlama-sı önemliydi. Ardından, Katie'yi sessizlikten uzaklaştırmak istedi ve “Yukarı benim odama çıkıp en sevdiğin filmi izlemeye ne dersin?” diye önerdi.

Yatağa tırmandılar, üzerine birkaç yastık yerleştirdiler ve geçen sonbaharda bir bağış kampanyasında satın aldığı sıcak yorganın altına sokuldular. Tabletinde *Oz Büyücüsü*'nü izlemeye başladılar. Dorothy'nin evinin kasırgada savruluşunu izleyen Sara, Anna'nın ölümünü anlamlandırmaya çalıştı.

Anna, Katie'ye göz kulak olmak için pek çok kez evimize geldi. Zavallı kız onun için bir abla gibiydi.

Filmdeki kasırga durmaksızın çalkalanıyor ve ev de Sara'nın düşünceleri gibi dönmeye devam ediyordu. Katie'ye tutundu ama artık hiçbir şey gerçek değildi.

Lütfen hepsi bir rüya olsun.

Onlar filmi izlerken kapı çaldı. Yatak odasının penceresinden bakan Sara ön tarafta bir haber kamyonu gördü ama kapıya gitmedi.

“Kim o anne?”

“Gazeteciler. Onlarla konuşmak zorunda değiliz.” Sara pencere-den geri çekildi. “Onlar gittikten sonra yiyecek bir şeyler hazırlarım.”

Daha sonra Sara ızgara peynirli domates çorbası hazırladı. Patronu Mel bu yemeği her zaman moral verici bulurdu, ancak şimdi ne Sara ne de Katie pek bir şey yemek istemiyordu. Zaman geçtikçe, saatler bir hüznün sisi içinde kayboluyor gibiydi ve akşam hızla geldi.

Sara, Katie'yi sıcak bir banyo yapmaya ikna etti. Küvetin yanında diz çökerek Katie'nin sırtını yıkamaya başladı ve onu rahatlatmaya çalıştı. Katie ise neredeyse transa geçmiş hâlde orada öylece oturuyordu.

“Anne,” dedi, boğuk ve umutsuz bir sesle. “Neyim var benim?”

Katie'nin sorusu Sara'yı hazırlıksız yakalamıştı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kendimi kötü bir insanmışım gibi hissediyorum.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü Anna öldü.”

“Oh, tatlım, hayır. Hissettiğin şey normal. Sağlık görevlilerinin dediği gibi, biraz sarsılmışsın. Korkunç bir şey gördün, senin kontrolün dışında olan korkunç bir şey.”

Katie cevap vermedi. Su küçük kızın sırtına hafifçe dökülürken, Sara ona biraz baskı yapma şansını yakalamış olduğunu düşündü.

“Belki biraz konuşabiliriz,” dedi kızına.

Katie’den yanıt gelmedi.

“Olanlar sinirlerini bozmuş olmalı.” Sara yutkundu. “Anna’nın uçuruma doğru geri geri...” boğazını temizledi, “...yürüdüğünü gördün. Sadece geri geri gitti, öyle mi?”

Katie başıyla onayladı, sanki hipnotik bir durumdaydı ve önündeki fayanslı duvarda trajedinin tekrarını izliyor gibiydi.

“Selfie mi çekiyordu?” diye sordu Sara.

Katie tekrar başıyla onayladı.

“Gerçekten olan bu muydu, yani hepsi bu muydu?” diye tekrarladı Sara.

Katie aniden ellerini yüzüne götürürken etrafa su sıçradı.

“Yardım et anne! Her şeyi unutmama yardım et!”

Sara kızına sarıldı ve onu susturdu.

“Sorun yok, tatlım, sorun yok.”

Bir süre donakalan Katie, “Sence Anna düştüğünde canı acımış mıdır?” diye sordu sonunda.

Sara’nın gözleri yaşlarla doldu. Katie anlaşılmas olana anlamakta zorlanıyordu.

“Hayır,” dedi Sara. “Bence çok hızlı oldu, hiç acı çekmedi ve doğruca cennete gitti.”

“Gerçekten mi?”

“Evet tatlım, buna gerçekten inanıyorum.”

Katie gözlerini fayanslara dikmişti.

Sara daha fazla cevap alabilmek için kızını nazikçe zorlayarak devam etti: “Sana o güzel kolyesini vermesi çok hoş.”

“Kolyeyi çok sevdim.” dedi Katie.

“Onu sana uçurumdan düşmeden önce verdiğini söylemiştin. Tam olarak ne zamandı bu?”

Musluktan gelen damlama sesiyle kesilen uzun bir sessizlik oldu.

“Otobüsteydi.”

“Otobüste mi?”

“Anna bana kolyeyi ilk kez dün gece yatıya kaldığımızda gösterdi. Dediğine göre kısa süre önce Tanner’dan ayrılmış ve bu hediye kolyeyi ona geri vermek istemiş, ama Tanner bunu kabul etmemiş. Sonra bu sabah otobüste bana tekrar gösterdi. Uçurumdan falan atacağını söylüyordu ama ben hayır, yapma dedim, o da kolyeyi bana vermeye karar verdi.”

“Yani sana otobüste verdi, öyle mi?”

Katie başıyla onayladı. “Çok güzel olduğunu ve hoşuma gittiğini söyledim, o da otobüste inmeden önce bana verdi, ben de inmek zorunda olduğumuz için cebime koydum.”

“Başkaları Anna’nın kolyeyi sana verdiğini gördü mü?”

“Bilmiyorum ama kaybetmek istemediğim için onu cebime koydum. Herkes sırt çantalarını yüklenip heyecanla otobüsten iniyordu ve biz de en arkadaydık.”

Sara bir an düşündü.

“Polis Anna’nın kolyesinin sende olduğunu biliyor mu?”

“O benim kolyem anne. Onu bana Anna verdi.”

“Evet, ama daha sonra polise Anna’nın onu sana nasıl verdiğini anlattın mı ya da gösterdin mi?”

“Hayır, bana hiç sormadılar. Cebimde saklıyordum. Kaybetmek istemedim.” Katie iki eliyle suya vurdu. “Anne, lütfen, artık önemli değil.”

“Biliyorum tatlım, biliyorum.” Sara’nın aklına başka bir fikir geldi. “Belki de onu ben saklamalıyım ve Anna’nın ailesine geri vermeyi düşünmeliyiz?”

“Neden?”

“Eminim Anna’nın annesi onu almak ister.”

“Ama o benim.”

Sara ne diyeceğini bilemedi. Birkaç endişeli saniye boyunca Katie’ye baktı ve sonunda bir havluya uzandı.

Katie o gece Sara’nın yatağında uyudu.

Sara karanlıkta Katie’nin nefes alışını dinlerken birden sokaktan bir ses yükseldi.

Plastik bir şey kaldırıma sürtünüyor.

Sara pencereye gitti ve kaldırımdaki siyah ve mavi çöp kutularına baktı. Yarın çöp kamyonunun geleceği gündü. Birisi çöp kutularının yerini değiştirmiş gibi duyulmuştu ama kontrol ettiğinde etrafta kimse yoktu. *Tuhaf, kimseyi göremiyorum*, diye düşündü. Bazen bir evsizin mahallenin çöpünü karıştırdığını görürdü ama bu sefer etrafta kimse yoktu. Bunun üzerine yatağına geri döndü.

Çarşaflarının altında rahatlayan ve Katie’nin düzenli nefes alışını duyan Sara, üzücü haberdan dolayı kendini son derece sıkıntılı hissediyordu. Kızı uyumaya devam ederken kulaklığını taktı ve tabletine bağladı. Yaşananlarla ilgili son gelişmeleri takip etmek istiyordu. Bir haber bülteni başlarken, ekranda Anna’nın bir fotoğrafı belirdi:

“Seattle’lı bir genç kız bugün, şehrin doğusundaki Sparrow Song Park’ta bir grup gezintisi sırasında patikada selfie çekerken uçurumdan düşerek hayatını kaybetti...”

Yukarıdan çekilen titrek görüntülerde nehrin yakınında büyük bir muşamba örtü görülüyordu. Ardından, otoparktaki ebeveynlerin görüntülerine geçildi. Bu çekimlerin bazılarında Sara ve Katie de yer alıyorlardı; Sara burada Anna’nın ailesini teselli ediyordu. Ancak haberlerde sadece Anna’dan bahsedildi ve çoğu haberde Katie’nin yüzü bulanıktı. Birkaç haberde Sara’nın yüzü gösteriliyordu ama başı diğer yana dönüktü.

“Kaynaklar kurbanın on yedi yaşındaki Seattle’lı Anna Catherine Shaw olduğunu tespit etti. Bu aşamada, ölümü trajik bir yürü-

yüş kazası gibi görünüyor. King County dedektifleri soruşturmayı sürdürüyor. Daha fazla bilgi edindikçe sizi bilgilendireceğiz...”

Sara’nın izlediği ve okuduğu diğer haberler de benzerdi.

Sonra insanların söylediği bazı şeyleri görmek üzere diğer sosyal medya mecralarını kontrol etti.

Ne kadar korkunç. Kalbim ailesiyle birlikte.

Ne büyük kayıp. Çok gençti.

Tanrım, aptal bir resim için ölüyorsun.

Midesi düğümlenmiş hâlde tabletini kapatan Sara, Katie’ye baktı.

Bu gerçekleşiyor olamaz!

Sara’nın dövmesindeki gri-beyaz çiçekler rahatsız edici anıları canlandırdı.

Onca yıldır herkesten gizli kaldıktan sonra!

Gözlerini kapattı çünkü en kötü korkuları baş gösteriyordu.

Tanrım, bugünkü trajediyi düşününce, lütfen doğru olmasına izin verme! Bu doğru olamaz!

11

Seattle, Washington

O GECENİN İLERLEYEN saatlerinde, Sara Harmon'ın mahallesi uyurken, bir araç boş sokakta yavaşça ilerledi.

Ne köpek gezdirenler ne gece koşusu yapanlar ne de teslimatçılar vardı, sadece cırcır böcekleri sessizlikte cıvıldıyordu.

Kaldırımında tek başına bir kedi geziniyordu.

Araç, güvenlik kameralarından kaçınmak istercesine Sara'nın evinin hemen önünde değil ama yakınında sessiz bir şekilde durdu.

Orada öylece duruyor, sessizce rölantide çalışıyordu.

Sürücü tarafındaki cam indirilerek araçtakilerin evi ve garaj yoluna park edilmiş Trailblazer'ı daha net görmesi sağlandı.

Korkmadan, acele etme ihtiyacı duymadan izlediler.

Bir avcının sabrıyla izlediler.

Neredeyse yirmi dakika boyunca izledikten sonra araç, ortaya çıktığı gibi yavaşça uzaklaştı ve geceden geriye kalanların içinde kayboldu.

12

Seattle, Washington

GÜN DOĞUMUNDAN ÖNCEKİ saatlerde şehrin öbür ucunda, Dedektif Pierce evdeydi ve dava dosyalarını, ifadeleri, videoları ve notları inceliyordu.

Gece eve geç gelmişti.

Oğlu ve kocası çoktan yatmıştı. O da uyumaya çalışmış ama üç saat sonra kalkmış, masa lambasının ışığında çalışmış ve evin geri kalanını karanlıkta bırakmıştı.

Kahvesini yudumlarken düşünceleri birkaç saat öncesine, kendisinin ve ekibin merkeze döndüğü zamana gitti. Grotowski, Tilden ve Benton'la birlikte oradaydı. Pierce, Dedektif Çavuş Acker'ı bilgilendirmeye başlamıştı ki Benton aniden söze girmişti.

“Sana söylüyorum Art, bu tamamen bir vahşi doğa kazası. Trafik ama kız düştü, hepsi bu.”

Grotowski ve Tilden sessizce dinlerken, Acker ise Pierce'in çene kaslarının gerildiğini gördü.

“Carl!” diye çıkıştı Acker. “Burada lider Kim. Devam et, Kim.”

“Anna'nın erkek arkadaşından yeni ayrıldığına dair bir ipucu var ama...”

“Yani kendi atladığını mı söylüyorsun?” diye sordu Benton.

“Hayır ama bu aşamada bir sonuca varmamız çok zor.” diye yanıtladı Pierce.

Benton, “Tek tanışımız dokuz yaşında bir kız çocuğu,” dedi. “Ben burada bir suç kastı göremiyorum, o yüzden...”

“Carl!” diye tekrar çıkıştı Acker. Benton’a ters ters baktıktan sonra, Pierce’a devam etmesi için başını salladı.

“Erkek arkadaş sadece bir unsur,” dedi Pierce defterini karıştırırken. “Hâlâ arama izni almamız gerekiyor. Adli tıp çalışmaları henüz tamamlanmadı. Olay yerinin incelenmesi gerekiyor. Kızın telefonunu bulmak için alanın haritasının çıkarılması gerekiyor, adli tabibin işi henüz bitmedi ve Anna Shaw’ın ölümü sırasında parkta bulunan herkesi henüz sorgulamadık.”

“Pekâlâ,” dedi Acker. “Daha yeni başlıyoruz. Bu işi halletmeden önce kat etmemiz gereken uzun bir yol var. Hepimiz birbirimize meydan okumanın bu işin bir parçası olduğunu biliyoruz ve bazılarınız hâlâ biraz yorgun... Uzun bir gün oldu. Gidip biraz uyuyun. Sabah yine işinizin başına dönün.”

Pierce eve geldiğinde mutfak masasının üzerinde kocası Webb’den bir not bulmuştu.

Buzdolabında pizza var. Senin için soğansız sipariş verdik.

Pierce gülümsemişti; soğuk pizzayı severdi ve yatmadan önce bir dilim yemişti.

Şimdi masasının başında, sakın şafak ışığında Pierce, Webb ve Ethan’ın uyanmasına daha bir saat olduğunu tahmin ediyordu.

Biraz daha kahve içti ve işine geri döndü.

Bir kez daha kilit noktalara kronolojik olarak odaklan: Anna Shaw, Katie Harmon’ın bakıcısı. Acaba nasıl anlaşıyorlardı? Olaydan bir gün önce yatıya kalmış. Katie’nin dediğine göre, erkek arkadaşından ayrılmış.

Pierce notlarında erkek arkadaşın adını aradı: Tanner Bishop.

Onunla konuşmamız gerek. Aralarında ne olmuş? Düştüğü sırada Anna’nın ruh hâli nasıldı? Sonra Anna ve Katie grupla birlikte Sparrow Song Park’a gitmek için otobüse bindiler. Ama parkın girişindeki kulübede kimse yoktu. Sonunda parkın sahibi Dave Kneller’a ulaştık.

Pierce, Kneller’ın ifadesini buldu:

Aslında giriş kulübesinde her zaman bir personel bulundururuz. Ama kendisi hastalanarak erkenden eve gitti. Ona ka-

pıyı açık bırakmasını söyledim. Sunny Days ekibinin geleceğini biliyorduk, bu yüzden sorun olmadı. Kapı açıktı, bu yüzden kapıda çalışacak birini bulana kadar giriş ücretsiz olacaktı. Benim için sorun yoktu. Plaka okuyucumuz ya da ona benzer bir şeyimiz yok. Yani, evet, muhtemelen birkaç erken gelen ya da giden ziyaretçi oldu, yürüyüşçüler, koşucular, vs. Biz rahat bir işletmeyiz. Güvenlik önlemi için otoparkta bir kameramız var, ama maalesef çok eski bir kamera. Bugün olan korkunç bir şey. Yardım etmek için elimizden geleni yapacağız.

Pierce alt dudağını ısırды ve internete girdi. Sparrow Song'a yapılan gezinin duyurusu ve ayrıntıları Sunny Days sitesinde yayınlanmıştı. Herkes görmüş olmalıydı.

Sunny Days grubu gelmeden önce ya da sonra parkta kimin olduğunu bilmiyoruz. Olaydan sonra ekibin olay yerinde not aldığı plakaların bir listesi elimizde, ama asıl soru şu: Biz gelmeden önce parkta olan biri var mıydı?

Anna Shaw ve Katie Harmon'ın olay yerine gidiş güzergâhını takip eden video ve fotoğraflara geçen Pierce, araziye ve uçurumun etrafındaki alanı inceledi. Anna'nın düştüğü noktadan birkaç metre ötedeki taş yığınına gördü. Çalılıklar tarafından kısmen gizlenmiş ve gevşek bir şekilde etrafa yayılmıştı..

Belki yıllar önce bir kamp ateşinde kullanılmış olabilir. Tam olarak anlayamıyorum ama bu taşlarda bir şeyler var.

Pierce şimdi de kırık dalın, uçurumun yüzeyinin ve dibinin video ve fotoğraflarını seyretti. Bölgeye, nehir kıyısına ve Anna'nın cansız bedenine bakarken yüreği bir kez daha parçalandı.

Bir an durakladı.

Bunların hepsi bir selfie için miydi, Anna? Benton'ın varsayımı doğru mu? Yoksa daha fazlası mı var?

Pierce'in elinde henüz hiçbir şeyi destekleyecek önemli bir bilgi ya da kanıt yoktu. Önemli unsurlardan biri Anna'nın telefonuydu ve hâlâ yeri tespit edilememişti. Numarayı aramışlar ama başarılı olamamışlardı ve takip uygulamaları da başarısız olmuştu. Telefon

hasar görmüş ya da nehirde sürüklenmiş olabilirdi. Diğer çalışmalar devam ediyordu. Adli analizlerin çoğu hâlâ tamamlanmamıştı. Sırt çantaları ellerindeydi ve onlar için ve Katie Harmon'ın telefonuna bakmak için arama emirleri vardı.

Pierce, Anna Shaw'ın sosyal medyasına bakmak için internete girdi; müzik, moda, ünlüler ve yemekle ilgili pek çok paylaşım vardı. Pek fazla selfie yoktu. Anna eğer Sunny Days'in bir gözetmeni olmaya çalışıyorsa, neden durup bir selfie çeksin ki? *Biraz sorumsuzca, hatta tuhaf ya da karakterine aykırı görünüyor*, diye düşündü Pierce.

Elimizde on yedi yaşında ölü bir kız ve bir çocuk tanığın ifadesi var.

Diğer ifadeleri ve raporları tekrar okurken, Pierce'in zihninin arkasında bir çınlama duyuldu.

Bir şey unuttum, bir şeyi gözden kaçırdım.

Tam olarak belirleyemiyordu.

Boynundaki ve omuzlarındaki gerginliği yoğurarak bugün ne yapması gerektiğini tartarken, yanında zemin gıcırdadı.

“Selam!” Webb, sesini alçak tuttu, Pierce'ı öperken bıyıkları karısının yanağına değdi. “Geldiğini duymadım. Uyuyabildin mi?”

“Biraz.”

“Sanırım bir davada başrol olmak senin için uykusuzluk demek.”

Pierce tabletinin ekranına baktı.

“Hata yapamam. Bu işi doğru yapmalıyım, Webb.”

“Bunu yapabilirsin, tatlım. Sen iyi bir dedektifsin, bunu başatabilirsin.”

“Göreceğiz.” Pierce durakladı ve Anna'nın cesedinin fotoğrafının bulunduğu dosyayı kapattı. “Bir kız öldü ve tam olarak ne olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlamak benim sorumluluğumda ve ortada dönen bir şeyler var.”

“Ne tür şeyler? Yoksa Acker sana zorluk mu çıkarıyor?”

“Hayır, sorun Art değil.”

“Diğerleri mi? Peki ya şu bahsettiğin Benton denen adam?”

“Yok canım,” diye eliyle geçiştirdi Pierce. “Benton yine Benton'lık yapıyor işte. Ben hayatım boyunca böyle insanlarla uğraş-

tım. Asıl sorun şu ki bu işi mutlaka çözmem gerek ama bir şeyleri kaçırdığım hissinden kurtulamıyorum.”

“Sen akıllı bir dedektifsin, Kim. İyi bir iş çıkaracaksın. Sana güveniyorum.”

“Öyle olsa iyi olur. Bunun için imza attın dostum.”

“Dinle, her zaman yanımdayım. Yirmi dört saatlik vardiyadan yeni çıktım ve birkaç gün itfaiyede olmam gerekmiyor. Yani Ethan’la ilgili bir sorun yok. Ondan sonra annemi alırız.”

Webb karısının omuzlarını ve boynunu ovarken Pierce başıyla onayladı.

“Gerginsin. Bir duş al. Ben de kahvaltı ve taze kahve hazırlayayım.”

Sıcak su damlaları Pierce’in teninde iyi hissettirdi.

Soruşturmanın tüm ağırlığı üzerine çökerken Anna Shaw’ın görüntüleri buhar bulutları arasında yükseldi.

Taze kahve kokusu ve tavada kızaran jambonun cızırtısı eşliğinde giyindikten sonra Pierce, oğlunun yatak odasına gitti.

Bir duvarda Seahawks posterı, diğerinde ise göz kamaştırıcı renklerle Ethan’ın kendi yaptığı çerçeveli bir mozaik vardı. Pierce yatağın kenarına oturdu ve oğlunu yanağından öptü.

“Kalkma vakti Ethan.”

Ethan gözlerini daha sıkı kapattığında, annesi onu tekrar öptü.

“Hadi, kalk artık.”

Ethan sersemlemiş bir hâlde yatağında yuvarlandı, gözlerini ovuşturdu ve annesine gülümsedi.

“Tahmin et ne oldu?” diye sordu.

“Ne?”

“Bir dahaki sefere Arizona’ya gittiğimizde kullanmak üzere bir davul yapıyorum.”

“Bu harika. Kulağa eğlenceli geliyor. Amcan buna bayılacak.”

Pierce ayağa kalktı. “Baban kahvaltı hazırlıyor, hadi gidelim.”

Ardından etrafına bakındı ve bir sonraki çamaşır için Ethan’ın giysilerini toplamaya başladı. Çamaşırhanede Ethan’ın ceplerini boşaltırken aklına bir şey geldi.

Katie Harmon'ın ceplerinde ne olduğunu bana göstermesini istemeyi unutmuşum.

Belki de bunu Hirano yapmıştır, diye düşündü Pierce; masasına dönüp raporları inceledi ve hiçbir şey bulamadı.

Zamanda geriye gidemem.

Pierce, Grotowski'nin Katie ile yaptığı röportajın kaydını açtı. Katie'nin o büyük kapüşonun altındaki tavrını ve vücut dilini inceleyerek videoyu tekrar oynattı.

Acaba ondan hikâyenin tamamını dinliyor muyuz? Hirano onun yanıltıcı cevaplar verdiğini düşünüyor. Kızın travma geçirdiği kesin ama kendini tuttuğunu, bana her şeyi anlatmadığını hissediyordum.

Peki konu bir çocuğun suç işlemesine gelince?

Pierce, eyalet yasalarına göre, çocukların cinayet dışında herhangi bir suçtan cezai olarak sorumlu olmadıklarını biliyordu. Bu da Katie'nin yaşındaki bir çocuğun, yaptığıнын yanlış olduğuna dair yeterli delil ve kanıt olması hâlinde cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalabileceği anlamına geliyordu.

Herhangi bir varsayımda bulunma.

Webb mutfaktan, “Kahvaltı hazır.” diye seslendi.

Tabletini kapatan Pierce, masada kocasına ve oğluna katıldı. Ailesiyle birlikte olmaktan, ânı özümsemekten ve bugün herkesin neler yapacağını dinlemekten mutluydu.

“Matematik sınavı.” dedi Ethan.

“Hazır mısın?” diye sordu Pierce.

Ethan ona başparmağıyla onay verdi. “Çalıştım.”

Pierce ardından Webb'e döndü, onun bugün ne yapacağını öğrenmek istedi.

“Raylon'ın eski Dodge pikabını restore etmesine yardım edeceğim.”

Kahvaltısını bitiren Pierce, dava üzerinde çalışmaya geri döneceğini söyledi, ancak günün ilk işini atlayacaktı: Anna Catherine Shaw'ın otopsisine katılmak.

Big Skyline Kütüphane Ağı Veri Hizmetleri-Montana Haber Arşivleri 1994

Kayıp Massachusetts'li Çiftin Ailesi En Kötüsünden Korkuyor

TOM GANNON

Dünya Basın Birliği 25 Ağustos 1994

Boston'daki yetkililer, ABD'nin batısındaki polislerden, karavanlarıyla Batı Yakası'na rüya gibi bir yolculuk yapan emekli çift 67 yaşındaki Lydia Worrell ve 68 yaşındaki Frank Worrell'in bulunmasına yardımcı olmalarını istedi.

Worrell'lerin kayıp olduğu, anne ve babasından iki haftadan uzun bir süredir haber alamayan Springfield, Mass'tan oğulları Phil Worrell tarafından bildirildi.

Boston Globe'a konuşan 42 yaşındaki Worrell, "Bir şeylerin yanlış gittiğini, bir yerlerde bir şeyler olduğunu hissediyoruz." diye bildirdi.

Massachusetts Bay Transportation Authority'den emekli otobüs tamircisi olan babası Frank Worrell ve emekli banka memuru olan annesi Lydia Worrell'in temmuz ayı sonlarında Güney Boston'daki evlerinden ayrıldıklarını söyledi.

"Yıllardır bu yolculuğa çıkmaktan bahsediyorlardı."

Worrell, anne ve babasının Spokane, Washington'daki kızlarını ve ailesini ziyarete giderken ülkenin dört bir yanındaki kara parçalarını görmeyi dört gözle beklediklerini, ardından da Kaliforniya'daki oğullarını ve ailesini görmek için batı kıyısı boyunca yol aldıklarını söyledi.

"Günde bir kez, her gün, annem ya da babam, nerede olduklarını, nereye gittiklerini ve her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için birimizi mutlaka arardı."

Worrell, ailenin çiftten en son 4 Ağustos'ta haber aldığını söyledi. Great Falls, Montana'dan aramışlar ve dağlardan, Idaho'dan geçip Spokane'e doğru yola çıkmaya hazır olduklarını söylemişlerdi.

Worrell, "Great Falls'tan gelen telefonda bu yana hiçbirimiz tek bir kelime bile duymadık," diye açıkladı. "Biz sevgi dolu büyük

bir aileyiz. Annemle babamın altı çocuğu ve on bir torunu var. Cep telefonları olmadığı için her gün kamp alanlarından ya da benzin istasyonlarından arıyorlardı. Ama her gün en az birimizi aramaktan mutlak sessizliğe geçtiler ve bu da bizi endişeden hasta etti.”

Worrell ve kardeşleri polisi, hastaneleri, motelleri ve kamp alanlarını aradılar ve hatta kamyon şirketleriyle temasa geçerek ailelerinin gitmiş olabileceği güzergâhta seyahat eden sürücülerden herhangi bir kaza, olay ya da görüntü olup olmadığını kontrol etmelerini istediler. Ailesinin, ebeveynlerini aramaya başlamak için Montana’ya uçmaya hazırlandığını söyledi.

“Kat etmemiz gereken yüzlerce milin samanlıkta iğne aramak gibi olduğunu biliyoruz ama onları bulana kadar pes etmeyeceğiz.”

Çiftin bilinen son kredi kartı alışverişı 4 Ağustos’ta Missoula, Montana yakınlarındaki bir benzin istasyonunda benzin ve yiyecek için yapılmış.

Ancak dedektifler kayıp çiftin bu tarihten sonra telefon görüşmesi yaptıklarına ya da banka veya kredi kartlarını kullandıklarına dair herhangi bir kayıt bulamadılar.

Boston polisinden Çavuş Whit Newsom, “Ülke genelinde kredi ve banka kartı kullanımlarını takip ettik, ancak Missoula’da durdu,” dedi. “Worrel’lerle ilgili ayrıntılar ve fotoğraflarla birlikte ABD’nin batısındaki tüm polis teşkilatlarına ve FBI’a kayıp kişı uyarıları gönderdik.”

Çift, Massachusetts AAA02AX plakalı 1992 model Chevrolet C sınıfı 21 metrelik bir karavan kullanmaktadır.

Polis, yaşlı çiftin nerede olduğu hakkında bilgisi olan herkesi yerel kolluk kuvvetleriyle irtibata geçmeye çağırıyor.

13

Seattle, Washington

YUMUŞAK KLASİK MÜZİK, Kuzey Seattle halk salonunun kasvetli havasında süzülüyordu.

Pencerelerden giren güneş ışığı cilalı ahşap zeminlerde parılıyordu. Bina genellikle şirket toplantıları, cemiyet buluşmaları, ziyafetler ve düğün resepsiyonları için kiralanıyordu.

Bugün kriz danışmanlığı vardı.

Salona girip çıkan insanları izleyen Sara, Katie'yi buraya getirmenin riskli olduğunun farkındaydı. Ancak Katie'nin yaşadıkları göz önüne alındığında, Sara onun bu tür şeyleri bilen biriyle konuşmasını istiyordu. Ayrıca gizliden gizliye, buraya gelmenin bir şekilde trajedinin ötesine geçen, hayal bile edilemeyecek kadar karanlık bir şeye doğru derinleşen kendi korkularını yatıştıracağını umuyordu.

Sunny Days Gençlik Merkezi'nin müdürü Violet Juarez, Sara ve Katie'yi "Hoş geldiniz," diye karşıladı. "Lütfen kaydınızı yaptırın, biz de yerinizi ayarlayalım."

Yakındaki bir masada bir Sunny Days Gençlik Merkezi gönüllüsü, Sara'ya doldurması için bir onay formu verdi. Formu doldurduktan sonra Sara ve Katie, Connie, Dakota ve gruptan birkaç kişinin daha konuşmakta olduğu resepsiyon alanında beklediler.

Katie'yi görünce gözyaşları içinde ona sarıldılar.

"Ah, Katie." dedi Dakota.

"Burada olmana çok sevindim." Connie onu kucakladı, ardından Sara'nın elini kısa bir süre sıktı.

“Gelmemiz gerektiğini hissettim,” dedi Sara, kolunu Katie’ye dolayıp onu kendine çekerek. “Lynora ve Chuck burada mı?”

“Hayır,” dedi Connie. “Ama törenin gelecek hafta yapılabileceği söyleniyor.”

Yakındaki bir odadan bir kadın çıktı ve “Sara ve Katie Harmon?” diye seslendi.

Kırk yaşlarında, siyah çerçeveli gözlük takan ve elinde tablet tutan bir kadındı. Boynundaki zincirde lamine edilmiş bir kimlik kartı asılıydı.

“Dr. Sally Mehta,” diye tanıttı kendini. “Kriz ekibindenim. Rahatsız ettiysem özür dilerim.”

“Sorun değil.” dedi Connie, diğerleriyle birlikte müsaade isteyerek.

Sara ve Katie’ye dönen Sally Mehta, “Lütfen benimle gelin.” diye rica etti.

Onunla birlikte yürürken, Sara aralarında Dylan Frick ve annesinin de bulunduğu bazı kişilerin ayrılmakta olduğunu fark etti.

Dylan, Katie’ye soğuk bir bakış atar gibi yaptı, Katie de ona karşılık verdi ve Sara ne düşüneceğini bilemedi. Ana salonda, koridor bölücüleri kullanılmış ve alan mahremiyet sağlayan birkaç küçük odaya dönüştürülmüştü. Her bir odada bir kutu mendil, bir sürahi su ve plastik bardakların bulunduğu katlanır bir masa, onun etrafında da katlanır sandalyeler vardı.

Dr. Mehta, “En sıcak, en ideal ortam sayılmaz,” dedi. “Ama en kısa zamanda en çok insana yardım edebilmemizin en iyi yolu bu.”

Herkes oturdu ve Dr. Mehta gülümseyerek onlara su doldurdu.

“Ben bir psikiyatristim. Washington Üniversitesi’nde ders veriyorum. Bir muayenehanem var ve kriz ağında gönüllü olarak çalışıyorum. Bugün burada bizden birkaç kişi var. İsterseniz bana Sally diyebilirsiniz. Başlamadan önce sormak istediğiniz bir şey var mı?”

“Bu görüşme gizli kalacak, değil mi?” diye sordu Sara. “Konuştuğumuz her şey gizli kalacak mı?”

“Kesinlikle,” diye yanıtladı Dr. Mehta. “Bizim için bu doktor-hasta ayrıcalığıdır.”

Sara başıyla onayladı ve “Yardım için buradayız,” dedi. “Katie’yi buraya getirdim çünkü olanların ardından ve kriz danışmanlığıyla ilgili notu aldıktan sonra, kızımın biriyle konuşmasının yardımcı olacağını düşündüm.”

“Elbette,” dedi Dr. Mehta gülümseyerek. “Katie, sormak istediğin herhangi bir sorun var mı? Her şeyin cevabı bende olmayabilir ama sormak iyidir.”

Katie başını öne eğerek ellerinin içine baktı.

“Ben sadece olanlar için gerçekten çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum.”

Dr. Mehta bir süre Katie’yi inceledikten sonra, “Bunun ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum.” dedi.

“Sally, sen neler olduğunu biliyor musun?” diye sordu Sara.

“Bize olayla ilgili bir özet verildi, ancak gizliliği korumak adına belirli isimler ya da ayrıntılar verilmedi.”

“Muhtemelen farkında değilsin ama...” dedi Sara, “Anna bizim hem bakıcımızdı hem de arkadaşımızdı ve Katie uçurumda onunla birlikteydi. Olayın gerçekleştiğini gördü.”

Katie başını öne eğdi. Sara ona sarıldı.

“Farkında değildim.” Dr. Mehta bir an Katie’nin trajediyle olan bağlantısını düşündü. “Anlıyorum.”

“Dün gece,” dedi Sara, “Katie bununla ilgili bir kâbus gördü.”

“Bana anlatmak ister misin Katie?” diye sordu Dr. Mehta.

Katie ellerinin içine bakarak konuştu.

“Anna’yı dala tutunurken görüyorum ve bana yardım etmem için yalvarıp duruyor, sonra rüyamda tüm bu kötü düşünceleri yaşıyorum ve Anna neden, neden, neden diye bağırıyor ve ben nedenini bilmiyorum ve Anna’nın ölümü benim suçummuş gibi hissediyorum...”

Katie yüzünü Sara’ya gömdü, Dr. Mehta onlara doğru eğildi.

“Katie, tatlım...” Dr. Mehta’nın sesi yumuşaktı. “Bu son derece normal bir tepki. Böylesine korkunç bir olaydan sonra bu düşünce ve duygulara sahip olmak normaldir.”

Dr. Mehta birkaç saniye bekledi.

“İyileşme süreci, zihninin trajik olayları yeniden gözden geçirmesini, gerçekten kontrol sende olmasa bile suçu kendine atmanı ve etkin dışındaki koşullar için suçluluk hissetmeni içerir.”

Dr. Mehta durakladı.

“Bir süre bu şekilde hissedebilirsin çünkü acı, incinme, kalplerimizin iyileşme yolunun bir parçasıdır. Ama zamanla, bu kadar çok acı hissetmeyi bırakacaksın.”

Hâlâ Sara’ya gömülmüş olan Katie gözyaşları içinde Dr. Mehta’ya baktı. Dr. Mehta ise bir süre Katie ve Sara’yı nelerin beklediği ve yapmaları –ya da yapmamaları– gereken şeyler hakkında konuşmaya devam etti.

“Mesela olanlarla ilgili haberleri izlemeyin ya da okumayın,” dedi. “Ve unutma, arkadaşını asla unutmayacaksın, onu her zaman hatırlayacaksın ve iyileştiğinde artık sadece mutlu anıların olacak.”

Sara boğazını temizledi.

“Sally, Anna için yapılacak tören yaklaşıyor. Katie’yi de götüreyim mi?”

“Katie gitmek istiyorsa, sorun değil. Veda etmek ve arkadaşınızın anısını onurlandırmak iyi bir şey,” dedi Dr. Mehta. “Katie gitmemeyi tercih ederse, bu da sorun değil.”

“Teşekkür ederim Sally,” dedi Sara. “Bu çok yardımcı oldu.”

Dr. Mehta kartını çıkarmak üzere elini cebine attı.

“İsterseniz Katie ile takip seansları yapmaktan mutluluk duyurum. Ücretsiz.”

“Teşekkür ederim.”

“Katie, sormak istediğin başka soruların ya da bilmek istediğin herhangi bir şey var mı?”

“Yani Anna’nın başına gelenlerin benim suçum olduğunu düşünmemem gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Evet. Yaşanan şey sana çok yakın bir yerde gerçekleşen trajik bir kazadan ibaretti.”

“Yani tıpkı o çocukta olduğu gibi, öyle mi?” diye sordu Katie.

“Hayır,” dedi Sara elini Katie’nin kucağına koyarak. “Hayır, öyle bir şey değil.”

Dr. Mehta şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

“Hangi çocuk?” diye sordu ve tabletine uzanıp ekranı kaydıldı. “Üzgünüm, anlayamadım.” Dr. Mehta kendisine gönderilen özeti inceledi. “Olayda başka bir çocuk daha mı vardı?”

“Hayır,” dedi Sara başını iki yana sallayarak. “Katie bazı şeyleri karıştırıyor. Bu karmaşık, ilgisiz bir mesele. Bu olayla hiçbir ilgisi yok. Hayır, tatlım.”

Dr. Mehta dikkatini tabletinden çekip Sara ve Katie’ye baktı. Sara tarafından bozulmadan önce aralarında garip bir sessizlik geçti.

“Hadi gidiyoruz artık.” Sara ayağa kalkarak Katie’nin elini tuttu. “Tekrar teşekkür ederim, Sally.”

“Ben de sizinle geliyorum.”

Hiç konuşmadan yürüdüler ve Dr. Mehta bir sonraki seans için gerekli formu almadan önce salonun kapısında durup Sara ve Katie’nin kaldırımından aşağı inişini izledi.

14

Bothell, Washington

PARLAK RENKLİ KÂĞITLAR ve fıyonklarla sarılmış hediyeler, Noel ağacının yanında Sara'nın etrafında küçük dağlar oluşturmuştu. Annesi gülümseyerek fotoğraf çekerken babasının gürleyen kahkahaları evi dolduruyordu.

Sara o zamanlar üç, hayır, belki de dört yaşındaydı ve bu onun en mutlu anılarından biriydi.

Şimdi yağmurda araba kullanırken, dövmesine baktı ve bu onu hayatında daha da geriye, kafasından uzak tutmaya çabaladığı puslu bir anıya sürükledi... *Gece yağmurda arabayla bir yere gidiyorlar... Silecekler atan bir kalp gibi çarpıyor... Çığlık... Sara'yı ele geçiren bir şey...*

Sara, acı veren düşüncelerden anne babası George ve Marjorie Cole ile ilgili anılarına geri dönerek kurtuldu.

Annesi bir ofis yöneticisiydi; babası ise bir elektrikçi. Onlar dürüst, çalışkan, sevgi dolu ve inançlarını yaşayan insanlardı. Her zaman ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırlardı. Sara mutfaklarının kokusunu hâlâ hatırlıyordu. Lavaboda ellerini yıkadıktan sonra mutfak sandalyesinin üzerinde durur, annesinin kesmiş olduğu soğanları ve kerevizleri tencereye koyardı. Bazen de annesinin sandviç, çorba ve acı biber yapmasına yardım eder, sonra da babasıyla birlikte yiyecekleri bir kilisenin bodrum katında toplanan fakirlere götürürlerdi. "İnsanlara yardım etmeliyiz, Sara, bizim işimiz bu." derdi babası.

Ama o ilk yıllarda, ona baktıklarında, Sara bazen gözlerinin ardında bir dehşet, yaklaşmakta olan bir şeyin korkusu olduğunu görürdü.
Bir karanlık.

Sara arabada yanında oturan kızına döndü.

Ben de Katie'ye aynı şekilde bakıyorum.

Katie yas danışmanına çocuktan bahsettiğinde Sara irkilmişti. *Ris-kin bir parçası olarak bunu beklemeliydim.* Neyse ki seans mahremdi. Sara o çocuk hakkında düşünmek istemiyordu çünkü bu mesele uzun zaman önce çözülmüştü ve güncel hiçbir şeyle uyuşmuyordu.

Ama belki de şimdi uyuşuyordur.

Belki de Anna'nın ölümü yüzünden uyuşuyordur. Hayır. Dur. Bunu düşünme.

Sara kırlardaki ağaçları seyre daldı. “Ne kadar güzel, değil mi tatlım?”

Katie başıyla onayladı.

“Büyükannem bu yoldan gitmeyi hep sevmiştir,” dedi Sara. “Ben küçükken buraya elma almaya gelirdik ve büyükannem turta yapardı.”

Birkaç kilometre daha gittikten sonra Sara, Silverbrook Hills Huzurevi'ne geldi ve park etti. Resepsiyonda kayıt yaptırdılar, sonra lobiye geçtiler. Yolda Silverbrook'ta gönüllü olarak çalışan ellili yaşlarında bir kadın olan Bella Spencer'ı gördüler. Büyük gözlükleri vardı ve kitaplarla dolu tekerlekli bir arabayı itiyordu.

“Vay canına, Sara ve Katie değil mi bunlar?”

“Merhaba Bella.” dedi Sara.

“Annen bugün kitap isterse haber ver. Yeni John Grisham ve Stephen King kitaplarım var.”

“Tamam. Teşekkürler, Bella.”

Bella etrafına bakındı, sonra bir uyarı fısıldadı. “Hetta bugün burada.”

Sara başını salladı. Minderli sandalyelerde ya da tekerlekli sandalyelerde bir masanın etrafında İskambil oynayan sakinlerin yanından geçtiler. Koridorun birkaç adım ötesinde Silverbrook'un yöneticisi Hetta Boden'la karşılaştılar.

“Merhaba Sara.” dedi Hetta, saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı, pürüzsüz yüzünde çok az samimiyet vardı.

“Merhaba.”

“Ücretlerimizdeki ayarlamayla ilgili bildirimimizi aldınız mı?”

“Aldım, teşekkür ederim.” dedi Sara ve Katie ile birlikte asansöre doğru ilerledi.

“Son teslim tarihi yaklaşıyor.” diye arkasından seslendi Hetta.

“Biliyorum. Teşekkür ederim.” dedi Sara asansöre adım attıklarında.

Dördüncü kata çıktılar. Koridordaki havada parfüm ve hastane kokusu birbirine karışmıştı. 404 numaralı süitin üzerinde büyük harflerle bir tabela vardı: Bayan Marjorie Cole. Kapı açıktı.

“Büyükanne!”

Pencerenin önünde tekerlekli sandalyesinde oturan Marjorie’nin üzerinde desenli bir elbise vardı. Katie onun açık kollarına atıldı.

“Arabayla geldiğinizi gördüm.” Marjorie ona sıkıca sarıldı. “Oh, bu çok iyi geldi!”

“Merhaba anne.” Sara annesinin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kapitone örtülü yatağın üzerine oturdu.

“İki kızımı görmek çok güzel!”

“Sana bir hediye getirdik,” dedi Katie. “Ona verebilir miyim anne?”

Sara çantasını yatağın üzerinde kaydırды. Katie bir kutu çikolata çıkardı ve büyükannesine verdi.

“Sana sevdiğin türden getirdik büyükanne, sütlü çikolata.”

“Oh, bu çok hoş.” Marjorie, Katie’yi öptü. “Teşekkür ederim. Neden şimdi bir tane almıyorsun? Hadi durma, kutuyu aç.”

Katie kutunun üzerindeki kurdeleyi büyük bir heyecanla çözmeye başladı.

“Çok güzel görünüyorsun anne,” dedi Sara. “Nasılsın?”

“Dün saçımı yaptırdım.”

“Saçını kabartma tarzlarını beğendim.”

Hâlâ kutu üzerinde çalışmakta olan Katie, “Anne,” diye seslendi. “Acaba Anna’nın başına gelenleri büyükanneme anlatmalı

mıyız? Cesedini kayalıklarda kanlar içinde nasıl gördüğümü? Dr. Mehta bu konuda konuşmamızda bir sakınca olmadığını söyledi.”

“Ah, Tanrım!” dedi Marjorie.

Sara’nın dikkati annesine kaydı ve o saniye içinde annesinin yüzündeki ışıltının söndüğünü gördü. Sara, annesinin trajediyi öğrendiğinden bir an bile şüphe duymamıştı. Silverbrook sakinleri haberleri ortak salonda izliyordu. Marjorie’nin odasında bir televizyon vardı ve Sara’nın iki yıl önce ona verdiği dizüstü bilgisayarını neredeyse her gün kullanıyordu.

Konuyu değiştirmek üzere çikolata kutusuna uzandı. “Şunu ben açsam iyi olur, tatlım.” Sıkı kapağı sallayarak gevşetti ve onu kaldırdı. “Bir tane al.”

“Önce sen, büyükanne.”

“Ben biraz sonra bir tane alacağım canım. Önce sen al.” Katie bir çikolata alarak onu ısırıldı.

“Pekâlâ...” Sara çantasından tabletini ve bir çift küçük kulaklık çıkardı. “Katie, neden büyükannenin masasına gidip ben onu ziyaret ederken dün başladığımız filmi izlemeyi bitirmiyorsun?”

“Ama önce Pamuk Prenses’i izlemeyi bitirmek istiyorum ve bir çikolata daha alabilir miyim lütfen?”

“Tamam, Pamuk Prenses’i izle ama sadece bir çikolata daha, tamam mı?”

Katie bir çikolata daha seçtikten sonra odanın uzak tarafındaki masada bir sandalyeye yerleşti ve kulaklıklarını taktı. Tabletteki film başladığında Sara annesine daha yakın oturdu ve sesini alçalttı.

“Anne, Katie’nin gündüz kampında ne olduğunu biliyor musun?”

“Evet, haberlerde gördüğümde sana o e-postayı gönderdim.”

“Henüz okumadım. Çok üzgünüm, işler çok yoğun.”

“Önemli değil. Tüm bunlar çok korkunç.” Sara başını salladı, çenesi buruştu.

“Olanların hepsini bilmiyorsun. Anna Shaw, Katie’nin bakıcısıydı ve uçurumdan düştüğünde Katie oradaydı.”

Marjorie Cole derin bir iç çekti. “Öldüğünde Katie yanında mıydı yani?”

Sara başıyla onayladı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

“Ne şekilde yanındaydı Sara?”

“Onun yanında olan tek kişiydi, onu canlı gören son kişiydi.”

Marjorie gözlerini kırıştırdı, hafifçe irkildi.

“Anne, kelimeleri söyleyemiyorum bile. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.”

Marjorie buruşuk ellerini kaldırıp Sara’nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve bir yandan da Sara’nın dövmesine baktı.

“Anne, bu doğru olamaz, değil mi?”

İkisi de odanın diğer ucunda, masada bacak bacak üstüne atmış, çikolatasını bitirmekte olan Katie’yi izlediler. Tableti açılı duruyordu; filmi görebiliyorlardı. Kötü kalpli cadı kraliçenin Pamuk Prenses’e zehirli bir elma sunduğu bölüm oynuyordu.

“Bana bunun doğru olmadığını söyle anne.” Sara’nın fısıltılı sesi çatallaştı. Marjorie’nin yüzü önce korkuyla, sonra da şefkatle doldu.

“Korktuğunu biliyorum. Neyden korktuğunu biliyorum. Ama güçlü kalmalı ve kalbine güvenmelisin. Katie iyi bir kız.”

15

Seattle, Washington

İŞTE ANNA SHAW, bebekliğinde doğum günü pastası üzerindeki mumları üflerken.

Şimdi de ön dişleri dökülmüş, pembe kasklı, bisikletinin tutamaçlarını kavrayan Anna. “İzle beni, baba, izle!” Ve işte Anna, küçük kardeşi Jon’a sarılmış, Büyük Kanyon’da anne ve babasıyla gülüyor.

Video, cenaze evinin şapelindeki ekranlarda Anna’nın en sevdiği şarkılardan biri olan Sarah McLachlan’ın “Angel” şarkısıyla birlikte gösteriliyordu. Bir duvar tamamen Anna’nın fotoğraflarıyla kaplıydı; her birinde daima gülümsüyor, gözleri yıldızlar gibi parlıyordu.

Her yerde güzel kokulu çiçekler vardı.

Ön taraftaki bir masanın üzerinde, Anna’nın küllerini içeren çömlek ve mumlar duruyordu.

Sara duygusal soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu. Katie de gelmek istemiş, bu yüzden şapeli dolduran matemcilere katılmışlardı. Çoğu siyah ya da koyu renk giysiler giymiş, el ele tutuşmuş ya da mendillere sarılmış gençlerdi.

Canlı yayınlanan ayin, Anna’nın ailesinin kilisesinden Rahip Arturo Santos’un kürsüye çıkmasıyla başladı; çevrimiçi olanlar da dâhil olmak üzere herkesi selamlıyor ve program gündemini gözden geçiriyordu.

Devam etmeden önce bir an durakladı.

“Bugün burada Anna Catherine Shaw’ı anmak üzere toplanırken, insan onun neden bu genç yaşta ölmek zorunda kaldığını düşünme-

den edemiyor. Ebeveynlerin, kendi çocuklarının yasını tutması olağan bir durum değildir, bu asla olmamalıdır. Ama bu oldu ve cevapları bilmiyoruz ve bu durum Anna'yı seven hepimiz için çok acı verici."

Peder kürsünün kenarlarını tutarak durakladı.

"Bununla birlikte, Anna'nın ölümü birçok yönden bizim için bir yol aydınlatıyor; hayatlarımızda anlam bulmak için bir yol. Acımız, kalplerimizde birbirimize ne kadar güçlü bir şekilde bağlı olduğumuz gerçeğini pekiştiriyor. Ve şimdi, Anna'ya olan bağımız yeni bir ruhani biçim alıyor; onun her zaman bizim bir parçamız olacağına dair görkemli ve aşkın bir anlayış bu."

Rahip Santos sözlerini bitirmeden önce birkaç dakika daha devam etti.

Ardından, diğerleri de birer birer kürsüye gelerek anma konuşması yaptı.

Anna'nın okul arkadaşlarından Paige Kendall ve Charlotte Cook birlikte durarak anılarını anlattılar.

Paige, "Gününüz berbat olduğunda Anna her zaman yanınızda olup sizi rahatlatırdı." dedi.

"Evet, *Dondurmaya ihtiyacımız var* onun her şeye bulduğu çözümdü." dedi Charlotte ve bir kahkaha dalgasına neden oldu.

"Anna aramızdaki en iyi kişiydi." diye ekledi Paige.

"O gerçekten de en iyisiydi." dedi Charlotte, birbirlerini teselli ederken.

Daha sonra Anna'nın öğretmenlerinden biri konuştu. Sonra okul müdürü, sonra da Anna'ya poker oynamayı öğreten Reno'lu teyzesi Dolores konuştu.

"Çok geçmeden oyunu kazanmaya başlardı. Bu oyunda çok iyiydi, çok iyiydi."

Anma konuşmaları Chuck, Lynora ve Anna'nın erkek kardeşi Jon ile sona erdi. Podyumda birbirlerine destek olarak, gözyaşları içinde söylemeleri gerekenleri söylemeye çalıştılar.

Chuck, "Senin baban olmaktan onur duydum." dedi.

"Sen mükemmel bir kızdın," dedi Lynora. "Annen olmaktan büyük mutluluk duydum."

Ardından şimdi on dört yaşında olan Jon mikrofona geçti. “Ab-lalıkta o kadar iyiydi ki, melekler Tanrı’ya onu kendilerine kardeş olarak alıp alamayacaklarını sormuş olmalılar.”

Program sona yaklaşırken Anna’nın müzik sınıfından arkadaşı Will Naya piyano çaldı ve Anna’nın en sevdiği şarkılardan biri olan “Someone Saved My Life Tonight”ı söyledi. O çalarken Sara göz-yaşlarını sildi ve Katie’ye döndü, kolunu ona doladı, ona hüzünlü bir gülümseme verdikten sonra gözlerini kapatıp dua etti.

Sara tüm kalbiyle dua etti.

Düşündüğüm şeyi düşünemem çünkü doğru değil. Annemin dediği gibi güçlü kalmalıyım.

Sara, Katie’nin elini kavradı.

Çünkü Katie iyi bir kız.

İnsanlar binanın geniş giriş holünde toplanmıştı.

Sara zaman zaman yas tutan birkaç kişinin kendisine ve Katie’ye baktığını hissediyordu ama onları asla dik dik bakarken yakalayamıyordu. *Sanki biliyorlarmış gibi.* Ya da belki Sara sinirleri aşırı gerildiği için bunu sadece hayal ediyordu.

Kalabalığın arasında ilerleyen Sara ve Katie bir grup genç kızın yanından geçerken fısıldaşmaları etraflarına yayıldı.

“Tanner’ın da geldiğine inanamıyorum!”

“Anna’nın kalbini kırdıktan sonra mı? Yok artık!”

“Belki de onu hâlâ seviyordur?”

Cenaze evi çalışanları herkesi nazikçe Anna’nın ailesine doğru uzanan oldukça uzun bir sıraya –açık büfenin hazırlandığı kabul salonuna yakın bir yere– yönlendirdi. Sara ve Katie kısa süre sonra kendilerini sıranın içinde, birkaç genç kızın önünde ve takım elbise iki uzun boylu gencin arkasında buldular.

Kızlardan biri “Merhaba Tanner.” diye fısıldadı.

Kravatı biraz yamuk olan çocuklardan biri döndü ve kızı gördü. “Merhaba Aubrey.” dedi. Tanner arkasını dönerek önce Sara’ya, sonra Katie’ye baktı, kibarca başını salladı ve Katie’nin üzerindeki şeyi fark ederek ona bir kez daha baktı.

Tanner'ın Anna'ya verdiği kolyeydi.

Yüzünü tekrar öne döndü ama Sara'nın içinde büyük bir tedirginlik oluştu.

Katie'nin onu burada takmasına izin vermemeliydim.

Ama Katie ısrar etmişti. Giyinirken şöyle demişti: “Bunu bana Anna verdi anne. Çok güzel bir takı. Lütfen, lütfen onu ne kadar özlediğimi göstermek ve kalbime iyi gelmesi için bunu takmama izin ver.”

Sara teslim olmuştu ama şimdi sırada ilerlerken Tanner'ın tepkisini görmek rahatsızlığını daha da artırmıştı. Aileye yaklaştıkça insanların başsağlığı dileklerini duyabiliyorlardı. Sonra Tanner, Anna'nın anne ve babasının önünde durdu. “Çok üzgünüm,” dedi sesi titreyerek, “her şey için.”

Lynora, Tanner'a sadece bakmakla yetindi.

Çocuğun sözlerini hafifçe başını sallayarak kabul edene kadar saniyeler geçti.

Chuck araya girip Tanner'ın elini sıktı ve “Teşekkür ederim.” dedi. Sonra Tanner başını salladı ve yoluna devam etti.

Sara ve Katie'yi gören Lynora onları kucakladı. “Bugün burada olduğunuz için teşekkür ederim.” dedi.

“Çok güzel bir törendi.” dedi Sara.

“Çok güzel görünüyorsun tatlım.” dedi Lynora Katie'ye. Işık Katie'nin kolyesindeki altın kalbin üzerinde parlıyordu.

Lynora ona dikkatle baktı.

“Çok güzel bir kalp,” dedi Lynora. “Anna'nın da buna benzer bir kalbi vardı.”

“Bu Anna'nındı.” Katie minik kalbi uzattı. “Bunu bana o verdi.”

Lynora'nın yüzünde bir soru belirdi. “Bunu sana ne zaman verdi?”

“Parktaki otobüste. Anna onu artık istemediğini ve benim alabileceğimi söyledi.”

Lynora'nın kolyeye bakmasıyla geçen saniyeler içinde Sara'nın sinirleri gerildi. Sonra Lynora'nın ağzının kenarları zayıf bir gülümsemeye dönüştü.

“Tam da Anna'nın yapacağı şey. Kolyenin kıymetini bil. Anna'nın seni çok sevdiğini biliyorum Katie.”

“Ben de onu çok seviyordum.”

“İşte bu yüzden...” Lynora, Katie’nin eline uzandı, “...senin onun yanında olan son kişi olduğunu bilmek bizi rahatlatıyor Katie.”

Lynora derin bir nefes vererek kocasının göğsüne yaslandı; Jon annesinin omuzlarını ovarken Chuck da karısına sarıldı.

“Teşekkür ederim.” dedi Lynora derin bir iç çekerek.

Sara onlara sarıldı. Sonra kolunu Katie’ye doladı ve dışarı çıktılar.

Ciplerine doğru ilerlerken Sara caddenin karşısındaki haber kameralarını ve TV kamyonlarını fark etti ve biraz daha hızlı yürümeye başladı.

16

Çevrimiçi

1940'LARDAN KALMA BİR kara filmin açılış müziği, gece vakti ıssız büyük şehir sokaklarının görüntüleri üzerinde tınılıyor.

Ardından *Sonya ve Shane ile Gammaz Yürekler* başlığı dünyanın dört bir yanındaki ekranlarda beliriyor.

Daha sonra görüntü kocaman kırmızı çerçeveli gözlüklü bir kadın ve kasketli sakallı bir adamın görüntüsüne geçiyor. Her ikisi de kulaklık takmış, bir masada oturmuş, yayın yapmaya hazırlanıyorlar.

Kitap dolu raflar, çerçeveli fotoğraflar, bitkiler ve *Soğukkanlılıkla* ve *Suç ve Ceza* kitaplarının kapaklarının posterlerinden oluşan salonları, seyirciye gülümseyerek el sallarken ve sözlerine başlarken ev sıcaklığında bir arka plan oluşturuyor.

“Herkes kocaman bir merhaba. Ben Sonya ve bu da kardeşim Shane.”

Shane herkesi selamlamak için şapkasının kenarına dokunuyor.

“Ve canlı yayındayız,” diyor Sonya. “Doksan dokuzuncu bölümümüze hoş geldiniz! Buna inanabiliyor musun, kardeşim? Bu, *Gammaz Yürekler*’in doksan dokuzuncu bölümü.”

“Bu çılgınca. Bugün Birmingham, İngiltere; Miami; Ottawa, Kanada; Denver; Santiago, Şili ve Perth, Avustralya’dan bize katılan herkese bir bak. Bazılarınız sabahlara kadar ayaktasınız, ruhun gerçek karanlık gecesinden bahsediyoruz, buna bayılıyorum.”

“Evet,” diyor Sonya, “bize ilk kez katılanlar için kısa bir özgeçmiş. Shane ve ben gerçek suç meraklısı takıntılı amatör hafiyeleriz.

Soğukkanlılıkla, Helter Skelter ve *Hergele* gibi klasikleri okuyarak başladık, ardından Boston Strangler, Ted Bundy, Yorkshire Ripper ve daha pek çok vakayı inceledik.”

Bu vakalardan fotoğraflar ekranda yanıp sönüyor.

“O zamandan beri doyamadık ve benzer düşünen insanlarla yeni ve soğuk vakaları tartışmak için bu kanalı kurduk.”

“Doğru,” diyor Shane. “Ve bir uyarı: biz filtresiz yayın yapıyoruz, programlarımız çok karanlık, çok iğrenç ve çok rahatsız edici olabiliyor, çünkü mümkün olan her zaman ve her yerde bir vakayla ilgili her şeyi gösteriyor ve tartışıyoruz. Ve *her şeyi* kastettiğimi unutmayın. Eğer gerçekten çetin ceviz biriyseniz, size Vernon Geberth’in *Practical Homicide Investigation* adlı efsanevi kitabını tavsiye ederiz.”

Sonya, “Bu hafta öne çıkan vakamızı tartışmak üzere özel bir konuğumuz var,” diyor. “Ama başlamadan önce bazı haberlerimiz var. Sayenizde ayda beş milyon izlenme sayısını aştık!”

“Bu inanılmaz bir şey. Siz takipçilerimize gerçekten teşekkür etmek istiyoruz.”

Büyük kalabalıkların, tezahürat yapan ve alkışlayan tonlarca insanın olduğu görüntülerden kısa bir klip gösteriyorlar.

“Bugün onlarca yıl öncesine, dünyanın en üretken seri katillerinden birinin davasına bakacağız,” diyor Sonya. “Ruhsuz bir canavar, yakalanmadan önce on yıldan fazla bir süre boyunca faaldi.”

Geniş gözlü manyak bir sırtışı olan kel bir adamın fotoğrafı beliriyor.

“Bu adam,” diyor Shane, “Rusya’dan Andrei Chikatilo.”

“Bu dava tüylerimi diken diken etti.”

“1978-1990 yılları arasında elli iki erkek, kız ve genç kadını öldürmek, uzuvlarını kesmek ve bazı durumlarda yemekten tutuklandıktan sonra,” diyor Shane, “Chikatilo kendisini bir hilkat gari-besi olarak tanımladı.”

Kurbanların genç yüzlerinin fotoğrafları görünüyor.

Shane, “Chikatilo kurbanlarını avlarken çantasında bir kızartma tavası ve başka pişirme aletleri taşıyordu,” diyor. “Bir vakada kurban o kadar korkunç bir şekilde parçalanmıştı ki, Rus dedek-

tifler başlangıçta kurbanın bir biçerdövere düştüğü kanısına varıp olayın cinayet olmadığı sonucuna vardılar.”

Ekran da çarpıcı olay yeri fotoğrafları beliriyor.

Fotoğraflar kaybolduğunda ekran ikiye bölünüyor ve bir tarafta programın sunucuları, diğer tarafta ise bir ofis masasında oturan gözlüklü ve kulaklıklılı beyaz saçlı bir adam yer alıyor.

“Bugün aramızda Profesör Anton Belyayev’in bulunmasından onur duyuyoruz,” diyor Sonya. “Umarım doğru telaffuz etmişimdir, Profesör.”

“Doğru söylediniz.”

“Teşekkür ederim ve hoş geldiniz. Bize Los Angeles’tan katılıyorsunuz ve UCLA’da misafir tarih profesörü olarak görev yapıyorsunuz.”

“Öyleyim ve beni programınıza davet ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Profesör,” diyor Shane, “bu davayla kişisel bir bağlantınız var, doğru mu?”

“Evet, öyle. Amcam, Çhikatilo’nun tutuklanmasıyla sonuçlanan soruşturmada yer alan dedektiflerden biriydi.”

Belyayev’in amcasının bir fotoğrafı beliriyor.

“En baştan başlayalım,” diyor Sonya, “Çhikatilo’nun hayatından başlayalım, sonra bizi davanın geçmişine yönlendirin.”

Sonraki bir saat boyunca Belyayev, Çhikatilo’nun hayatının seyrini anlatarak, öğretmenlik kariyerinden devlet memurluğuna uzanan ve elliden fazla kurbanı olduğu belgelenen bir seri katile dönüşmesiyle sonuçlanan yolculuğunu aktarıyor. Dediğine göre, Çhikatilo eski Sovyet sistemi altında on yıldan fazla bir süre boyunca acımasız bir seri katile dönüşüyor. Ve nihayet beş yıl süren bir soruşturma sonunda yakalanıyor, yargılanıyor ve ölüm cezasına çarptırılıyor. 1994 yılında Rusya’nın batısındaki bir askeri hapishanede başının arkasına sıkılan bir kurşunla idam edildikten sonra isimsiz bir mezara gömülüyor.

Profesör, Shane ve Sonya ile davayı tartışırken, dünya çapındaki izleyicilerden programa gelen soruları da yanıtlıyor. Bölüm, sunucuların oturumu kapatan Belyayev’e teşekkür etmesiyle sona eriyor.

“Harikaydı.” diyor Sonya.

“İnanılmaz bir vakaydı. Profesör Belyayev’i konuk ettiğimiz için çok şanslıydık. Mükemmeldi.”

“Şimdi, bitirmeden önce gelecek bölümler hakkında birkaç not,” diyor Sonya. “Gelecek bölümlerimizden birinde Herman ve Magda Vryker vakasını derinlemesine inceleyeceğiz. Onlar 1994 ve 1995 yıllarında Montana, Idaho ve Washington’da işlenen çok sayıda cinayetten sorumlu bir karı-koca ekibiydi.”

Shane, “Bu davada kurbanlarının cesetleri hiç bulunamadı,” diye ekliyor. “Bazı detayları Sonya’nın kendisinden alalım.”

“Magda, hapishanede kurbanların yerlerini bildiğine dair hikâyesini değiştirdi. Cezasını çekti ve başka bir koşul aranmaksızın serbest bırakıldıktan sonra, ortadan kaybolmadan önce sessizliğini korudu. Konuğumuz, sosyal medya grubu *Avcılar Magda’yı Buluyor*’dan Beatrice Clearfield olacak. Magda’nın serbest bırakılmasından bu yana geçen sürede grup, Magda’nın izini sürerek ve nerede olabileceğine ve ne yaptığına dair bilgiler paylaşarak kendisini adalet arayışına adadı. Bu korkunç vaka, acılı aileleri sevdiklerinin kalıntılarını bulma konusunda çaresiz bırakırken, Magda’nın sistemi kandırdığından ve şimdi daha zeki olduğundan ve muhtemelen yeni bir kimlikle tekrar cinayet işleyeceğinden korkuyorlar.”

“Bu bölümü kaçırmak istemezsiniz.” diyor Shane.

“Son olarak, arkadaşlar, program için değerlendirmemizi istediğiniz vakalar veya paylaşılması gerektiğini düşündüğünüz bilgiler varsa, bize nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz. Bu haftaki programımız bu kadar.”

Ekran kararırken aynı açılış müziği gece vakti boş şehir sokaklarında çalıyor.

17

Seattle, Washington

ANNA’NIN CENAZESİNİN ERTESİ sabahı tavada jambon pişiyordu.

Sara iyi uyuyamamıştı.

Düşünceleri Anna’nın ölümünden Katie’ye ve kolyeye doğru gidip gelmeye devam etti ve midesi endişeyle düğümlendi.

Hiçbiri gerçek olamaz. Hiçbiri doğru olamaz.

Bornozuyla ocağın başında durup nefes aldı, rahatlamaya ve kafasını toparlamaya çalıştı. Katie henüz kahvaltı için aşağı inmemişti. Yumurta almak için buzdolabına yönelen Sara, takviminde bir not gördü:

Katie fakirlere yemek organizasyonunda yardım edecek.

Fakirlere yemek organizasyonu.

Kendisine eziyet eden korkulardan kaçmak isteyen Sara table-tine uzandı. Katie’nin, kendisiyle birlikte bir yardım organizasyonundayken çekilmiş eski bir videosunu oynattı:

Katie konuklara gülümsüyordu. Ailelere yardımcı olurken “Hoş geldiniz,” diyordu. Küçük çocuklar için yemek tepsilerini ailelerinin masasına taşıyordu. “Size başka bir şey getirmemi ister misiniz?” diye sorduktan sonra onlara peçete, mutfak eşyaları ve içecekler getiriyordu. Çocukların hepsi Katie’yi sevmişti ve o da kendini tamamen orada olmaya adanmıştı.

Katie’nin ailenin yardımseverlik ruhunu somutlaştırdığını görmek Sara’nın içini ısıtmıştı, özellikle de Katie babasıyla oturan küçük bir kızın yanına gittiğinde. Kız üzgün görünüyordu ve yemek yemiyordu.

“Neyin var?” diye sordu Katie.

Küçük kız Katie’nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Katie onun elini okşadı ve organizasyonun yöneticisi Bay Yang’ın yanına gitti. Adam, bağışlanan eşyalarla dolu depoya gitti ve bir oyuncak bebekle geri döndü. Katie’ye verdi, o da küçük kıza uzattı. “O artık senin bebeğin,” dedi Katie küçük kıza, onu teselli ederek. “O seni çok seviyor.”

Katie ve kız kameraya gülümsediler.

Video sona erdiğinde Sara düşünmeye başladı: *Bu gerçekten de Katie miydi?*

Videodaki gülümsemesi şimdi biraz fazla tatlı görünüyordu.

Sara’nın arkasındaki zeminde bir sandalye gıcırdadı.

Katie pijamalarıyla mutfığa inmiş ve masaya oturmuştu. Sara, Katie’nin saçlarını okşadı.

“Nasılsın tatlım?”

Katie omuz silkti.

Sara kızını alnından öptü ve kahvaltıyı hazırlarken Katie’nin Anna’nın kolyesini taktığını fark etti. İkisinin de pek iştahı yoktu. Birkaç çatal çırpılmış yumurta, birkaç lokma kızarmış ekmek yediler ve jambon atıştırdılar. Katie zamanının çoğunu kolyedeki küçük altın kalbe bakarak geçiriyordu.

“Uçurum çok korkunçtu anne. Çok korkunçtu.”

“Biliyorum tatlım.”

“Anna’yı çok özlüyorum ve bu beni çok üzüyor.”

“Biliyorum, tatlım.” Sara kendini Katie’nin sandalyesine yaklaştırdı, Katie’yi kollarının arasına aldı ve ona sarıldı. “Biliyorum.”

Dakikalar geçti, sonra Katie giyinmek için yukarı çıktı.

Temizlendikten sonra Sara da hazırlanmak için yukarı çıktı.

Dolabını açtığında Nathaniel’in çok sevdiği pazen gömleklerden birine göz attı. Onu bir süre inceledikten sonra askıdan aldı ve yüzünü gömleğin yumuşaklığına bastırarak kokusunu içine çekti. Onu ilk kaybettiği o acı dolu gecelerde, Sara yatağın onun tarafına onun parfümünü serpmişti.

Hâlâ burada olduğunu düşünerek kendimi kandırıyordum.

Daha fazla anı onu geri çekti, ta ki aniden dolabının önünde duran Nathaniel’i duyana kadar.

Hadi Sara, gitmeliyiz. Şehrin içinden geçiyorlardı, bir araba kenara çekilmiş, kaputu kaldırılmıştı. Nathaniel yardım etmek için durdu. Gece ya da gündüz, yağmur ya da çamur, eyaletler arası ya da şehir fark etmezdi, eğer birinin yardıma ihtiyacı varsa, yardımsever Nathaniel ona mutlaka yardım ederdi. “İnsnalara nezaket göstermek gerekir.” O böyle yetiştirilmişti ve böyle yaşıyordu.

Sara’nın da annesi gibi, Nathaniel’in erdemlerinin Katie’nin DNA’sına işlediğine inanması gerekiyordu.

Duş alıp giyindikten sonra Katie’nin yatak odasının kapısının önünde bir an durakladı.

Katie masasında oturmuş, spiral ciltli eskiz defterinin üzerine eğilmişti. Elinde kalem dikkatle çizerken, kolyenin zinciri kâğıdın üzerinde katlanıyordu.

Rahat bırak onu, diye düşündü Sara.

Aşağı inerken Katie’nin mırıldandığını duyduğunu düşündü.

18

Seattle, Washington

LYNORE VE CHUCK Shaw dizlerinin üzerine çökmüş, ön bahçelerinde çalışıyorlardı.

Kızlarının cenazesinin üzerinden birkaç gün geçmişti ve Pierce'in yüreği onlar için bir kez daha parçalandı.

Benton, Shaw'ların evinin önünde plakasız cipi yavaşlattı. Garaj kapısı açıldı ve Pierce içerideki Anna'nın bisikletini hemen tanıdı; onu sosyal medya paylaşımlarında görmüştü. Anna'yı burada büyürken hayal etti; bu dünyada yaşadığı kısa süre içinde genç kızın kurmuş olabileceği hayalleri düşündü.

Pierce gözlerini kısa süreliğine kapattı. Düşünceleri onu cenaze töreninden birkaç gün öncesine, Anna Shaw'ın soğuk çelik otopsi masasının üzerindeki cesedine, aletlerinin sesi eşliğinde çalışan adli tabip Mia Ryu'ya ve salona hâkim olan formaldehit kokusuna geri götürdü.

Ryu daha sonra ofisinde Pierce ve Benton'a ön değerlendirme-sini yaparken, "Görünüşe göre ölüm, kafaya alınan künt cisim travması ve ağır iç yaralanmalardan kaynaklı," diye açıklamıştı. "Belirtilen yükseklikten aşağıdaki kayalara düşme ile uyumlu." Ryu daha sonra bulgularının diğer yönlerini anlatmıştı. Dedektifler merkeze dönmeden önce Pierce tüm bunları not etmiş, Dedektif Çavuş Art Acker da Pierce'in anlattıklarını başını sallayarak dinlemişti.

"Adli tabibin söylediklerine bakılırsa, neredeyiz?" diye sormuştu Acker.

“Sanırım işimiz bitti,” demişti Benton. “Cinayet falan yok, kız kazara düşmüş.”

“Hayır,” diye karşı çıkmıştı Pierce. “Ryu diğer olasılıkları göz ardı etmedi. Ölüm ânında parkta olan herkesin yerini tespit etmek için hâlâ yarım kalan işlerimiz var. Telefonunu henüz bulamadık ve otoparkın güvenlik kamerası görüntülerini de tam olarak inceleyemedik. Parkın sisteminde bir aksaklık var.”

Acker, “Tamam, siz çalışmaya devam edin ve beni haberdar edin.” demişti.

Ardından, günün erken saatlerinde Pierce ve Benton’a adli tıbbın Anna Shaw’ın sırt çantasını ve içindekileri incelemeyi bitirdiğini bildirmişti. “Daha sonra kanıt olarak görülmesi hâlinde ihtiyacımız olan her şeye sahibiz, dolayısıyla elimizde tutmamıza gerek yok.”

İşte şimdi Anna’nın eşyalarını iade etmek ve ailesine birkaç soru daha sormak üzere Shaw’ların Kuzey Seattle’daki evine gelmişlerdi.

Benton, Ford’u yavaşça durdurduktan sonra araçtan indiler. Shaw’lar, adli tıp görevlilerinin Anna’nın sırt çantasını koyduğu geniş kahverengi poşeti taşıyan Pierce’a odaklanarak onları izlediler.

Chuck onları selamlamak için ayağa kalkarken, Lynora dizlerinin üzerine çökmüş, elinde bir bahçe malası tutuyordu.

“Bahçeniz çok güzel.” dedi Pierce.

“Bazı arkadaşlar cenaze için canlı bitkiler gönderdi.” dedi Lynora.

“Ne var elinizde?” diye sordu Chuck.

“Anna’nın eşyalarını iade ediyoruz. Konuşabilir miyiz?”

İçeri, oturma odasına gittiler. Chuck onlara Jon’un arkadaşlarıyla sinemaya gittiğini söyledi. Ev boştu. Shaw’larla birlikte sessizlik içinde otururken, çiftin yüzlerindeki kedere, gözlerindeki umutsuzluğa, çektikleri acının bedeliyle içlerinden çekip alınan neşeye bakan Pierce onların ızdırabını derinden hissetti. Uzun sessizlik, Pierce nihayet Anna’nın sırt çantasını annesine verirken duyulan poşet hışırtısıyla bozuldu.

Lynora yumuşak bir inilti çıkardı. Çantanın kumaşına şefkatle dokundu, yavaşça fermuarını açtı, içine uzanarak parmaklarını

Anna'nın bazı eşyalarının –bir kozmetik kesesinin, bir fırçanın ve bir saç bağının– üzerinde gezdirdi.

Kızının dokunduğu son şeylere dokunuyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Lynora, Chuck elini karısının sırtında yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı hareket ettirirken.

“Bunun anlamı...” Chuck boğazını temizledi, “işinizin bittiği mi?”

“Henüz değil,” dedi Pierce. “Takip etmemiz gereken şeyler var.”

Chuck başıyla onayladı.

“Rahatsız ettiğim için beni bağışlayın,” dedi Pierce, “ama Anna'nın odasına bir göz atmamıza izin verir misiniz?”

Lynora daha güçlü bir ses tonuyla karşılık verdi. “Ne için?”

“Olayı daha iyi anlamamızı sağlamak için,” dedi Pierce. “Yardıma dokunabilir.”

“Ne konuda yardımcı olabilir?” diye çıkıştı Lynora. “Kızımı geri getirecek mi?”

“Tatlım,” diye araya girdi Chuck. “Yapmaları gereken bir iş var.”

“Sorun değil,” dedi Pierce. “Çok üzgünüm.”

“Sizi odasına götüreceğim,” dedi Chuck. “Bize bir dakika izin verin.”

Shaw'ları yalnız bırakan dedektifler mutfakta beklediler.

Benton telefonunda gezinirken başını iki yana sallıyordu. Pierce ona döndü, mesajlara mı yoksa Anna'nın evinde olmalarına mı kafasını salladığından emin olamadı.

Pierce duvardaki takvime baktı; üzerinde randevu notları vardı ve biri gelecek ay Anna'nın dışçıye gitmesi içindi. Buzdolabının kapısına hatıra mıknatıslarıyla tutturulmuş bir dizi aile fotoğrafı vardı. Yıllar boyunca Shaw ailesinin Niagara Şelalesi, Disneyland ve New York gibi yerlerde geçirdikleri mutlu zamanları tasvir ediyorlardı.

Her birinde Anna'nın gülümsemesi güneş gibiydi.

Chuck mutfağa girdi ve “İkimiz de çok yorgunuz ve karım kanepede dinleniyor,” diye duyurdu. Ardından, Pierce ve Benton'u yukarıya, küçük bir koridora ve hoş bir leylak kokusuna açılan bir kapıya yönlendirdi.

“Anna’dan beri hiç dokunulmadı,” dedi Chuck, girişte durup içeriye bakarak. “Sadece... Lynora ilk geceler bu yatakta uyudu.”

Dedektifler başlarıyla onayladılar.

“İşiniz bittiğinde biz aşağıda olacağız.” dedi Chuck.

Pierce çok güzel bir oda olduğunu düşündü, oldukça açık lavanta rengindeydi. Raflar duvarlarla aynı renkteydi ve içlerinde kitaplar, biblolar ve bir Polaroid fotoğraf makinesi vardı. Masasının başındaki sandalyenin kıvrımlarına bakılırsa Anna’nın odası biraz genç kız odası gibi olsa da yetişkin bir havaya sahipti.

Pierce, dosyaları için bir video kaydetmek üzere telefonunu çıkarmıştı.

Anna’nın şifonyerine baktı; içinde birkaç yüzük, bilezik, küpe ve biri incili, diğeri yıldızlı iki güzel kolye bulunan küçük bir mücevher kutusu vardı. Anna’nın masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarına bakan Pierce, onun için de bir arama emri çıkarmayı düşündü. Ama bir tane daha almak zor olabilirdi çünkü Pierce’in elinde bir suç işlendiğine dair güçlü bir kanıt, makul bir neden yoktu. Sonra, özenle yapılmış yatağa bakarak, ayakucundaki oturaklı küçük dolaba gitti. Açtığında, içinde bir uyku tulumu, yorgan ve sünger yatak buldu.

Muhtemelen Katie tarafından yatıya kaldığında kullanılmıştır, diye düşündü. Benton, elleri kalçalarında, bir duvarın önünde durmuş, sergilenen fotoğrafları inceliyordu. Duvarın uçlarına kazıklar çakılmış, bunlara çamaşır ipi gibi ipler bağlanmıştı. Anna ve arkadaşlarının düzinelerce Polaroid fotoğrafı bu iplere tutturulmuş ve bir selfie duvarı oluşturulmuştu.

Benton, Pierce’a döndü, sonra çenesini duvara doğrulttu. “Gördün mü?” dedi. “Selfie çekmeyi çok seviyormuş.”

Pierce duvarı inceledi ve fotoğrafların eksik olduğunu düşündüren boşluklar olduğunu fark etti. Düşünerek masaya ve çöp sepetine gitti. Çöpte Anna ve bir çocuğun yırtılmış Polaroid fotoğraflarının parçalarını gördü ve bir parçanın üzerine mürekkeple yazılmış yazıya göz attı: *Tanner & Ben.*

Odadan çıkmadan önce, kaydedebildiği her şeyi kaydetti.

Dedektifler döndüğünde Chuck ve Lynora mutfak masasındaydı.

“Kahve ister misiniz?” diye sordu Lynora titrek bir sesle.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Benton. “Yola çıksak iyi olacak.”

“Teşekkür ederim,” dedi Pierce. “Ama gitmeden önce bir konuda fikrinizi alabilir miyim?”

“Tabii,” dedi Chuck. “Kahve istemediğinize emin misiniz? Az önce hazırladım.” Chuck, dedektiflerin kalmasını istiyor gibiydi.

“Hayır, teşekkür ederim.” diye yineledi Pierce.

“Ne sormak istiyorsunuz?” diye sordu Lynora.

“Bunların bir kısmının üzerinden geçtik ama anladığımız kadarıyla Anna, erkek arkadaşı Tanner Bishop’tan bir süre önce ayrılmış, öyle mi?”

“Evet.” dedi Chuck.

“Sizce ayrılıktan dolayı Anna kederli miydi?”

“Kederli mi?” Chuck başını iki yana sallayan Lynora’ya baktı.

“Üzülmüştü,” dedi Lynora, “ama düşündüğünüz gibi değil. Yani intihara meyilli değildi.”

“Neden ayrıldıklarını biliyor musunuz?”

“Tanner onu başka bir kızla aldatıyordu,” dedi Lynora. “Anna bu duruma çok üzüldü ve onunla ilişkisini bitirdi.”

“Tanner, Sparrow Song’daki gezintiye kadar geçen sürede Anna’yı gördü mü? Parka gitti mi?” diye sordu Pierce.

“Hayır,” diye yanıtladı Chuck. “En azından bizim bildiğimiz kadarıyla.”

“Bir hafta kadar önce,” dedi Lynora, “Tanner, Anna’ya onu geri kazanabilmek için üzerinde küçük altın bir kalp olan bir kolye vermişti.”

Pierce hızlı bir zihinsel envanter çıkardı, Anna’nın odasında ya da olay yerinden toplanan Anna’ya ait eşyalar arasında küçük altın kalpli bir kolye hatırlayamadı.

“Anna bunu kabul etmedi,” dedi Lynora. “Ama Tanner onu geri almadı.”

“Kolye nerede?” diye sordu Pierce. “Odasında görmedim.”

“Katie’de.”

“Katie Harmon mı? Bebek bakıcılığı yaptığı kız, önceki gece yatıya kalan kız mı?”

“Katie, evet,” dedi Lynora. “Anna, Katie’yi çok severdi ve çok beğendiği için kolyeyi ona hediye etti.”

“Anna’nın ona kolyeyi verdiğini gördünüz mü? Yatıya kaldığında mı verdi acaba?”

“Hayır, burada vermedi.”

“Peki nerede verdi?”

“Otobüste, parka giderken vermiş.” dedi Lynora.

“Katie’nin bize söylediği bu.” dedi Chuck.

“Ve Katie onu cenazede taktı.”

“Cenazede mi?” diye şaşırdı Pierce.

“Kızımı ne kadar çok sevdiğini bilmemizi istemiş...” Lynora ağlamaya başladı “Onu çok seviyormuş.”

Chuck, Lynora’yı teselli ederken Pierce’in aklından birkaç düşünce geçti. Bunlardan ilki, Katie’ye parkta ceplerini boşalttırmakla yaptığı hatanın sonuçlarını fark etmesiydi. Onunla ilk görüştüğünde kolye Katie’nin cebinde olabilirdi.

Katie kolyeyi otobüste Anna’dan aldığından hiç bahsetmemişti. Neden bahsetmedi? Anna ile otobüste ne konuştuklarını sordum ama Katie kolye hakkında hiçbir şey söylemedi. Neden? Tanık yoktu, kamera yoktu, uçurumda sadece Anna ve Katie vardı ve şimdi Anna’nın kolyesi Katie’de.

Benton direksiyon başındaydı. Shaw’ların evinden birkaç sokak öteye hiç konuşmadan gittiler ama Pierce daha fazla dayanamadı.

“Neden beni bu davada sürekli engelliyorsun Carl?”

Gözleri yolda olan Benton cevap vermedi.

Pierce ona baktı ve adamın boynundaki damarların kabardığını fark etti. “Başından beri bunu bir kaza olarak göstermeye kararlıydın,” dedi. “Düzgün bir soruşturma yapmama izin vermemeye kararlı görünüyorsun.”

Pierce cevap bekleyerek bakmaya devam etti.

“Çünkü... Ortada soruşturma yapmamızı gerektirecek bir şey yok, Kim,” diye çıkıştı Benton. “Ailenin acısına ortak oluyoruz, herkesin zamanını boşa harcıyoruz, oysa hiçbir anlamı yok. Kız selfie çekerken öldü. Adli tabip Anna’nın yaralarının düşmeyle uyumlu olduğunu söyledi. Yani bu trajik bir kazaydı.”

“Adli tabibin bize söylediği diğer şeyleri göz ardı mı ediyorsun?” diye sordu Pierce. “Anna Shaw’ın atlamış ya da uçurumdan itilmiş olabileceğini söyledi, unuttun mu?”

“Sen sadece kanıtları ve gerçekleri takip et, Kim. Her şey onun kazara düştüğüne işaret ediyor.”

“Ama henüz kanıt aramayı bitirmedik.”

“Çaylakça bir hata yapıyorsun, olmayan bir davayı inşa etmeye çalışıyorsun.”

“Hâlâ cevaplanmamış pek çok sorumuz var.”

Pierce yüzünü Benton’dan çevirerek yavaş ve sessiz bir nefes verdi.

ARŞİVLENDİ

Adalet Bakanlığı-Federal Soruşturma Bürosu

KAYIP KİŞİLER

Carrie Arleen Gardner ve Willow Eve Walker

10 Mayıs 1995

Tempe, Arizona

AYRINTILAR

FBI'nın Arizona'daki Phoenix Saha Ofisi, 12 Nisan 1995 tarihinde Tempe'den Alaska'ya gitmek üzere yola çıktıktan sonra kaybolan Carrie Arleen Gardner ve Willow Eve Walker'ın bulunması için halktan yardım istiyor.

Gardner ve Walker en son 14 Nisan 1995 tarihinde Idaho Falls, Idaho'da, Walker'ın Q959VMN3 Arizona plakalı mavi renkli 1992 Ford Aerostar Minivan'ı ile Burger King'den çıkarken görülmüşlerdir. O zamandan beri ikisinden de haber alınamamıştır. Gardner ve Walker Arizona Eyalet Üniversitesi'nde öğrencidir ve işe başlamak amacıyla Fairbanks, Alaska'ya gitmektedirler.

Kayıp kişilerin tanımları:

Carrie Arleen Gardner

Doğum Tarihi: Şubat 21, 1973

Doğum Yeri: Hartford, Connecticut

Saç: Açık kahverengi

Gözler: Mavi

Boy: 170 cm

Ağırlık: 65 kg.

Cinsiyet: Kadın

İrk: Beyaz

Willow Eve Walker

Doğum tarihi: 6 Nisan 1973

Doğum Yeri: Baltimore, Maryland

Saç: Siyah

Gözler: Kahverengi

Boy: 175 cm

Ağırlık: 65 kg.

Cinsiyet: Kadın

İrk: Siyah

AÇIKLAMALAR

Walker, ara sıra gözlük takıyor ve sağ ayak bileğinde bir yara izi var.

Gardner, astım hastasıdır ve solunum cihazı kullanmaktadır ve sol kalçasının arkasında bir doğum lekesi vardır.

Carrie Arleen Gardner ve Willow Eve Walker'ın nerede olduğuna dair herhangi bir bilginiz varsa, lütfen yerel FBI ofisinizle ya da en yakın Amerikan Büyükelçiliği veya Konsoloslugu ile irtibata geçin.

Saha Ofisi: Phoenix

19

Seattle, Washington

GEÇENİN KARANLIĞINDAKİ ÇIĞLIK Sara'yı uyandırdı.

Karanlıkta Katie'nin odasına koştu, onu uyurken buldu, ancak yatak örtüleri tekmelenmiş ve çarpıktı. Küçük kız neredeyse cenin gibi kıvrılmış, ellerini yumruk yapmıştı.

Sara, o gün Anna'yla birlikte uçurumda gördüklerinden sonra Katie'ye eziyet eden hayalleri düşünmeye çalıştı.

Gerçekten ne yaşanmış olabilir? Hayır, hayır, sakın bunu düşünme.

Sara kızına, onun kusursuz tenine, kalkık burnuna, melek yüzüne baktı.

Gerçekten ne olmuş olabilir? Dur. Düşündüğün şeyi düşünmeyi bırak.

Katie'yle ofisinde baş başa düzenli seanslar yapan Doktor Sally Mehta'ya göre, Katie yine kötü bir rüya görmüştü, bu beklenen bir şeydi, normal bir şeydi, trajediden neredeyse üç hafta sonra bile.

Sara, Katie'ye gülümsedi ve "Seni çok seviyorum." diye fısıldadı. Ardından yatak örtülerini düzeltti, kızını yanağından öptü ve kendi yatağına geri döndü.

Ama uyumak mümkün değildi.

Kendi düşünceleriyle boğuşurken, Katie'nin iyi olacağına –iyi olduğuna– inanmaya ihtiyacı vardı ve Katie'nin babası Nathaniel'in anılarına sığınarak güvence aradı.

Nathaniel, yirmi yaşına girdikten kısa bir süre sonra anne ve babası ölen, yumuşak huylu bir adamdı. Babası beyin anevrizmasından ölmüş, dört ay sonra da annesi bir kalp krizi sonucu hayatını kaybetmişti. Nathaniel'in başka bir ailesi yoktu. Sessiz, iyi kalpli bir adamdı ve Sara için ona âşık olmak hiç de zor olmamıştı.

Evlenmeden ve Salem, Oregon'a taşınmadan önce Sara, Nathaniel'e çocuk istemediğini açıkça belirtmişti. Nathaniel onun duygularını kabul etmiş, buna saygı duymuştu. Ancak evlendikten sonra Sara, Nathaniel'in bebekleri olan diğer çiftlere nasıl özlemle baktığını görmüş ve bir gün parkta otururlarken konuyu açmıştı.

“Gerçekten çocuk istiyorsun, değil mi?”

“Elbette, ama nasıl hissettiğini biliyorum.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. İyi bir anne olacağımı sanmıyorum.”

“İşte bu noktada anlaşıyoruz,” demişti Nathaniel gülümseyerek. “İyi bir anne olacağını biliyorum çünkü sen iyi bir insansın. Ve bu sürpriz değil. George ve Marjorie'ye bak. Dünyanın en iyi iki insanı tarafından yetiştirildin.”

Ama Sara, Nathaniel'e neden çocuk istemediğine dair gerçeği –tüm gerçeği– asla söyleyememişti. Kimsenin, hatta Nathaniel'in bile bilmesine katlanamazdı. Yine de Sara, Nathaniel'in gözlerinde bir çocuk için duyduğu özlem ve acıyı görmüş ve onu bir bebekten mahrum ettiği için yüreği parçalanmıştı. Onun çok iyi bir baba olacağını biliyordu.

Nathaniel'in erdemliliği Sara'ya belki, sadece belki, iyi bir anne olabileceği umudunu vermişti. Ve Nathaniel sayesinde korkularını yenebileceğini ve bir gün kocasına gerçeği söyleyecek gücü kazanabileceğini hissetmişti. Böylece bir aile kurmayı kabul etmiş ve her şeyin yolunda gitmesi için –*ama her şekilde*– Tanrı'ya yalvararak dua etmiş ve sonunda Katie'ye sahip olmuşlardı.

Ve her şey yolundaydı. İyinin de ötesindeydi. Nathaniel çok mutluydu. Katie'nin doğumunda oradaydı. Nathaniel o gün ayaklarının yere hiç değmediğini söylemişti.

“Bu bebeği tutmak cennetten bir kundak tutmak gibi.” demişti. Sara’nın ailesi çok mutluydu.

Sonra Katie iki yaşındayken o yağmurlu gün gelip çatmıştı. Sara o gün Grocery Corner süpermarketinde kasiyer olarak çalışırken, müdürü Nick Papas onu iki polis memurunun beklediğini söyleyerek ofisine çağırmıştı. Bir şeyler ters gitmişti. *Hem de son derece ters*. Sara’nın oturması için bir sandalye çekmişlerdi. Nathaniel’in motosikletle giderken büyük bir kamyonun lastiğinin patladığını, kontrolü kaybedip ona çarptığını söylediklerinde Sara’nın kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

“Çok üzgünüz,” demişti polis memurlarından biri, “ama Nathaniel hayatını kaybetti.”

Sara’nın altındaki zemin yerinden oynamıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya ve dövünmeye başlamış, omzuna konan eller onu teskin etmeye çalışmıştı. O ofiste bulundukları süre boyunca Sara’nın çığlıkları âdeta duvarları çınlatmıştı.

Nick, Sara’yı eve götürmesi için baş kasiyer Donna’dan yardım istemişti. Sara evlerine nasıl döndüğünü hiç hatırlamıyordu. Kederden uyuşmuş ve boğulmuş bir hâldeydi; sanki bir okyanusun dibindeymiş de yüzeye ve güneşe bakıyormuşçasına görüntüler bulanıklaşmış, sesler kesilmişti.

Her şey bulanıktı ve Nathaniel’in cenazesinden sonra Sara, tutunabileceği tek şeye –Katie’ye– tutunarak sadece hayatını idame ettirmekle yetinmişti.

Artık dul bir genç anne olan Sara, çok geçmeden Oregon’u terk etmiş, ailesiyle birlikte yaşamak üzere Seattle’a geri taşınmıştı. Mel Carver onu Jet Town’da tam zamanlı çalışması için tekrar işe almıştı. Anne ve babasıyla yaşamının sağladığı düzen ve huzur, Sara’ya çok yardımcı olmuştu. Ve birkaç ayda bir, Katie’yi Nathaniel’in British Columbia’daki arkadaşlarını görmeye götürüyordu.

Bunlar her zaman sıcak, sevgi dolu zamanlardı.

Ta ki iki yıl önce, Katie yedi yaşındayken Büyük Vancouver’a yaptıkları ziyaretlerden birinde o küçük çocukla ilgili olay gerçekleşene kadar. Çok ama çok korkunçtu. Sara’yı etkileyen şey Katie’nin tam

olarak empati kuramamasıydı. *Neredeyse “memnun olmuş” gibi görünmüştü.* Sara, Katie’ye çocuğa olanlar hakkında asla konuşmalarını gerektiğini söylemişti. Ancak bu, Sara’nın kalbinin bir köşesinde yaşayan bir şey hâline geldiği için olayı unutmamasına yardımcı olmuyordu. Sara, British Columbia’daki olaydan kısa bir süre sonra, bir gece loş ışıktaki ailesinin evinde –*bu evde*– mutfak masasında tek başına oturmuş, zihninde çalkalanan düşüncelerle boğuşmuştu. O zamanlar hâlâ evde yaşayan annesi yanına gelmiş, onunla birlikte oturmuş ve sonunda Sara’nın vicdan azabını ona anlatmasını sağlamıştı.

“Çok korkuyorum.” demişti Sara.

“Neden korkuyorsun?”

“Sana pek mantıklı gelmeyecek ama sanki Katie’ye sahip olmanın bedelini Nathaniel’i kaybederek ödedim. Sanki Nathaniel bizim sırrımız yüzünden, kim olduğum yüzünden, asla çocuk sahibi olmama planıma karşı geldiğim için öldü.”

Annesi onu can kulağıyla dinlemişti.

“Bu bizim lanetimiz gibi... Yani sır saklamak,” demişti Sara. “Dışarıdaki güçler... Ve hatta o çocuğa olanlardan sonra şimdi burada bize daha da yakın olan güçler yüzünden sürekli omzumun üzerinden bakıyorum.” Sara’nın sesi titriyordu. “İşte bu yüzden çok korkuyorum.”

Annesi kızının ellerini tutmuştu. Sara onun ellerinin titrediğini hissedebiliyor, bu da annesinin mücadele ettiği iç kargaşayı ele veriyordu.

“Şimdi beni dinle. Ben senin annenim. Seni tüm kalbimle seviyorum. Ben her zaman senin annen olacağım ve baban, ruhu şad olsun, her zaman senin baban olacak.”

Sara başıyla onaylamıştı.

“Senin içinde iyilik var,” demişti annesi. “Sen Katie’nin annesisin. Nathaniel onun babasıydı. Ve ikinizin de sahip olduğu tüm erdemler o küçük kızın içinde. Buna inanmalısın çünkü bu doğru.”

Sara başını sallamıştı.

“Katie’yi seviyorsun, değil mi?”

“Tüm kalbimle. O benim dünyam.”

“O zaman önemli olan tek şey bu.”

“Ama anne, Nathaniel benden alındı, babam senden alındı ve bir de Kanada’da olanlar var...”

“Hayır,” demişti annesi. “Nathaniel’in ve babanın başına gelenler hayatın bir parçası, bir lanet değil. Vancouver’da olanlar da öyle. Bunun seninle, Katie’yle ya da başka biriyle hiçbir ilgisi yok. O çocukla ilgili olanları asla gündeme getirmene gerek yok. Bunu sakın unutma ve Katie’nin de unutmamasını sağla.”

Annesiyle geçirdiği o gece iki yıl önceydi.

Şimdi yatağında yalnız olan Sara, komodinin üzerindeki saate baktı. Saat çok geç olmuştu. Sabah işe gitmesi gerekiyordu ve bunun için de uyuması gerekiyordu. Ama o çocuğu ve Anna’yı düşünmeden edemiyordu.

Şimdi, karanlığın kenarından beliren kurtlar gibi, geçmişinin korkunç sırları ve başına geleceklerden duyduğu korku içini kemiriyordu.

Lütfen doğru olmasın bu.

20

Seattle, Washington

“HÂLÂ ANNA’YLA İLGİLİ kâbuslar görüyor musun?”

Katie başını salladı.

Dr. Sally Mehta’nın ofisinde yavaşça dolaşıyor, bitkilerine, kitaplarına dokunuyor, sonra da raflardaki küçük figürlere –elle oyulmuş bir zürafa ve file– bakıyordu.

“Ne sıklıkla kötü kâbuslar görüyorsun?”

“Neredeyse her gece.” Katie oymalara dokundu. “Sally, bunları nereden aldın?”

“Afrika’da bir konferanstayken.”

“Çok güzeller.”

“Ben de beğendim.” Dr. Mehta Katie’ye baktı. “Son ziyaretinde kâbusların hakkında pek konuşmamıştık. Şimdi bana onlardan bahsetmek ister misin?”

Katie fili incelemek için kaldırdığında omuz silkti ve Dr. Mehta bunu bir devam daveti olarak algıladı.

“Pekâlâ, kâbuslarında ne oluyor?”

Katie fili yere bıraktı.

“Anna’yla parktayız ve selfie çekmek için uçurumun yanında duruyor ve geri geri gitmeye başlıyor ve kenara çok yaklaşıyor. Dikkatli ol Anna diyorum...”

Katie konuşmayı bıraktı.

Rafın önünde durmuş, fil ve zürafaya bakıyordu. Dr. Mehta, Katie’nin düşüncelerini sıraladığının farkındaydı ve devam etmesini bekledi.

“Ama,” dedi Katie, “Anna telefonunu tutuyor, ona bakıyor, manzaranın çok güzel olduğunu söylüyor ve geri geri gidiyor. Anna’ya durmasını, dikkatli olmasını söylüyorum ama o geri geri gitmeye devam ediyor ve ben de istiyorum ki...”

Katie durdu.

“Ne yapmak istiyorsun, Katie?”

“Anna’ya koşmak istiyorum ve...” Katie tekrar durdu.

Dr. Mehta, Katie’nin yanına giderek nazikçe koltuğa oturmasına yardım etti. Katie için su doldururken buz küpleri şingirdadı. Biraz içtikten sonra nefesi kesilen Katie’nin kaşları çatıldı.

“Beni dinlemedi. Neden beni dinlemedi?”

Dr. Mehta onun devam etmesini bekledi.

“Onu dalda asılı görüyorum,” dedi Katie, “yardım için çılglık atıyor ve ben yardım için çok hızlı koşuyorum ama artık çok geç ve ben... Ben bunun benim hatam olduğunu hissediyorum.”

Dr. Mehta, “Hayır Katie, hayır, böyle düşünmen çok normal,” dedi. “Katie, gözünün önünde arkadaşının başına gelen şey korkunç bir kazaydı sadece. Senin olaylar üzerinde hiçbir kontrolün yoktu. Olanlar senin suçun değil.”

“Ama öyleymiş gibi hissediyorum. Gerçekten de benim hatam olduğunu düşünüyorum ve bu his bir türlü geçmiyor.”

Katie, taktığı kolyedeki küçük altın kalbe baktı ve Dr. Mehta onu izlerken kolyeyi parmaklarının arasına aldı.

“Anna’nın o gün sana verdiği kolye bu mu?” diye sordu Dr. Mehta. “Çok güzelmiş.”

Katie başıyla onayladı.

“İlk konuştuğumuzda da kolyeyi takmıştın. Bu senin için ne ifade ediyor?”

Katie gözlerini kırptırdı; düşünüyordu.

“Anna’yı hayatım boyunca hatırlayacağım ve olanlar için üzgün olduğum anlamına geliyor.”

“Zamanla, Anna’yı düşündüğünde, hatırladıkların mutlu anılara dönüşecek ve çok geçmeden olanların senin hatan olmadığını anlayacaksın.”

“Kâbuslar da geçecek mi?”

“Evet, geçecek,” dedi Dr. Mehta. “Ama bana söylediğin bir şeyi merak ediyorum ve bunu anlamama yardımcı olabileceğini umuyorum. İlk tanıştığımızda Anna’nın başına gelenlerin tıpkı o çocuğun başına gelenler gibi olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun? Bu ne anlama geliyor?”

Katie’nin yüzü beyazlaştı.

“Annem bu konuda hiç konuşmamamın daha iyi olacağını söyledi.”

Dr. Mehta gözlüğünü çıkardı ve yanlarını çenesine doğru hafifçe vurdu. “Bana aileni tekrar anlat, hatırlayabildiğin kadarıyla.”

“Babam ben küçükken öldü, o yüzden onu pek hatırlamıyorum. Annem bazen ben bebekken beni kucağına aldığı videoları falan gösteriyor. Daha sonra büyükbabam hastalandı ve öldü, büyükanne de yaşlıların kaldığı bir yerde, bazen ziyaretine gidiyoruz.”

“Peki ya baba tarafındaki akrabaların, babanın anne ve babası, diğer büyükanne ve büyükbabalar?”

“Başka akrabalarımız yok. Arkadaşlarımız var.”

“Peki onlarla görüşüyor musunuz?”

“Hepsiyle değil. Yani, eskiden ziyaret ederdik ama artık pek görüşmüyoruz, özellikle de...”

Katie sanki yasak bir odanın kapısını açmış gibi kendini durdurdu.

“Özellikle de ne?” diye sordu Dr. Mehta.

Katie başını iki yana salladı.

“Katie, bana söyleyeceğin her şey mahremdir. Kimseye söylemeye iznim yok. Sana yardım etmek istiyorum ama sen de bana yardım etmelisin. Tamam mı?”

Katie bir süre ona baktı.

“Sorun yok, Katie.”

Katie yutkundu. “Sanırım birlikte takıldığım o çocuğun başına gelenler yüzünden.”

“Ona ne oldu?”

Katie birkaç kez gözlerini kırptırdı.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

21

Seattle, Washington

ŞAFAĞIN SOLUK IŞIĞINDA, sokağın aşağısına park etmiş aracın içindeki yabancı, Sara Harmon'ın Kuzey Seattle'daki evini dürbünle izliyordu.

Sara'nın ön kaldırımına bir gölge yansdı.

Dürbünün görüntüsü bulanıklaştı, ardından ön kapıya yaklaşan bir kadın ve tasmalı bir av köpeğine kilitlendi. Kadın kapının zilini çaldı, ses yumuşak bir şekilde duyuldu.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Sara göründü ve gelen kadına sarıldı.

Anlaşılmaz sesleri, sabahın durgun havasında yankılanarak sokakta akça ağaçların koyu gölgesine gizlenmiş araca kadar süzüldü.

Kadın ve köpeği eve girdiler.

Diğer odaların pencereleri de aydınlatıldı.

Dürbün evi, bahçeyi, sokağı ve tekrar evi taradı.

On dakika sonra ön kapı açıldı. Sara elinde çantasıyla göründü ve garaj yolundaki cipine doğru yürürken olduğu yerde durdu.

Bir şey mi unutmuştu?

Sara ön kaldırıma doğru birkaç adım attı. Ardından başını yana eğerek, neredeyse bir sokak ötede, sokağın aşağısında karanlıkta park etmiş olan araca doğru baktı.

Neden? Sara neden bakıyordu?

Merceklerde sokak lambasından yansıyan bir parıltı mı vardı?

Sara'nın yüzündeki merak dürbünden de okunuyordu. Kaldırma doğru bir adım daha attı ve daha fazla inceleme yapmak istemesine durdu.

Araçtaki kişi ise hareket etmiyordu.

Sara elindeki anahtarlığı hafifçe kaldırdı ve cipinin kapıları belirgin bir cırlama sesi ve yanıp sönen ışıklarla birlikte açıldı. Ardından araca bindi, onu çalıştırdı ve oradan uzaklaştı.

Yabancı, Sara gözden kaybolana kadar onun arka lambalarını izledi.

Sonra dürbünle evi taradı, her pencereyi tek tek aradı. İzlemeye devam ediyordu.

22

Seattle, Washington

SARA DOKUZ NUMARALI masadaki adamın önüne bir sipariş koydu.

“Balık ve patates kızartması,” dedi. “Başka bir şey ister misin?”

Adam yalnızdı ve dizüstü bilgisayarında çalışıyordu; önce tabağa, sonra da Sara’ya baktı.

“Şey, hayır, ben bir kulüp sandviçi sipariş etmiştim.”

“Tanrım!” dedi Sara, cebinden sipariş defterini çıkararak. Dokuz numaralı masa için yazdıklarına baktı: *Kepekli ekmeğe kulüp sandviç, patates kızartması ve lahana salatası.*

Tabağı tekrar eline aldığı anda yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Çok özür dilerim. Hemen hallederim.”

“Önemli değil, sorun değil.”

Sara hızla mutfağa doğru ilerledi. Katie hakkındaki endişeleri – her şey hakkındaki endişeleri– takip edilme paranoyasına varacak kadar derinleşiyordu. Bu onun dikkatini dağıtıyordu.

İşime konsantre olmalıyım.

Kanatlı kapıyı iterek mutfağa adım attı. Buharlıydı ve öğle yemeği siparişleriyle dolup taşıyordu. Balık ve patates kızartmasını tezgâhın üzerine koydu.

“Siparişleri karıştırmışım. Dokuz numaralı masa için kepekli ekmeğe kulüp sandviç, patates kızartması ve lahana salatası istiyorum.”

Mel ve yeni aşçı Brenda, işlerine ara vermeden, cızırdayan ızgaradan, fokurdayan fritözden ve ocaktan başlarını kaldırıp Sara’ya

baktılar. Mel önce tabağa, sonra Sara'ya baktı; yüzünden hem endişesi hem de trajedinin ardından Sara'yı rahat bırakma konusundaki sabrının azaldığı okunuyordu.

Sonra başıyla onay vererek, "Kepekli ekmeğe kulüp sandviç geliyor, evlat." dedi.

Bu arada Brenda sipariş teslim alma penceresine iki tabak koydu. "Yedi numara için küçük sebze çorbası ve çavdar ekmeğine yarım porsiyon tavuklu sandviç."

"Bu benim siparişim." dedi Sara ve tabakları almak için mutfaktan çıkarken telefonu Silverbrook Hills Huzurevi'nden gelen bir bildirimle titredi. Sara mesaja bir göz attı. Huzurevinin güncellenmiş ücretleriyle ilgiliydi, acil bir durum değildi ama yine de endişe vericiydi. Yasal bilgileri ve ayrıntılı seçenekleri gösteren ödeme planını gözden geçirdikten sonra, Sara annesini Silverbrook Hills'te tutmanın aylık tam olarak ne kadara mal olacağını söyleyen rakama geldi.

Bu bizim ödeyebileceğimizden çok daha fazla.

Zam altı ay içinde başlayacaktı.

Telefonunu bir kenara bırakan Sara siparişi pencereden aldı ve onu küçük bir masada tek başına oturan yaşlı bir kadına götürdü. Sara kadının siparişini ilk aldığı anda onun tanıdık geldiğini düşünmüş ama çıkaramamıştı. Kadın, okuma gözlüğünün üzerinden bakarak, şeffaf plastik kaplı fotoğraf cüzdanını inceliyordu. Sara onun yalnızlığı temsil ettiğini düşündü.

"Kremalı sebze çorbası ve çavdar ekmeğine yarım tavuklu sandviç. Buyurun." Siparişi masaya bıraktı. "Güzel resimler. Sanırım aileniz?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Aile her şeydir." dedi Sara.

"Tanrım, bu çok doğru. Çocuğunuz var mı?"

"Bir kızım var."

"Ahh." Kadın gülümsedi. "Bir kız çocuğu hayatı boyunca kız çocuğudur."

"Öyle derler." Sara gülümsedi. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Kadının yemek siparişini doğru verdiğinden emin olan Sara yoluna devam etti. Sonra aklına geldi ve arkasına baktı. Kadını Anna'nın cenazesinde görmüş olabilir miydi? Ona ve Katie'ye bakan insanlardan biri miydi? Sara emin değildi. Onu tanıımıyordu. Altıncı masanın tabaklarını toplarken, *kadın Shaw'ların bir arkadaşı olmalı*, diye düşündü. Bu arada iki numaralı masa elmalı turta ve biraz daha kahve istiyordu.

Sara, bir yandan çalışırken bir yandan da zihninde giderek artan mali sıkıntılarla boğuşuyor ve Katie için uygun fiyatlı yeni bir bakıcı bulması gerektiğini düşünüyordu. Emekli bir uçuş görevlisi olan komşusu Val Rossi gibi arkadaşları ona yardımcı oluyordu. Val her sabah şafaktan önce kalkıp köpeği Bingo'yu gezdiriyordu. Trajediye duyduktan sonra Val, Sara'nın evine lazanya ile gelmiş ve Sara'nın sabah vardiyaları sırasında Katie'ye bakmak ve onu okula götürmek konusunda ısrar etmişti.

Çalışırken Sara'nın zihninin arkasındaki küçük bir ses daha da yükseliyor ve onu en çok korktuğu şeyle yüzleşmeye zorluyordu: Anna'nın ölümü.

O uçurumda ne olmuştu? Katie nasıl olmuştu da Anna'nın kolyesini almıştı? Sara neden bunu sorguluyordu ki? Belki de fazla paranoyak davranıyordu. Düşünceleri allak bullak olmuştu. Katie'nin Dr. Mehta ile seansları yardımcı oluyor muydu? Yoksa Sara'nın hayal edebileceğinden çok daha korkunç bir şeyin kapısını mı açıyorlardı?

Hakikat ortaya çıkarılacak mı?

Basında çıkan bazı haberlerde Sara ve Katie'nin fotoğraflarına yer verilmişti ama ikisinin de kimliği açıklanmamıştı. Yine de olayın olduğu gün gazeteciler Sara'nın evine gelmiş ve telefonunu aramıştı. Sara, numarasını ve adresini Sunny Days grubundaki diğer ebeveynlerden aldıklarını düşünüyordu.

Ancak hiçbir haber kuruluşu ve internetteki hiçbir şey Katie ya da Sara'yı ve onların Anna'nın ölümüyle olan bağlantılarını kamuya açıklamamıştı.

Hiçbiri henüz vakayı derinlemesine araştırmamıştı.

Benim kim olduğumu bilmeleri mümkün değil.

En azından henüz.

O zamandan bu yana medyada trajediyle ilgili haberler azalmıştı. Sosyal medyada bu konuda yapılan konuşmalar da azalmıştı. Yine de Sara izlendiği, takip edildiği hissinden kurtulamıyordu.

“Sara?” diye seslendi arkasından biri.

Döndüğünde Beth ve Polly’nin mutfak kapısının yanındaki kameriyede bir araya gelmiş olduklarını gördü ve onlara katılmak üzere işine ara verdi.

“Neler oluyor? Sen iyi misin?” diye sordu Polly.

“Biraz tedirgin görünüyorsun.” diye ekledi Beth.

“Her şey yolunda mı?”

“Ben iyiyim.”

Beth ve Polly birbirlerine inanmayan bakışlarla baktılar.

“Çok şey atlattın.” dedi Beth.

“Eğer daha sonra senin evinde bir araya gelip konuşmak istersen...” diye belirtti Polly.

Sara bir an için sonunda gerçeği, tüm gerçeği itiraf etmeyi, bunca yıldır taşıdığı büyük yükten kurtulmayı düşündü. Ama hayır, bunun olmasına asla izin veremezdi, asla.

Bu düşünceyi aklına geldiği anda yok etti.

“Teşekkür ederim çocuklar ama ben iyiyim. Gerçekten iyiyim.”

“Fikrini değiştirirsen teklifimiz hâlâ geçerli.” diye karşılık verdi Polly.

“Teşekkürler.”

“Hey, Sara.” Beth başka bir yöne bakıyordu. “İzleniyorsun.”

Kafasını Beth’in baktığı yöne çeviren Sara, dokuz numaralı masada oturan ama dikkatini çoktan dizüstü bilgisayarına vermiş olan müşteriyi gördü.

“Ah, evet, şu adam,” dedi Polly. “Çok yakışıklı.”

“Mmm,” dedi Beth. “Ethan Hawke havası estiriyor.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Bana daha çok Jake Gyllenhaal gibi geldi.”

“Her iki durumda da” dedi Polly, “gözü senin üzerinde, Sara.”

Sara gözlerini devirdi ve arkadaşlarına gülümsedi.

“Sipariş hazır!” diye seslendi Mel. “Tam buğday ekmeğine külüp sandviçi.”

Sara doğru siparişi alarak onu hâlâ dizüstü bilgisayarında çalışmakta olan adamın bulunduğu dokuz numaralı masaya götürdü.

“Buyurun.” Sara tabağı adamın tam önüne koydu. “Karışıklık için tekrar özür dilerim.”

Adam hafifçe Sara’ya gülümsedi ve dikkati onun isim etiketine kayarken, Sara da onun uzun kirpiklerini fark etti.

“Sorun değil, Sara. Bu bana biraz daha çalışabilmem için zaman kazandırdı.”

“Ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Biraz yerel tarih araştırması yapıyorum.” Omuz silkti. “Belki bir kitap için.”

“Ne kadar ilginç. Seattle tarihi mi?”

“Evet... Ama biraz karışık, onu çözmek zorundayım.” Başıyla Sara’nın bileğini işaret etti. “Dövmeni beğendim.”

İkisi de Sara’nın iç bileğindeki ve ön kolunun alt kısmındaki gri-beyaz çiçeklere baktılar.

“Teşekkürler.” dedi Sara.

“Ardındaki hikâye nedir?”

“Şey, biraz karışık.”

“Bir ara dinlemek isterim, Sara.”

Sara ne diyeceğini bilemeden adama baktı, tam o sırada cebindeki telefonu titreşti.

“Oh, çok gevezelik ettim. Bırakayım da yemeğini ye. Afiyet olsun.” Gülümsedi ve bir sonraki siparişini almak üzere teslim alma penceresine doğru yola çıktı. Oraya varmadan önce mesajına bir göz attı.

Dedektif Kim Pierce’dı.

Katie ile tekrar konuşmak istiyoruz. Bir randevu ayarlayabilir miyiz?

23

Seattle, Washington

SARA SON DERECE tedirgin hissediyordu.

Dedektif Kim Pierce mutfak masasında oturmuş, ortağı Carl Benton’la birlikte neden geldiklerini açıklıyordu.

Pierce sakin tavrıyla dikkat çekiyordu ama Sara onun gülümsemesinin ardında tehlikeli bir şeyler sezmişti.

“Öncelikle,” dedi Pierce, “kızınızın tablet ve telefonunun bulunduğu sırt çantasını iade etmek istedik. Şarj edilmeleri gerekebilir.”

“Teşekkür ederim. Eşyalarını almaktan mutluluk duyacaktır.” dedi Sara ve Katie’nin su rengi kanvas sırt çantasını tezgâhın üzerine bıraktı.

“Ve belirttiğim gibi, kendisiyle görüşmek istedik.” diye devam etti Pierce.

Sara ikilinin tabletlerine, klasörlerine, sınava ya da mahkemeye hazırlanır gibi gelmiş olmalarına dikkat etti.

Pierce, “Ancak durumun şartlarını da ana hatlarıyla belirlememiz gerekiyor.” diye ekledi.

“Şartlar mı?” diye sordu Sara.

Benton, “Bu yasal olarak yapmamız gereken bir formalite.” diye ekledi.

“Yasal bir formalite mi? Anlamıyorum.”

“Çünkü Katie henüz reşit değil,” dedi Pierce, “O bir çocuk tanık ve şu anda işler biraz farklı çünkü artık olaydan ya da olay yerinden

uzaktayız ve siz buradasınız. Katie ile burada ama yalnız görüşmek için izninizi istiyoruz.”

“Aman Tanrım, ona haklarını falan mı okuyacaksınız? Avukata ihtiyacı olacak mı?”

“Hayır,” dedi Pierce. “Hayır, bu bir gözaltı görüşmesi değil. Katie tutuklu değil, öyle bir şey değil, hayır. O bir tanık ve burada onunla daha fazla konuşmak için seçeneklerinizi özetlememiz gerekiyor.”

“Ama kızım size her şeyi anlattı ve daha olayın travmasını bile üzerinden atamadı. Hâlâ psikolojik danışmanlık alıyor.”

“Anlıyoruz,” dedi Pierce. “Ama bunun gibi ani trajediler yaşayan çocuklar genellikle ayrıntıları unuturlar.”

“Seçeneklerim neler?”

“Katie ile konuşmamıza izin vermeyebilirsiniz. Bu sizin hakkınız. Görüşme sırasında siz de hazır bulunabilirsiniz. Ya da bir avukat bulundurabilirsiniz. Ya da onunla yalnız konuşmamıza izin verebilirsiniz, ki bu bizim için en yararlısı olacaktır. Tekrar söylüyorum,” dedi Pierce, “Katie zaten olay yerinde hem şerif yardımcısıyla hem de benimle siz yokken ama başka yetişkinler ona göz kulak olurken konuştu, yani seçim sizin.”

Sara’nın midesinde buz gibi bir karıncalanma oldu.

Hayır derse şüpheli görünecekti. Eğer bir avukat tutarsa, ki bunu karşılayamazdı, Katie suçlu görünecekti. *Saklayacak bir şeyin yoksa neden avukat tutasın ki?* Görüşmeye katılırsa, sanki saklayacak bir şeyi varmış gibi kontrolcü görünecekti.

Sara gergin düşüncelere daldı

En iyi seçeneği istiyorum. Ama... Tanrım, işlerinin bittiğini sanıyordum. Neden bu kadar dikkatli, bu kadar ısrarcılar? Ne biliyorlar ya da bildiklerini sanıyorlar? Bunu onlara sorarsam şüpheli görünebilirim. Anna’ya olanlar bir kazaydı, korkunç bir kaza. Öyle olmalı.

Alt dudağını ısırıldı.

“Sanırım onunla zaten konuştuğunuz için sorun olmaz.”

“Bu rutin bir şey, sadece bir takip.” diye ekledi Pierce.

“Elimizden geldiğince yardımcı olmak istiyoruz.”

“Onunla yalnız konuşmamıza izniniz var mı?”

“Evet. Üst kattaki odasında. Gidip ona söyleyeyim.”

Birkaç dakika sonra Pierce ve Benton Katie’nin odasına girerken Sara onlara kapıyı tuttu.

“Selam.” dedi Katie onlara.

Yatağında bağdaş kurmuş, dizüstü bilgisayarıyla oturuyordu. Yatağında kapitone beyaz bir yatak örtüsü vardı ve karyolası zümrüt rengiydi. Pembe-şeftali renkli duvarlar floral desenliydi ve oda taze keten ve sabun kokuyordu.

Çok temiz ve düzenli, diye düşündü Pierce.

“Selam Katie,” dedi Pierce. “Beni hatırladın mı, Kim, parktan? Bu benim ortağım, Carl Benton. O da oradaydı. Ona Carl diyebilirsin.”

Benton odaya göz gezdirirken Katie’ye dostça bir el salladı.

“Buraya oturabilir miyim?” Benton Katie’nin masasındaki sandalyeyi işaret etmişti.

Katie başıyla onaylayınca Benton sandalyeyi çekip oturdu ve cüssesiyle Katie’nin çalışma alanını gölgede bıraktı.

“Sizi konuşmanız için yalnız bırakayım.” dedi Sara zorla gülümseyerek ve kapıyı arkasından kapatarak.

“Seninle yatağına oturabilir miyim?” diye sordu Pierce. Katie yana kaykıldı.

“Teşekkür ederim. Bize Anna hakkında hemen hemen her şeyi anlattın. Ama senin ya da bizim unuttuğumuz bir şey olursa diye ve sana yeni şeyler sormak için buradayız. Senin için bir sakıncası var mı?”

“Hayır, yok.”

“Ve her şeyi doğru bir şekilde yapmak istediğimiz için Carl bizi videoya kaydedecek, daha önce olduğu gibi notlarımız için telefonunda bir video hazırlayacak. Tamam mı?”

Katie başıyla onayladı.

“Ve bunu gizli, özel tutacağız, yani bize söylediklerini başkalarına söyleyemeyiz ve sen de sana sorduklarımızı kimseye söylememelisin, tamam mı?”

“Tamam.”

Pierce daha sonra, Katie'nin kendisine ve Şerif Yardımcısı Hirano'ya verdiği önceki mülakatlardan ayrıntıları teyit ederek, olayların bir özetini aktardı. Katie dinledi, Pierce'in ara sıra sorduğu sorulara cevap verdi, Anna'nın ölümcül düşüşüne giden süreci ve sonrasını açıklığa kavuşturdu. Katie konuşurken, boynundaki ince zincirin üzerindeki küçük altın kalbi hafifçe evirip çeviriyordu.

"Kolyeni beğendim," dedi Pierce. "Nereden aldın onu?"

"Anna verdi, o gün."

"Çok güzelmiş. Telefonumla fotoğrafını çekebilmem için tutabilir misin?"

Katie onu kaldırdı ve Pierce fotoğrafını çekerken kolye ışıktan parladı.

"Teşekkürler," dedi Pierce. "Anna'nın bunu sana verdiğini bilmiyorduk. Onu sana ne zaman verdi?"

"Otobüste, biz inmeden hemen önce. Bana bir gece önce, yatıya kaldığımızda, Tanner'ın ona verdiğini ama kendisinin istemediğini söylemişti. Tanner geri almamış, Anna da onu çöpe atacakmış."

"Atmak mı istemiş, neden?"

"Çünkü Tanner'a kızgındı."

"Neden?"

"Sanırım Tanner'ın başka bir kız arkadaşı varmış."

Pierce aldığı bilgileri zihninde gözden geçirdi.

"Katie, hatırlıyor musun parkta sana Anna ile otobüste ve parkta ne konuştuğunuzu sormuştum ama sana kolyeyi verdiğinden hiç bahsetmemiştin. Neden?"

Katie düşündü, omuz silkti ve sonra başını öne eğdi.

"Sanırım unuttum. O gün o kadar çok şey olmuştu ki. Özür dilerim."

"Anna sana kolyeyi verdikten sonra onu nereye koydun?"

"Cebime."

"Ve bu otobüste miydi?"

"Evet."

"Anna o sırada bunu takıyor muydu?"

"Hayır, sırt çantasındaydı."

“Otobüste Anna’nın kolyeyi sana verdiğini gören oldu mu?”

Katie omuz silkti. “Oldukça kalabalıktı, parka yeni gelmiştik ve herkes inmek için acele ediyordu.”

Pierce devam etmeden önce düşüncelerini sıraladı.

“Birkaç şeyi daha gözden geçirmek için yardımına ihtiyacım var. Otobüsten en son sen ve Anna mı ayrıldınız?”

“Evet.”

“Yola çıktığınızda diğerlerinin çok gerisindeydiniz ama o selfie çekmek için durmak istedi, öyle mi?”

Katie başını salladı.

“Ve etrafınızda başka kimse yoktu. Sadece sen ve Anna mı vardınız?”

“Evet.”

“Ve selfie’sini kadrāja alırken geriye doğru yürüyerek aşağı düştü, öyle mi?”

Katie’nin omuzları düştü.

“Evet, size sürekli aynı şeyi söylüyorum.” Sinirli bir nefes verdi. “Anna’ya durmasını, dikkatli olmasını söyleyip durdum. Uçurumun kenarına çok yaklaştı. Ona durmasını söyledim ama beni dinlemedi!”

Pierce, Katie’ye biraz daha yaklaştı. “Peki düştüğünde, tamamen yere mi düştü?”

Katie başını iki yana salladı. “Dala tutunmaya çalışıyordu.”

“Sonra ne oldu?”

“Çığlık atıyordu ve ben yardıma koştum.”

“Yani sen yardım getirmek için ayrıldığında Anna hayattaydı ve dala tutunuyordu, öyle mi?”

“Evet!”

“Gerçekten böyle mi oldu Katie?”

“Katie hafifçe irkildi, yüzü aniden soldu.” Sonra küçük altın kalbi kaldırdı ve ona baktı.

“Evet.”

Pierce küçük kızın cevabına hemen karşılık vermedi; gerekirse düzeltmesi için ona zaman tanımak istemişti. Ve kısa sessizliğin ardından konuşmasına devam etti.

“Anladığımız kadarıyla bir danışmanla görüşüyormuşsun.”

“Evet, üniversitenin yakınındaki Doktor Mehta’ya gidiyorum.”

“Doktor Mehta ile konuşmak kendini daha iyi hissetmene yardımcı oluyor mu?”

“Evet, o çok iyi biri.”

“Peki ona o günle ilgili anlattığın ama bize söylemediğin, belki bizim de bilmemiz gereken ve bize yardımcı olacak bir şey var mı?”

Katie bir süre Pierce’in sorusunu düşündü, sonra başını iki yana salladı.

“Annenin ya da herhangi birinin sana bize söylememeni söylediği bir şey var mı?”

Katie’nin nefes alış veriş hızlanırken burun delikleri hafifçe açıldı. “Hayır.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Bunun zor olduğunu biliyorum. Son bir şey daha, bilmemiz gerektiğini düşündüğün ya da bilmemizi istediğin bir şey var mı?”

Katie, gözlerini Dedektif Pierce’in gözlerine dikti ve onları hafifçe kısararak cevap verdi.

“Bu benim suçum değil!”

“Ne demek istiyorsun? Senin suçun olmayan ne?”

“Anna’ya olanlar ve o diğer... Benim suçum değil!”

Katie diğer tarafa dönerek yüzünü yastığına gömdü.

Pierce, Benton’la bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra elini Katie’nin omzuna koydu.

“Tamam Katie, sorun yok, şimdilik işimiz bitti.”

FOIA (Idaho Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası) talebi. (Idaho Yasası, Bölüm 74-113)

BONNER İLÇE ŞERİF OFİSİ, TANIK İFADE FORMU

Dava # 5276

Tarih: 21 Haziran 1995

Saat: 13:30

İfade veren: XXX

Telefon#: 604-XXX

Adres: XXX, Creston, BC, Kanada

Doğum Tarihi: 3 Nisan 1965

Yalan beyanda bulunma cezası altında ve Idaho Eyaleti yasaları uyarınca aşağıdaki beyanın tarafımdan kendi özgür irademle verildiğini tasdik ve beyan ederim.

Kanada vatandaşıyım ve Creston, British Columbia'da ikâmet ediyorum. 19 Haziran 1995 tarihinde, altı aylık hamile olan ve Coeur d'Alene, Idaho'da oturan arkadaşım XXX Smith'i ziyaret etmek üzere evimden ayrıldım. XXX Store'da sevkiyat bölümü memuru olarak son akşam vardiyamdan sonra 1989 model Honda Civic'imle tek başıma Creston, BC'den ayrıldım. Dört günlük izne başlıyordum. Akşam saat 22.00 sularında Porthill, Idaho sınır kapısından ABD'ye giriş yaptım. Güneye doğru ilerlerken şiddetli yağmur yağıyor ve rüzgâr esiyordu. Yollar terk edilmiş gibiydi. Sadece birkaç kilometre gitmiştim ki bir acil durum yol ekibinin yanıp sönen ışıklarına rastladım. Fırtına otoyolda birkaç mil boyunca ağaçları devirmişti. Bir ekip şefi, temiz olan ikinci bir yola sapabileceğimi ve sonra US 95'e geri dönebileceğimi söyledi. Dolambaçlı yol, Kootenai Nehri'ne paralel olarak yoğun ulusal orman ve eyalet parkı içinden geçerek Naples, Idaho'ya kadar birkaç kilometre güneye uzanıyordu. Ekip şefi yolun asfalt olmadığını ama temiz olduğunu söyledi. Geri dönüp eve dönmeyi düşündüm ama arkadaşım ava gitmek

için onu terk eden kocasıyla tartışmıştı ve kötü bir durumda olduğu için benim gelmemi istiyordu çünkü bana gerçekten ihtiyacı vardı.

Yola devam ettim. Yol son derece karanlıktı ve neredeyse hiç trafik yoktu. Bu arka yolu bilmiyordum. Hiçbir kasaba, benzin istasyonu ya da ev göremiyordum. Kilometre sayacımdaki rakamlara bakarak ilerlemeye devam ettim. Yağmur hâlen dinmemişti. Yaklaşık altı kilometre gitmiştim ki ışıklarım ileride yol kenarında duran bir aracın yansımalarını yakaladı. Yaklaştığımda kaputun kaldırılmış olduğunu gördüm, sanırım araç arıza yapmıştı. Sonra bunun bir minibüs olduğunu ve plakasının Montana olduğunu gördüm. Etrafta kimse yoktu, bu yüzden durmak istemedim. Ama yanından geçmek için yavaşladığımda şoför mahallinden bir kadın indi ve yardıma ihtiyacı varmış gibi el salladı. Kucağında bir çocuk tutuyordu, sanki yalnız olduklarını ve yardıma ihtiyaçları olduğunu göstermeye çalışıyordu. Çocuk iki yaşlarında görünüyordu. İkisi de farlarımın aydınlattığı yağmurun altında duruyorlardı. Çocuğu olduğu için kenara çektim, durdum ve yolcu camımı açtım.

Kadın arabama doğru eğildi, durduğum için teşekkür etti ve benden yardım istedi. Cep telefonum olmadığını söyledim –benim için çok pahalıydı– onda da yoktu, bu yüzden yol yardımı ya da başka birini arayamadık. Bir benzin istasyonu gördüğümde çekici çağırmayı teklif ettim. Ancak minibüsün kardeşine ait olduğunu ve akü kablosunun gevşediğini, yardıma ihtiyacı olduğunu ve direksiyona geçersen kardeşinin gösterdiği gibi kabloyu tutabileceğini ve minibüsü tekrar çalıştırabileceğini söyledi. Çocuğuyla birlikte gideceği uzun bir yol vardı, ben de ona yardım etmeye karar verdim. Minibüsün sürücü kapısını açık bırakarak direksiyona geçtim. Kadın bana güvende olduğumu söylemek istercesine çocuğunu minibüsün yolcu koltuğuna oturttu. Kız mı erkek mi olduğunu anlayamadım; başında yün bir şapka vardı. Kadının elinde bir el feneri vardı ve kaputun altına vurarak çalışmaya başladı. Anahtarı çevirmeden önce beklememi söyledi.

Sonra aniden arkamdan bir ses duydum ve hemen akabinde kalın bir ipin boynuma dolandığını, arkamdan muazzam bir güç-

le çekildiğini ve nefes almamı zorlaştırdığını hissettim. Paniğe kapıldım ve adrenalinin de etkisiyle içgüdüsel olarak koltuğumdan aşağı kaydım, kollarımı umutsuzca salladım. İpe karşı mücadele ettim, bacaklarımı açık kapıdan dışarı çıkarmayı başardım ve vücudumu döndürdüm, ipin boynuma, çeneme ve ağzıma sürtünerek muazzam bir acıyla yaktığını hissettim. Bir el saçımı ve omzumu kavradı ama kurtulmayı başardım.

Ayaklarım yere temas ettikten sonraki saniyeler bulanıktı. Çığlık atıyor ve hayatımı kurtarmak için ormanın içinde karanlığa doğru koşuyordum. Hiçbir şey göremiyordum, ayağım kaydı, ağaçlara takıldım. Dallar elbiselerimi, saçlarımı ve yüzümü âdeta çekip koparıyordu. Küçük bir çocuğun ya da bebeğin ağlama sesini duyabiliyordum, sonra arkamdan sesler geldi, sonra ormanın içinde iki el feneri parladı. Seslerden birini duydum, daha derindi, bir erkek sesiydi, kadına sürücü kapısını açık bırakmama izin verdiği için çuvalladığını söylüyordu. Işık huzmelerini ormanda gezdirerek beni ararlarken nefes alış verişlerini duyabiliyordum. Karanlığın daha da derinliklerine doğru ilerledim, sonra yağmurdan kayganlaşmış zemine düştüm, yuvarlandım, çırpındım. Yuvarlandım, yuvarlandım, ta ki ağaçlara ve kayalara çarparak durana kadar.

Şokla savaşıyor, nefes nefese kalarak, dehşetle mücadele ederek midem kasıldı ama yerimden hiç kıpırdamadım. Dinledim, dinledim ama hiçbir şey duymadım. Dallar ve yapraklarla yavaşça üzerimi örtmeden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Güneş doğana kadar öyle kaldım. Sabah yağmur durdu ve vücudum ağrı-maya başladı. Her yerim ağrıyordu ama dikkatlice geri tırmandım ve yola varana kadar dalların arasından etrafı izledim. Orada kimse yoktu. Minibüs gitmişti. Arabam da gitmişti. Bir çocuk ayakkabısı buldum. Yolun kenarından giderek yürümeye başladım. O sırada bir kamyonet durdu ve polisi arayarak beni hastaneye götürdü; orada yaralarımın, ip yanıklarının, bağ izlerinin, kanlı yüzümün fotoğraflarını çektiler. Korkunç görünüyordum. İyileştikten sonra ifade-mi yazmam için buraya, Sandpoint'e getirildim. Şerif yardımcısına ayakkabıyı verdim ve olanları anlattım. Arka plakayı gördüğümde

çimden bir sesin bana bunu hatırlamamı söylediğini asla unutmayacağım. Hafızama kazımayı başardım ve polise beni öldürmeye çalışan kişilerin plakasının son rakamının XXX olduğunu söyledim.

Yukarıdaki beyanı okudum ve gerekli gördüğüm değişiklikleri yapma veya çıkarma fırsatım oldu. Yalan beyanda bulunma cezası altında ve Idaho Eyaleti yasaları uyarınca yukarıda belirtilenlerin doğru ve gerçek olduğunu tasdik ve beyan ederim.

İmza: XXX

Tarih: 21 Haziran 1995

Tanık: British Columbia Şerif Ofisi, Şerif Yardımcısı Bob Elam

Yer: British Columbia Şerif Ofisi, Sandpoint, Idaho

Idaho FOIA talebi (Idaho Yasası, Bölüm 74-113)

24

Seattle, Washington

Lake City, True Ocean Oto Galeri

PIERCE VE BENTON, sıfır ve ikinci el arabaların ve servisteki araçların sıralandığı geniş otoparkta yürüyorlardı.

Sara Harmon'ın evinden ayrıldıktan sonra Pierce, Anna'nın eski erkek arkadaşı Tanner Bishop ile konuşmak istemişti.

Benton arabayı sürerken Pierce da Tanner'ın ifadesine ve iletişim bilgilerine bakmış, sonra da aramalar yapmıştı. Tanner burada, yarı zamanlı işindeydi.

Anna'nın odasında Tanner'ın yırtılmış fotoğraflarını gören ve ailesinin kolyeyle ilgili açıklamalarını duyan Pierce'in endişeleri, kolyeye nasıl sahip olduğunu anlatması için Katie Harmon'la görüşmekten sonra daha da artmıştı.

Larry Grotowski'ye verdiği ifadede Tanner, Anna'dan ayrıldığını kabul ediyordu. Ama kolyeyle ilgili bir şey yoktu. Bu durum Pierce'in Tanner'la doğrudan görüşmediği için kendinden bir dedektif olarak şüphe etmesine de yol açmıştı.

Servis bölümüne girdiklerinde Benton, "Hâlâ bu konuda ileri gittiğini düşünüyorum, Kim." demişti.

"Titiz ve eksiksiz bir iş çıkarmak istiyorum."

Tezgâhtaki servis müdürü yaka kartlarına bakmış, Tanner'la konuşma taleplerini dinlemişti.

"North Bend'deki parkta düşüp ölen tanıdığım kızla mı ilgili?"

Pierce, "Evet, onunla biraz yalnız konuşmak istiyoruz." demişti.

“Şu anda otoparkta tek başına. Ya servise gelen araçları içeri alıyordur ya da çıkanları yıkıyordur. Üzerinde neon kireç rengi bir tişört var. Onu gözden kaçıramazsınız.”

Arabaların arasından geçerken parlak bir tişört giyen birini fark ettiler. Pierce, Tanner’ın kısa süre önce on sekiz yaşına girmiş olmasından dolayı rahatlamıştı çünkü bu onunla konuşmayı kolaylaştıracaktı.

Tanner bir Jeep Wrangler’ı yıkarken bir hortum tıslama sesi çıkardı ve su spreyinde bir gökkuşağı yarattı. Dedektifler yanına gelip rozetlerini gösterip kendilerini tanıtınca durdu. Kim olduğunu teyit etmek için Tanner’dan ehliyetini göstermesini istediler. Pierce ehliyetin fotoğrafını çektikten sonra Tanner yakındaki bir arabaya yaslandı ve söyleyeceklerini dinledi.

Pierce, “Anna Shaw ile ilişkiniz hakkında birkaç soru soracağım.” dedi.

“Ne olmuş ona?”

“İfadende ölümünden birkaç hafta önce ayrıldığınızı kabul etmişsin.”

Tanner ön kolunu alnında gezdirdi. “Evet.”

“Senden neden ayrıldı?”

Tanner önce Pierce’a, sonra Benton’a, sonra tekrar Pierce’a baktı.

“Bir yanlış anlaşılma oldu.”

“Yanlış anlaşılma mı?”

“Shelby, eski kız arkadaşım, benimle konuşmak istedi. Ailesinin boşanmasına üzülüyordu. Onunla bir parkta buluştum. Ağlıyordu. Ona sarıldım. Beni öptü. Ama bizi görenler olmuş ve Anna’ya söylemişler, o da onu aldattığımı sanmış... Ama kesinlikle aldatmıyordum.”

“Anna senden ayrıldıktan sonra, onu geri kazanmak için herhangi bir şey yaptın mı?”

“Ona bir kolye verdim.” Tanner gözlerini kırptırdı ve gökyüzüne baktı. “Ayrılık beni mahvetmişti. Onu seviyordum ve geri dönmesini istiyordum. Onu geri kazanmak, aldatmadığımı görmesini sağlamak için her şeyi yapardım.”

“Dedektif Grotowski’ye verdiğin imzalı ifadede neden bunların hiçbirini yok?” dedi Pierce.

“Tanner,” dedi Benton. “Yalan ifade vermek suçtur.”

Tanner’ın yüzü bembeyaz kesildi.

“Bunların hepsi çok kişiseldi, çok utanç vericiydi,” dedi. “Anna yeni ölmüştü. Berbat durumdaydım.”

Dedektifler ona birkaç saniye verdiler.

“Onu Shelby ile aldattığınıza inanarak senden ayrıldıktan sonra Anna’nın ruh hâlini ya da tavrını nasıl tanımlarsın?” diye sordu Pierce.

Tanner hatırladıkları karşısında başını iki yana salladı.

“Anna bana kızgındı. Çok öfkelenmişti. Kalbi kırılmıştı sanırım.”

Pierce telefonunda bir fotoğraf açtı ve Tanner’a gösterdi. “Anna’ya verdiğin kolye bu mu?”

Tanner, Katie’nin minik altın kalpli kolyesinin fotoğrafına baktı.

“Evet, öyle görünüyor.”

“Beğendi mi?” diye sordu Pierce.

“Hayır, çok kızgındı. Onu istemedi. Benden geri almamı istedi ama ben de çok üzgün olduğum için onda kalması gerektiğini söyledim.”

“Sonra ne oldu?”

“Bilmiyorum. Bebek bakıcılığı yaptığı kız Katie’ye vermiş olmalı. Onun cenazede taktığını gördüğüme eminim.”

“Pekâlâ, neredeyse bitti,” dedi Pierce. “Anna’nın öldürüldüğü sabah neredeydin?”

Tanner dudaklarını yaladı.

“Evdeydim, uyuyordum. Sadece öğleden sonra dersim vardı.” Gözyaşlarıyla savaşılarak başını iki yana salladı. “Bütün bu olanlar çok berbat. Tek istediğim Anna’nın gerçeği bilmesiydi ama...” Gözlerini ovuşturarak arkasını döndü.

Pierce ve Benton, Tanner biraz kendine gelene kadar beklediler.

Pierce, “Teşekkür ederim.” dedi.

Uzaklaşırken, bir anahtarlığın şingirtisini duydular ve kafalarını çevirdiklerinde Tanner’ın çalışmaya devam ettiğini, bir arabayı servis bölmesi kapılarına doğru hareket ettirdiğini gördüler.

Ciplerine döndüklerinde, Benton durup kaputun üzerinden Pierce'la konuştu.

“Bununla nereye varmaya çalıştığını gerçekten anlamıyorum, Kim. Bu trajik bir kazaydı. İşimiz bitti. Elimizde bir sürü dava daha var, dağ gibi biriktiler.”

Pierce, Benton'ın bakışlarıyla karşılaştı ve aklının bir köşesinde kendinden şüphe etmeye başladı.

Benton haklı olabilir mi? Bu benim ilk davam olduğu için fazla mı zorluyorum? Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorum? Hayır. Öyle değil. İçgüdülerim bana bu davada bir şeylerin doğru gitmediğini söylüyor. Bu işi kitabına göre yapmalıyım.

“Gerçekte ne olduğunu tam olarak bildiğimizi sanmıyorum Carl. Bence Tanner bizden bir şeyler saklıyordu. Belki Katie de. Tüm bunlar hakkında içimde huzursuz edici bir his var.”

Benton içinden küfretti, sonra da, “Kanıt nerede, Kim?” diye sordu. “Hiçbir yerde hiçbir kanıtımız yok. En ufak bir ipucu bile yok.”

“Bu doğru. Ama şu âna kadar. Bugün erken saatlerde olay yerinden toplanan adli delilleri inceliyor ve kaydedilen video envanterini gözden geçiriyordum.

“Eee?”

“Parka geri dönmemiz gerekiyor.”

25

Çevrimiçi

GAMMAZ YÜREKLER'İN AÇILIŞ müziği ve görüntüleri dünyanın dört bir yanındaki telefonlarda, dizüstü bilgisayarlarda ve monitörlerde çalışıyor.

Ardından Blue Jays şapkalı Shane ve kırmızı çerçeveli gözlükleriyle Sonya, her ikisi de kulaklık takmış ve mikrofonlarının başında oturuyor.

“Herkes kocaman bir merhaba.” diyor Sonya.

“Gerçek suç programımızın bir başka bölümüne hoş geldiniz.”

Küresel izleyicilerini kabul ediyorlar, programın geçmişinden bahsediyorlar ve şiddet içeren rahatsız edici görüntüler konusunda uyarıda bulunduktan sonra da başlıyorlar.

“Bugün öne çıkan vakamız için özel bir konuğumuz var.” diyor Sonya.

“Bu olay beni çok etkiledi. Biraz araştırma yaptık ve yıllar önce-sine dayanmasına rağmen hâlâ sonlanmamış.” diyor Shane.

“Bu doğru. Bugünkü *Gammaz Yürekler* programında, 1994 ve 1995 yıllarında ABD’nin Montana, Idaho ve Washington eyaletlerinde en az yedi cinayetle bağlantılı bir karı-koca olan Herman ve Magda Vryker’ı inceliyoruz,” diyor Sonya. “Ama kurbanları asla bulunamadı. Magda, ölüm cezasından ya da ömür boyu hapis cezasından kurtulmak için savcılarla cesetlerin yerini tespit etmek üzere bir anlaşma yaptı.” diye ekliyor Sonya.

“Ama Magda polisten daha akıllıca davrandı,” diyor Shane. “Anlaşmayı imzaladıktan sonra Magda, hafızasının zayıf olduğunu iddia ederek kurbanların yerini tespit edemedi. Cezasını çekti ve başka bir koşul olmaksızın serbest bırakıldıktan sonra, ortalıktan kaybolana kadar sessizliğini korudu. Vryker’ların hikâyesini daha derinlemesine incelemek üzere Beatrice Clearfield bize Tampa, Florida’dan katılıyor. Beatrice, sosyal medya grubu *Avcılar Magda’yı Buluyor*’un bir üyesi. Hoş geldin, Beatrice.”

Ekran kırklı yaşlarının sonunda, ellili yaşlarının başında bir kadını gösterecek şekilde bölünüyor. Davadaki kurbanların kayıp kişi resimleri onun arka planını oluşturuyor. “Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Anlat,” diyor Shane, “bu davaya nasıl dâhil oldun?”

“Florida’ya taşınmadan önce, olay ortaya çıktığında Montana’da yaşıyordum. Olayın bir kısmının büyüdüğüm yerden çok da uzak olmayan bir yerde gerçekleşmiş olması beni çok etkiledi. Davayı takip ettim ve adaletin hiçbir zaman yerini bulmadığını görünce bu konuda bir şeyler yapmak istedim. İşte *Avcılar* adlı grubumuz böyle başladı.”

“Şimdi, Magda’nın serbest bırakılmasından bu yana geçen sürede, grubunuz onu takip ederek ve nerede olabileceğini ve ne yaptığını düşündüğünüz bilgileri yayınlayarak kendini adalet arayışına adadı, öyle mi?” diye soruyor Sonya.

“Evet, ABD’nin ve dünyanın dört bir yanından beş bin üyemiz var. Çoğu sıradan ama duyarlı insanlar. Ayrıca aramızda emekli polisler, muhabirler, profesyonel araştırmacılar, hukuk ve adli tıp uzmanları da var ve yıllar boyunca aktif olarak Magda’yı aramak için tüm becerilerini sergilediler.”

“Onu bulmanın zorlukları nelerdir?” diye soruyor Sonya.

“Magda ile ilgili pek çok kayıt, özellikle de kızıyla ilgili olanlar mahkeme kararıyla mühürlenmiş durumda.”

“Yani Magda’nın ya da kızının yerini tespit edemediniz mi?” diye soruyor Shane.

“Resmî olarak değil.”

“Resmî olarak değil mi?” diye tekrarlıyor Shane.

“Hayır, ama yakın olduğumuzu düşünüyoruz.”

“Şimdi, grubunuzun bunu neden yaptığına ve amacına geçmeden önce, bize vakayı ve nasıl ortaya çıktığını özetleyebilir misin?”

Beatrice, “1994 ve 1995 yıllarında Montana, Idaho ve Washington’da kaybolan insanlarla ilgili çeşitli raporlar ortaya çıktı.” diye devam ediyor.

“Ne yazık ki ABD’de her yıl sayısız insanın kayıp olduğu bildiriliyor.” diye ekliyor Sonya.

“Bu ne yazık ki doğru,” diye onaylıyor Beatrice. “Ancak bu vakalarla ilgili bir bağlantı 1995 yılının Haziran ayı sonlarında ortaya çıktı. Aldığımız bilgilere göre British Columbia’dan Idaho’ya geçen Kanadalı bir kadın, Bonner County şerif yardımcısına tüyler ürpertici bir ifade vermiş. Kadın, fırtına sırasında arka yolda bir minibüsü fark edip bir kadın ve çocuğuna yardım etmek için durduktan sonra canını zor kurtarmış.”

“Kanadalı kadın mı çözdü olayı?” diye soruyor Shane.

“Evet, hayatta kalan tek kişi. İşin çarpıcı yönü, minibüsün plakasının büyük bir kısmını aklında tutmuş, ki bu çok nadir görülen bir şeydir. Dedektifleri Billings, Montana’nın eteklerinde, Herman ve Magda Vryker ile küçük kızları Hayley’nin yaşadığı bir mobil eve götürmüş.”

“İnanılmaz.” diyor Shane.

“Polis Kanadalı kadına Magda’nın fotoğraflarını göstermiş. Kadın da onun o gece yardım etmeye çalıştığı kadına çok benzediğini söylemiş. Bu da polisin arama izni alması için yeterli olmuş.”

“Böylece işler hız kazanmış, öyle mi?” diyor Sonya.

“Polisin elinde kayıp kurbanlara ait eşyalar da dâhil olmak üzere davayla bağlantılı başka deliller de vardı.”

“Bu çok korkutucu.” diyor Sonya.

“Bulunan eşyalar arasında Sharon Lance ve Jeremy Dunster’a ait yüzükler de vardı; bunlar 94 yılında Spokane’nin kuzeyinde kiralık araçlarıyla kaybolduktan sonra kendilerinden haber alınamayan İngiliz turistler. Denver, Colorado’dan uzun mesafe bisikletçisi

Brent Porter’a ait bir yüzük de bulundu; Porter’ın kayıp olduğu bildirilmeden önce en son Butte, Montana’da görülmüş. Ancak Vryker’lar, sadece Kanadalı kadına yapılan saldırıdan dolayı suçlandılar. Polis onların kayıp insanlara karşı işlenen suçlara karıştıklarına inanıyordu ama ellerinde ne olay yeri, ne tanık, ne de ceset vardı. Herman’ın uzun mesafe kamyon şoförü ve eski bir kıyamet günü tarikatı üyesi olduğunu biliyorlardı. Magda, Billings yakınlarındaki bir mezbahada çalışıyordu.”

Shane, “Sadece bu bile bazı tüyler ürpertici senaryolar ortaya koyuyor.” diyor.

“Kadavra köpekleri kullandılar, arazilerini boşuna aradılar ve kazdılar. Tüm deliller ikinci derecedendi,” diye ekliyor Beatrice. “Herman ve Magda gözaltındayken, birkaç zeki dedektif onları ayrı ayrı sorguladı; buradaki strateji her bir şüpheliye diğerinin ihanete hazır olduğu yalanını söylemek, böylece her ikisine de idam cezası korkusunu aşılardı.”

“Zekice.” diyor Sonya.

“İşte o zaman Magda şok edici bir hamle yaptı,” diyor Beatrice. “Avukatı aracılığıyla, Herman’ın sapkın tarikat inançlarından kaynaklanan istismarının kurbanı olduğunu söyledi. Magda, kendini ve kızlarını korumak için Herman’ın suçlarına katılmak zorunda kaldığını söyledi. Daha sonra Magda ve avukatı bir anlaşma teklif etti: Yedi cinayeti itiraf edecek ve kocasını ele verecekti. Karşılığında ölüm cezasından kurtulacaktı. Minimum güvenli bir hapisanede en fazla yirmi yıl yatacak, serbest bırakıldığında kesinlikle hiçbir kısıtlama veya koşul olmayacak ve kendisine kamuya açıklanmayacak yeni bir kimlik verilecekti. Ayrıca, bir itirafname imzalayacak ve cesetlerin bulunmasına yardımcı olacaktı.”

“Vay canına.” diyor Shane.

“Savcılık bunu Vryker’ları parmaklıklar ardına koymanın tek yolu olarak gördü ve anlaşmayı kabul etti. Herman, Magda’yı suçların arkasındaki itici güç olarak göstermeye çalıştı. Başarısız oldu. Yedi ayrı birinci derece cinayetten suçlu bulundu ve idama mahkûm

edildi. Ancak Magda'nın ihanetini kabullenemeyerek hücrelerinde kendi canına kıydı. Bazıları ona Magda'nın son kurbanı diyordu."

"Bu çılgınca." diye yanıtlıyor Shane.

"Bekle," diyor Sonya. "Okuduklarımıza göre Magda kurbanlarını cezbetmek için çocuğunu kullanmış. Bu çok acımasız ve kurnazca. Minibüsü bozulan bir anne ve küçük çocuğuna kim yardım etmez ki?"

"Bu doğru." diyor Beatrice.

"Peki kızına ne oldu, adı Hayley'ydi, değil mi?" diye soruyor Sonya.

"Kızın velayetini sosyal hizmetler aldı, evlat edinildi ve hakkında başka bir şey bilinmiyor, ancak bazıları nerede ve kim olduğuna dair spekülasyonlar yapıyor."

"Bir seri katilin çocuğu olduğunuzu hayal edebiliyor musunuz?" diye soruyor Shane.

"Bu başka bir programın konusu." diyerek devam ediyor Sonya.

"Peki ya Magda'nın cesetleri bulmak için yaptığı anlaşma?"

"Kurbanlarının mezarları olduğunu iddia ettiği yerlere defalarca götürüldü. Ama her seferinde bir şey çıkmadı. Dedektifler için Magda'nın onları asla gerçek mezarlara götürmeyeceği aşikâr hâle geldi ve bu da kurbanların ailelerini öfkeliendirdi ve acılarını daha da derinleştirdi."

"Aman Tanrım." diyor Sonya.

"Magda 1996 yılında yirmi dört yaşındayken yirmi yıl hapis cezasına çarptırıldı. Hapishanede geçirdiği süre boyunca birkaç üniversite diploması kazandı, hatta son derece iyi bir okur yazar hâline gelerek İspanyolca ve Fransızca öğrendi. Yirmi yıl hapis yatıktan sonra kırk dört yaşında serbest bırakıldı, yeni bir kimlikle yeni bir hayata başladı ve sonra da ortadan kayboldu. Yaklaşık yedi yıldır kendisinden haber alınamıyor."

Sonya, "Bu da bizi senin grubuna getiriyor, Beatrice," diyor. "Magda yirmi yıl hapis yatmış olsa da yargı sistemini kandırdığına inanıyorsunuz, öyle mi?"

“Birçok argüman olduğunu biliyoruz; savcılığın anlaşmayı kabul ettiğini, kadının cezasını çektiğini ve suçlulara rehabilitasyon için bir şans vermemiz gerektiğini kabul ediyoruz.”

“Ama?” diye soruyor Shane.

“Magda’nın hapis cezasıyla başlayalım. Şartları müzakere etti ve kocasıyla birlikte aldıkları her can için üç yıldan daha az hapis yattı. Pek çok insan daha azı için çok daha uzun süre hapis yatıyor. O zaman savcıyla olan anlaşmasına bakalım. Üstüne düşeni yapmadı. Yetkililer onu olay yerlerine götürdüğünde, hatırlayamadığını, kafasının karıştığını, yönünü şaşırdığını iddia etti ve hiçbir kanıt gösteremedi. Yine de avukatı mahkemeyi ikna etti; Magda’nın anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğine dair onları inandırdı. Oysa tüm dedektifler Magda’nın cesetlerin tam olarak nerede olduğunu bildiğinden emindiler. Yani evet, bazıları onu yargı sistemiyle kurnazca oynayan bir canavar olarak görüyor, kesinlikle. Bu kişi ölüm cezasına çarptırılabilirdi ya da en azından ömür boyu hapiste kalması gerekirdi ama şimdi yeni ve özgür bir hayat yaşıyor.”

“Yani grubunuzun amacı...?” diye soruyor Shane.

“Amacımızın birkaç yönü var. Onu bulmak, Magda’yla yüzleşmek ve kurbanlarına ne olduğunu ve nerede olduklarını açıklamasını sağlamak istiyoruz.”

“Bu birincisi.” diyor Sonya.

“Daha da önemlisi, Magda’nın rehabilite edilmediğine ve edilemeyeceğine inanıyoruz. Onun toplum için bir tehdit, bir tehlike olduğuna ve tekrar cinayet işleyebileceğine inanıyoruz. Bakın, onun erken dönem hayatı hakkında bilmediğimiz o kadar çok şey var ki, tamamen gizemle örtülü. Bazı üyeler Magda’nın sanki gökyüzünden yeryüzüne düştüğünü ya da yeryüzünün altındaki bir cehennemden tırmanarak geldiğini söylüyor. Son bir nokta da şu ki... Bunu dinleyicileriniz arasındaki milyonlarca insana soruyorum, ya Magda sizin ve ailenizin yakınlarında yaşıyor olsaydı?”

Birkaç saniyelik sessizlik havayı dolduruyor.

“Sanırım bu toplu bir yutkunmaydı.” diyor Sonya.

“Bu harika bölüm için çok teşekkür ederim Beatrice. Bitirirken söylemek istediğin bir şey var mı?”

“İnsanları grubumuza katılmaya, arayıcı olmaya, Magda’yı bulmamıza, aileler için adalet, barış ve şifa bulmamıza yardım etmeye davet ediyorum. Beni *Gammaz Yürekler*’e konuk ettiğiniz için çok teşekkür ederim.”

“Teşekkürler, *Avcılar Magda’yı Buluyor*’dan Beatrice Clearfield. Tüm bilgiler sitemizde. Zamanımız doldu.”

Sonya ve Shane el sallıyorlar.

Ekran kararırken aynı açılış müziği gecenin boş şehir sokaklarında çalıyor.

26

Near North Bend, Washington

SPARROW SONG PARK'A vardıklarında Benton araçlarının motorunu kapattı.

“Burada ne işimiz var, Kim?”

Pierce'a dönmüştü. Kadın dedektif ise tabletinde sessizce oynattığı olay yerinin adli tıp videosuna odaklanmıştı. Lake City'den ayrıldıkları ve Tanner Bishop'la görüştükleri andan itibaren gözü notlarında idi.

“Gerçekten Kim, buraya neden geldik?”

Pierce tabletindeki klasörleri kapattı, çantasını ve eşyalarını topladı ve kapı koluna uzanırken Benton'a döndü.

“Soruşturma için buradayız Carl.”

Patika başına doğru ilerlediler, açıklığa varana kadar hiç konuşmadılar.

Pierce, “Buradan grubun kamp kurduğu yere kadar olan mesafeyi koşmanın ne kadar sürdüğünü hesaplayacağım.” dedi.

“Tilden ve Grotowski tarafından halledildi zaten.”

“Telefonunla bana zaman tut.”

Pierce kendi telefonunu da eline alıp zaman tutmaya, koşabildiği kadar hızlı koşmaya başladı; Katie Harmon'ın dehşet içinde son sürat koştuğunu hayal etti. Günlük kamp alanına vardığında, geri koşmadan önce kendisine on saniye süre tanıdı. Geri döndüğünde Benton'dan süreyi öğrenen ve kendi telefonundan da kontrol eden Pierce, Anna'nın dala tutunarak canını kurtarmaya çalıştığı an ile

kayalıklarda bulunduğu an arasındaki süreyi toplam beş ila yedi dakika olarak hesapladı.

“Bu anlamsız bir zaman kaybı.” dedi Benton.

Eğilmiş, nefesini tutmaya çalışan Pierce ona ters ters baktı. Soruşturmanın her adımında Benton’ın öfkesini bastırdığını hissediyor ve her adımda ona karşı sabrı azalıyordu. Pierce açık alana ve Anna Shaw’ın düştüğü uçuruma doğru ilerledi ve orada durarak bölgeyi inceledi.

Benton onun arkasına yaklaştı. “Bütün burası birkaç hafta önce incelendi zaten,” dedi. “Buraya gelmenin hiçbir anlamı yok.”

Pierce derin bir nefes daha aldı, bıraktı, gözlerini kapadı, sonra açtı.

“Bir şeyler doğru gelmiyor.”

“Doğru gelmiyor mu? Bu aynı plağı daha ne kadar çalacaksın?”

“Her şeyi inceledim ve sanırım cevap burada.”

“Neyin cevabı? Anna düştü, hikâyenin sonu.” Benton içinden küfretti ve arkasını döndü.

Pierce birkaç metre ötede, ormanı sınırlayan çimenlik ve çalılıkların olduğu bölüme baktı. Oradaki taş yığınları zar zor görülebiliyordu ama dikkatle bakarsanız görebilirdiniz.

Pierce işte bu yüzden geri dönmek istemişti.

Taşlarla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu.

Yanlarına gitti ve yere eğildi. Hindistan cevizi büyüklüğünde yedi taş saydı; her biri yuvarlak ve pürüzsüzdü, gevşek bir daire şeklinde yayılmışlardı, bunlar bir kamp ateşinin kalıntılarıydı. Ama yakın zamandan değil, hayır, yıllar öncesinden. Taşlar yıpranmış, her birinin bir tarafı kararmıştı.

Anna Shaw’ın öldüğü gün olay yerinde çekilen fotoğrafları ve adli tıp videolarını incelerken, aynı yedi taşla ilgili bir şeyler Pierce’in içini kemirmişti.

Ve işte burada.

Tıpkı fotoğraflarda ve videoda olduğu gibi, yedi taşın arasında: Toprağın üzerinde çanağa benzer bir iz.

Bir taş eksik.

Ancak bu iz yıpranmış değil, yeni oluşmuş gibiydi.

Pierce diğer taşlardan bazılarını kaldırdı. Her biri benzer bir çukur izi bırakmıştı. Benton dedektif kadına katıldı; sessizce onu izliyor, yaptığı işi özömsüyor, onun gördüklerini görmeye çalışıyordu.

Pierce telefonuyla fotoğraf çektikten sonra uçuruma ve Anna Shaw'ın düştüğü yere doğru yürüdü. Bir süre dağların, ormanın ve nehrin muhteşem manzarasını seyretti. Rüzgâr uçurumun kenarından yukarı doğru eserek onu yirmi metre aşağıya, Katie'ye göre Anna'nın hayatının son anlarında tutunduğu ağaç dalının bükülmüş, âdeta mızraklaşmış kalıntılarına bakmaya çağırdı.

Benton uçurumun kenarında Pierce'in yanına geldi.

Pierce ona döndü ve "Sanırım bir şeyi gözden kaçırıyoruz." dedi.

Benton telefonuna baktığı için onu görmezden geliyordu.

Artık Pierce'in canına tak etmişti.

"Senin benimle ilgili bir sorunun mu var Carl, cinsiyetimle ya da belki de kökenimle ilgili?"

Benton kaskatı kesildi, çenesini sıktı ve herhangi bir cevap vermeden telefonunu kapattı.

Pierce dağlara baktı ve sonra şöyle dedi: "Okulda sekiz yaşlarında bir çocukken, rahibe öğretmenim beni banyoya götürdü ve ellerimi suyun altında yıkamaya başladı."

Benton biraz şaşkınlıkla Pierce'a baktı.

"'Eklemlerindeki kiri gözden kaçırmışsın.' dedi bana. Ben de 'Hayır, efendim, kaçırmadım.' dedim. Suyu iyice ısıttı ve acıyana kadar parmak eklemlerimi ovdu. 'Ama bu kir değil, bu benim derim.'" diye karşı çıktığımda, o da 'Hayır, sen kirlisin, sen pis bir küçük...' dedi durarak. Ama ikimiz de cümleyi nasıl bitireceğini biliyorduk. Ellerimi geri çektim ve ona 'Bu kir değil, bu benim tenim,' dedim. 'Ben böyleyim. Ben buyum!'"

Pierce bakışlarını Benton'a çevirdi.

"Sana bunu söylüyorum Carl, çünkü ben buyum. Ve kim olduğumla gurur duyuyorum. O öğretmen beni temizleyemezdi ve sen de temizleyemezsin."

Benton yavaşça başını iki yana salladı. “İyi de bu benim umurumda değil ki!”

“Pardon?”

“Hem de hiç değil,” diye atıldı Benton. “Burada ne yapmaya çalıştığını biliyorum. “Ve bence o öğretmenin sana yaptığı affedilemez bir davranış.”

“Gerçekten mi? Böyle mi düşünüyorsun? Peki o gün kökenim hakkında konuştuğunuzu duyduğumda neden hemen sustunuz?”

“Sen her şeyi yanlış anlamışsın.” dedi Benton başını iki yana sallayarak.

“Yanlış mı?”

“Biz Natalie Wood’un henüz çocukken oynadığı şu John Wayne filminden bahsediyorduk.”

Pierce bir an düşündü ve sonra *The Searchers* (Arama) filminden mi bahsediyordunuz?”

“Evet.”

“Ne olmuş ona?”

“Sen içeri girdiğinde Natalie Wood’un kökeninden bahsediyorduk, Ukraynalı mı yoksa Rus mu olduğunu tartışıyorduk ve diğer bazı oyuncuların kökenini de merak ettik. Tamam, tuhaf bir sohbetti.” Benton duyduğu hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu. “Seni rahatsız ettiğimi biliyorum. Hatalıydım. Durumu daha iyi idare etmeliydim. Özür dilerim. Bak Kim, ben bir polisim, sen de bir polissin. Cinsiyetin ya da kökenin umurumda değil. Ben sadece...”

Pierce, Benton’a baktı ve ona inanıp inanmaması konusunda karar vermeye çalıştı. “Nedir sorun?” dedi. “Şimdi konuşalım, çünkü beni kızdırmaya başladın ve bizim artık bu davaya odaklanmamız gerekiyor.”

Benton, Pierce’a sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Yüzüne bir gölge düştü. Sertçe yutkundu ve aşağıda akan nehre baktı.

“Sana karşı hıyarlık ettim. Sen bu davayı aldığından beri bir pislik gibi davrandım. Şimdi bile bu işi doğru düzgün yapamıyorum, bak...”

“Bariz olanı söylüyorsun.”

Pierce, gözlerini nehre dikmiş olan Benton'a bakıyordu. Yüzünün buruşmasını, sanki başka bir gerçeği yüzeye çıkarmak istercesine suratını sertçe ovuşturmasını dikkatle izledi.

“Karım, Elizabeth,” diye başladı Benton. “Kansere yakalandı ve ölümcül olduğu neredeyse kesin. Bir sürü test yaptırdı, sonuçları bekliyoruz, bu yüzden aldığım her mesajda... Bilirsin işte...”

Pierce derin bir nefes verdi, sonra başını sallayarak devam etmesini istedi.

“Dünyaya karşı öfkeliydim,” dedi Benton. “Hiçbir şeyi umursamıyor ya da hiçbir şeyin anlamını göremiyordum.”

“Bunu anlıyorum Carl, ama bu durum kaba davranışların için bir mazeret olamaz.”

“Hayır, hayır değil ve ben sadece umursamadım, anlıyor musun?”

“Art'ın Elizabeth'ten haberi var mı? Merkezdeki diğerleri biliyor mu?”

Benton başını hızlıca sallarken çenesi buruştu. “Hiç kimse bilmiyor. Sadece ailemiz. Ve artık sen de biliyorsun. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum.”

Pierce, kendisiyle baş başayken itirafta bulunan Benton'ın samimi olduğundan emindi, ama kaba davranışlarının verdiği acı henüz tam olarak dinmemişti.

“Art'a söylemelisin. Programlar, yardımlar, danışmanlar var... İzin alabilirsin. Carl, çalışmamalısın, karınla birlikte olmalısın.”

“Hayır.” Benton başını iki yana salladı. “Hayır. Karım bunu kesinlikle istemiyor. Konuyu çok özel tuttuk, neredeyse tüm vedalarımızı ettik. Çalışmaya devam etmemi istiyor.” Tekrar başını salladı. “Ama ben bunun yerine acımasız bir pislige dönüştüm.”

“Karının durumunun *neredeyse* kesin olduğunu söyledin, yani demek ki hâlâ umut var, Carl. Bence sen bu umuda tutunmaya devam et.”

Benton başını sallayıp başka yöne çevirdi.

Pierce elini Benton'ın omzuna koydu, bakışlarını onunkilerle buluşturdu.

Benton'ın yüzündeki ifadeye bakan Pierce, adamın bilmeden açtığı ırkçı yaranın derinliğini fark ettiğini ve üzgün olduğunu görebiliyordu.

Benton başıyla onayladı, boğazını temizledi.

“Sanırım nereye varmak istediğini biliyorum.” Benton taşları gösterdi. “Hadi oraya inelim.”

Nehre inen güvenli yolu buldular; kamp gözetmenlerinden dedektiflere kadar herkesin başlangıçta kullandığı yoldu bu. Sarp nehir kıyısı boyunca dikkatle yürüyüp Anna Shaw'ın bulunduğu noktaya geldiklerinde suyun sesi gürültülüydü. Engebeli kayalık zeminde gözden kaçması kolay bir şey ararken dakikalar birbirini kovaladı. Zaman zaman yükselen uçuruma ve uçurumdan sarkan kırık dala bakıyorlardı. Yönlerini not ederek, engebeli nehir kıyısındaki konumlarını iki kez kontrol ettiler.

Pierce ardından taşı buldu. “Carl!”

Neredeyse görünmez bir şekilde, iki büyük kaya parçasının arasına, yaklaşık yarım metre derinliğinde sıkışmıştı.

Bu da tıpkı uçurumun tepesindeki diğerleri gibi Hindistan ceviz büyüklüğünde yuvarlak bir taşı.

Pierce onu dokunmadan incelemek üzere dizlerinin üzerine çöktü. Benton da geldi ve fenerini açtı.

Bu taşın da bir tarafı tıpkı diğerleri gibi kömürleşmişti.

“Pekâlâ,” dedi Pierce, “bu taş nasıl oldu da yukarıdan buraya gelebildi?”

27

Seattle, Washington

İŞTE ZAMANI GELDİ.

Sara, Safeway süpermarketinin reyonlarında kızıyla birlikte dolaşırken alışveriş sepetini sımsıkı tutuyordu. Dedektifler Katie ile konuştuktan sonra kendini son derece güçsüz hissetmişti.

Onu kendi evimizde yalnız başınayken sorguladılar. Hayır demem gerekirdi. Ben de katılmalı ya da bir avukat çağırmalıydım. Neden geldiler?

Polisler gittikten sonra Sara, dedektiflerin Katie ile ne konuştuğunu ve Katie'nin onlara ne söylediğini çok merak ediyordu. Ama evde tekrar sorarak Katie'yi strese sokmak istememişti. Zaten yiyecek satın almaları gerekiyordu. Sara, Katie'yi de markete götürmenin ikisinin de rahatlmasına ve kafalarını dağıtmasına yardımcı olabileceğini düşünmüştü, en azından umduğu şey buydu.

Arabadayken, Katie sürekli telefonuyla meşgul olmuştu. Sara, Katie'nin kolyesindeki minik kalpten yansıyan güneş ışığından dolayı tedirgin hissetmesine rağmen, dedektifler konusunu gündeme getirmemişti. Evet, son derece endişeli hissediyordu, ama konuşmak için doğru zamanı beklemeye karar vermiş, araba yolculuğunu her ikisinin de rahatlama ve gevşemesi için bir şans olarak kullanmıştı.

İşte zamanı geldi.

Koridorda ilerlerken, Sara raftan bir kutu makarna alıp alışveriş arabasına koydu. Telefonunu geri aldığı için mutlu görünen Ka-

tie'ye baktı. Cihaz arabada kısmen şarj olmuştu ve Katie onunla sessizce meşgul oluyordu.

“Anne, okula ne zaman dönebilirim?”

“Artık dönmek mi istiyorsun?”

“Evet, arkadaşlarımı özlüyorum.”

“Bayan Hadley'i arayıp hazır olduğunu söylerim.”

Başka bir koridora doğru devam ettiler.

Sakin ve rahat ol, dedi Sara kendi kendine.

“Polisle konuşman nasıl gitti?”

“İyi gitti, sanırım.”

Sara etrafına baktı. Kimse işitme mesafesinde değildi.

“Sana ne sordular?”

Katie onu duymamışçasına kendi sorusunu yöneltti: “Anne, polisler insanın yalan söylediğini her zaman anlar mı?”

Bu soru, Sara'yı şaşırtmıştı ve alışveriş arabasının kolunu daha sıkı kavradı.

“Onlar bir şeyleri bulmada uzmanlardır, tatlım. Neden soruyorsun?”

Sara konserve ürünlerdeki indirimleri kontrol ederken, Katie de telefonuna odaklanmaya devam etti.

“Bunu neden sordun tatlım?”

“Sadece merak ediyorum.”

Sara, “Onlar gittikten sonra biraz tedirgin görünüyordun,” dedi. Katie sessiz kaldı.

“Tatlım, ben senin annenim. Sana ne sorduklarını bilmeliyim.” Sara arabaya iki adet kutu mısır koydu.

“Anna'nın kolyeyi bana nasıl verdiğini sordular.”

“Eee?” Sara bezelyeye uzandı. “Başka ne sordular?”

“Neden ilk başta onlara bundan bahsetmediğimi sordular. Sonra Anna'nın Tanner'dan ayrılmasıyla ilgili sorular sordular. Bir de Anna'nın kolyeyi bana ne zaman ve nerede verdiğini falan öğrenmek istediler.”

Sara, “Sanırım biraz ketçap da lazım olacak,” dedi. “Başka ne sordular?”

Ketçap almak için rafların önünde durdular. Uzakta gezinen yaşı bir kadın dışında yakınlarda kimse yoktu.

“Bana milyonuncu kez o uçurumda ne olduğunu sordular.”

Sara durakladı. Ketçap indirimdeydi.

“Anlıyorum. Ayrıntıları iki kez kontrol etmek istiyorlardı, öyle mi?”

“Sanırım.”

“Sen ne cevap verdin?”

Katie telefonunu indirdi, tavana bakarken çenesini buruşturdu.

“Tanrım, anne, bunun hakkında konuşmaya devam etmek zorunda mıyım?”

Sara koridorda etrafına baktı. Yaşı kadının onlardan uzakta durduğunu görünce hafıe Katie’ye doğru eğildi ve kızının saçını okşadı.

“Tatlım, bunun zor olduğunu biliyorum.” Sara hızla gözlerini kırpıştırdı. “Benim için de çok zor ama bunu sana yardım etmek için yapıyorum ve bu bana da yardımcı oluyor. Bu yüzden her şeyi bilmem gerekiyor.”

“Her şey mi?”

Sara hafıe geri çekildi.

“Evet.” Sara bir an Katie’ye baktı ve tekrarladı: “Evet, her şey.”

“Dr. Mehta ile ne hakkında konuştuğumu ve ona söylediklerim hakkında polisin bilmesi gereken şeyler olup olmadığını öğrenmek istediler.”

“Gerçekten sana bunu mu sordular?”

“Evet ve senin bana söylediğin ama onlara sylemememi tembih ettiğin şeyler olup olmadığını da sordular.”

Sara güçlükle yutkundu.

“Tanrım, onlara ne söyledin?”

“Hayır dedim, böyle bir şey olmadığını söyledim. Zaten söylemem gereken şey bu, öyle değil mi?”

Sara’nın düşünceleri aniden çalkalandı. “Pardon?”

Yaşı kadın bir anda yanlarında belirdi, geçmek istiyordu. Glmseyan Sara ona yer açmak için ayağa kalktı. Kadın arabasını

yanlarından geçirerek koridorun sonunda gözden kayboldu. Bu kesinti Sara'nın Katie'yi sorgulamasına son verdi ve alışverişe devam ettiler. Ancak tüm bu süre boyunca Sara, Katie'nin ona söyledikleriyle ilgili endişelerini sindirmeye çabaladı.

Kasada ürünleri taşıma bandına yerleştirirken Sara'nın düşünceleri Salem, Oregon'a, kasiyer olduğu zamanlara ve Nathaniel'i kaybettiği güne sürüklendi. Sonra sadece iki yıl önce Katie'yi British Columbia'daki arkadaşlarını ziyarete götürdüğünde yaşananları hatırladı; başka bir trajedi.

Ve şimdi de Anna trajedisi.

“Kırk bir dolar, kırk sent, lütfen.” diye duyurdu kasiyer.

Sara cüzdanından kredi kartını çıkardı ve ödemeyi yaptıktan sonra, koridorda gördüğü yaşlı kadının onu ve Katie'yi yan kasadaki sıradan izlemekte olduğunu fark etti. Ama o da ona baktığında kadın başka tarafa baktı.

Yiyecekleri poşetlere doldurduktan sonra, Sara ve Katie otoparktaki araçlarına doğru ilerlediler. Her şeyi bagaj kısmına yükledikten sonra ön kısma oturdular, ama motoru çalıştırmadan ve emniyet kemerlerini bağlamadan önce Sara, Katie'ye döndü.

“Tatlım, Anna'ya tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor.”

Katie başını eğdi, kolyenin kalbini parmaklarının arasına alıp onu şefkatle evirip çevirdi. “Kötü düşüncelere kapıldım anne.”

“O çocukla yaşananlarda olduğu gibi mi?”

Katie yavaşça başını salladı. “Bundan daha kötü düşünceler.”

“Bu düşünceler Anna düştükten sonra mı, yoksa daha önce mi vardı?”

Katie fısıldayarak yanıtladı.

“Önce.”

10242 Sayılı Karara Göre

Montana Kanunu § 44-5-103 uyarınca

Kayıt Bürosu Arşivi Erişim Tarihi: Great Falls Polis Departmanı-
nın XXXX numaralı orijinal raporundan kopyalanmıştır.

Great Falls Emniyet Müdürlüğü

Olay Raporu Terk Edilen Çocuk

DAHİLİ KULLANIM: XXXXXXXXXXXX

RAPOR VEREN KİŞİ:

İSİM: XXXX XXXXXXXXXXXX

ADRES: XXXXXXXXXXXX

TELEFON: XXXXXXXXXXXX

DOĞUM: XXXXX 1956

YAŞ: 20

Cinsiyet: KADIN

İŞVEREN/OKUL: XXXXXXXXXXXX

TELEFON: XXXXXXXXXXXX

ADRES: XXXXXXXXXXXX

TARİH: 17 Haziran 1976

ZAMAN: 08.45

OLAYIN YERİ: Otobüs deposu

ADRES: 1. Cadde S & 4. Cadde S

OLAYIN AÇIKLAMASI

Yaklaşık sabah 8.45'te, Great Falls otobüs garı için gönderilen XXXX kodlu çağrıya yanıt verdim. Varışta gar müdürü XXXX ve yardımcısı XXXX ile garın ana ofisinde buluştuk. Yanlarında XXXX adında 3-5 yaşlarında olduğu tahmin edilen beyaz bir kız çocuğu vardı. Müdür yardımcısı XXXX, küçük kızın Salt Lake City'ye gidecek otobüsten çok önce geldiğini ve çocuğun bir grup kişiyle birlikte sabah 7.30 civarında ana kapıdan girdiğini gördüğünü söyledi. Gar müdürü, çocuğun içeri giren yetişkinlerden biriyle birlikte olduğunu düşünüyor. İfadesine göre; gruptaki kişiler daha sonra çeşitli otobüslerin kalkma-

sıyla gardan nihayet ayrıldılar. Çocuk ise orada tek başına oturmaya devam etti. Müdür yardımcısı XXXX endişelenerek çocuğa ebeveynleri veya ailesi hakkında sorular sordu ancak çocuk ağlamaya başladı. Gar müdürü ise tüm tuvaletleri kontrol etmeleri için gar personeli uyardı ve yaşanan bu olumsuz vaka konusunda garda genel bir duyuru yapıldı. Müdür yardımcısı XXXX, ilgili zaman diliminde hareket eden üç otobüsün sürücüleriyle temasa geçerek, yanlışlıkla çocuğunu geride bırakmış olabilecek ebeveyne veya vasiye ulaşma umuduyla, onları gardaki terk edilmiş çocuk hakkında bilgilendirdi. Ancak bu çabalardan olumlu bir sonuç alınamadı.

Ben de çocukla görüşerek adını, ebeveynlerinin ya da vasilerinin kim olduğunu, adreslerini veya telefon numaralarını öğrenmeye çalıştım. Bana dört yaşında olduğunu söylemeyi başardı ancak başka herhangi bir bilgi sağlayamadı. Çocuğun üzerinde yapılan aramada kimliğini belirleyecek hiçbir bilgiye ulaşılamadı. Çocuk ağlıyordu ancak herhangi bir fiziksel yaralanma ya da engel yok gibi görünüyordu. Gar çalışanları çocuk için sandviç ve süt tedarik ettiler. Sevk yoluyla çağrılan diğer birimler civardaki tüm işyerleri ve konutlarda inceleme yaptılar ama sonuç yine olumsuzdu. Bunun üzerine derhâl Çocuk ve Aile Hizmetleri Bölümü'nü arayarak onları söz konusu çocuk hakkında uyardım. Durum terk edilmiş bir çocuk vakası gibi görüldüğünden, çocuğun geçici velayetini almak üzere bir çocuk koruma uzmanı görevlendirildi. Vaka üzerinde daha fazla araştırma yapılması gerekiyor.

POLİS MEMURU: XXXX

İMZA: XXXX

TARİH: 17 Haziran 1976

SERİ NUMARASI: XXXX

OLAY NUMARASI: XXXX

DENETÇİ MEMUR: XXXX

28

Seattle, Washington

O GECE HAVA YAĞMURLUYDU.

Sara, Katie'nin en sevdiği akşam yemeğini, fırında makarna ve peynir yapmıştı.

Daha sonra temizlik yaparken Sara'nın telefonu titreşti. Silverbrook Hills Yaşlılar Yaşam Evi'nden aylık ücret artışına ilişkin bir başka bildirim daha gelmişti; Sara'ya henüz bir ödeme planı seçmediğini ve sürenin dolmak üzere olduğunu bildiriyorlardı.

Hiçbir planı seçemiyorum çünkü hiçbir planı karşılayamıyorum.

Sara annesinin bakımını finanse etmek için alternatifler düşündü.

Belki cipi satabilirdi. *Ama babam Trailblazer'ı çok seviyordu. Onun bebeğiydi. Her zaman yağını kontrol eder ve değiştirdiğinde aracın hâlâ altın değerinde olduğunu, âdeta yeniymiş gibi çalıştığını söylerdi.*

Ya da bankadan kredi alabilir veya evi satabilirdi. *Ama annem bu evi çok seviyor, asla satamam.*

Sara telefonunu bir kenara koydu.

Şu anda bununla uğraşamam.

Anna'nın ölümünün ve Katie'nin olayla olan bağlantısının acısı diğer her şeyi gölgede bırakıyordu.

*Karlar Ülkesi'*ni izlemekte olan Katie ile birlikte kanepeye oturdu ve kendini toparlamaya çalıştı. Ne var ki düşüncelerine o kadar derinden dalmıştı ki televizyonu fark etmiyordu bile. O günün erken saatlerinde dedektiflerin Katie ile konuşmasıyla ilgili büyüyen kaygılarından kurtulamıyordu.

Peki ya mağazadaki bize göz diken o kadına ne demeli? Neden bakıyordu bize?

Sara uzaktan kumandayı aldı ve filmi duraklattı.

“Anne?”

“Üzgünüm tatlım ama bazı şeylerden emin olmam gerekiyor, tamam mı? Dedektifler sana Kanada’daki çocuk hakkında soru sordu mu?”

Katie gözlerini televizyondan ayırmadan yanıtladı. “Hayır, sana sürekli söylüyorum, sormadılar.”

Peki ya Dr. Mehta? Artık onunla birkaç seansın oldu. Ona o çocuktan hiç bahsettin mi?”

Katie sessizdi.

“Sana o çocuğu sordu mu?”

Katie başıyla onayladı.

“Ona ne söyledin?”

“Bu konu hakkında konuşmak istemediğimi söyledim.”

“Ona ne olduğunu anlattın mı? Nerede olduğunu söyledin mi?”

Katie başını iki yana salladı.

“Ona hiçbir şey söylemedim anne, söylemedim. Bana bu konu hakkında asla konuşmamamı söylemiştin, ben de konuşmadım.”

Sara, Katie’nin tam olarak ne hatırladığını öğrenmekte güçlük çekiyordu.

“O çocuğa ne söylediğini hatırlıyor musun?”

Katie gözlerini ekrandan ayırmadan başıyla onayladı. “Çok kaba biriydi.”

“Sonrasında olan her şeyi hatırlıyor musun?”

Katie başıyla onayladı.

“Ve sonrasında yaşananların bahsettiğin şeyle ilgisi olmadığını da?”

Katie başıyla onayladı ve televizyona bakmaya devam etti.

“Ama bugün marketten çıktıktan sonra arabada yine kötü düşüncelere kapılmış olduğundan bahsettin. Hatta bunların o çocukla yaşadığın düşüncelerden daha da kötü olduğunu söyledin.”

Katie hiçbir şey söylemedi.

“Anna düşmeden önce bu düşüncelere kapıldığını söylemiştin.”

Katie sessizdi.

“Anna düştüğü sırada bu düşüncelere sahip miydin?”

Katie hâlâ sessizdi.

“Tatlım?”

Katie’nin nefesi hızlandı, burun delikleri öfkeyle genişledi. Dudaklarını büzdü, uzaktan kumandayı annesinin elinden aldı, filme kaldığı yerden devam etti ve sesi iyice açtı.

Sara gözlerini kapattı. “Tanrım, sana yardım etmeye çalışıyorum tatlım.”

“Düşüncelerim beni çok korkutuyor anne. Beni gerçekten korkutuyorlar.”

Sara zorlukla yutkundu.

“Dr. Mehta’ya onlardan bahsettin mi?”

Katie başını iki yana sallayıp sesini yükseltti. “Hayır! Sana zaten söyledim, hayır! Tanrım, anne!”

“Arkadaşlarından herhangi birine bu düşüncelerden bahsettin mi?”

Katie başını iki yana salladı.

“Önce *bana* anlatmak ister misin bunları? Belki faydası olur?”

“Hayır.”

“Denemek ister misin?”

“Hayır, hayır yapamam! Lütfen bana söyletme!”

“Tamam, sorun değil.”

En azından şimdilik.

Akşamın geri kalanında bu konu hakkında başka bir şey söylenmedi ve filme devam ettiler. Film bittikten sonra Katie yatmaya gitti.

Alt katta Sara ışıkları kısıtı ve pencerenin yanına oturdu, kafa karışıklığı ve korkuyla boğuşurken camdan aşağı süzülen yağmur zerreciklerini izledi.

Bizi kimse anlamaz. Anna’dan, Katie’den ve o çocuğun başına gelenlerden sonra kimse anlamaz bizi. Nasıl anlayabilirler ki? Ben kendim anlamıyorum.

Sara yukarı çıkıp Katie'nin odasına girdiğinde, kızına ve komodin üzerindeki kolyeye baktığında vakit geç olmuştu.

O uçurumda gerçekte ne oldu, Katie?

Odanın yağmurla kaplı penceresine bakan Sara gözlerini sımsıkı kapadı. Şimdi de kendi karanlık düşünceleri gecenin içinden geliyor ve onu geri sürüklemeye çalışıyordu.

Yağmurda arabayla gidiyorlar... Karanlıkta çığlıklar yükseliyor...

29

Seattle, Washington

AYNI GECE, SARA Harmon'un hayatla boğuştuğu şehrin diğer ucunda, başka bir vakayla ilgili çalışma devam ediyordu.

Tepedeki bir apartmanı çevreleyen sokaklar yağmurla ısıldıyordu. Üst kattaki bir pencere, bir dizüstü bilgisayardan ve bir lambadan gelen ışıkla mavimsi bir beyaza bürünmüştü. Odada, masanın üzerinde, bilgisayarın yanına yığılmış dağ gibi dosyalar, kenarları katlanmış sayfalar, bazı makaleler ve belgeler vardı.

Bir fincan sade kahve, üzerine el yazısıyla notlar alınmış sarı bir defterin yanında duruyordu. Klavyedeki yumuşak ve sabit vuruşlar kaldığı yerden devam ettiler. Ve birkaç tıklamanın ardından ekranda bir PDF belirdi:

CFSD (Çocuk ve Aile Hizmetleri Bölümü)

CPS (Çocuk Koruma Hizmetleri)

Güncelleme: Değerlendirme ve İnceleme Raporu

Dava Numarası: XXXX

Çocuk Koruma Hizmetleri Uzmanı: XXXX

TARİH: 25 Eylül 1976

Montana Kanunu § 41-3-4 uyarınca

İhmal/terk vakası #XXXX ile ilgili olarak, bir kız çocuğu değerlendirme ve soruşturma yürütülürken bir koruyucu aile

aracılığıyla Çocuk ve Aile Hizmetleri Bölümü'nün geçici gözetimine yerleştirilmiştir.

Kız çocuğunun 17/06/76 tarihinde Great Falls otobüs garında terk edilmesinin ardından yapılan tıbbi muayenede fiziksel veya cinsel istismar ya da yetersiz beslenme bulgusuna rastlanmamıştır. Çocuğun tavrı: Endişeli/sinirli. Çocukla yapılan görüşme girişimleri çok az sonuç vermiştir. Çocuk yaşını dört olarak belirtmiş ancak ebeveynleri, vasisi, adresi, telefonu vs. hakkında bilgi verememiş (ya da vermek istememiştir). Çocuğun giysileri/etiketleri incelendiğinde ABD'deki perakendecilerden alındığı görülmüş ancak çocuğun kimliğine dair herhangi bir belirti bulunamamıştır.

Dedektifler çocuğa bulunduğu aya atfen geçici olarak June (Haziran) adını vermişlerdir. Psikolojik değerlendirme, June'un epizodik hafızasının bilişsel gelişiminin olası travmatik olay nedeniyle "durmuş" olabileceğini ve bunun da "tikanma" veya bir dereceye kadar hafıza kaybına yol açtığını göstermiştir.

Çocuk Koruma Hizmetleri ve kolluk kuvvetleri tarafından yürütülen soruşturma, işyerleri ve konutların taranmasını ve vakayla ilgili olası eşyaların aranmasını, hastaneler, kaza raporları, intiharlar, sığınma evleri ve destek gruplarıyla yapılan kontrolleri kapsamaktadır. Soruşturma aynı zamanda June'un terk edildiği gün Great Falls otobüs terminalinden hareket eden otobüslerin varış noktalarında ilgili kolluk kuvvetleri tarafından tüm yolcuların sorgulanmasını ve geçmişlerinin kontrol edilmesini de içermiştir. Herhangi bir kişi ya da kişileri bağlayan bir bilgi elde edilememiştir.

Kolluk kuvvetleri, FBI ve Kanada Kraliyet Atlı Polisi de dâhil olmak üzere tüm yerel, bölgesel, eyalet ve federal kurumları vaka konusunda uyarmıştır. Kayıp çocuk vakaları, veri tabanları ve çeşitli kurum ve kuruluşlar kapsamlı bir şekilde araştırılmıştır. Sistemde hapsedilmiş, hüküm giymiş veya şartlı tahliye edilmiş bir ebeveynle olası bağlantılar için tüm hapisane kayıtları araştırılmıştır. Sonuç olumsuz olmuştur. Yerel med-

ya vaka hakkında haber yayınlamış, bunun sonucunda birkaç kişi June'u evlat edinme talebinde bulunmuş ancak aile veya akrabalarla ilgili herhangi bir bilgi ortaya çıkmamıştır.

Çocuk Koruma Hizmetleri, June'un öz ebeveynlerini veya olası akrabalarını tespit etmek ve bulmak için özenli bir çaba göstermiştir. Bu çabalar arasında tüm kayıtlara başvurulması; eyalet çapındaki tüm Çocuk ve Aile Hizmetleri Bölümü ofislerinin ve diğer eyaletlerdeki ve Kanada'daki sosyal hizmetler kurumlarının uyarılması; arama merkezi aracılığıyla bir Aile Bulma Araştırması yapılması yer almaktadır.

Çocuk Koruma Hizmetleri, gerekli tüm destekleyici belgelerle birlikte ekteki beyannameyi sunmuştur:

MONTANA ADLİ BÖLGE MAHKEMESİ

DAVA KONUSU: JOHN DOE VE JANE DOE

BAKIMA MUHTAÇ ÇOCUKLAR İÇİN BEYANNAME.

MONTANA EYALETİ XXXX ilçesi, usulüne uygun şekilde yemin etmiş olarak, aşağıdaki beyanda bulunmuştur:

- 1. XXXX, Halk Sağlığı ve Sosyal Hizmetler Müdürlüğünde Çocuk Koruma Uzmanı olarak görev yapmaktadır.**
- 2. XXXX numaralı vakadaki çocuğun gerçek doğum ebeveynleri tespit edilememekte veya bu konudaki işlemlerin tebliği için bulunamamaktadır.**
- 3. Çocuk Koruma Hizmetleri ve kolluk kuvvetlerinin elindeki tüm kaynaklarla yapılan tüm özenli çabalara rağmen, söz konusu çocuğun kayıp ebeveynleri tespit edilememekte veya bulunamamaktadır.**

4. Montana Eyaleti'nin, yukarıdaki çocuğun menfaati açısından bu Mahkeme önünde tam olarak takip edilmesi gereken geçerli bir dava nedeni vardır.

Tarih: XXXX

Çocuk Koruma Uzmanı: XXXX

Montana Eyaleti, XXXX İlçesi

XXXX tarihinde, XXXX isimli kişi şahsen Montana Eyaleti noteri olan benim huzuruma çıkmıştır; şahsen bu belgede adı yazılı kişi olarak tanınmaktadır ve aynı belgeyi imzaladığını kabul etmiştir.

MONTANA EYALETİ NOTERİ

Noterin basılı adı

Montana Eyaleti Noteri

XXXX adresinde mukim

Görev tarihim XXXX tarihinde sona ermektedir.

Dava #XXXXXX bölge mahkemesine sevk edildi. Güncelleme takip edilecek.

Dava #XXXX durum notları

17 Nisan 1977

June'un ailesi / akrabaları / 17 Haziran 1976'da terk edilmesine yol açan koşullar hakkında hiçbir bilgi ortaya çıkmadı.

26 Haziran 1977

Bölge mahkemesi yargıcı yaptığı inceleme sonucunda, Müdürlüğün "June" olarak bilinen çocuğun öz ebeveynlerini tespit etmek ve bulmak üzere tüm makul çabaları gösterdiğini ancak bu çabaların sonuçsuz kaldığını tespit etmiştir. Müdürlüğün daha fazla çaba göstermesi muhtemelen so-

nuçsuz kalacak ve çocuğun ebeveyni veya vasisiyle yeniden bir araya getirilmesi çocuğun yüksek menfaatlerine aykırı olacaktır. Mahkeme yargıcı, Çocuk ve Aile Hizmetleri Bölümü ve de Halk Sağlığı ve Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün June'un evlat edinme veya vasilik yoluyla kalıcı olarak yerleştirilmesi için bir plan uygulamasına karar vermiştir.

Güncelleme, Vaka #XXXX

Çocuk ve Aile Hizmetleri Evlat Edinme Davası #XXXX

Evlat Edinme/Ön Yerleştirme Süreci: XXXX İlçesinde XXXX adresinde mukim, evlat edinmeye aday XXXX ailesi Bölüm 603-2'de yer alan süreç aracılığıyla seçilmiştir.

XXXXX adlı aile kaynak uzmanı, yerleştirme öncesi süreci koordine etmek üzere evlat edinecek aile adayıyla birlikte çalışacaktır.

NOT: Dokümantasyon bu sürecin önemli bir parçası olduğundan, tüm taraflara ait tüm bilgi kayıtları gizli tutulacak ve mahkeme kararıyla açılabilir. XXXX adlı aile kaynak uzmanı, çocuk ve müstakbel evlat edinen ebeveynleri ile tanışmak ve çocuk yeni bir eve taşınırken tüm tarafların uyumunu kolaylaştırmak için yerleştirme öncesi ziyaretler düzenlemiştir. Ziyaretlerin yeri, sıklığı ve sayısı; ziyaretlerin amacı ve hedefleri ile rol ve sorumlulukları içeren yazılı bir ziyaret sözleşmesi hazırlanmıştır. (Ekteki XXXX numaralı ziyaret sözleşmesine bakınız.)

Güncelleme, Çocuk ve Aile Hizmetleri Evlat Edinme Davası #XXXX

Merkezi Evlat Edinme İşlem Sistemi Girdisi

Yerleştirme öncesi süreç, çocuğun muhtemel evlat edinen

ebeveynlerin yanına yerleştirilmesine karar verilmesi, yerleştirme görevlisinin evlat edinme yerleştirmesini denetlemesi ve çocuğun bilinen tüm kısa tıbbi ve psikolojik geçmişi dâhil olmak üzere tüm belgelerin tamamlanmasıyla başarılı bir şekilde sonuçlanmıştır. Vaka #XXXX'da belirtilen istisnalar dışında, çocuğun öz ebeveynlerinin sosyal geçmişi, psikolojik değerlendirmesi, tıbbi bilgileri ve özgeçmişi ile ilgili hiçbir bilgi sağlanamamıştır.

*Evlat Edinme Süreci Prosedürü / Çocuğun Alınması
XXXXXXXX*

Yerleştirme Sonrası Değerlendirme

XXXX isimli vaka çalışanı, yerleştirmeden iki hafta sonra ilk ziyaretini gerçekleştirmiş, ardından yerleştirme sonrası dönemde çocuk ve evlat edinme öncesi aile ile ailenin evinde aylık ziyaretler gerçekleştirmiştir. Tüm ziyaretler belgelenmiştir. Bekleme süresine uyulmuştur. Evlat edinme öncesi annenin kızlık soyadı ve çocuğun ve evlat edinen ebeveyn(ler) in değiştirilmiş doğum belgesinde görünecek olan adlarının doğru yazımı evlat edinme öncesi ebeveyn(ler) tarafından doğrulanacak; evlat edinme avukatla sonuçlandırılacak.

Evlat edinme kesinleşti. Evlat Edinme Kararı Nisan 1978.

Seramik fincan kaldırıldı, kahve yudumlandı. Onlarca yıllık bu gizli kayıtlara ulaşmak zordu. Elbette, terk edilmiş ve evlat edinilmiş kızın davasındaki tüm tanımlayıcı bilgiler, gizlilik yasalarına uygun olarak redakte edilmişti.

Ama nereye bakacağınızı, nasıl bakacağınızı ve kimden yardım isteyeceğinizi bilerseniz, gerçeğe yaklaşabilirdiniz.

Klavyeye yeniden dokunuldu, birkaç tıklama daha yapıldı ve başka bir dosya ortaya çıktı:

Mayıs 1978

Yellowstone River Cemiyet Bülteni

YAKLAŞAN ETKİNLİKLER

3'ünde, Sky Riders Müzesi'nde Canlı Müzik: Big Country Cowboys 7.00-9.00 Honor Hall'da Bilet başına 20\$

4'ünde, Çiftçiler Pazarı 8.00-12.00 Split Rock Park'ta

8-9'unda, Flat Ranch Rodeo Finalleri: Cuma 18.00

9'unda, High Plains Classics Car Show & Shine: 11.00 – 15.00 Split Park'ta

23'ünde, Clear Plains, Yaban Hayatı Ziyafeti: BillTown'da saat 17.00 Biletler: Terry Lisher veya Jed Ford

DUYURULAR & ONUR ÖDÜLLERİ

DOĞUMLAR

William Jackson, 4,28kg, 17 Nisan 1978'de Clarisa Dacks ve Venner Kerdhal çiftinin çocuğu olarak dünyaya geldi.

Rhonda Allen, 3,32kg, 15 Nisan 1978'de Valeria Martin ve Shawn Mcartey'in çocuğu olarak dünyaya geldi.

YENİ AİLE ÜYESİ

Big Sweet Water'daki Lone Tree Ranch'ten Nelson ve Scarlett Kurtz, 6 yaşındaki Magdalena Ursula'ya hoş geldin dedi.

HAZİRAN DÜĞÜNÜ

Scottsdale, Arizona'dan Franklin ve Louise Learner, kızları Maria Rose'un Miles City, Montana'dan Chet Granger ile nişanlandığını duyurmaktan mutluluk duymaktadır.

ONUR LİSTESİ

Abraham Lincoln Ortaokulu onur listesini yayınladı. Yıldız (*) işareti 4.0 not ortalamasını göstermektedir.

DEKANIN LİSTESİ

Circle'dan Tilly Rickert, Lawrence, Kansas'taki Kansas Üniversitesi'nde Dekan Listesi'ne seçildi.

Miles City'den Jordan Falkner, New York Syracuse Üniversitesi'nde sonbahar Dekan Listesi'ne seçildi.

BU AYKİ DOĞUM GÜNLERİNİZ KUTLU OLSUN!

Larry Carr
Penny Miner
Nancy St. Dennis
Wanda Simms
Leonard Krieger.

Etkinlik ve faaliyetleriniz hakkında bizi bilgilendirin!

Kahve kupası masaya bırakıldı.

Ekrandaki imleç, Magdalena adlı altı yaşındaki kızın Kurtz ailesinin yeni bir üyesi olduğu duyurusunu vurguluyordu.

30

Seattle, Washington

MAGDALENA KURTZ DOSYALARI dizüstü bilgisayarda birer birer kapatılmıştı.

Şimdi Carrie Gardner, Hartford, Connecticut yakınlarındaki Westfarms alışveriş merkezindeki fotoğraf kabiniinde çekilmiş fotoğraflarda ekrandan gülümsüyordu. On altı yaşındaydı ve kucağında oturan beş yaşındaki kardeşi Ryan'a sarılıyordu. Annesiyle birlikte çıktığı alışveriş gezisinde çekilen fotoğraflarda dillerini çıkarıyor ya da iri gözlü ifadelerle gülüyorlardı.

Carrie ıslıl ısıldı; içindeki hayat, canlılık ve neşe yayıyordu.

Ryan onun kendisine sarıldığını hâlâ hissedebiliyor, kahkahalarını duyabiliyor ve Love's Baby Soft parfümünün kokusunu alabiliyordu.

Mükemmel bir gün geçirmişlerdi.

Ryan şimdi gözlerini ovuşturarak dizüstü bilgisayarının yanında bir kule gibi yükselen klasörleri taradı. Dosyalar, yeni bilgilerle ve sürekli toplayıp tekrar tekrar incelediği kayıtlarla gittikçe kalınlaşıyordu.

Bunu kaç yıldır yapıyorum?

Sonra, bu yalnız saatlerde sık sık olduğu gibi, aklına bir anı geldi:

Annesi ve babasıyla birlikte Carrie'yi Hartford havaalanında kucaklayıp öperek uğurluyorlar. Üniversiteden kısa bir ziyaret için eve geldikten sonra Arizona'ya dönecek. Annesi Carrie'nin Arizona'dan Alaska'ya yapacağı araba yolculuğu için endişeleniyor. "Lütfen bizi her gün ara." diyor. "Söz veriyorum," diyor Carrie o ısıltılı gülümsemesiyle. "Söz veriyorum anne!"

Son dakikada, babası Carrie'ye bir tomar para ile sürpriz yapıyor. "Her fırsatta depoyu doldur." Carrie, "Noel'de ya da Şükran Günü'nde evde olacağım." diyor. Ryan'a "Benim için annemle babama göz kulak ol ve uslu dur, sen dünyadaki en iyi kardeşsin," diyor. Sonra kardeşini kucaklayarak onu âdeta kollarının arasında eziyor. Biraz uzaklaştıktan sonra, Carrie koşarak geri dönüyor, kardeşinin yüzünü arıyor, ona tekrar sıkı bir şekilde sarılıyor ve "Seni seviyorum." diye fısıldıyor.

Sanki biliyor gibiydi.

Birbirlerini son kez göreceklerini biliyor gibiydi.

Ryan on bir yaşındaydı.

Carrie, Arizona Üniversitesine geri dönmüş, sonra da arkadaşı Willow Walker'la birlikte Willow'un minibüsüyle Alaska'ya gitmek üzere Tempe'den ayrılmıştı. Uzun yolculukları bir tatil, bir macera olacaktı ve daha sonra Fairbanks'te yaz işlerine başlayacaklardı.

Yolculuklarının ilk gününde Carrie Utah, Orderville'den eve telefon etmişti. Ertesi gün Idaho Falls, Idaho'dan aramıştı. Ama üçüncü, dördüncü ya da beşinci gün hiç aramamıştı. Ryan, ailesinin ne kadar endişelendiğini çok iyi hatırlıyor. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmişlerdi. Başlangıçta sadece biraz endişeliydiler ama zaman geçtikçe endişeleri giderek artmıştı. Ryan'ın annesi Willow'un ailesiyle iletişime geçmişti ama onlar da Willow'dan haber alamamışlardı ve onlar da endişeliydiler.

Her geçen gün korkuları daha da artıyordu ve sonunda Ryan'ın ailesi Idaho, Arizona, Montana ve Kanada'daki polislerle temasa geçmişti.

Ryan'ın babası ve Willow'un Baltimore'da polis olan babası kızlarını aramak için Arizona'ya uçmuş, bir araba kiralayarak Idaho'ya, oradan da Montana'ya gitmişlerdi. Üniversite öğrencisi arkadaşları afişler asmış, mum ışığında nöbetler tutmuş ve kızlar hakkında bilgi verenlere ödül verilmesi için bir bağış kampanyası başlatmışlardı. Ryan'ın annesi her gün onlar için dua etmişti.

Tüm bunlar boşunaydı.

Carrie ve Willow, Tempe'den ayrıldıktan üç ay sonra, bir sedan araç Gardner'ların evinin garaj yoluna girmişti. Bir adam ve kadın ön kapıya gelmişti. Yüzleri asıktı, FBI ajanı olduklarını doğrulamak için kimliklerini göstermişlerdi.

"Kızınızın davasıyla ilgili bir gelişme var." demişti FBI ajanı kadın.

Ryan'ın ailesi onu üst kattaki odasına göndermişti, ama o trabzana oturup konuşulanları dinlemiş, olayları parmaklıkların arasından izlemişti.

Ajanlar mutfığa davet edilmişti. Ryan tırabzandan doğrudan görüş açısına sahipti ve kadın ajanın FBI mührü taşıyan deri bir portföyün fermuarını açmasını, ardından büyük fotoğraflar çıkarıp masanın üzerine koymasını seyretmişti. Resimlerde büyük, dramatik ve net ayrıntılarla plastik bir ilaç kutusu ve bir astım spreyinin sarı, kapaklı ağızlığı görülüyordu. Ryan'ın babası homurdanırken annesi de ciyaklamıştı. Ajanlar ilaç kutusunun üzerindeki reçete etiketinde Carrie'nin tam adı, doğum tarihi ve diğer tıbbi bilgilerinin yer aldığını söyledikten sonra, kutuyu anne ve babasına göstermişti. Aile sessiz kalmıştı ama gözleri ajanlara dehşet dolu sorular yöneltiyordu.

"Bunun Carrie'nin inhalatörü olduğundan eminiz," demişti ajan. "Billings, Montana yakınlarında, Herman ve Magda Vryker'in evinde bulundu."

"Carrie nerede?" Ryan'ın annesinin sesi tuhaf geliyordu.

"Şu anda onun yerini tespit edemedik." diye yanıtlamıştı kadın ajan.

"Montana'daki bu insanlar kim?" diye sormuştu Ryan'ın babası öfkeyle.

Soru uzun bir süre cevapsız kalmış ve ardından kadın ajan, "Söyleyebileceğimiz çok az şey var çünkü soruşturmamız hâlâ devam ediyor," demişti. "Size yalnızca Vryker'ların yakın zamanda Kuzey Idaho'da bir kadına yapılan saldırıyla ilgili suçlamalarla karşı karşıya olduklarını söyleyebiliriz. Kadının davası bizi Vryker'lara ve onları Carrie ve Willow Walker da dâhil olmak üzere başka birkaç kişinin kaybolmasıyla ilişkilendiren kanıtlara götürdü."

"Aman Tanrım!" demişti Ryan'ın annesi. "Siz ne diyorsunuz?"

Ryan'ın babası "Yoksa Carrie öldü mü?" diye sormuştu.

"Umudumuzu asla yitirmeyiz," demişti ajan, "ama en kötüsüne hazırlıklı olmalısınız."

Ve en kötüsü haftalar sonra, ajanlar geri döndüğünde gerçekleşmişti. Yine mutfak masasına oturmuşlar ve Ryan'ın anne ve babasına Magda Vryker'la bir anlaşma yapıldığını ve kadının dedektiflere itirafta bulunduğunu söylemişlerdi. O ve kocası, Carrie ve Willow da dâhil olmak üzere yedi kişinin katilleriydi.

Günümüzde bile Ryan, annesinin çıgıklarıyla evin pencerelerinin zangırdadığını iddia ediyordu. Konuşmaları üst kattan izlerken tırabzanın parmaklıklarına öylesine şiddetle asılmıştı ki, kopacaklarını düşünmüştü.

Kardeşim öldürüldü mü? Carrie öldü mü? Kız kardeşimi bir daha göremeyecek miyim?

Ryan âdeta uyuşmuş, merdivenlerden koşarak inmiş ve annesinin yanına fırlamıştı; kadın hıçkırıklarla kıvranırken babası onları teselli etmeye çalışmıştı. Kadının ellerinden biri masada Carrie'nin oturduğu boş yere, kızının sandalyesine uzanmıştı.

Burası Carrie'nin önüne doğum günü pastalarını koyduğu yerdi.

Burası Carrie'nin gözlerinin mum ışığında yıldızlar gibi parladığı yerdi.

Burası Carrie'ye ev ödevlerinde yardım ettiği yerdi.

Burası Carrie'ye iğne oyası öğrettiği yerdi.

Burası Carrie'nin Arizona Eyalet Üniversitesi'ne kabul mektubunu açtığı yerdi.

Tanrım, yüreğim yanıyor. Çok yanıyor.

Âdeta ayaklarının altındaki toprak çökmüş gibi hissetmişlerdi.

Ryan'ın anne ve babası bir yandan acılarını bastırmaya çalışırken diğer yandan sürekli Carrie'yi cenaze töreni için ne zaman eve getirebileceklerini sorup durmuş ve FBI ancak bir ay sonra onlara gerçekleri aktarmıştı: Kurbanlardan hiçbirini hâlâ bulamamışlardı. Karısının ihanetinden sonra ölüm cezasıyla karşı karşıya kalan Herman Wryker hapisanede intihar ederek ölmüştü. Ve yirmi yıllık ceza anlaşmasının bir parçası olarak kurbanların yerini tespit

etmek üzere bir anlaşma yapmış olan Magda ise şimdi olayları hatırlayamadığını iddia ediyordu.

Diğer seçenekleri denemelerine rağmen, dedektifler Vryker'ların kurbanlarının kalıntılarını bulamamıştı. Ve Magda Vryker'in cezası, öldürdüğü her bir kişi için üç yıldan daha az hapis yatacağı anlamına geliyordu. Tüm bunlar bir araya geldiğinde Ryan'ın ailesinin acısı daha da artmıştı.

Günler haftalara, haftalar aylara dönüşmüş, Şükran Günü ve Noel birbiri ardına çok hızlı geçmişti. Ryan'ın annesi Carrie'nin boş sandalyesine bir tabak koymakta ısrar ediyordu. Sonra, Carrie'nin doğum günü geldiğinde, Ryan'ın babası karanlıkta oturup bardağında buz şingirdatırken, o doğum gününün çoğunu Carrie'nin odasında yalnız başına geçirmişti.

Carrie gitmişti ve onu asla eve getiremeyeceklerdi. Bu dehşet onların hayatlarının dokusunda derin bir yara açmıştı.

Ryan'ın ailesi asla eskisi gibi olmayacaktı. Yıllar geçtikçe Ryan'ın tek yapabildiği fotoğraf kabinindeki resimlere bakmak ve havaalanıyla ilgili anılarını yad etmek olmuştu. Kederi öfkeye dönüşmüştü. Manchester Community College'a girdiğinde, kendisini Carrie'ye götürecek becerileri edinmeye karar vermişti.

Araştırma alanında çok başarılı olmuştu. Mezun olduktan sonra *Hartford Courant* gazetesinde muhabir olarak işe başlamış ve burada becerilerini geliştirerek kamu veri tabanlarını ve arşivlerini araştırmada nasıl daha etkili olacağını ve hükümetin her düzeyindeki kayıtlara erişmek için Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası'nı nasıl kullanacağını öğrenmişti.

Magda Vryker hapisteyken, kocasıyla birlikte öldürdükleri insanların yerlerini açıklamayı reddederken, Ryan bir avcı sabrı ve hassasiyetiyle davayı ve onun hayatını araştırmaya başlamıştı. Kaynaklar onu olası ipuçlarına yönlendiriyordu. Devlet kurumlarına yaptığı bazı bilgi talepleri aylar, hatta yıllar sürüyordu. Bazıları reddediliyor, bu da temyize gitmesine ya da dava açmayı düşünmesine neden oluyordu.

Bazı kayıtlar kendisine işaretlenmemiş zarflar içinde sızdırılıyordu.

Birkaç yıl sonra *Chicago Tribune*'de muhabirlik yapmak üzere *Courant*'tan ayrılmış ve Carrie'nin ölümü ailesine zarar vermeye devam ederken Magda Vryker'ı takip etmeye devam etmişti.

Bir süre sonra anne ve babası boşanmıştı. Babası Bridgeport'a taşınmış ve sözleşmeli olarak sıhhi tesisat işinde çalışmaya başlamış ama içkiye olan düşkünlüğünden kurtulamamıştı. Laboratuvar teknisyeni olan annesi ise boş evlerinde bir ruh gibi yalnız yaşıyordu. Yıkılmış olan Ryan ise tek bir şeye tutunmuştu: Carrie'yi bulup eve getirebilirse, ailesinin parçalarını bir şekilde yeniden bir araya getirebileceğine olan inancına. Bir boyutta yeniden bir arada –parçalanmış da olsa birlikte– olabileceklerine inanıyordu.

Çalışmalarını iyice yoğunlaştırmıştı ama bunun için bir bedel ödemek zorundaydı. Yıllardır *Tribune* muhabiri arkadaşı Olivia Sanders ile birlikte yaşıyordu. Evlenmeyi planlıyorlardı ama Ryan'ın kız kardeşinden geriye kalanları bulma takıntısı ilişkilerine zarar vermeye başlamış, âdeta bir karma gibi saplanmıştı. "Bu takıntınla başa çıkabileceğimi sanmıştım, ama yapamayacağım, çok üzgünüm." demişti Olivia, bir gece birlikte bir partiden eve dönerken. O anda Chicago'nun ufuk çizgisi ıslıl ıslıl parlamaktaydı.

Olivia'nın ilişkilerini bitirmesinden birkaç yıl sonra, Ryan bir tazminat anlaşması yaparak gazeteden ayrılmış ve tüm zamanını ve birikimlerini Magda'nın peşinde koşmak için kullanmaya başlamıştı. Hapishanedeyken sürekli olarak Magda'ya mektup yazıyor ve röportaj yapmayı kabul etmesini istiyordu. Cezaevi yetkilileri ise ona taleplerinin reddedildiğini bildiriyordu. Ama Ryan sonunda mektupları cevapsız kalana kadar yazmaya devam etmişti.

Daha sonra Montana'ya giderek Magda'nın hayatındaki kilit noktaları ziyaret etmişti. Magda ile herhangi bir ilişkisi ya da anısı olan insanlarla konuşuyordu. Bazıları fotoğraflar, mektuplar ve günlükler paylaşıyordu; çoğu yardım etmek istiyordu ve onu her zaman başka olasılıklara yönlendiriyordu.

Babasının ve Willow'un babasının yıllar önce yaptığı gibi Ryan da kızların gittiği rotayı izlemişti. Hatta Carrie'yle spiritüel bir bağ kurmak adına Alaska Fairbanks'e kadar gidip geri dönmüştü. Son-

ra Montana, Idaho ve Washington'daki diğer kurbanların rotalarını izlemişti.

Vakayla ilgili dosyaları ve dava üzerindeki uzmanlığı arttıkça, Ryan *Vanity Fair* için söz konusu arayışı hakkında bir makale yazmış ve ünlü dergi, Magda davasına ve kadının hapisshaneden tahliye edilmesine yer vermişti. Ryan'ın *Vanity Fair*'deki makalesi ona sadece iyi para kazandırmakla kalmamış, fazladan getiriler de sağlamıştı.

Edebiyat ajansları muhtemel yayın anlaşmaları için Ryan'la temasa geçiyordu. Ryan'ın hikâyesinin bir gerçek suç dizisine dönüştürülebileceğini söylüyorlardı.

“Ama henüz bitmedi. Bunun bir sonu yok.” diyen Ryan, beklemeye kararlıydı.

Ryan'ın makalesinden esinlenen amatör dedektifler, onun davasına sahip çıkarak Magda'nın sistemi nasıl alt ettiğine öfkeleyen bir dizi çevrimiçi grubun ortaya çıkmasına neden olmuştu. Magda'nın yeniden rehabilite edilmediğinden ve yeniden cinayet işleyebileceğinden korkan bu gruplar, yaşamına her nerede devam ediyorsa Magda'nın yerini tespit etmeye –ve toplumu aralarında bir katilin özgürce yaşadığı konusunda uyarmaya– kararlıydılar.

Çevrimiçi gruplardaki pek çok kişi Ryan'a teoriler, spekülasyonlar ve ipuçları aktarıyordu. Bunların çoğu hiçbir yere varmıyordu ama Ryan her şeye bakıyordu çünkü savcılarla yaptığı anlaşmada kendisine herhangi bir yasal yükümlülük veya kısıtlama getirilmeyen Magda hapisten çıkar çıkmaz ortadan kaybolmuştu. Ve tüm kaynaklarına ve çabalarına rağmen Ryan onu bulamamıştı. Magda'nın hapisteyken birkaç diploma aldığını ve nasıl ortadan kaybolacağını planladığını öğrenmişti. İnternet grupları arasındaki söylentilere göre Magda görünüşünü ve ismini değiştirmiş, başka diller öğrenmiş ve hayatını huzurlu bir gizlilik içinde yaşamak üzere başka bir ülkeye kaçmış olabilirdi.

Bazıları Magda'nın hapse girdiği sırada küçük bir çocukken kendisinden alınan kızıyla yeniden bağlantı kurmuş olabileceğini düşünüyordu. Magda'nın suçlarının büyüklüğü göz önüne alındı-

ğında, savcılar çocuğu Magda'nın velayetinden alabilmek için ellerinden geleni yapmışlardı.

Magda hapisten çıktığından beri geçen yıllar boyunca, Ryan'ın bu kadını bulmaya yönelik tüm çabaları beyhude olmuştu. Panama, Kanada, Almanya ve İngiltere'ye yaptığı seyahatler sonuçsuz kalmıştı. Hatta ABD'deki ipuçlarını takip ederek onu Denver, Dallas, Minneapolis, Pittsburgh ve Brooklyn'de bile aramıştı.

Geçimini Uber şoförlük, depolarda işçilik ve ara sıra da muhabirlik yaparak sağlamaya çalışıyordu. Evde bakıcılık işleri üstleniyor, arkadaşlarının kanepelerinde yatıyor ya da ucuz motellerde uzun süreli konaklamalar için pazarlık ediyor, tüm bunları yaparken de yorulmak bilmeden Magda'dan herhangi bir iz bulmak için her yeri araştırıyor ve kadının hayatının her ayrıntısını derinlemesine inceliyordu.

Şimdi Ryan, oturduğu yerde, Magda'nın tutuklandığı sırada çekilmiş bir haber fotoğrafına tıkladı: Elleri kelepçeliydi ve kameraya bakıyordu, gözleri tüyler ürpertici bir kötülük telkin ediyordu; o gözlerin ardında ölü bir şey vardı.

Ryan uzun süre Magda'ya baktı.

Seni bulmak için dünyanın öbür ucuna bile giderim.

Ryan dizüstü bilgisayarından pencereye ve yağmura döndü ve ılık kahvesinin son yudumunu içti.

Şimdi Seattle'daydı ve araştırmalarından ve Magda'nın kızının metropol bölgesinde yaşadığını ve çalıştığını ve Magda'nın da burada olabileceğini belirten kaynaklarından gelen bir ipucunun peşindeydi.

İtiraf etmeliyim ki, bu bir ilk, ikisini de aynı bölgeye yerleştiren bir ipucu.

Aldığı bilgiler ışığında Kuzey Seattle'daki bir lokantaya gitmişti. Ama orada çalışan kadından emin olamamıştı. Pek çok kez başka şehirlerdeki başka kadınlar söz konusu olduğunda doğru yolda olduğuna ikna olmuştu. Ve her seferinde yanılmıştı. Hayır, kesinleşene kadar emin olamazdı.

Ryan uzun zaman önce Montana'daki bir polis kaynağından aldığı bir ipucunu düşünmek üzere durakladı. Hayatta kalan Kanadalı kadın, ölüm kalım mücadelesi sırasında Vryker'ların mini-

büsünde çılgınca çırpınmış ve Magda'nın kızının bileğini kalıcı bir yara izi bırakacak şekilde yaralamıştı.

Ryan dosyalarına tekrar baktı. Bölgede üzerinde çalıştığı başka yerlerdeki başka kadınlarla ilgili bilgiler vardı. Ama düşünceleri lokantaya geri döndü. Kadın doğru yaşta görünüyordu ve dövmesi –eğer bir yara izini gizlemek içinse– doğru noktadaydı.

Bilmiyorum işte. Emin olana kadar yapmam gereken çok iş var.

Dedektif ve özel dedektif olan kaynaklarından öğrendiği beceriler arasında, insanların çöplerini gizlice toplayıp yararlı eşyalar ve bilgiler için nasıl eleyeceği de vardı. Ayrıca atılmış peçete, sakız ve saç gibi şeylerden analiz edilebilecek DNA elde etmeyi de öğrenmişti.

Tüm bu taktikler yasaldı ve kritik öneme sahip olabilirlerdi. Ama kanıt toplamak zaman alıyordu.

Ryan esnedi ve gözlerini ovuşturdu. Dizüstü bilgisayarını kapatmadan önce, Carrie'nin ona sarıldığı fotoğraf kabinindeki resimlerine gitti ve onlara gülümsedi. Sonra pencereye döndü ve yağmuru izledi.

Kalbinde bir şey hissetti, bir his, ona devam etmesini söylüyordu.

Şimdi daha yakın olduğumu hissediyorum, hiç olmadığım kadar yakın.

31

Seattle, Washington

RAINER PINE İLKOKULU'NDA KATIE'NİN SIRASI, sınıf arkadaşları tarafından yapılan kartlar ve çizimlerle kaplıydı.

Kırık kalplerin, gözyaşı döken kelebeklerin ve kucaklaşan insanların renkli resimleri idi bunlar. El yazısıyla yazılmış mesajlarda şuna benzer şeyler yazıyordu: *Senin için çok üzgünüm ve senin ve arkadaşın için dua ediyorum.*

Katie okula dönmeden önce öğretmeni Bayan Hadley, Katie'nin annesini arayarak başsağlığı dilemiş ve Katie'nin sınıfta ne tür bir tavırla karşılanmayı beklediğini sormuştu. Bir süre konuştuktan sonra, Katie'nin çok fazla dikkat çekmek istemediğine ama Anna'nın ölümünün bir şekilde anılmasını istediğine karar vermişlerdi.

"Merhaba Katie. Tekrar hoş geldin." Diğer öğrenciler sıralarına yerleşirken Bayan Hadley, Katie'nin sırasına doğru eğildi.

"Merhaba."

"Anna öldüğü için çok üzgünüm. Ben iyi bir dinleyiciyim ve konuşmak istersen buradayım."

"Teşekkür ederim."

"Sınıf senin için bir şey yapmak istiyor, sonra devam ederiz, tamam mı?"

"Tamam."

Bayan Hadley, Katie'yi kucakladıktan sonra sınıfın ön tarafına gitti.

“Katie’yi tekrar aramızda gördüğümüz için mutluyuz, sınıf. Arkadaşı Anna öldüğü için hepimiz çok üzgünüz. Bu konuyu konuşmuştuk, şimdi Katie’ye sarılmak isterseniz sarılabilirsiniz. Senin için de uygun mu Katie?”

Katie başıyla onayladı.

Teker teker, sıra sıra, biri hariç sınıftaki tüm öğrenciler Katie’nin yanına geldi. Ona sarıldılar ve onun için de üzgün olduklarını ama geri döndüğü için mutlu olduklarını söylediler. Ders bitip herkes yerine oturduğunda Bayan Hadley matematik dersine başladı.

Daha sonra, dışarıda teneffüste Katie iki kızla konuşurken Dylan Frick yanlarına yaklaşıp Katie’ye bakarak onları böldü.

Dylan, Katie’nin sınıfındaydı ve ona sarılmayan tek kişiydi. O da Sunny Days grubundaydı ve Anna’nın öldüğü gün parktaydı.

“Ürkütücü ve kaba davranıyorsun Dylan.” dedi kızlardan biri.

Dylan’ın gözleri Katie’ninkilere dikilmişti.

“Biliyor musun,” dedi Dylan, “bazıları Anna’nın düşmesinin aptal bir selfie yüzünden olmadığını söylüyor.”

Katie’nin gözleri kısıldı, hızlı nefesler alıp vermeye başladı.

“Senin bir yalancı olduğunu düşünüyorlar!” diye ekledi Dylan.

“Sakin böyle konuşma!”

“Konuşursam ne yapacaksın? Pis yalancı!”

Katie’nin çene kasları gerildi ve iki eliyle göğsüne vurarak Dylan’ı itti.

“Vay be!” dedi Dylan pis pis sırtarak. “Sinirlendiğinde insanları itiyorsun demek.”

Katie bir parmağını Dylan’ın yüzüne doğru tuttu ve “Yalan söylemeyi bıraksan iyi edersin!” diye bağırdı.

Ve oradan uzaklaşmadan önce Dylan’a soğuk soğuk baktı.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

32

Seattle, Washington

PIERCE TELEKONFERANS EKRANINDAKİ diğer dedektiflere ve King County Şerif Ofisi merkezindeki masada oturanlara baktı.

İlk olarak Dedektif Çavuş Art Acker konuştu. “Konuşmamız gereken gelişmeler var. Hadi başlayalım.” Pierce’in başlaması için başıyla işaret etti.

“Pekâlâ, hepiniz güncellenmiş özeti almış olmalısınız.” Pierce vaka durumu toplantısını başlattı. “Adli tıp çalışanlarımız yakın zamanda Sparrow Song Park’ta bulduğumuz kanıtları topladı ve analiz etti.”

Hindistan cevizi büyüklüğündeki kısmen kararmış taşın fotoğrafları salonun sonundaki ekranda ve telekonferans ekranlarında gösterildi. Pierce taşın nerede ve nasıl bulunduğuna dair detayları özetledi; taşın çapı yaklaşık 18 santimetre, çevresi 44 santimetre ve ağırlığı yaklaşık 3 kilogramdı.

“Şimdi...” Pierce dizüstü bilgisayarının imlecini kullanarak alanları daire içine aldı “...Adli tıp burada ve de şurada kayanın üzerinde saç ve kan izleri buldu.” Pierce’in imleci daire içine alınmış noktalara gitti. “Analizler bunların Anna Shaw’ın saç ve kanıyla uyumlu olduğunu gösteriyor. Adli tabip, Shaw’ın ölümünde kafasına aldığı künt cisim darbesinin etkili olduğunu söyledi. Ayrıca, taşın bir cinayet aleti olarak değerlendirilebileceğini söyledi.”

“Bunun bir cinayet olduğunu mu söylüyorsun, Kim?” diye sordu, ekrandaki Şerif Yardımcısı Rob Hirano.

“Şüpheli durum olduğunu söylüyorum.” diye yanıtladı Pierce.

“Taştan parmak izi alındı mı?” diye sordu Hirano.

“Henüz değil,” dedi Pierce. “Bildiğimiz gibi pürüzlü, gözenekli yüzeylerden parmak izi almak zordur. Adli tıp bazı yeni teknikler denediklerini, ancak bunun zaman alacağını ve bize geri döneceklerini bildirdi.”

Kuzey Bölgesi’nden bir komiser olan Oscar Neale, “Bir sorun görüyorum,” dedi. “Bu cinayet aletini olaydan çok sonra, olay yeri incelendikten ve halka açıldıktan sonra buldunuz. Mahkemede kabul edilebilir ya da geçerli olmayabilir.”

Benton, “Ama zaten cinayet aletlerini hep olaydan sonra ve olay yerinden uzakta bulmuyor muyuz,” dedi. “Sonra da parmak izleri ve balistik incelemeler aleti bir suça bağlıyor.”

Acker, “Oscar’ın değindiği nokta oldukça geçerli,” dedi. “Fakat elimizde uçurumun tepesinde kayıp bir taş olduğunu açıkça gösteren tarih damgalı fotoğraflar ve video görüntüleri var. Ve biz o sırada gözden kaçırmış olsak da taşın nehir kıyısında çatlaklar arasına sıkışmış olduğunu görebilirsiniz.”

Hirano, “Verdiğin özet başka faktörlere, belki de eski erkek arkadaş gibi potansiyel faillere işaret ediyor.” dedi.

Pierce, “O sırada parkta olduğunu tespit edemiyoruz.” dedi.

“Parkın otoparkında bir güvenlik kamerası var,” dedi Neale. “O sırada orada başka kimlerin olduğunu belirleyebilmeliyiz. Bu konuda ne durumdasınız?”

Benton, “Bu artık iyice eskimiş, arızalı bir kamera sistemi,” dedi. “O sırada kayıt yapıyordu ancak kurtarabildiğimiz görüntüler kullanılamaz durumda olabilir, tabii eğer kurtarabilirsek. Teknisyenlerimiz kamera şirketiyle birlikte çalışıyorlar. Bu biraz zaman alacak.”

“Peki ya Anna Shaw’ın telefonu?” diye sordu Neale.

“Hâlâ yerini tespit edemedik.” dedi Benton.

“Katie Harmon’ın telefonunu incelediniz mi?” diye sordu Neale.

Pierce, “Baktık ve önemli bir şey bulamadık.” dedi.

“Sen ne düşünüyorsun, Heidi?” diye sordu Acker.

“Teşekkürler, Art.” King County Savcılık Bürosu Çocuk Bölümü’nden Heidi Wong, ekrandaki masasında bir bloknotun üzerindeki notlarını karıştırıyordu. “Görünüşe göre dokuz yaşındaki Katie Harmon’ın, muhtemelen kolye için Anna Shaw’ı uçurumdan aşağı itmiş olabileceğini düşünüyorsunuz, öyle mi?”

Acker, “Bu, bazı destekleyici kanıtları olan bir teori diyelim.” dedi.

Wong, “İkna edici, kabul ediyorum, ama henüz o noktada değiliz,” dedi. “Birimimizde şu anda çok sayıda vaka var. Bu davada Katie’nin yaşıyla başlayan bir zorluk söz konusu. Suçu işleyebilecek kapasitede olduğunu ve yaptığı şeyin bilincinde olduğunu kanıtlamamız gerekiyor. Başka çocukları öldüren çocuk vakaları nadirdir. Ve böyle bir davayı Birinci veya İkinci Dereceden Cinayet olarak kovuşturmak son derece zordur. Suçun işlendiğine dair sağlam kanıtlara ve çocuğun yaptığıнын yanlış olduğunu anladığına dair net kanıtlara ihtiyacımız var.”

Acker, Benton ve Pierce başlarıyla onayladılar.

“Şimdi,” dedi Wong, “kanıtlarınız bu hâliyle zayıf ve davanız ikinci dereceden. Tanığınız yok. Katie’yi yalan makinesine sokamazsınız çünkü yalan makineleri onun yaşındaki çocuklar üzerinde etkili değildir.” Wong kalemini defterine vurdu. “Dava notlarınızı okuduğumda, Katie Harmon’ın şu âna kadar Anna Shaw’ın selfie çekerken düştüğüne dair verdiği ifadeler tutarlı. Ve Anna Shaw’ın ailesinin, Anna’nın kolyesinin Katie’de olmasından endişe duymadığını görüyoruz. Katie ile onun çok sevdiği bebek bakıcısı Anna arasında hiçbir çatışma yaşandığını görmüyoruz. Katie’nin Anna’nın dala tutunduğuna dair ifadesinin, Anna’nın ellerinde gömülü olan materyal izleriyle desteklendiğini görüyoruz. Ve Anna’nın düştüğü an ile Kate’in yardım için koşmaya başladığı an arasındaki aralığı dört ila altı, hatta beş ila yedi dakika olarak tahmin ediyorsunuz. Bu kısa bir zaman dilimi olsa da, dava üzerinde belirsizlik yaratacak kadar uzun. Ayrıca Katie’nin bilinen bir şiddet eylemi geçmişi olmadığını görüyoruz ve soruşturmanın diğer yönleri henüz tam olarak netleşmemiş gibi görünüyor, ki bu da ortadan kaldırmanız gereken pek çok makul şüpheyi yer bırakıyor.”

Benton, “Ama elimizde bir cinayet aleti olarak taş var.” dedi.

“Şu aşamada elinizdeki tek şey bu,” diye yanıtladı Wong. “Katie Harmon’ın bu ağırlıkta bir taşı kaldırabileceğini ve altı ya da yedi metre mesafeye taşıyabileceğini kanıtladınız mı? Ve onu bir gencin üzerinde suç aleti olarak kullanabilecek kadar yükseğe kaldırabilir mi?”

“Henüz değil.” dedi Pierce.

“Sonuç olarak Heidi...” diye devam etti Acker.

“Bu dava şüpheli ve açık kalmaya devam edecek,” dedi Wong. “İyi iş çıkardınız. Ancak şüphe uyandıran tüm alanları ortadan kaldırmamız gerekiyor. Katie Harmon’ın üzerine gitmeye devam edin. Mümkün olan her yerde açık unsurları tespit etmeye devam edin. Taşın üzerindeki parmak izlerine, Anna’nın telefonunu bulmaya, güvenlik kamerasına odaklanın. Davanızı güçlendirin.”

Toplantı sona erdi ve Pierce ile Benton masalarına döndüler.

“Ben mutfağa kahve almaya gidiyorum, sana da getirmemi ister misin Carl?” diye sordu Pierce, dosyalarını, not defterini ve tabletini masasına yerleştirmeye çalışırken. Ancak her şey kaydı ve Webb ile Ethan’ın birlikte çekilmiş fotoğrafının bulunduğu çerçeve yere düşüp kırıldı. “Ah, kahretsin!” Çerçeveyi eline aldı ve kırılan camı inceledi. “Bunu değiştirmem gerekecek.” Sonra onu çekmecesine koydu. “Ee, kahve?”

Benton telefonuna bakıyordu.

“Teşekkürler, ben de seninle geleyim.” Telefonunu cebine koydu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Pierce.

“Hâlâ haber yok.”

“Dayanmaya devam et.”

“Kim, bu konuda başından beri doğru yoldaydın.”

Pierce omuz silkti ve “Heidi Wong haklı,” dedi. “Daha yapacak çok işimiz var ve olaylara dar bir açıdan bakmamalıyız.

Tam bu sırada telefonu çaldı, numaraya baktıktan sonra açıp “Alo?” dedi.

“Dedektif Pierce?”

“Evet, benim.”

“Ben adli tıptan Andy Newell. Otoparktaki güvenlik kamerasıyla ilgili gelişmeleri toplantınızdan önce size ulaştırmayı umuyordum. Ama bunu yeni aldık. Sonunda ölüm ânında kaydedilen görüntüleri biraz düzeltebildik.”

“Ne kadar düzgün?”

“Hâlâ üzerinde çalışıyoruz ama plakaları almamız çok sürmez.”

33

Seattle, Washington

SARA O GÜN Katie'yi Kerry Park'a götürmüştü. Park, Queen Anne Tepesi'ndeki bir yamaçtan Seattle şehir merkezinin ve Space Needle'in kesintisiz bir manzarasını sunuyordu.

Oturdukları banktan manzarayı seyrederken, Katie düşüncelere dalmış gibiydi ve kendi kendine hafifçe mırıldanıyordu. Sara onu evden çıkarmak ve onunla konuşmak umuduyla buraya getirmişti. Tam söze nereden başlayacağını düşünüyordu ki Katie ondan önce davrandı.

“Anne, ölmek insanın canını acıtır mı?”

Soru Sara'yı derinden rahatsız etmişti ama daha cevap veremeden Katie devam etti.

“Çünkü Anna'nın düştüğünde ne kadar acı çektiğini merak ediyordum.”

“Tatlım, bence o...”

“Yani yere düşmeden önceki son düşüncesinin ne olduğunu merak ediyordum. Öleceğini ve bunun ne kadar korkunç olacağını bilip bilmediğini.”

“Tatlım...” Katie'ye nasıl cevap vereceğini bilemeyen Sara, ona soruyla karşılık verdi: “Dr. Mehta ile bu konuyu konuştunuz mu?”

Katie başıyla onayladı.

“Ne söyledi?”

“Senin söylediğini söyledi, Anna'nın hiçbir şey hissetmediğini. Ve Anna'nın son düşüncelerinin ne olduğunu kimsenin bilmeyeceğini söyledi.”

Sara kafasını salladı.

“Ayrıca olay sırasında Anna ile birlikte olduğum için çok fazla soru sormamın normal olduğunu söyledi.”

“Bu doğru ve kulağa mantıklı geliyor, sence de öyle değil mi?”

“Evet anne, ama bunun benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum.” Katie ufuk çizgisine bakıyordu.

“Senin hatan değildi.”

“Ama öyleymiş gibi hissediyorum.”

“Neden?”

“Öyle işte anne. Öyle işte.”

Sara kolunu Katie’ye doladı. “Dr. Mehta sana bu konuda her türlü duyguyu yaşayabileceğini ama bunun senin hatan olmadığını söylemedi mi?”

Katie başıyla onayladı.

Şimdi, diye düşündü Sara. *Şimdi biraz baskı yapmanın tam zamanı.*

“Dr. Mehta ona o çocuk hakkında daha fazla şey anlatmanı istedi mi?”

“Onunla bu konu hakkında konuşmak istersem sorun olmayacağını söyledi.”

“Sen ne dedin?”

“İstemediğimi söyledim çünkü... Her ne kadar... Her ne kadar...”

Katie sözünü bitiremiyordu. Sara onu nazikçe ikna etmeye çalıştı. “Her ne kadar ne, tatlım?”

“Bazen o çocuğun başına gelenler benim suçummuş gibi hissediyorum, tıpkı Anna’nın başına gelenlerin benim suçum olduğunu hissettiğim gibi. Sanki bende bir sorun varmış gibi anne... Ve ne olduğunu bilmiyorum.”

“Hâlâ kötü rüyalar görüyor musun?”

“Evet.”

“Peki ya kötü düşünceler?”

Sara, Katie’nin daha fazla bilgi vermesini istiyordu, ama aynı zamanda korkuyordu; *sakladığı şeyi kaldıramayabilirim.*

Ama bilmem lazım!

“Kötü düşüncelerinin ne olduğunu kimseye söyledin mi?” diye sordu Sara.

Katie başını iki yana salladı.

“Belki bana anlatırsan onları anlayabilirim, o zaman birlikte onları kovmak için çalışabiliriz?”

“Ama onlar çok korkunç anne.”

“Biliyorum, ama anlamama yardım etmezsen sana yardım edemem.”

Katie annesinin kollarından çekildi; Sara ona baktı. Katie’nin yüz ifadesi değişmişti.

“Küçük bir kızken senin de hiç korkunç düşüncelerin oldu mu anne?”

Katie’nin nasıl olup da konuyu kendisine çevirdiğine şaşırان Sara yutkundu. “Evet, sanırım pek çok insanın bir noktada rahatsız edici düşünceleri vardır. Bu sadece insan doğası.”

“Bana küçük bir kızken aklına gelen kötü düşüncelerden bahset.”

Kızının gözlerine bakarken, gerçek tüm gücüyle Sara’nın yüzüne çarptı.

Bunu kesinlikle söyleyemem, Katie... Tıpkı senin de bana söyleyemediğin gibi.

“Küçük bir kızken ne düşündüğümünden emin değilim ama baban öldüğünde, sonra da büyükbaban öldüğünde çok kederli düşüncelerim vardı. Sanırım sen bunlara karanlık düşünceler diyebilirsin.”

Sara’nın cevabını analiz eden Katie sessiz kalmayı tercih etti. Eğer kederli anıların kötü düşüncelerle aynı şey olmadığı, annesinin tamamen dürüst davranmadığı sonucuna vardıysa, bunu söylemek istemediği açıktı. Geri çekilmiş, sessiz kalmıştı.

Sara bu noktada meseleyi kapatmaya karar verdi.

Her ikisi de acı içindeydi. Bir süre denize baktılar, Elliott Körfezi’nden geçen feribotları izlediler.

Sonra Sara, “Artık eve dönsek iyi olur,” dedi. “Tamika ve annesi birazdan gelirler.”

“Bunun için teşekkürler, Adina.”

Evinin önünde duran Sara, yıllar önce Jet Town Diner’da birlikte çalıştığı arkadaşı Adina Nichol’a sarılmıştı.

“Sorun değil, Sara,” dedi Adina, Tesla arabasının arka koltuğunda kızı Tamika ve Katie kemerlerini bağlarken. “Katie için öğleden sonra bizimle takılması iyi olur, senin için de öyle. Ya sen nasılsın?”

“İdare ediyorum.”

Adina’nın gözleri empatiyle doldu. “Bunu da atlatacaksın.”

“Teşekkürler, umarım öyle olur.”

“Peki, Mel ve çete nasıl?”

“İyiler. Aynı tas aynı hamam.”

Adina gülümsedi, bakışları geçmişe dalarak. “Çılgın zamanlar geçirdik, değil mi?”

“Kesinlikle öyle.”

“Güçlü kal, Sara. Hem Katie hem de kendin için güçlü kalmalısın.”

Sara gülümsedi.

“Pekâlâ,” dedi Adina. “Biz gidiyoruz. Katie’yi zamanında geri getiririm. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da sadece konuşmak istersen mutlaka ara.”

“Teşekkürler, sen bir meleksin.”

Arabayla uzaklaşırlarken Sara onlara el salladı. Adina’nın bir yandan hemşire olmak için okurken bir yandan da restoranda çalışabilmesine ve hem pandemiye hem de sadakatsiz kocasından boşanmaya katlanabilmesine her zaman hayranlık duymuştu. Adina gibi bir arkadaşı olduğu için kendini hep şanslı hissetmişti.

Evin kapısına doğru yürürken, sokağın aşağısına park etmiş bir araçtan yansıyan hafif bir ışık parıltısı yakaladı. *Bu öncekiyle aynı araç mı? Biri beni mi izliyor?* Gözlerini kısarak ona doğru baktı. Oturduğu sokaktaki komşuların arabalarının çoğunu tanıyordu. Kaynağını tam olarak belirleyemeyince vazgeçti. *Muhtemelen ön cama vuran güneştir,* diye düşündü.

Ama içeri girdiğinde, izlendiği hissinden bir türlü kurtulamadı.

Dedektifler miydi? Medya mı?

Aklından çıkarmaya çalışsa da düşünceler içini kemiriyordu. Sara hayatının büyük bölümünde hep insanların onu aradığından, takip ettiğinden korkmuştu... *Kim olduğumdan dolayı.*

Yine de hiçbir şey olmamıştı.

Belki de hayal gücümün beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Ama Anna'nın ölümü korkularını derinleştirmiş, onları daha gerçek hâle getirmişti.

Sara internete girerek Anna'nın ölümüyle ilgili son haberleri kontrol etti. İlk haberlerin bazılarında Katie'yle birlikte çekilmiş fotoğraflarını buldu ama hiçbirinde isim yoktu. Birkaçında ise *Sparrow Song Park'ta kızını teselli eden bir anne* şeklinde tanımlanmışlardı. Basın Sara ve Katie'nin isimlerini yayınlamamış olsa da, Sara'yı arayacak ve onunla röportaj yapmak isteyecek kadar çok şey biliyordu.

Ama şimdi sanki bu olay uzun zaman önce olmuş gibi görünüyordu.

Artık haberler ve sosyal medyada davayla ilgili konuşmalar da kaybolup gitmişti. Sara kendini Anna'nın ölümüyle ilgili en eski yorumlardan birine geri dönerken buldu.

Derin bir nefes alarak tekrar okudu.

Bir uçurumda iki kişi. Biri öldü. Tanık yok.

Anon E. Muss imzalı gönderide âdeta Sara'nın Katie'ye ilişkin ızdırabı vurgulanıyordu. Katie'nin artık Sara'nın kolyesine sahip olduğu ve olumsuz düşünceler beslediğini itiraf ettiği belirtiliyordu. Bu durum Sara'yı kendi yalanlarıyla yüzleşmeye zorladı. *Ben sadece onu korumaya çalışıyorum.* Ancak hakikat onu âdeta bir pençe gibi kavramıştı ve zamanda geriye, geçmişe doğru sürükledi:

Gece... Yağmur... Karanlık orman... Durmak, beklemek ve beklemek... Sonra yürek burkan çığlıklar... Acı... Tanrım acı... Kötülük kasırgasına kapılmanın dehşeti...

Sara bedenini gererek dikkatini anılardan uzaklaştırdı ve bileğine masaj yaptı; bakışlarını dövmesindeki çiçeklere kaydırıp ardından dizüstü bilgisayarının ekranına odaklandı. Kararlılığını toplayarak faresini tıkladı ve yazmaya başladı.

Hâlâ geçmişin etkisindeyken, tekrar kontrol etmesi gerekiyordu, ama bu sefer Anna'yı değil. Sara bu sefer internette nefret ettiği yerle-

re girmek zorundaydı. Kendisini ve karanlık geçmişiyle olan bağlantısını arayan insanların –adalet avcılarının, suçlu bulucuların ya da artık nasıl adlandırılıyorlarsa– sitelerine ve sosyal medya sayfalarına girdi. Bunlar, Sara’yla hiçbir ilgisi olmayan –ama yine de onunla yakından ilgili olan– bir hayatın, bir yalanın ve bir kâbusun her yönünün peşine düşmüş, kendi kendini tayin etmiş, kendini haklı sayan arayışçılardı.

Sara bir sayfa açtı:

Bunca yıldır özgür olduğuna inanamıyorum, hapiste olması gerekiyor.

– Omaha’dan Louise

Kadınlar için bir destek kuruluşunda çalışan bir arkadaşım onun artık Wichita’da yaşadığını duymuş.

– Rolinda B.

Artık güncel haber olmayabilir ama kolluk kuvvetlerinde çalışan kuzenim onu Cleveland’da, belki de Shaker Heights’ta görmüş.

– Dayton’dan Lynn R.

Geçen ay bir arkadaşımızdan aldığımız şu güvenlik kamerası görüntüsüne bir bakın. Houston’daki 7-Eleven’a giren kadının o olabileceğini düşünüyoruz.

– San Antonio’dan Jock

Hayır. Kapıdaki boy çubuğuna bak. Onun boyuna uymuyor.

– Norfolk’tan Chris

Kızını bulup Birmingham, İngiltere’ye taşınmadı mı? ABD Büyükelçiliği’ndeki bir arkadaşımızdan duyduğumuz bu.

– Arlington, VA’dan Polly

Yaklaşık 4-5 yıl önce Kanada, Alberta, Medicine Hat’ta bir ev yangınında öldüğünü duyduk.

– Toronto’dan May

Yanması ne kadar da yerinde. Şükürler olsun.

– Utah'tan Zelda

Sara rahat bir nefes aldı çünkü Seattle, hatta Washington hakkında yeni bir şey yoktu. Her zaman olduğu gibi, siteler söylenti ve teorilerle doluydu.

Her zaman olduğu gibi yanılıyorlardı.

Ama ya bu sefer yanılıyorsam? Ya bir şekilde, birileri Anna Shaw ile benim geçmişim arasında bir bağlantı kurduysa? Ya internette arama yapanlar gülünç olmaktan çıkıp haklı olmaya başladıysa ve hemen sokağın aşağısındaysa? Ya beni izliyorlarsa? O hâlde ne yapmak için bekliyorlar?

Beni bulmalarına izin vermemeliyim, kesinlikle bulunmamalıyım. Eğer dünya gerçeği öğrenirse... Kes şunu artık!

Sara internetten çıktı, bilgisayarından uzaklaştı.

Evini temizlemeye karar vererek toz aldı, süpürdü, sonra kendi yatağının nevresimlerini değiştirdi, sonra da Katie'ninkini. Sıradan işler ona bir başarı hissi, bir kontrol duygusu veriyor, hayatına bir ölçüde düzen getiriyordu. Bunu tedavi edici buluyordu.

Belki de biraz fazla abartıyorum.

Anna'nın ölümü korkunç bir olaydı, ama belki de dedektiflerin geri gelmesi rutin bir takipten başka bir şey değildi. Ve Dr. Mehta'nın belirttiği gibi, belki de Katie'nin tepkileri travmatik trajik bir olaya tanıklık etmenin normal tepkileriydi.

Sadece her şeyi anlamaya ihtiyacım var.

Nevresimleri değiştirirken, Sara onları ve diğer kirli çamaşırları yıkamaya karar verdi. Çamaşır sepetindeki giysileri toplarken, Katie'nin odasında kıyafetlerin her yana saçılmış olduğunu gördü.

Sürekli arkandan toplamak zorunda mıyım, Katie?

Dizlerinin üzerine çökerek yatağın altında kaçak çorap ya da iç çamaşırı olup olmadığını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu ama yine de bir kez daha baktı.

Aşağı sarkan, yatağın çerçevesine sıkışmış olan bazı sayfalar gördü.

Katie'nin spiral ciltli resim defteri.

Sara onu çıkardı ve Katie'nin eseri olan kuş, ağaç, kelebek çizimlerini karıştırmaya başladı.

Bu çizimleri daha önce görmüştüm. Katie onları bana göstermişti. Ama neden bu defteri yatağının altına saklasın ki?

Sara sayfaları çevirmeye devam etti ve Katie'nin karaladığı son sayfaya geldi. Ve gördükleri karşısında kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Katie bu çizimine *Park* adını vermişti.

Çizimde iki çubuk insan görölüyordu: Birinin üzerinde *Anna* yazıyordu, ağzı açıktı ve baş aşağı şekilde uçurumdan düşüyordu.

Ben yazan ikinci kişi ise kollarını *Anna*'ya doğru uzatmış, gözleri ve ağzını kocaman açmıştı.

Anna'dan gelen diyalog balonunda şöyle yazıyordu: *Yardım et! Yardım et!*

Katie'den gelen diyalog balonu is şöyle karşılık veriyordu: *Neden, neden, neden!*

34

Tacoma, Washington

ECZACI KADIN, BASTONLU bir adama ilacını uzattı, ödemeyi aldı ve adam gittiğinde tezgâha Ryan Gardner yaklaştı.

“Merhaba?”

Beyaz bir önlük giyen ve isim etiketinde Sherry Evers yazan kadın gülümsedi. “Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?”

Ryan hemen yanındaki bir rafı gösterdi. “Sırt ağrısı için bir şey önerebilir misiniz?”

Eczacı kadın tezgâhın arkasından çıkarak rafın yanına geldi ve Ryan’a uygun ilaçları gösterdi. Bir kaynak, Ryan’a şüphelisini Giger’s RX Eczanesi’nde çalışırken bulacağını söylemişti; burası Tacoma’da bağımsız bir eczaneydi ve kadının adı Sherry Ursula Evers’dı.

Ryan, yıllar boyunca pek çok ipucunda yaptığı gibi, kadını görev başında bulana kadar eczaneyi gizlice kontrol etmişti. Şimdi, Evers ona bu kadar yakinken, her ayrıntıyı özömsüyordu. Kadın doğru yaşta, doğru boydaydı.

“Aslında aklımda şu ilaç vardı.” Ryan daha yüksek bir raftaki kutuyu işaret ediyordu.

Kutuya uzanan kadının bileğini inceledi. Kusursuz bir cildi vardı, üzerinde hiçbir iz yoktu. Ve Ryan’ın tek düşünebildiği, yine hiçbir şey bulamadığı oldu.

Sonra bir şey gerçekleşti.

Kadın boşa kalan elini saçlarında gezdirdiğinde, birkaç saç teli ışıktta parlayarak, süzölerek ve kıvrılarak en alttaki rafın üzerine

kondu. Evers bunu fark etmemiştir. Parlak tırnaklarıyla kutunun üzerindeki içerik listesine dokunup neye iyi geldiklerini anlatırken, Ryan da onu can kulağıyla dinliyormuş gibi yaptı.

Ryan ona teşekkür etti, kadın da tezgâhın arkasındaki telefona cevap vermek üzere geri döndü.

Başka ne satın alacağını düşünüyormuş gibi yapan Ryan, rafın yanına çöktü ve kimseye fark ettirmeden kadının saç tellerini topladı. *Ne şans ama* diye düşündü. Bu, kısa süre önce başka bir hedefin çöpüne atılmış bir diş fırçasını toplamasına benziyordu.

Elbette Ryan, Evers'in gerçekten Magda'nın kızı olup olmadığından emin değildi. Seattle'a dönerken, belki de yara izini yok etmek için ameliyat geçirmiş olabileceği düşüncesiyle teselli buldu. Ayrıca, göbek adının ille de Magda'ninkini yansıtmak zorunda olmadığı, bunun sadece bir tesadüf olabileceği ihtimalini de düşündü.

Yine de onu ihtimal dışı bırakamazdı. Henüz değil. Özellikle de DNA'sını henüz test etmemişken.

Onun dışında, Redmond'da araştırması gereken başka bir olasılık vardı. Ve Kuzey Seattle'daki lokantada çalışan o garson kadın. Ondan da vazgeçmemiştir.

O kadında bir şey var, bir çekim, bir şey.

Seattle bölgesindeki kadınlardan henüz vazgeçemem. Kusursuz bir araştırma yapmalıyım. Emin olmalıyım.

Dairesine dönmeye karar veren Ryan düşüncelerini yeniden topladı, zaman içinde topladığı tüm araştırmaları gözden geçirdi ve kendine uzun bir yol kat ettiğini hatırlattı. Her zaman aksilikler ve başarılar yaşamıştı.

Kendini rahatlatmak için, masasına geçip dosyaları tekrar okudu ve bir PDF dosyasını açtı:

**Montana CFSD (Çocuk ve Aile Hizmetleri Bölümü)-CPS
(Çocuk Koruma Hizmetleri)**

Güncelleme: Evlat Edinme Sonrası Takip Değerlendirmesi

Vaka Numarası: XXXX// CPS Uzmanı: XXXX

TARİH: 30 Mayıs 1979

Montana Kanunu § 41-3-4 uyarınca

Ekte evlat edinme sonrası değerlendirmeye ek bir not bulunmaktadır. Bu yazının yazıldığı tarihte, evlat edinmenin kesinleşmesinden bir yıldan fazla bir süre sonra, bilinen bir istisna dışında yerleştirme ve uyumun büyük ölçüde başarılı olduğu görülmektedir. Bu not bir olayla ilgilidir.

Yedi yaşındaki evlatlık XXXX'in, komşu bir çiftlikteki ev sahibi çocuğun evinde benzer yaştaki altı çocuğun katıldığı bir doğum günü partisine davet edildiği tespit edilmiştir. Partiye ev sahipliği yapan anne, parti misafirleri ayrıldıktan sonra kızının en sevdiği oyuncak bebeğinin kayıp olduğunu fark etmiştir. Ev sahibi anne, konukların aileleriyle temasa geçerek çocuklarını kontrol etmelerini istemiş ve kibarca bebeğin yanlışlıkla "kaybolduğunu" bildirmiş, yani ev sahibi çocuktan çalındığını ima etmiştir.

Evlat edinilen çocuk XXXX'e, onu evlat edinen XXXX tarafından oyuncak bebek hakkında sorular sorulmuştur. XXXX herhangi bir bilgisi olmadığını ifade etmiştir. Fakat evlat edinen XXXX, üvey kızının odasını aradıktan sonra söz konusu bebeği bulmuş ve bu durumda XXXX bebeği aldığını itiraf etmiş, ancak "bebek beni daha çok seviyor" diyerek onun kendisinde kalmasını talep etmiştir. Fakat evlat edinen annenin ısrarları üzerine bebeği geri vermeyi kabul etmiştir.

Evlat edinen anne, özür dilemek ve XXXX'in bir ayak-kabı kutusuna koyduğu bebeği iade etmek üzere XXXX ile birlikte çiftliğe gitmiştir. Her iki annenin huzurunda, XXXX kutuyu çocuğa teslim etmiştir. Ancak kutuyu açan çocuk çığlık atmıştır çünkü kutudaki bebek kafası koparılmış, elleri kesilmiş hâldedir.

Ek Not: Evlat edinilen çocuk XXXX'in biyolojik ebeveynleri ve onların geçmişi bilinmeyen faktörlerdir. Çocuk Koruma Hizmetleri Uzmanı XXXX olayla ilgili olarak departman psi-

koloğu Dr. Sarah Johnson’a danışmıştır. Psikolog, evlat edinilen çocuk XXXX ile görüşmeden, onda şiddete yönelik olası bir genetik yatkınlık hakkında sadece varsayımda bulunabilmiştir. Dr. Johnson, araştırmaların bazı az sayıdaki vakada şiddet uygulayan yetişkinlerin çocuklarının, istekleri engellendiğinde şiddet eylemleri riski altında olduğunu gösterdiğini belirtmiştir. Evlat edinilen çocuk XXXX’in evlat edinen ebeveynleriyle daha sonra kurulan iletişim, onların XXXX’in bir psikolog tarafından görülmesini reddetmesiyle sonuçlanmıştır. Bunun üzerine, evlat edinen ebeveynlere evlat edinme destek grupları ve kurumlar ya da kuruluşlar aracılığıyla sunulan hizmetler hakkında detaylı bilgi verilmiştir.

Ryan sandalyesinde arkasına yaslandı.

Bu dosyaları –belgelenmiş başlangıçları– kaç kez okumuştu? Taze kahveye ihtiyacı vardı. Sonra video kayıtlarına geçecekti. İlk yıllarla ilgili daha çok şey vardı.

35

Seattle, Washington

SUNNY DAYS OKUL otobüsü Sparrow Song Park'a varıyor ve grup iniyor. Anna Shaw ve Katie Harmon en son ayrılanlar oluyorlar. Otobüs uzaklaşırken, patikalardan birinden yaşlı görünümlü ve hafifçe ayaklarını sürüyerek yürüyen bir adam çıkıyor. Otoparkta mavi bir Toyota Camry'ye doğru yürüyor, arabaya biniyor ve gözden kayboluyor.

“Bu ilk kişi. Ona şimdilik Camry’li Adam diyeceğim.” Dedektif Andy Newell, klavyesinde komutlar yazarak Toyota’nın Washington Eyaleti plakasını ekranda dondurdu.

Newell o gün Pierce ve Benton’ı parkın güvenlik kamerasından alınan videoyu incelemeleri için ofisine çağırmıştı. Dedektifler son derece motive olmuş hâldeydi; geriye kalan tüm soruşturma ipuçlarını takip etmeye ve çözmeye kararlıydılar. Newell’in ofisi monitörler, birer kule gibi yükselen bilgisayarlar ve kablolarla doluydu; bir duvarda ise Newell’in kahramanı Charles Babbage’ın posterı gururla sergileniyordu.

Parkın arızalı güvenlik sisteminden herhangi bir şey elde etmek uzun ve sinir bozucu bir çaba olmuş, dedektiflerin kameranın herhangi bir yararlı bilgi sağlayacağına dair umutlarını yitirmelerine yol açmıştı. Ancak Newell, asla pes etmeyen tavrıyla, kullanılabilir görüntüler elde etmek için üretici firmayla ve BT uzmanlarıyla yorulmak bilmeden işbirliği yapmıştı.

Newell, “Pek çok sorunun üstesinden geldik,” dedi. “Video çözünürlüğü ve sıkıştırma sorunlarıyla uğraşmak zorunda kaldık. Kameranin lensi nem ve parçacıklarla kirlenmişti. Meşakkatli bir işti ama yeni bir teknolojiyle şu üç potansiyel şüpheliye ulaştık.”

Newell klavyesine dokundu ve video kaldığı yerden devam etti.

Patikalardan birinden bir kadın beliriyor, otoparkta yürüyor, ardından bir Ford Focus’a biniyor, bölgeden uzaklaşıyor ve görüntü donuyor.

Newell daha fazla komut yazarak Ford Focus’un üzerindeki Washington Eyaleti plakasını büyüttü.

“Bu da ikinci kişi. Ona Focus’lu Kadın diyeceğim.”

Newell daha fazla komut girdi. Bu kez görüntüleri en başa sarı, ardından oynatmaya devam etti.

“İzleyin.” Newell video görüntüsünün altını işaret etti. “Bu çok ilginç.”

Sunny Days okul otobüsü parka varıyor; tüm yolcular inmeye başlıyor. Görüntünün kenarında, bir Chevrolet kamyonet kısmen kadrāja giriyor ve sanki diğerlerini izliyormuş gibi duruyor. Sürücü görünmüyor. Birkaç dakika sonra, Anna Shaw ve Katie Harmon araçtan inip patikada kayboluyorlar. Video karesinin kenarında, kamyonet bölgeden ayrılmak için dönüyor ve video görüntüsü aracın Washington Eyaleti plakasında donuyor.

Newell arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırdadı.

“İşte bu da üçüncü kişi ve ona Kamyonetli Adam adını verdim,” dedi. “Kamyonet, otobüsü takip edermişçesine yaklaşıyor, ama sonra oradan uzaklaşıyor.”

Görüntüyü inceledikten sonra Benton ekledi: “Belki de şoför güvenlik kamerasından kaçmak istemiştir.”

“Ben de öyle düşünüyordum.” diye karşılık verdi Newell.

Pierce, “Kamyonet oradan ayrıldıktan sonra otoparkın dışına park etmiş olabilir,” dedi. “Sürücü sonra kamera menzilinin dışındaki bir patikaya girmiş olabilir.”

“Bunların hepsi olası teoriler,” dedi Newell klavyesinde bir şeyler yazarken. “Size üç plakayı gönderiyorum ve görüntüleri kopyalıyorum.”

Dedektiflerin telefonları titreşti.

Newell devam etti: “Şu anda elinizde Anna Shaw’ın öldüğü zaman diliminde otoparkta bulunan üç araç var. Ama üçü de biz oraya varıp parkı mühürlemeden önce ayrılmış.”

“Bu iyi işte.” dedi Benton.

Masalarına döndüklerinde Pierce ve Benton hemen işe koyuldular.

Benton, “Yani bu üç kişiden hiçbiri kontrol edilmemiş, sorgulanmamış ya da aklanmamış,” dedi. “Sen Camry’li Adam ve Focus’lu Kadın’ı al, ben de Kamyonetçi Adam’ı alıyorum.”

Pierce açık duran not defterine baktı. “Hatırlarsan, parkın sahibi Dave Kneller giriş kapısında kimsenin olmadığını söylemişti. Çalışanı hastalanıp eve gittiği için kapı açık bırakılmış.”

Dedektifler plakaları merkezi bir bilgisayar sistemi olan ACCESS de dâhil olmak üzere çeşitli kolluk kuvvetleri veri tabanlarına girerken klavyeler tıkırdadı.

“Tamam, Focus’lu Kadın Marilyn Leanne Hamilton, altmış yaşında, Seattle’da yaşıyor,” dedi Pierce. “Camry’li Adam ise Gilbert Conroy Croft, yetmiş dokuz yaşında, Issaquah’da yaşıyor.”

Pierce bu kişilerin isimlerini ACCESS ağının bir parçası olan diğer veri tabanlarında aramaya devam etti; bunlar arasında arama emri verilerini içeren yerel ve eyalet sistemleri ile FBI tarafından yönetilen NCIC (Ulusal Suç Bilgi Merkezi) de vardı.

Hamilton ve Croft’un hiçbir suç geçmişi, kaydı, suçu ve arama emri yoktu.

Pierce bir an ehliyet fotoğraflarını inceledikten sonra kalemini defterine vurdu. Sunny Days grubu tarafından kullanılan parka giden yedi patikanın nasıl birbirine bağlandığını düşündü. Hamilton ve Croft o sırada parkta ne yapıyorlardı? Anna ve Katie’yi görmüşler miydi?

Belki kızlarla ilgili bir şeye tanık olmuşlardır?

“Benimkiler temiz çıktı,” dedi Pierce. “Peki ya seninkiler?”

Ekranındaki görüntüye konsantre olan Benton cevap vermedi.

“Carl?”

“Bu her şeyi değiştirebilir.” dedi.

“Elinde ne var?”

“Adamım John James Smith, kırk bir yaşında, sabıkalı bir cinsel tacizci. Seattle’da, Sunny Days Gençlik Merkezi’nden on sokak ötede oturuyor.”

“Kahretsin!” dedi Pierce.

“Aynen öyle.”

36

Seattle, Washington

“BU AKŞAM PİZZA SİPARİŞİ VEREBİLİR MİYİZ, ANNE?”

Evi temizlemekten ve daha önce Katie’nin yatağının altında bulduğu şeyden duyduğu endişeyi gizlemekten yorulmuş olan Sara gülümsemeye çalıştı.

“Tabii, tatlım. Her zamanki pizzadan alacağız, tamam mı?”

“Bol soslu olsun lütfen.”

Katie eve saat 17.30 civarında gelmişti. Tamika bu gece için babasının evine gidiyordu, bu yüzden yatıya kalma şansı yoktu. Çok geçmeden pizzaları geldi ve sofraya kurulup yemeye başladılar.

“Eee, ziyaretin nasıl geçti bakalım?” diye sordu Sara uygun bir ânı yakaladığında.

“Tamika’nın mozaik seti vardı ve biz de onunla oynadık.”

“Mozaik mi yaptınız?”

“Hı-hı, bir panda, bir kelebek ve bir de kaplan. Çok güzeller. Çok eğleneliydi.”

“Güzel, ne hakkında konuştunuz?”

“Bilirsin, sevdiğimiz şarkılar, arkadaşlarımız, filmler ve diğer şeyler.”

Pizzasının son lokmasını çiğneyen Sara, Katie’ye baktı. “Peki, Tamika sana parkta Anna’nın başına gelenler hakkında hiç soru sormadı mı?”

Pizzasının kabuğunu kurcalayan Katie omuz silkti. “Pek sayılmaz.”

“Cidden, hiç sormadı mı?”

“Bu konuda konuşmak istemedim. Dondurma yiyebilir miyiz?”

Yemeklerini bitirdikten sonra Sara ortalığı toplamaya, tabakları ve çatal bıçakları lavaboya koymaya başladı. Katie’yi yüzünü ve ellerini yıkaması için yukarı gönderdi. Pizza kutusunu geri dönüşüme gönderip bulaşıkları yıkadıktan sonra Sara bir çekmecenin yanına gitti ve içinden Katie’nin defterini çıkardı. Ardından salon-daki kanepeye oturdu ve sakın kalmak için mücadele etti.

Katie zıplayarak merdivenlerden oturma odasına indi, gözleri Sara’nın kucağındaki spiral ciltli çizim kitabına takıldı. “Ne yapıyorsun defterimle?”

“Bunu odanda kıyafetlerini toplarken buldum.”

Katie onu almak için uzandı ama Sara elini üstüne koydu.

“Onu bana ver.”

“Hayır, sanırım bende kalsa daha iyi olur.”

Katie, Sara’ya bakakalmıştı. “O benim.”

“Bir süreliğine bende kalacak, tatlım.”

“Ama neden?”

Sara, Katie’nin oturması için kanepeye hafifçe vurdu.

“Benimle otur. Çizdiğin resimler hakkında konuşmak istiyorum.”

Sara kitabın sayfalarını çevirirken Katie tereddütle oturdu.

“Neden peşimden casusluk yapıyorsun?”

“Casusluk yapmıyorum, tatlım. Bunu çamaşır yıkamak için yatağının altındaki giysilerini toplarken buldum.”

Sara sayfaları çevirerek Katie’nin yaptığı kuşlara, ağaçlara, kelebeklere ve el çizimlerine baktı. “Bunları hatırlıyorum, çok güzeller.”

Sara sonraki sayfalara geçti.

“Kitabı neden benden saklıyormuş gibi yatağın altına koydun?”

“Bu özel bir şey.”

“Ama daha önce bana kuşları ve çizdiğin şeyleri göstermiştin,” dedi Sara, sayfayı çubuk insanlara çevirerek. “Ama bunu değil, bu yenisini bana hiç göstermemiştin.”

Sara, Katie’nin parktaki trajik sahneyi tasvir etmek için çizdiği iki çubuk figüre bakarken bir kez daha dehşete kapıldı.

Ev sessizliğe gömüldü.

“Tatlım, bunu neden çizdin? Ne anlama geliyor?”

“Bu özel bir şey. Peşimden casusluk yaptın.”

Katie yine Sara’nın elinden kitabı almaya çalıştı. “Geri ver onu, o benim!”

“Dur.” Sara kitabı geri çekti. “Peşinden casusluk yapmıyordum. Ama bunu neden çizdiğini bana söylemek zorundasın.”

“Sana zaten söyledim. Kötü düşüncelerim var.”

Sara kendini daha fazla tutamadı. Suçlayıcı bir tavırla çizimi işaret ederek, “Katie, bana olanlarla ilgili gerçeği anlatmak zorundasın.” dedi.

Katie başını şiddetle iki yana salladı, dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. Kızının tepkisini gözlemledikçe Sara’nın korkusu daha da artıyordu. Belki de gerçeğin parçalarını bir araya getirmeye başladığı içindi. O gün aceleyle Sparrow Song Park’a gittiğinden beri kelimeler boğazında düğümlenmiş, onları dile getirememişti. Ama şimdi çizime bakarken, gerçeğin durdurulamaz bir güç gibi içinde kabardığını hissediyordu ve artık sessiz kalamazdı. Sanki uzun zamandır korktuğu tüyler ürpertici gerçeği içeri yormuşçasına, parmağıyla çizime vurdu.

“Bunlar mı senin kâbusların? Bunlar mı senin rahatsız edici düşüncelerin? Katie... Yoksa Anna’yı sen mi ittin aşağı?”

Katie çığlık attı. “Yeter artık! Yeter, yeter, yeter!”

Katie gök gürültüsünü andıran bir sesle kanepeden fırladı ve merdivenlerden yukarı çıktıktan sonra yatak odasının kapısını çarparak kapattı.

Sara kanepede tek başına kalmıştı. Derisi karıncalanıyordu ve ensesindeki ince tüyler diken diken olmuştu. Gözyaşlarının arasından kızının not defterine baktı; defterin ağırlığını hissediyor, sıcaklığı onu kavuruyordu.

37

Seattle, Washington

MASASINDA OTURAN RYAN Gardner kahvesini yudumlar-ken bir yandan da bilgisayarındaki klasörler arasında geziniyor ve Montana, Tall Tree County'nin emekli şerifi Cody Barlow'la yaptığı röportajın videosunu inceliyordu.

Ryan, Barlow'un Arizona, Tucson yakınlarındaki bir mobil evde yaşadığını öğrenmiş ve onunla iletişime geçmişti. Barlow görüşmeyi kabul etmiş ancak yüz yüze görüşmek için ısrar edince Ryan Tucson'a gitmek zorunda kalmıştı. Kayıttan birkaç yıl sonra Barlow kolorektal kanser sebebiyle hayatını kaybetmişti.

Ama şimdi Ryan'ın dizüstü bilgisayarındaki videoda hâlâ hayattaydı.

Beyaz saçlı Barlow iki odalı devasa karavanında bir koltuğa yayılmıştı ve siyah-mavi ekoseli Western gömleği, siyah çerçeveli gözlükleri ve gri mors bıyığının altında hafifçe beliren gülümsemesi ile Ryan'ın tam karşısındaydı. Ryan onun nazik, neredeyse tiz sesini sakinleştirici bulmuştu.

“Buraya kadar izimi sürebildiğine göre kaynakların gerçekten iyi olmalı evlat,” demişti Barlow ilk karşılaşmalarında. “Kolluk kuvvetleri arasında senin iyi bir adam olduğun konuşuluyor. Bu ve tüm bu olayla olan kişisel bağlantın sana yardım etmeye karar vermemi kolaylaştırdı.”

“Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.”

“O sırada şerif olan Bill Hooten ve yardımcısı Cal Nixon dışında kimse sana anlatacağım hikâyenin tamamını bilmiyor. Hazır mısın Ryan?”

“Kesinlikle hazırım, hemen başlayabiliriz.”

“Telefonda da söylediğim gibi, o yıl yaz sonuydu ve hepsi de yedi sekiz yaşlarında olan dört çocuk komşu arazinin تنها bir köşesini keşfetmeye ve orada oynamaya karar verdiklerinde havalar hâlâ sıcaktı.”

“Kim olduklarını doğrulayabilir misin?”

“Elbette... Zaten aradan oldukça uzun zaman geçti ve bilgileri gizli tutmamı gerektirecek herhangi bir düzenleme de yok. O zamandan beri öğrendiklerimizi düşünürsek, neden olmasın? Bana yardımcı olması için eski defterlerimi kullanacağım. İşte isimler: Judy Ayers, Bobby Rickard, Nancy Vaughan ve Magdalena Kurtz. Senin için doğru yazılışlarını not edeyim.”

“Teşekkürler.”

“Çocuklar bu تنها bölgeye gidiyorlardı. Bazıları buraya Eski Yerleşim diyor, çünkü buraya ilk olarak göçmenler yerleşmiş. Ama orada uzun otların kapladığı birkaç köhne ek binadan başka bir şey yoktur. Her neyse, çocuklar bir gün tekrar oraya gittiler. Eski binalarda hazine aradıklarını ve arazinin etrafında oynadıklarını söylediler ve her ne olursa o gün oldu... Nancy Vaughan bir anda ortadan kayboldu.”

Barlow bu anıyı hatırlayınca durup gözlerini kırıştıırıp bıyıklarını sıvazlamıştı.

“Kız bir kuyuya düşmüştü. Çocukların yardım bulması çok uzun sürdü. Bobby, Red Wheelock’un evine koştu ve Red bizi aradı. Kısa sürede oraya bir ekip gönderdik; sağlık görevlileri, itfaiye, kuyu hizmetleri uzmanları. Kızı görebiliyorduk ve annesine ona seslenmesini söyledik ama kız cevap vermiyordu, ses çıkarmıyordu. Kurtarma ekibi dinleme cihazları indirdi ancak herhangi bir yaşam belirtisi tespit edemediler.

“Hızlı bir şekilde doğaçlama çalışarak, ince yapılı bir itfaiyeci olan Billy Dix’i su ve ilaç malzemeleriyle birlikte bir iple aşağı indirmek için bir koşum sandalyesi hazırladık. Billy yaklaşık otuz

metre aşağıya indi ve nefes nefese kalışı ve acil bağırırları bize kadar ulaşıyordu: ‘Durum vahim, durum vahim!’ Görüntü yakalamak hem durumu belgelemek hem de kurtarma çalışmalarına yardımcı olmak için zorunluydu, ancak...”

Barlow bir kez daha duraklamış, sesi anıların ağırlığıyla ağırlaşmıştı.

“Bu bir kurtarma değildi; cansız bir bedeni yukarı çıkarma göreviydi, yani kız çoktan ölmüştü. Ailesi orada duruyor, acı dolu çığlıkları göğü yarıyordu. Kızlarını almak üzere kuyuya inmek için yalvardılar ama onları engellemek zorunda kaldık. Buna tanık olmak çok acı vericiydi. Sonunda kızı çıkarmayı başardık. Daha sonra Billy’nin fotoğraflarını inceledim ve kızın orada, ayakları kulaklarına yakın bir şekilde nasıl iki büklüm yattığını gördüm. Doktorun söylediğine göre omurgası kırılmıştı.

Hikâyeyi anlatırken Barlow’un gözleri nemlenmiş, onları gözlüklerini çıkarıp gömleğinin kol kısmıyla silmişti.

“Böyle bir şeyi asla unutamazsın,” demişti. “Daha sonra, soruşturmamızın bir parçası olarak Nancy’nin ailesi ve çocuklarla konuşurken, Nancy ile Magdalena ya da diğer adıyla Magda arasında bir hikâye olduğunu öğrendik.”

“Şu oyuncak bebekle mi ilgili?”

“Hikâyeyi biliyor musun?”

“Hakkında bir şeyler duymuştum. Gizli bir raporun kopyasını almaya çalışıyorum.”

Barlow, “Raporu gördüm ve sana bu konuda yardımcı olabilirim,” demişti. “Sana olayla ilgili ne öğrendiğimizi anlatayım.”

Barlow, Nancy’nin ölümünden birkaç ay önce meydana gelen bir olayı anlatmıştı; Nancy’nin doğum günü partisi ve Magda’nın çaldığı kayıp bir oyuncak bebekle ilgiliydi. Geri vermek zorunda kaldığında, Magda bebeği onun kafasını ve ellerini çıkararak teslim etmişti.

“Yani kızlar arasında bir husumet vardı. Bu da Nancy’nin o gün Eski Yerleşim’e gitmek konusunda neden isteksiz olduğunu açıklıyor. Magda’nın onun da mutlaka gelmesini istediğini öğrendik. Magda bir şekilde Bobby ve Judy’yi ikna etmiş; onlara daha önce

babasıyla birlikte bu eski binalara gittiği ve orada muhtemelen mücevher ve para saklı olduğunu keşfettiklerini söylemiş.”

“Kulağa heyecan verici gelmesini sağlamış.” demişti Ryan.

“Evet, Nancy’nin en iyi arkadaşları olan Bobby ve Judy’yi gelmeleri için ikna etmiş, onlar da Nancy’yi gelmeye ikna etmişler. Oraya vardıklarında içeriye bakmışlar, sonra Magda hemen Bobby ve Judy’ye içeride kalmalarını, kendisi ve Nancy’nin de dışarıya bakacaklarını söylemiş.”

Barlow, konuşmasına gözlüklerini düzelterek devam etmişti.

“Çok geçmeden Bobby ve Judy, Magda’nın ‘Hazineyi buldum!’ diye bağırdığını duymuşlar. Merakla ona katılmak üzere acele ettiklerinde, Magda’nın hareketsiz bir şekilde durduğunu ve Nancy’ye yaklaşmasını işaret ettiğini görmüşler. Etraf bellerine kadar uzanan buğday çimleriyle doluymuş ve bazı kuru otlar kuyunun üzerindeki birkaç çürük ve aralıklı dizilmiş tahta kalası örtüyormuş. Magda’ya doğru yaklaşan Nancy bu tehlikeyi fark edememiş ve üzerine basar basmaz kuyunun içine düşmüş.

“Bobby ve Judy olaya tanık mı olmuş?”

“Evet. Mesele şu ki, onlar histerik bir şekilde ağlarken ve aşağıdaki Nancy’ye bağıırken, Magda ise orada öylece durup aşağıya bakıyormuş, hiçbir tepki vermiyormuş.”

Ryan bir an düşünmüştü.

“Magda’nın bulduğu hazine neymiş?”

“Birkaç çeyreklik.”

“Çeyreklik mi?”

“Evet, ama yeni çeyreklikler, eski, yıpranmış paralar değil.”

“Gerçekten mi? Araştırırken aklından neler geçiyordu?”

“Önce gerçeklere ya da bizim bildiğimiz gerçeklere bakarsın.”

“Nedir bunlar?”

“Kuyunun ilk yerleşimciler tarafından kazıldığı ve daha sonra terk edildiği bir gerçek. Arazi sahiplerinin kullanılmayan kuyuların yerini tespit etmesi, onları mühürleyip kapatması gerekiyor. Ancak birkaç kalas dışında Eski Yerleşim kuyusunda bu yapılmamış.

Yani tehlikeli bir kuyumuz vardı. Magda ve babası bize kuyu hakkında önceden hiçbir bilgileri olmadığını söylediler.”

“Yani trajik bir kaza mıydı?”

Barlow gözlüklerini düzeltmiş, bıyıklarını sıvazlamıştı. “Bence Magda Nancy’yi ölüme sürükledi.”

“Bunu neden yapsın ki?”

“Oyuncak bebeğin intikamını almak için.”

“Ama o sadece yedi yaşında falan değil miydi? O sadece bir çocuktü.”

“Hiçbir şey kanıtlayamadık. Hiçbir şey çıkmadı, yani evet, kayıtlara göre bu bir kaza sonucu ölüm.”

Barlow’un çenesi gerilmiş, dişlerini sıkmış, gözlerini kaçırmıştı.

Ryan, *Nancy’nin o rahatsız edici fotoğraflarını hatırlıyor olması*, diye düşünmüştü.

“Bunu açıklamak benim için çok zor.” demişti Barlow.

“Sorun değil.”

“Magda’yı sorguladığımda içgüdülerim bu kızın diğer çocuklar gibi olmadığını haykırdı. Onda bir tuhaflık vardı. Şimdi Magda ve kocasının senin kız kardeşin ve onun arkadaşı gibi masum insanlara yaptıklarını düşününce bir şeyi anlıyorum: O kuyunun başında durup Nancy Vaughan’ın cansız bedenini topraktan çıkarmalarına tanıklık ederken, gerçekten canavarca bir şeyin ortaya çıkışına tanıklık ediyordum.”

38

Seattle, Washington

ON DÖRT YAŞINDA BİR KIZ, beagle cinsi köpeği Buddy'yi her gün Olympia'daki evinin yakınındaki parkta gezdiriyordu. Bir yürüyüşte tasmaını sabitlemeyi başaramadı ve Buddy bir sincabın peşine düştü.

Küçük kız köpeğini bulamadı.

John James Smith de o gün parktaydı ve köpeği yüzünden üzgün görünen kızın yanına yaklaştı. Smith bir yabancıydı ama kız onu Buddy'yi gezdirirken ara sıra parkta görmüştü. Smith, Buddy'yi aramaya yardım etmeyi teklif etti ve farklı yönlerle gitmelerini önerdi. Kısa bir süre sonra Smith, köpeği bulduğunu söyledi ve kızı sık bir çalığa çağırdı.

Buddy'yi göremeyen, nefes alışını ya da tasmaının şingirtisini duymayan kız önce tereddüt etti. Ama Smith, Buddy'nin yaralı görüldüğünü söyleyerek kızı çalığa doğru yönlendirdi. Endişelenen kız hızla ilerledi, ancak oraya vardığında Buddy'yi göremedi. Smith kızı yere yatırdı.

O esnada, Afganistan'da görev yapmış deniz piyadesi iki kadın koşucu küçük kızın çığlıklarını duydular. Onu kurtararak Smith'i etkisiz hâle getirdiler, bu çaba esnasında Smith'in birkaç kemiğinin kırılmasına neden oldular. Kadınlar polisi ve sağlık görevlilerini aradılar. Buddy o kargaşada geri döndü ve sağlık görevlileri ve polis küçük kızla ilgilenirken Buddy de ona teselli kaynağı oldu.

Smith cinsel saldırı ile suçlandı. Smith'i soruşturan Olympia dedektifleri, onu küçük kızları takip ettiği, rutinlerini öğrendiği, sal-

dırmak için fırsat kolladığı ve ardından ormanlık alanlarda veya boş bina ve arazilerde onlara saldırdığı diğer saldırılarla ilişkilendirdi.

Smith suçlu bulundu ve bir süre cezaevinde kaldı.

Raporu okuyan Pierce, Smith'in fiziksel eşkalini tekrar inceledi: Beyaz, 1,80 boyunda, 90 kilo ağırlığında, sol gözünün üzerinden yanağına doğru uzanan, kendisini tırmalayan bir kurbandan kalma bir yara izi vardı.

Suçlu kayıt defterindeki fotoğrafına bakan Pierce, *Anna Shaw'ın ölümü sırasında Smith'in Sparrow Song Park'ta ne işi vardı?* diye düşündü.

Benton cipi yavaşlattı ve "İşte geldik." dedi.

Parkın güvenlik kamerası tarafından kaydedilen plaka, Ballard mahallesindeki sokakta park hâlinde bulunan kamyonetin plakasıyla eşleşiyordu.

Beyaz renkli, iki kapılı ve normal kabinli 2012 model Chevrolet Silverado 1500, tahliye edilmiş bir mahkûm ve sabıkalı bir cinsel tacizci olan John James Smith'e aitti. Pierce ve Benton kamyonetin içini kontrol ettiler.

Tertemiz. Lekesiz.

Birbirlerine bakarak yürümeye devam ettiler.

Söz konusu taşın adli analizi Anna Shaw'ın ölümünün önceden planlanmış olduğunu gösterse de, Katie Harmon'ın olaya karışmış olma ihtimalini göz ardı edemezlerdi. Anna'yı canlı gören son kişi oydu. Yine de Anna'nın düştüğü ve Katie'nin yardım için koşmaya başladığı zaman aralığı olaya başka birinin de karışmış olabileceğine işaret edecek kadar uzundu. Ve Smith'in Anna'nın ölümü sırasında parkta bulunması soruşturmanın seyrini değiştirmişti.

Dedektifler, Smith'in kamyonetini, Pierce'in Smith'in toplum ıslahı görevlisi Rawley Grimes'a ulaşmasından sonra bulmuştu; Grimes'ın sesi âdeta telefon hattını tırmalıyormuş gibi duyulmuştu.

"Neden soruyorsunuz? Yerine getirmediği koşullar mı oldu? Ondan sorumlu ıslah görevlisi olarak bunu bilmem gerekiyor."

"Sadece birkaç sorumuz var."

“Ne sorusu? Çünkü şu âna kadar programa harfiyen uymasını sağladım.”

“İşimiz bittiğinde size durumu anlatırız.”

şimdi Smith’in Silverado kamyoneti, iskele ve merdivenlerle çevrili 1950’lerden kalma bir evin birkaç kapı ötesinde duruyordu. Ön bahçe üst üste yığılmış kereste, kiremit, tuğla ve diğer inşaat malzemeleriyle kaplıydı. Zimba tabancaları, elektrikli testereler ve çekik seslerinden oluşan bir senfoni havayı talaş bulutları ve taze kesilmiş ahşap kokusuyla dolduruyordu.

Diamond Ocean Tadilat logolu bir minibüs ve kamyonet garaj yolunda dururken kot pantolonlu, tişörtlü, baretli ve alet kemerli işçiler etrafta dolaşıyordu.

Pierce bir kontrplak tabakasını inceleyen bir işçiye durdurdu. “Bakar mısın? John James Smith’i arıyoruz.”

“J.J. mi?” İşçi çenesiyle bir masa testeresini işaret etti.

Smith dörde dört santimlik bir kirişi bıçağa doğru iterken testere vınladı. Kesimi bitirince başını kaldırıp Pierce ve Benton’ın rozetlerini gördü. Testerenin motorunu kapattı.

“Bir dakikan var mı?” dedi Benton.

Smith hiç konuşmadan ikiliye baktı.

“İslah memurun bize burada olduğunu söyledi.” dedi Pierce.

“Birkaç sorumuz var. Bize kimliğini gösterebilir misin?”

Ehliyetini gösterdikten sonra Smith orada durup bekledi.

Pierce not defterini çıkarıp sayfalarını karıştırdı.

“Bu ayın onunun sabahında neredeydin?”

Smith düşünürken dikkati dağıldı ve bir kez gözlerini kırpıştırdı. “Burada, işte.”

“Cevabını yeniden düşünmek ister misin?” dedi Benton.

“Konu nedir?” diye sordu bir ses.

Dönüp baktıklarında karşılarında yaklaşık iki metre boyunda sakallı bir adam gördüler. Adamın gözleri dedektiflerin rozetlerine kaydı, ifadesi soğudu.

“Sen kimsin?” diye sordu Benton.

“Venner Robson. Ben müteahhidim. J.J.’in patronuyum.”

“Bize kimliğini gösterebilir misin?” diye sordu Benton.

Robson yıpranmış cüzdanını çıkardı. Benton ehliyeti kontrol ederken, Robson da “Burada neler oluyor?” diye sordu.

“John’un ayın onunun sabahında nerede olduğunu tespit etmek istiyoruz.”

Robson bir an düşündü. “Evet, buradaydı. Birkaç haftadır bu bölgedeyiz.”

“Bunu kanıtlayabilir misin?”

“İfade verip yemin edebilirim.”

Benton’ın kaşları kalktı. “Yemin mi edeceksin?”

“Ve bu inşaattaki diğer herkes de yemin edebilir.” Robson yüzünü eve doğru çevirmişti. “Her gün buraya malzeme ve yemek getiren şoförler de dâhil. Peki bu neyle ilgili?”

“Bana biraz korumacı davranıyorsun gibi geldi.” diye çıkıştı Benton.

“Saçmalamayı kes, tamam mı? J.J.’in hapis yattığını biliyorum. Ben de yattım, ekibimin çoğu da yattı. Bunlar geçmişte kaldı. Biz artık düzgün ve temiz insanlarız. Ama siz ne zaman bir sorunuz olsa *bizi* sıkıştırıyorsunuz.”

“Yani J.J.’in ayın onunun sabahında burada çalıştığına yemin edebilirsin, öyle mi?” dedi Pierce.

“Kesinlikle. O sabah onu işe ben götürdüm.”

Pierce, Benton’a sessiz bir soru yönelterek bu adamlarda bir terslik olduğunu belirtti. Telefonunu aldı ve Smith’in kamyonetini park alanında gösteren videoyu açtı. “O hâlde bana açıklar mısın? Neden Sparrow Song Park’taki kamera, bu saat ve tarih damgasıyla, gruptaki genç bir kız öldürülmeden birkaç dakika önce Sunny Days okul otobüsünün arkasındaki kamyonetini kaydetti?” diye sordu Pierce.

Pierce videoyu tekrar oynatırken Smith ve Robson telefona doğru eğildiler ve Smith’in plakasında durakladılar.

“Ormanlık alanlarda genç kızlarla ilgili bir geçmişin var, değil mi John?” diye sordu Benton.

Smith'in yüzündeki kan çekildi; önce Robson'a, sonra da dedektiflere baktı.

"Bu da ne böyle?" dedi Smith. "Bir çeşit tuzak mı? Yoksa bir tür şaka mı? Ben orada değildim. Buradaydım."

"Belli ki parktaydın." dedi Benton.

Smith başını iki yana salladı, ellerini saçlarında gezdirdi. "Bütün programları tamamladım, bütün tedavileri uyguladım. Koşullara sadık kaldım. Çalışıyorum, yapmam gereken her şeyi yapıyorum. Bunu bana neden yapıyorsunuz? Bu belli ki üzerinde oynanmış bir video. Size söylüyorum, ben o parka hiç gitmedim."

"Bu doğru," dedi Robson. "O sabah onu ben aldım çünkü kamyoneti yoktu."

"Kamyonetin bu görüntülerde, John," dedi Pierce. "Bize başka bir yerde olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Servisteydi, şanzımanı tamir ediliyordu."

Pierce ve Benton gözlerini ona dikmiş, yüzleri şüpheyile dolmuştu.

"Bunu kanıtlayabilirim." dedi Smith.

Robson, Benton ve Pierce, Smith'le birlikte caddede yürüdüler.

Smith'in kamyonetine gelen dedektifler risk almadı. Smith hüküm giymiş bir suçlu olduğu için anahtarlarını aldılar, sonra da üstünü aradılar. Benton daha sonra yolcu kapısının kilidini açtı ve Smith onu torpido gözüne bakması için yönlendirdi. Eldivenlerini takıp torpido gözünü karıştıran Benton, katlanmış sarı bir fatura kâğıdı çıkardı.

Pierce bunun bir fotoğrafını çekti.

Hepsi oradaydı: Şanzıman onarımı, parçalar, işçilik, bırakma ve teslim alma tarihleri. Benton ve Pierce faturanın üstündeki oto servisin adına baktılar.

Lake City'deki True Ocean Oto Galeri.

Servise gelen araçları içeri alan ve çıkanları yıkayan Tanner Bishop'ın çalıştığı işletme.

39

Seattle, Washington

JET TOWN DINER’DA yoğun bir gündü ve Sara kontrolü kaybetmek üzereydi.

Neredeyse bir tabak lazanya ve bir kâse domates çorbasını, masaların etrafında koşuşturan ve kendisine çarpan, her biri altı yaşlarında olan iki çığırtnan çocuğun üzerine döküyordu.

Çocukların ebeveynleri bir masada oturmuş, yüzleri telefonlarına dönük, kayıtsız bir şekilde bekliyorlardı. Sonra köşedeki masada oturan ve kibar görünen iki yaşlı kadından biri kaşığını fincanına vurarak daha fazla kahve istedi. Bu sırada bir adam oturduğu yerden Sara’ya ters ters baktı çünkü menüden verdiği detaylı özel sipariş çok uzun sürüyordu: “Hazırlanırken tuz eklenmemeli. Anlaşıldı mı? Tuz yok.”

Ama Sara kendinde değildi, zihni Katie’nin çizimiyle, Anna’nın düşerek ölmesiyle ilgili düşüncelerle dönüyor, korkunç gerçek içten gelen bir çığlığa dönüşüyordu.

Biri adını seslenerek onu kendine getirdi.

Beth ve Polly onu mutfak kapısının yanındaki kameriyeye çağırdılar.

“Evet?” diye yanıtladı Sara.

“Sorun nedir?” diye sordu Beth.

“Hiçbir şey.”

“Saçmalama,” dedi Polly. “Dünya başına yıkılmış gibi görünüyorsun. Ne oldu?”

“Sorun Katie mi? Annen mi?” diye sordu Beth. “Konuş bizimle.”

“Bize güvenebilirsin Sara.” dedi Polly.

Yemek salonunun gürültüsü ve mutfaktaki patırtı arasında elinin Polly tarafından tutulduğunu hisseden Sara, arkadaşlarının yüzlerindeki içten endişeyi memnuniyetle karşıladı. Onu kahreden gizli korkusuyla binlerce parçaya ayrılmadan önce onları kucaklamak, onların kollarına yığılmak istiyordu. Belki, sadece belki, onlarla bu konu hakkında konuşmak yardımcı olabilirdi. Tam bunu açığa vurmanın eşiğine gelmiş ve kelimeleri oluşturmak üzere çenesini hafifçe aralamıştı ki...

Hayır. Hayır, onlara söyleme riskini alamam. Katie’nin Anna’yı öldürmüş olabileceğini düşündüğümü yüksek sesle söylemeyi kendime yediremiyorum ve daha da kötüsü, ben... Hayır, kesinlikle yapamam!

“Sipariş hazır.” dedi Mel, balık ve patates kızartması içeren iki tabağı teslim alma penceresine koyarken.

Sara, herkes işinin başına dönmeden önce Polly ve Beth’in kollarına dokundu. “Sizler en iyi dostlarımsınız,” dedi. “Teşekkür ederim ama ben halledebilirim.”

Ama Sara bununla başa çıkamazdı.

Vardiyası bittiğinde komşusu Val Rossi’yi aradı. Sara’nın sırtını dayayabileceği bir kişi varsa o da Val’di. Birkaç yıl önce, kocasının ölümünden sonra mahalleye taşınmıştı. Sara ve Katie, Val ile köpeği Bingo’yu gezdirirken tanışmışlardı. O zamandan beri arkadaştırlar. Val, Sara’ya biraz yalnız biri gibi gelmişti. Çocuğu yoktu ve Katie’yi hemen benimsemişti ve sık sık onlara şöyle derdi: “Siz kızlar benim ailem gibisiniz.”

Val telefona çıktığında, Sara hemen konuya girdi.

“Merhaba Val... Acaba ben lokantadan, Katie de okuldan eve döner dönmez ona birkaç saatliğine bakabilir misin?”

“Tabii ki bakarım.”

“Daha önceden haber vermediğim için özür dilerim, sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Saçmalama Sara. Sana yardım etmekten mutluluk duyarım. Son zamanlarda çok şey yaşadın.”

“Evet, çok şey.”

“O zaman Katie’yi almak için evinize geleceğim. Zaten Bingo’yu spa bakımı için pet kuaförüne götürmem lazım ve Katie de benimle gelebilir.”

“Buna bayılacak.”

“Sonrasında onu çizburger yemeye götürürüm, sonra da Bingo’yu almadan önce biraz alışveriş yaparız.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Annen nasıl?”

“İyi.”

“Bothell’e gidip onu ziyaret etmek istiyordum. Lütfen ona sevgilerimi ilet Sara.”

“İletirim.”

“Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Hayır, çok teşekkür ederim Val.”

Yağmur Sara’nın evinin pencerelerinden aşağı süzülüyordu.

Evde tek başınayken, içindeki buz gibi korkuyu bastırmak için nafile bir çabayla ellerini seramik fincanındaki sıcak çayın etrafında kavuşturmuştu. Üzerinde renkli harflerle *Dünyanın En İyi Annesi* yazan fincana baktı. Katie bunu onun için Sunny Days el sanatları kursunda yapmıştı.

Sara daha sonra Katie’nin mutfak masasındaki çizim defterini açarak Anna ve Katie’nin uçurumdaki çizimine baktı.

Hıçkırarak ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Katie bu çizimi neden yaptı? İtiraf etmeye mi çalışıyor?

Sara, kısa bir süre önce bu masada oturan dedektifleri, Pierce ve Benton’ı düşündü. Katie ile konuşmaya gelmişlerdi, bunun sıradan bir takip olduğunu söylemişlerdi. Ama ellerinde dosyalarla gelmişler, Sara’ya seçenekler sunmuşlardı ve çok resmî, çok dikkatliydi, sanki yasal bir zemin hazırlıyorlardı.

Ne biliyorlar bunlar?

O günden beri onlardan hiçbir haber almamıştı.

Sara dizüstü bilgisayarını yanına çekti, internete girdi ve birkaç dakika boyunca haber sitelerini, sosyal medya paylaşımlarını araştırdı. Sonra da karanlık geçmişiyle bağlantılı söylentileri ve kompoları araştıran insanların sayfalarına gitti.

Görünüşe göre yeni bir şey ortaya çıkmamıştı. Katie'nin çizimine tekrar baktı.

Bu çizim bir çeşit kanıt olabilir mi? Onu yakmalı mıyım? Yoksa avukat mı tutmalıyım? Avukat tutacak param yok. Kiminle konuşabilirim? Ne yapmalıyım?

Sara yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Gerçekle yüzleşmek zorundayım. Gerçekle.

Sara'nın gözleri tavana kaydı.

Gerçek yukarıda.

Mutfaktan çıktı ve bir dakika sonra ikinci kattaydı, koridorda kapalı bir kapıya bakıyordu. O kapının ardında tavan arasına çıkan basamaklar vardı.

Sara tavan arasına çıkmaktan nefret ederdi... *Orada ne olduğunu bilmekten.*

Kapalı kapının önünde durdu, dövme bileğine baktı ve onu ovuşturdu. Katie'nin kötü şeyler düşündüğünü düşünmek kendi kötü düşüncelerini uyandırıyordu...

Yağmur...Acı...Çılgılık...

Sonra birden, Sara tavan arasında açılan kapıdan geri çekilerek aceleyle aşağı indi.

40

Seattle, Washington

“O GÜNÜ ASLA UNUTMAYACAĞIM.” Ryan Gardner’ın dizüstü bilgisayarında çalan kayıttan Stephanie Leal’in sesi yükseliyordu. Stephanie eski lise arkadaşı Magda Kurtz hakkında konuşuyordu.

İstediğim kayıt bu. İşte bu.

Ryan kaydı durdurdu ve mutfağa gitti. Jambonlu ve peynirli bir sandviç hazırlayıp bir bardak süt aldıktan sonra kayda geri döndü. Yemek yerken, yıllar önce Montana’lı bir gazeteci olan Julie Carter’a ait olduğunu öğrendiği ek materyallerin arasında sakladığı klasörde listelenen dosyaları inceledi.

Ryan, Julie’nin adını, onun Magda’nın peşinde olduğunu bilen *L.A. Times*’daki bir meslektaşı aracılığıyla öğrenmişti.

L.A. Times muhabiri Dan Morden o sırada Kaliforniya’dan telefonla Ryan’a, “Julie bir ara Billings’te serbest çalışan biriydi ve eşimin uzaktan kuzeniydi,” demişti. “Bizim için, hatta herkes için yazıyordu. Magda ve kocası tutuklandığında bu özel haber üzerinde çalışmaya başlamıştı. Julie bölgede bu ikiliyi tanıyan neredeyse herkesi bulmuştu ve makalesini *New York Times Magazine*’e satıp bir kitap hâline getirmeyi umuyordu.”

“Bir keresinde ondan bir e-posta aldım ama hiç konuşmadık,” demişti Ryan. “Bu özel haber üzerinde çalışmaya *başlamıştı* dedin. Geçmiş zaman mı kullanmak istedin?”

“Evet. İşe başladıktan birkaç ay sonra Julie maalesef Glacier Ulusal Parkı’nda yürüyüş yaparken bir boz ayı saldırısında hayatını kaybetti.”

“Ah, dostum, bu korkunç.” demişti Ryan.

“Evet, yani Julie o kitabı hiç yazamadı. Ama büyük bir araştırma yapmıştı ve her şey kutulanmıştı. Aklıma sen geldin ve belki de araştırmanın içeriğine ulaşmana yardımcı olabilirim diye düşündüm.”

Dan, Julie’nin babasıyla temasa geçmiş ve Ryan’ın onunla konuşması için bir şeyler ayarlamıştı. Ryan’ın Carrie ve arkadaşı Willow’un nasıl öldüğünü anlatmasını dinledikten sonra, Julie’nin babası Julie’nin araştırmasını ona vermeyi kabul etmişti.

Birkaç hafta sonra Ryan kiralık arabasını Billings’deki mütevazı bir evin önüne çekmişti. Julie’nin babası Butch Carter –hırpalanmış bir boksör gibi görünen yarı emekli bir kaynakçı– Ryan’ı garajına götürmüştü. Kapıyı kaldırdığında ortada davayla ilgili mahkeme kayıtları, ifadeler, tutanaklar, not defterleri, belgeler, USB anahtarları, gazeteler ve daha fazlasını içeren iki plastik saklama kutusu durmaktaydı.

Carter o gün Ryan’a kutuları araca yerleştirmesinde yardımcı olmuştu. Sonra Ryan’ın elini sıkarken diğer elini de omzuna koymuştu. Yüzü kederden çökmüştü ama yine de gülümsemeye çalıştı. “Julie senin gibi birinin onun işini devam ettirmesini isterdi. Bu işi sonuna kadar götürmelisin evlat. Tanrı adına, bunu sonuna kadar götürmelisin.” Ryan yıllarca Julie Carter’in dosyalarından yararlanmış ve Magda ile kızının nerede olabileceklerine dair herhangi bir bağlantı ararken kendi dosyalarını da eklemişti.

Şimdi sandviçinden son bir ısırık alarak kafasında her şeyi gözden geçiriyordu.

Tacoma’daki eczaneden Sherry Evers konusunda henüz emin değilim. Yara izlerini aldırarak alışılmadık bir şey değil. Jet Town Diner’daki garson Sara’dan da henüz emin değilim. Belki de daha önce birçok kez boşa kürek çektiğim içindir. Ve hâlâ Redmond’daki kadını takip etmem gerekiyor. Burada da henüz işim bitmedi.

Sütünü bitiren Ryan elinin tersiyle ağzını sildi. Sonra, eski bir muhabir olarak, neler olup bittiğini görmek üzere yerel haberleri hızlıca taradı. Yetkililerin Seattle’dan Vancouver’a bir hızlı tren inşa etme planını değerlendirdiklerini öğrendi. Biraz daha ilerleyince Seahawks’ın yeni bir oyun kurucu aradığını okudu. Bir feri-

botta motor yangını çıkmış, neyse ki yaralanan olmamıştı. Ve sonra, şehrin doğusundaki parkta selfie çekerken ölen Seattle'lı gencin davasını okumaya başladı. Kurbanın –on yedi yaşındaki Anna Shaw'ın– bir fotoğrafı, acil durum birimlerinin, polisin ve parkta şok geçiren ailelerin fotoğraflarıyla birlikte habere eşlik ediyordu. *Bu kadın Jet Town Diner'daki garsona mı benziyor?* Bunu söylemek zordu. Ryan emin olamadı. Bir saniye baktı, sonra da görmezden geldi. Güncellenmiş olan haberde Shaw'ın ölümünün kaza olduğuna inanıldığı ama soruşturmanın devam ettiği söyleniyordu.

İlginç, diye düşündü Ryan, Julie Carter'ın dosyalarına ve Magda ile aynı liseye gitmiş olan Stephanie Leal ile yaptığı röportaja dönmeden önce.

“O günü asla unutmayacağım,” dedi Leal görüntüde. “İlk beden eğitimi dersimizdeydik, yerde oturuyorduk, yirmi beş kız. Beden eğitimi öğretmenimiz Bayan McCoy, ‘Herkes dikkatle dinlesin. Düdüğümü çaldığımda herkes ayağa fırlasın ve dört duvarın hepsine de mümkün olan en kısa sürede dokunsun, sonra tekrar yere otursun,’ dedi. Sonra düdüğünü çaldı ve tüm sınıf spor salonunda duvarları tokatlayarak delicesine koşuşturmaya başladı, yani Magda hariç herkes.”

“Magda ne yapıyordu?” diye sordu Julie.

“Magda çapraz olarak koşuyor, bir köşede iki duvara dokunuyor, sonra çapraz olarak karşı köşeye koşuyor ve iki duvara dokunuyordu. Sonra tek başına oturdu ve geri kalanımızın duvarları tokatlayarak etrafta dolaşmasını izledi.”

“Öğretmen ne dedi?”

“Bitirdikten sonra yerde oturuyorduk, nefes nefese kalmıştık. Bayan McCoy, Magda'ya doğru gülümsedi ve ‘Her gruptan mutlaka bir tane çıkar.’ dedi. Magda'nın üstünlük taslayan bir edayla bize bakıp alaylı alaylı gülmesini asla unutamam.”

“Peki öğretmen her gruptan bir kişi çıkar derken ne demek istemiş?”

“Daha sonra biri öğretmene sordu ve Bayan McCoy bunun Magda'nın deha düzeyinde bir zekâya sahip olduğu anlamına geldiğini söyledi. Ama geriye dönüp baktığımda, sınıfta onun yanın-

da oturduğumu ve o insanları nasıl öldürdüğünü düşündüğümde, Tanrım, kanım donuyor.”

Bir süre sonra video kaydı sona erdi ve Ryan, Julie’nin bir başka eski öğrencisi Sandra Hinson’la çektiği başka bir videoya tıkladı.

“Son sınıfta bir lise dansıydı,” dedi Sandra. “Jake adında çok tatlı bir çocukla çıkıyordum. Yıldızlı bir geceydi, çok güzeldi ve yama-
ca gitmek üzere danstan ayrıldık.”

“Yamaç mı?” Julie sordu.

“Futbol sahamız bir vadinin içindeydi. Yanındaki çimenli tepe-
ye yamaç derdik. Maçları yamaçtan izlerdik. Ama bu sefer geceydi,
tamamen karanlıktı, orada kimse yoktu, ne demek istediğimi an-
lıyor musun?”

“Anladım.” dedi Julie.

“Oraya vardıktan sonra tek başına, sırt üstü yatan ve ses çı-
karmayan birini gördük. Yaralanmış ya da bayılmış olabileceğini
düşündük. Sessizce yanına gittik. İşte o zaman Magda Kurtz oldu-
ğunu gördük. Yerde yatıyor, yıldızlara bakıyordu. Orada olduğ-
muz biliyordu ama hareket etmiyor ya da konuşmuyordu. Jake
beni dürttü ve ben de ‘Magda, iyi misin?’ dedim.”

“Magda cevap vermedi,” diye devam etti Sandra. “Yaklaşık bir
dakika sonra Magda bize baktı ve şöyle dedi: ‘Neler yapabileceğimi
tahmin bile edemezsiniz. Bir gün hepiniz bana hayran kalacaksınız.’”

“Vay canına.”

“Sonra Magda ayağa kalktı, uzaklaştı ve karanlıkta kayboldu.

Bugün bile bu beni hâlâ korkutur.”

Ryan, Julie’nin Magda’yı tanıyan kişilerle yaptığı röportajları
daktilo ettiği bir dosya klasörünü çıkardı. Kız liseden mezun ol-
duktan sonra ailesiyle kavga etmiş, evi terk etmiş, Billings’e taşın-
mış ve iki yaşlı kadınla birlikte bir apartman dairesine yerleşmişti.
Julie kadınlardan birinin izini bulmuş ve şu notu yazmıştı:

PENNY WOMACK

Billings’de Oda Arkadaşı

Bir süre birlikte yaşadık. Magda ev arkadaşı ilanımıza cevap vermişti. Arkadaşım Kit Lee ve ben Magda'nın çok genç olduğunu düşünmüştük ama kiradan tasarruf etmek için onu yanımıza aldık. Magda çok zekiydi ve sayılarla arası iyiydi. Odası takvimlerle doluydu. Mistikler ve evren hakkında garip kitaplar okurdu. Sessiz, yalnız biriydi. Bir kümes hayvanları işleme tesisinde çalışıyordu. Kit ve ben ofis kızlarıydık. Bir gece hepimiz televizyon izlerken Magda işi hakkında konuşmaya başladı.

Tanrım, Magda kendi deyimiyle *kuşların* hareketli bir konveyör hattında nasıl baş aşağı zincirlendiklerini, ardından şah damarlarının otomatik olarak kesildiği yere geçmeden önce nasıl elektrik şokuyla bayıltıldıklarını ayrıntılarıyla anlattı. Dediğine göre, bu aşamanın sorunsuz işlemesini, sürecin hızlı, etkili ve insancıl olmasını sağlamak onun göreviydi. Ama bize şu cümleyi kurup ısıltılı gözlerle sırtıttığında donakaldık: “Kan dökmelerini izlemek hoşuma gidiyor.”

Ryan, Julie'nin notlarından birini daha çıkardı:

JANINA RIMKUS

Kümes hayvanları tesisi iş arkadaşı

Magda işinde iyiydi. İşinden zevk alıyordu. Idaho'lu kamyoncu Herman Vryker'la tanışana kadar içine kapanıktı; Vryker fabrikaya mal getirip götürüyor ve ülkenin dört bir yanına nakliye yapıyordu.

Çarpıcı gözleriyle Herman son derece yakışıklı bir gençti. Ama toplumdan dışlanmış biriydi, ya da hikâye öyle anlatılıyordu. Bir kıyamet günü tarikatında hazırlıkçı olarak görevliydi ama uçuk komplo teorilerini takip ettiği için oradan kovulmuştu. Ama yine de Magda ona son derece âşık olmuşa benziyordu. Ona bir önlük giydirir ve süreci izlemesi için gizlice fabrikaya sokardı. Magda bana Herman'ın kanın akış şekli-

nin “şiiirsel” olduğunu düşündüğünü söyledi, bu onun sözüydü, *şiiirsel*. Bu ikisi birbirleri için yaratılmışlardı. Evlenip kasabanın kıyısında iki göz bir eve taşındıklarında kimse şaşırmadı.

Rimkus’un notuna iliştirilmiş bir başka kâğıt daha vardı.

CAMILA DIAS

Kümes hayvanları tesisi iş arkadaşı

Magda ve Herman’ın pek ziyaretçisi olmazdı. Bunun onları rahatsız ettiğini sanmıyorum. İnsanları pek umursamazlardı. Magda’nın bir bebeği olduğu duyulduğunda, birkaçımız küçük kızı sevmek üzere onları ziyaret ettik. Adını Hayley koymuşlardı; Magda’nın söylediğine göre Halley Kuyruklu-yıldızı’nın isminden esinlenmişlerdi. Çok güzel bir bebektir. Biz onu öperken, Magda “Hayley’nin doğum tarihi ondan faydalanmamız için önemli bir işaret,” gibi tuhaf bir şey söyledi. Hiçbirimiz neden bahsettiğini anlamamıştık. “Ondan faydalanmak mı?” Kim çocuğu hakkında böyle şeyler söyler ki? Janina bir ara duvardaki takvimlere, çizelgelere ve sayılara başıyla işaret etti. Çok tuhaftı. Duyduğumuz söylentilere göre, Magda’nın tarihleri, olayları ve sayıları kozmik bir planla ilişkilendirme konusunda sınırda bir saplantısı vardı. Gerçekten de okült uygulamalara ya da belki de numerolojiye kafayı takmış gibiydi. Ama orada bulunduktan, onu dinledikten ve evinin hâlini gördükten sonra oradan biraz sarsılmış olarak ayrıldık. Planladıkları şeyi şimdi düşünüyorum da bu konuda konuşurken bile huzursuz oluyorum.

Ryan sandalyesinde arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı, gözlerini ovuşturdu ve onu Seattle’a çeken bilgi dosyasına uzanarak milyonuncu kez göz gezdirdi.

Magda’yı bulmaya gerçekten yaklaşıyor muyum?

Telefonuna birkaç not yazdı.

Yapacak daha çok işi vardı.

41

Seattle, Washington

TANNER BISHOP BİLEKLERİNDEKİ kelepçelere baktı.

Pierce, “Hâlâ konuşmama hakkına sahipsin.” dedi.

Tanner başını sallayarak önce babasının sert ve ağırbaşlı yüzüne, sonra da saati 400 dolara tuttuğu Avukat Whitney Bowen’ın yüzüne baktı.

Birkaç saat önce Pierce ve Benton, Tanner’ı evinin yakınındaki McDonald’s’ta yemek yerken bulmuş ve onu tutuklamışlardı. Onu şehir merkezine, King County Şerif Ofisi’ne getirmişlerdi.

Tanner’ın fotoğrafı çekilmiş, parmak izi alınmış ve telefon etmesine izin verilmişti. Bowen’la birlikte aceleyle merkeze gelen babasını çağırmıştı. Dedektifler onların yaklaşık kırk dakika boyunca nezaret-hanede Tanner ile özel olarak görüşmelerine izin vermişlerdi.

Şimdi beşi de geniş bir toplantı odasındaki masada toplanmıştı. Pierce tabletindeki komutlara dokundu ve ekranı görebilmeleri için onu Tanner’a, babasına ve avukata doğru çevirdi.

Ekranda, Lake City’deki True Ocean Oto Galeri’nin güvenlik kameraları tarafından kaydedilmiş oldukça net bir video görüntüsü vardı. Tanner’ın, John James Smith’e ait beyaz Chevrolet Silverado kamyonete binip oradan uzaklaştığı açıkça görülüyordu.

Video zaman ve tarih damgalıydı.

Pierce daha sonra Sparrow Song Park’taki güvenlik kamerasının görüntülerini oynattı. Sunny Days okul otobüsünün gelişini gösteriyordu. Ardından bir Chevrolet kamyonet kısmen kadrāja

giriyor ve sanki gizlice yolcuların inişini izliyormuş gibi bekliyordu. Anna Shaw ve Katie Harmon elbette en son inenlerdi ve patikada kaybolmadan önce diğerlerinin epey gerisinde yürüyorlardı.

Ardından kamyonet oradan ayrılmak üzere dönüyor ve görüntü Washington Eyaleti plakasında donup kalıyordu. Bu, Tanner'ın True Ocean Galeri'den aldığı araç olduğunu açıkça teyit ediyordu. Bu görüntüler de saat ve tarih damgalıydı. Zamanlama, Seattle'daki Lake City'den North Bend yakınlarındaki parka olan mesafe ve sürüş süresiyle örtüşüyordu.

Pierce, Tanner'ın kanıtları düşünmesine izin verdi.

“Sana her şeyi açıklayayım Tanner,” dedi. “True Ocean'daki çalışanların hepsini sorguladık. Seni servis müdürünü tanıyan babana iyilik olsun diye işe aldılar, değil mi?”

Tanner cevap vermedi. Babası boğazını temizledi. Pierce devam etti.

“True Ocean'daki çalışanlar çok yardımcı oldular. Tüm otopark kapılarındaki kilitlerin tüm tuş takımı kodlarını bildiğini ve servise gelen tüm araçların tüm anahtarlarına erişimin olduğunu biliyoruz. Birinin servise gelen aracını ne zaman alacağını gösteren faturaları bile görebiliyorsun.”

Pierce not defterine bir göz attı.

“Silverado'nun bakımının planlanandan önce yapıldığını ve sahibinin aracı gün sonuna kadar teslim almayacağını biliyordun. True Ocean'ın arazilerindeki güvenlik kameralarını da biliyordun. Hatta o sabah bir tanesini kapatmıştın. Ama kesintilere karşı koruma sağlayan güvenlik özelliğini gözden kaçırdın, yani aslında hiç kapanmamıştı.”

Pierce durakladı.

“Motorlu araç hırsızlığı suçlamasıyla karşı karşıyasın, azami on yıl hapis ve yirmi bin dolar para cezası gerektiren bir suç.”

Pierce bunun Tanner'ın kafasına dank etmesine izin verdi.

“İşler burada daha da kötüleşiyor, Tanner,” dedi Pierce. “Aslında o gün çalışmaman gerekiyordu. Ama sen sabah erkenden servise gidip Silverado'yu aldın ve parka götürdün. Sunny Days'in parka yapacağı gezinin önceden internette yayınlandığını biliyoruz. Bu

bir sır değildi. Yani eylemlerin her şeyin planlı ve önceden tasarlanmış olduğunu gösteriyor.”

Pierce önce Tanner’a, sonra da notlarına baktı. “Bize Anna’nın, onu Shelby ile aldattığını düşündüğü için senden ayrıldığını söylemiştin. Sana kızgın olduğunu, çok öfkelendiğini söylemiştin. Kalbi kırılmıştı. Doğru mu?”

Tanner dudaklarını yaladı ve yutkundu, hiçbir şey söylemedi.

“Anna’ya göre ikinizin ilişkisi bitmişti, hiçbir umut yoktu,” diye devam etti Pierce. “Ama sen barışmak, onu geri kazanmak için yanıp tutuşuyordun. Bu yüzden mi o sabah onu yalnız yakalamak için bir araç çalıp parka kadar takip ettin?”

Tanner’ın yüzü bembeyaz kesildi.

“Parkta onunla konuşma girişiminde ters giden bir şey mi oldu? Belki işler biraz kızıştı ha? Belki de Anna seni itti, sen de onu geri ittin. Belki isteyerek yapmadın, belki de bir kazaydı.”

Tanner bir an için gözlerini kapattı ve Pierce devam etti. “Tanner... Onca insan içinde sen... Kalbinde böylesine duygusal bir karmaşa yaşanırken... Hırsızlık gibi ağır bir suç işleyip Anna’nın izini sürüyorsun ve tam da öldürüldüğü zaman diliminde parkta görülyyorsun! Açıkla bana bunu lütfen!”

Yanaklarından gözyaşları süzülen Tanner onları koluyla sildi.

Pierce kalemini elinde evirip çevirirken, poker suratından hiçbir şey anlaşılmayan Benton ise gözlerini Tanner’a dikmişti.

“Anna’nın ölümü bir kazaysa...” diye başladı, ama Tanner başını iki yana sallamaya başlayınca durdu. Ardından, “Tanner, eğer bunun olmasını istemediysen, şimdi bize gerçeği söylemenin tam zamanı.” diye ekledi.

Bakışlarını babasına çeviren Tanner, öfke ve korkuyla savaşıyor bir adamın yüzüyle karşılaştı.

“Anlat onlara,” dedi çaresiz baba. “Onlara neler olduğunu anlat.”

Tanner Avukat Whitney Bowen’a baktı, o da başıyla onayladı.

Tanner boş ellerine bakarak kelimeleri aradı.

“Aklımı kaçırmış gibiydim,” diye başladı. “Anna’yı kaybetmeyi kaldıramadım.”

Benton daha yakına eğildi ve Pierce ise Tanner'ı inceledi, onun konuşurken gözlerini sıkıldığını ve yüzünü buruşturduğunu fark etti.

“Babamın cipini çarpmıştım,” diye devam etti Tanner. “Bu yüzden onu kullanmamı yasaklamıştı. Anna’nın Sunny Days ile parka gideceğini biliyordum ve saatini de biliyordum. Uyandığımda içim yanıyordu, onunla konuşmak ve anlamasını sağlamak için yanıp tutuşuyordum. Yani o sabah mutlaka yapmam gereken bir şeydi, dürtüsel bir şeydi. Bir araca ihtiyacım vardı, bu yüzden True Ocean’a gittim, faturaları kontrol ettim ve kimse farkına varmadan geri getireceğimi düşünerek o kamyonetle uzaklaştım. Seattle’dan parka giden okul otobüsünü takip ettim. Yol boyunca Anna’ya ne söylemek istediğimi düşündüm. Bana inanmasını istiyordum, onu asla aldatmadığıma mutlaka inanmalıydı. Ve bizim birbirimize ait olduğumuzu görmesini istiyordum. Ama oraya vardığımda ve otobüsten inen onca insanı gördüğümde kafama dank etti. Grupta çok fazla insan vardı, Anna’yı tek başına yakalamam mümkün değildi. Zaten yakalasam bile kesin çıldıracaktı. Onunla daha sonra konuşmam gerekirken onu bir sapık gibi gizlice takip ettiğimi hissetmiştim.”

Tanner durakladı; gözleri sanki duvarlar üzerine kapanıyormuşçasına salonun içinde dolaşıyordu.

“Sanki bir büyüden falan kurtulmuş gibiydim, yaptığım şeyin aptalca bir fikir olduğunu anladım. Yani, bir kamyonet çalmıştım. Sonra onu geri götürmek ve bisikletimle eve dönmek üzere parktan ayrıldım. İşte o zaman...”

Tanner ellerini saçlarında gezdirdi.

“Sosyal medyada Sunny Days gözetmenlerinden Anna’nın başına kötü bir şey geldiğine dair söylentiler, mesajlar falan uçuşmaya başladı, sonra da öldüğünü söylediler. Ben de ne oluyor dedim. Buna inanmadım. Yani, onu otobüsten inerken gördüm. Sonra haber bültenlerini, polisi ve helikopteri gördüm ve olayı duyan arkadaşarımdan mesajlar aldım ve bu doğrudu. Anna’nın öldüğünü söylüyorlardı, gerçekten ölmüştü!”

Tanner’ın gözleri büyüdü. Nefes alış verışı yoğunlaştı, soğukkanlılığı kayboldu.

“Banyoya gittim ve kustum, tüm vücudum uyuşmuştu.” Duygularına boğulan ve nefesi kesilen Tanner güçlükle devam etti. “Tüm bu süre boyunca, belki de yanına gitseydim onu bir şekilde kurtarmış olabileceğimi düşündüm ve... Anna’nın benden nefret ederek ölmüş olması beni kahrediyor!”

Bir dakika boyunca dedektifler Tanner’ı izlediler, ta ki o kendine gelene kadar.

“Pekâlâ,” dedi Pierce. “Başlangıç olarak, kamyoneti çalmakla ilgili suçlamalarla devam edeceğiz. İşlemlerin yapılacak, tutuklanacaksın, sonra da kefaletle serbest kalıp kalamayacağını ve avukatının sana yardım edip edemeyeceğini görmek için hâkim karşısına çıkacaksın.”

Benton dosya klasörünü açarak resmî belgeleri Tanner’ın avukatına verdi.

“Bunlar Tanner’ın tüm telefonlarına ve cihazlarına el koymamızı, Bishop’ın evini ve diğer alanları aramamızı sağlayan izinler.”

“Telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı mı alacaksınız?” Tanner avukatına döndü. “Bunu yapabilirler mi?”

Avukat, “Evet, yapabilirler.” dedi.

“Doğru,” dedi Benton. “Ve eğer bir şey sildiysen endişelenme Tanner. Adamlarımız orada bulunmuş olan her şeyi bulabilirler.”

42

Redmond, Washington

ESPRESSO MAKİNELERİ UĞULTU VE GURULTU eşliğinde kahve öğütüyor, süt köpürtücüler tiz seslere ulaşıyor, kahve makineleri cızırdayarak ve çatırdayarak su damlatıyordu.

Bitter çikolata ve tarçın kokuları Chiming Bells Café’de tezgâhın arkasındaki telaşın üzerinden süzülüyordu.

Sipariş vermek için sırada beklerken Ryan çalışanları taradı. Her biri bir isim etiketi takıyordu. Kaynaklarından birinin verdiği bilgiye göre aradığı kadının adı Avis Brook’tu ve bu kafede barista olarak çalışıyordu.

Ryan, Seattle’daki lokantada ve Tacoma’daki eczanede yaptığı gibi, ara sıra uğrayarak kafeyi incelemiş, dışarıdan sinsice izlemiş, müşterilere ya da çalışanlara zararsız bir iki soru sormuş, tüm dikkatini hedefine odaklamıştı.

Ve şimdi Avis Brook’u yakından görmesi gerekiyordu.

Çalışanların yaka kartı takması Ryan’a yardımcı olmuştu ama asıl yardımcı olan, isimlerin ve mesai saatlerinin arka tarafa yakın ama müşterilerin görebileceği bir yerde, giriş/çıkış personel panosuna asılmış olmasıydı.

Sırada bekleyen Ryan doğru günde olduğundan emin olmak için listeyi okudu. Gözleri listede gezindi: Sandy, Aaron, Hayworth, Ashley, Rosa, Lucas ve işte orada: Avis, *içeride* olarak işaretlenmiş.

Beklerken Ryan kadın personele baktı, onlar hareket ederken isim etiketlerini okumaya çalıştı; siparişleri alıyorlar, hazırlıyorlar,

müşterilere sesleniyorlardı. Ryan tezgâha yaklaştığında Avis'i gördü ve nabızı hızlandı. Bu ona en çok yaklaştığı andı.

Onu baştan aşağı incelerken düşünceleri allak bullaktı.

Carrie'yi öldüren kadının kızı bu olabilir mi?

Avis Brook otuzlu yaşlarının başında görünüyordu, yani yaşı doğruydum ama Ryan kadının bileklerini net olarak göremiyordu.

Sıra kendisine geldiğinde Ashley adındaki barista ona gülümsedi.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Ryan bir vanilyalı latte sipariş etti, sonra da parasını ödedi. Ashley ödemeyi yapmak için uzaklaştığında, tezgâha elinde büyük boy bir karton bardakla Avis yaklaştı.

“Eric için sipariş hazır!”

Ryan o anda Avis'ten sadece bir metre kadar uzaktaydı ve şimdi daha net bir görüşe sahipti. Avis'in burnunda duble piercing, kulaklarında çıtçıtlar vardı. Siyah bir tişörtün üzerine bej bir önlük giymişti. Ryan, Avis'in kollarını ve dövmelemlerini görebiliyordu: Latte sanatı ve yıldızlar ama bileği çevreleyen bölge tamamen temizdi, hiçbir şey yoktu.

Ne yara izi ne dövme, hiçbir şey. Ryan'ın bakışları yarıda kesildi.

“Size servis yapıldı mı?” diye sordu Avis, Ryan'a bakarak.

“Evet, teşekkürler.”

Ashley birazdan Ryan'a siparişini getirdi ve Ryan da yakındaki bir masaya gidip oturdu; böylece bir yandan tezgâhın arkasındaki personeli izlerken, bir yandan da başka bir ıskalama olduğunu hissettiği şeyle mücadele edebilecekti.

Dövmeyi sildirse bile yara izi fark edilebilir olmalıydı.

Ancak Avis hakkında dikkate alınması gereken bir başka önemli gerçek daha vardı. Ryan'ın kaynağına göre, Avis'in Hailey adında altı yaşında bir kızı vardı.

Yine isimler. Tesadüf mü? Belki de. Ama o bilmiyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan Ryan dükkânı terk etti.

Dışarıda sakinleşmiş, kahvesini yudumluyordu. Önünden geçen bir arabadan, Carrie'nin en sevdiği şarkıcılardan John Denver'in bir parçası yükseldi. *Hayır, henüz pes edemem.* Cipine binip

biraz uzağa park etti ama Avis'in vardiyası bitene kadar iki saat boyunca gözünü dükkândan ayırmadı.

Sonunda Avis'in otobüs durağına doğru yürüdüğünü ve parlak sarı bir kutudan bir şeyler yudumladığını gördü. Otobüs gıcırdayarak durmadan önce Avis'in kutuyu çöpe atmasını izledi.

Ryan çöp kutusuna doğru yürüdü ve sarı kutuyu çıkardı.

Acilen gönderilecek bir DNA örneği daha.

Başka bir olasılık daha.

43

Seattle, Washington

HEIDI WONG ÖNCE dizüstü bilgisayarının ekranını, sonra da King County Savcılık Ofisi'ndeki sarı bloknotuna yazdığı notları inceledi.

Tanner Bishop'ın, Anna Shaw'ın öldüğü sırada park hâlinde bulunan bir kamyoneti çalmakla suçlanmasının üzerinden birkaç gün geçmişti.

Konferans masasında davayla ilgili gelişmeleri tekrar okuyan Wong, başını yavaşça sallayarak onu salondaki dedektiflere doğru kaldırdı.

Acker, Pierce ve Benton'ın yanı sıra Grotowski ve Tilden'ı da binasına çağırmıştı. Bir gelişme nedeniyle davadaki ana ekiple konuşmak istemişti.

“Peki bu toplantı neden?” diye sordu Acker. “Olaylarda bir değişiklik olduğunu söylemiştin?”

“Bugün erken saatlerde Tanner Bishop'ın avukatı Whitney Bowen ile bir telefon görüşmesi yaptım. Görüşmede John James Smith'in avukatı ve True Ocean Oto Galeri'nin avukatı da vardı.”

“Neden bize haber verilmedi?” diye sordu Acker.

Wong, “Üzgünüm Art, her şey çok çabuk gelişti,” dedi. “Smith, sabıkalı statüsünde olduğu için Shaw'ın davasıyla hiçbir şekilde ilişkilendirilmemekte ısrar ediyor.”

“Yani?” dedi Pierce.

“Yani Smith kamyonetiyle ilgili tüm hırsızlık suçlamalarının düşürülmesini istiyor. Kamyoneti çalışır durumda. Smith'e göre

hikâye burada bitiyor. Otomobil satıcısı ise ona tamir masraflarını iade edecek ve Smith'e ücretsiz bakım hizmeti falan sağlayacak. Bu işi nasıl halletmek istedikleri onlara kalmış."

"Nasıl yani?" diye çıkıştı Benton.

"Tanner Bishop'ın işine son verildi ve tüm taraflarca kabul edilebilir şartlarda otomobil satıcısına tazminat ödeyecek."

"Suçlamayı izinsiz araç almaya indirgeyebilir miyiz?" diye sordu Acker.

Wong, "Smith bunu desteklemiyor," dedi. "Özür dilerim. Her şeyi gözden geçirdikten sonra, Bishop'a karşı cinayet davası açmak için elinizde kesinlikle yeterli delil yok."

Benton daha dik oturup işaret parmağıyla masaya vurarak, "Bir dakika," dedi. "Tüm bunlara rağmen değişmeyen önemli bir gerçek var: Tanner Bishop, Anna Shaw'la yüzleşmek üzere onu gizlice parka kadar takip ettiğini –üstelik tam da kızın düşüp öldüğü zaman diliminde– itiraf etti. Elimizde kanıt olarak görüntüler var."

"Shaw'ın kanının ve saçının bulunduğu taş da elimizde." dedi Pierce.

Wong, "Yine ikinci dereceden kanıtlar bunlar." diye karşılık verdi.

"Bishop duygusal bir barut fıçısı olduğunu itiraf etti." dedi Benton.

"Ama bu davadaki çatlakları ortadan kaldırmıyor," diye yanıtladı Wong. "Bishop'ın uçurumda olduğuna dair elimizde kesin bir kanıt yok."

Pierce, "Görüntüler onun parkta olduğunu gösteriyor." dedi.

"Ama uçurumun kenarında olduğunu göstermiyor." diye karşı çıktı Wong.

Avukatları videoyu kendi lehlerine çevirecek ve görüntülerin Bishop'ın gerçekten de geri döndüğünü, parkı terk ettiğini kanıtladığını söyleyecektir. Ve Katie Harmon da dâhil olmak üzere gruptan aldığımız ifadelerin hiçbirinin Bishop'ı uçurumda göstermemesi de bu inkârı destekliyor. Hatta kamyonetten inmiş olma ihtimalini bile gündeme getirecek bir kanıtınız yok. Telefonuna ya da diğer cihazlarına baktığımızda da bir dava oluşturmamızı destekleyecek hiçbir şey bulamadık. Ve bir boşluk var."

“Boşluk?” diye tekrarladı Acker.

“Katie, Anna’yı bırakıp yardım için parkın derinliklerine doğru koştu ve gözetmenlerle birlikte döndüğünde Anna Shaw’ın düşmüş olduğunu gördü. Toplam sürenin dört ila altı dakika veya yedi dakika olduğunu tahmin ediyorsunuz, yani Anna’nın yanında kimse olmaması bir zaman boşluğu yaratıyorsunuz.”

“Doğru,” dedi Benton. “Sadece birkaç dakika.”

“Savunma bu süre içinde çok şey olabileceğini vurgulayacaktır. Otoparktaki hatalı kameralara işaret edecekler, o süre içinde başka birinin parka gelmiş ya da parkta bulunmuş olabileceğini belirteceklerdir.”

Wong dizüstü bilgisayarına tıklayıp dosyaları gözden geçirdi.

“Örneğin, güvenlik kamerası görüntülerinde parkta oldukları tespit edilen Marilyn Hamilton ve Gilbert Croft gibi diğer olasılıkları henüz elemediniz.”

“Focus’lu Kadın ve Camry’li Adam.” dedi Benton.

“Kim?”

“Bahsi geçen şahısların araçları,” diye açıkladı Pierce. “Hamilton ve Croft listemizde ama Smith ve Tanner öncelikli oldular.”

“Ve,” dedi Wong, “Katie Harmon’ı da henüz elemediniz.”

“Henüz değil,” dedi Pierce. “Senin de önerdiğin gibi, Harmon’a odaklanmadan önce diğer tüm olasılıkları ortadan kaldırmaya çalışıyoruz.”

Wong dedektiflere baktı.

“Öyle yapmaya devam edin. İyi iş çıkarıyorsunuz çocuklar,” dedi. “Sadece yarım kalan her işi tamamlamaya devam etmeniz gerekiyor.”

* * *

Toplantı sonrası değerlendirme yapmak üzere Acker’in ofisine geçmişlerdi.

“Bu işler asla pürüzsüz yürümez.” Acker kendi kendine küfretti, yaka düğmesini çözüp kravatını gevşetti, sonra da Grotowski ve Tilden’a döndü.

“Lyle, Kuzey Karakolu ile temasa geç. Olay yerinde Anna Shaw’ın telefonunu bir kez daha aramamız gerekiyor.”

“Yine mi?” dedi Tilden.

“Evet, yine,” diye tekrarladı Acker. “Ve çocuklar, şu Katie Harmon denen kızı tekrar araştırmaya başlamadan önce, görüntülerdeki diğer iki kişinin, Hamilton ve Croft’un peşine düşelim. Onlarla henüz konuşmadık.”

“Elbette,” dedi Pierce.

“Senin için de uygun mu, Carl?”

Benton telefonunda gezinirken başını kaldırdı. “Benim için sorun yok.”

“Güzel. Yolundan şaşma, dayan.” dedi Acker.

Pierce bilgisayarında Gilbert Croft’un iletişim bilgilerini buldu ve onu aradı. Ona Sparrow Song Park’taki ölümle ilgili soruşturma hakkında kısa bir açıklama yaptı ve Issaquah’daki evinde onu ziyaret etmek üzere bir tarih belirledi. Sonra Marilyn Hamilton’ı aradı ve onunla da daha sonra buluşmak üzere sözleşti.

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra Pierce, karşısında Benton’ın oturduğunu, öne doğru eğildiğini, dirseklerini dizlerine dayadığını ve telefonuyla usulca konuştuğunu fark etti.

Onu yalnız bırakmaya karar vererek, eline çantasını ve Walmart’tan satın aldığı yeni fotoğraf çerçevesini aldı. Hafta başında kırdığı, Webb ve Ethan’ın fotoğrafını içeren kırık çerçevenin bulunduğu çekmeceyi açtı. Yeni çerçeve plastikten, kenarları ise ovaldi. İçinde, parlak sarı bir yağmurluk giymiş, gökkuşağı renginde bir şemsiye tutan ve mavi lastik çizmeleriyle su birikintilerinde sıçrayan küçük bir kızın kâğıttan bir fotoğrafı vardı.

Pierce buna gülümsedi, sonra çerçeveye gelen fotoğrafı çıkardı ve daha sonra geri dönüşüme koymak niyetiyle çekmecesine attı. Webb ve Ethan’ın fotoğrafını yerleştirdiğinde, içini yoğun bir suçluluk duygusu kapladı; normalden daha uzun saatler çalışıyordu ve ailesini çok özlemişti. Yeni çerçeveye usulca dokundu ve sonra onu masasının üzerine koydu.

Benton, aramasını sonlandırdığında başını öne eğdi ve burnunun kenarını ovuşturdu.

Bunu gören ve yakınlarda kimsenin olmadığından emin olan Pierce, “Haberler kötü mü?” diye sordu.

“Haber yok. Hâlâ son test sonuçlarını bekliyorum.”

“Carl, Art’a Elizabeth’ten bahsettin mi?”

“Hayır, ailemiz dışında kimse bilmiyor, sen hariç.”

“Art’a haber verirsen yardımı dokunabilir.”

“Bunu düşüneceğim.”

Pierce sıcak bir gülümsemeyle başını salladı. O daha fazla bir şey söyleyemeden Benton şöyle dedi: “Pekâlâ, işe koyulalım.”

44

Seattle, Washington

ALKI BEACH PARK'TAKİ bir bankta paket balık sandviçini bitirirken Ryan, deniz kokan havada süzülen martılar eşliğinde manzarayı seyrediyordu.

Puget Sound, Olympic Dağları, yük gemileri, feribotlar, Seattle'ın ufuk çizgisi ve Space Needle, hepsini görebiliyordu.

Henüz hiçbir şey sonuç vermemiştir. Ne Redmond'daki kafe, ne Tacoma'daki eczane, ne de lokanta. Şimdilik her şey bir bekleme oyunundan ibaretti.

Ryan bir DNA örneği daha göndermiş olmasında bir nebze iyimserlik aradı. Diğerlerinin sonuçlarını henüz almamıştı. Böyle şeyler zaman alırdı. Kalbi biraz burkuldu. Bunca yıl boşa kürek çektikten sonra gerçekten farklı sonuçlar bekleyebilir miydi? Bunca yıldan ve aradığı onca şehirden sonra cevapları burada bulabilecek miydi?

Yoksa rüzgârdaki hayaletleri mi kovalıyorum?

Dairesine döndüğünde Ryan kendisine kahve hazırladı ve çalışmaya koyuldu; bir mağlubiyetin ardından toparlanmak için her zaman yaptığı şeyi yapıyordu.

Araştırma materyallerini gözden geçirdi.

Bu kez Magda ve kocasının çöküş süreci üzerinde çalışmaya karar vererek, dizüstü bilgisayarında *MAGDA TUTUKLANDI* etiketli bir klasör açtı.

İçinde FBI'ın Billings, Montana'daki ofisinde kaydedilmiş videolar vardı. Ryan bunları mahkeme memurlarının yardımıyla elde etmişti.

İlki Magda'nın duvarları briketle örülü çıplak bir odaya girme-
siyle başlıyordu. Magda'nın üzerinde turuncu hapisane kıyafet-
leri vardı ve bir masada elleri kelepçeli oturuyordu. Karşısında ise
FBI Özel Ajanları Joe Avelar ve Erin West adında resmî kıyafetli
bir kadın ve erkek oturuyordu.

Magda'ya her şeyin kaydedildiğini söylediler.

West videoda "Sorularımıza cevap vermek zorunda değilsin,"
dedi. "Söyleyeceğin her şey aleyhine kullanılabilir. Ve istediğin za-
man bir avukat tutma hakkına sahipsin. Ama önce konuşmak is-
tiyoruz. Olur mu? Önce bizimle konuşmayı kabul ediyor musun?"

Magda sessiz kalmıştı.

Sonra aniden cani kadının odağı bir yılanın dili kadar hızlı bir
şekilde kameraya yöneldi.

Ona bakarken Ryan'ın midesi kasıldı. Bu videoları kaç kez
izlemişti? İşte Magda yirmi üç yaşındaydı, neredeyse Carrie ve
Willow'la aynı yaştaydı. Magda makyaj yapmıyordu; dağınık sarı
saçları yüzünü çerçeveliyordu. Ve yüksek elmacık kemikleriyle çe-
kiciydi. Ama gözleri. O taş gibi soğuk, ölü gözler.

Carrie'nin gördüğü son şey onlar mıydı?

"Magda," dedi Avelar. "Kendine yardım edeceksen bize de yar-
dım etmelisin."

"Hayley nerede?" diye sordu Magda.

"Buna cevap vermeden önce," dedi West, "bizimle konuşmayı
kabul ediyor musun?"

"Evet, kabul ediyorum. Bana bebeğime ne yaptığınızı söyleyin."

West, "Merka etme, o güvende," dedi. "Sen ve Herman bazı şey-
leri çözmemize yardım edene kadar Aile Hizmetleri'nde kalacak."

"Hangi şeyleri?" Magda'nın sesi kesildi. "Neden burada olduğ-
ma dair hiçbir fikrim yok."

"Magda, hepsi tutuklama emirlerinizde yazıyordu," diye tersle-
di West. "Sen ve Herman onları okudunuz, evinizde infaz edilirken
sen ve Herman oradaydınız."

Avelar bir dosya klasörü açtı ve Magda'nın önüne, Boston'dan Frank Worrell'e ait oymalı saatin, ardından Carrie'nin solunum cihazının renkli fotoğraflarını teker teker koydu. Sonra İngiliz çift Sharon Lance ve Manchester'lı Jeremy Dunster'a ait yüzükler. Sonra Denver'dan Brent Porter'a ait bir yüzük.

West, "Bu eşyalar aileleri tarafından kayıp oldukları bildirilen ve en son Montana, Idaho ve Washington'da görülen kişilere ait," dedi. "Onları neden aldınız?"

"Bilmiyorum." Magda başını iki yana salladı. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" dedi West.

Takip eden saatler boyunca FBI ajanları, her bir kayıp vakasını titizlikle gözden geçirerek, kurbanlara ait eşyaların Magda ve Herman Vryker'in evlerinde bulunma ihtimalinin astronomik olduğunu vurguladılar. Görüşme boyunca Magda'nın gözlerinden yaşlar süzülüyor ve defalarca "Hiçbir şey bilmiyorum, sadece kızımı alıp evime dönmek istiyorum." diye inliyordu.

Sonunda Avelar, "Herman'la da konuştuk, bilmem farkında mısın?" diye açıkladı.

Magda'nın gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı belirdi. "Size ne söyledi?"

"Söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki." dedi West.

Uzun bir süre düşünen Magda'nın gözyaşları buharlaşmıştı. "Herhâlde size o eşyaları marketten falan aldığını söylemiş olmalı, değil mi?"

Ajanlar onun ifadesine hemen tepki vermediler.

"Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun." dedi West.

"Ama *doğru!*" diye haykırdı Magda. "Herman bana bir şey söylemememi çünkü çalınmış olabileceklerini söyledi. Bu yüzden evimizi aradınız."

"Yeter," dedi Avelar. "Yalan söylüyorsun. Sen ve Herman Lydia Worrell ve Frank Worrell'i, Carrie Gardner ve Willow Walker'ı, Sharon Lance ve Jeremy Dunster'ı ve Brent Porter'ı öldürdünüz. Ve onların eşyalarını ganimet olarak sakladınız."

Magda başını iki yana sallıyordu.

“Bunu biliyoruz,” dedi West, “çünkü Kanada sınırının birkaç kilometre güneyinde, Idaho’da ona yaptığınız başarısız saldırıdan kurtulan canlı bir tanık var.”

“Bu doğru değil.” dedi Magda.

Avelar başıyla işaret ettiğinde, West hemen masanın üzerine başka bir fotoğraf koydu.

Fotoğrafta pembe çizgili beyaz bir patik görülüyordu.

West, “Bu patik sizin evinizde bulundu,” dedi. “Ama eşi orada değildi. Belki de evde bir yerde kaybolduğunu ve bir şekilde ortaya çıkacağını düşündünüz, değil mi?”

West masaya başka bir pembe çizgili beyaz patik fotoğrafı koydu.

“Evet, ortaya çıktı,” dedi West. “Ama Idaho’da ortaya çıktı. Arabanızda sorun varmış gibi yapıp, Herman’la birlikte onu öldürmek için kızınızı kucağınızda tutarken bir kadını sıkıştırdığınız yerde. Ama kadın karşı koydu, hayatta kaldı ve işte siz de şimdi buradasınız, birden fazla birinci derece cinayet suçlamasıyla karşı karşıyasınız.”

“Muhtemelen Hayley’i bir daha asla göremeyeceksin. Ve bu durumda,” dedi Avelar, “senin için ölüm cezası kesin.”

Magda’nın gözleri seğirdi.

“Magda,” dedi West. “Bu dava senin yardımın olsa da olmasa da devam edecek. Bir daha asla özgür olamayacağın neredeyse kesin.”

Tuzağa düştüğünü anlayan Magda’nın yüzündeki tüm kan çekildi.

West, “Şimdi kontrolü ele almanın tam zamanı,” dedi. “Bize her şeyi anlat, gerçeği söyle. Biz de bölge savcısının işbirliği yaptığını bilmesini sağlayacağız. Garantisi yok ama yardımı olabilir.”

Ajanlar ayağa kalktılar.

West, “Bunu düşünmen için sana biraz zaman vereceğiz.” dedi.

“Unutma,” dedi Avelar, “Herman senden önce davranabilir. Savcıyla bir anlaşma yapabilir ve buradan kızınla birlikte elini kolunu sallayarak gidebilir. Saat işliyor.”

Magda ileri geri sallanmaya başladı. Elleriyle yüzünü kapatırken kelepçeler şingirdadı. Birkaç saniye sonra önce kameraya sonra da ajanlara baktı ve onları kapıda durdurdu.

“Herman, Boston’daki çifti öldürdü. Arizona’lı üniversiteli kızları öldürdü. İngiliz turistleri ve Denver’lı adamı öldürdü. Hepsini öldürdü. Onu durduramadım. Beni dövdü ve itaat edip dediklerini yapmasaydım beni ve Hayley’i de öldürecekti. Başka seçeneğim yoktu. Bu benim hatam değildi.”

“Bize her şeyi anlatmaya hazır mısın Magda?” diye sordu West.

“Önce bir avukat istiyorum. Bir anlaşma istiyorum ve kızımı geri istiyorum.”

45

Seattle, Washington

RYAN DERİN BİR NEFES VERDİ.

İzleyeceği bir sonraki kayıta HERMAN TUTUKLANDI yazıyordu.

Yirmi altı yaşındaki Herman Vryker, anne ve babasının boşanmasının ardından Hayden Lake, Idaho'da amcası tarafından büyütülmüştü. Uzun yol kamyon şoförü olarak çalışıyordu, ancak trafik sicili aşırı sürat, uygunsuz şerit değiştirme ve otoyolda iki kez diğer araçlara çarpma gibi çok sayıda ihlalle doluydu.

Polis videosunda Herman, turuncu bir mahkûm tulumu giymişti ve kasvetli bir görüşme odasında oturuyordu. Tıraşsız yüzü, kan çanağına dönmüş gözleri ve yıkanmadığı için keçeleşmiş saçlarıyla, metal bir masaya kelepçelenmiş bir hâlde oturuyordu. Yanında avukatı Heinrich Butler, gelişmeleri beklerlerken sessizce belgeleri inceliyordu. Her ikisi de önceki günlerde Magda'nın etrafında olup bitenlerden habersizdi.

Ryan onları izlerken o günleri düşündü; dedektifler, davalarının biraz sallantıda olduğunu düşünmüşlerdi. Idaho'daki başarısız saldırı dışında ellerinde ne ceset ne de cinayet mahalli vardı. Magda ve Herman'ın kayıp insanlara ait eşyalara sahip olması yeterli değildi. Ellerindeki kanıtları ve gerçekleri birbirine bağlamak için Magda ve Herman'ın itiraflarına ihtiyaçları vardı.

Çoğu ülkede yasalar, gerçeğin peşinde olan dedektiflerin şüphelileri sorgularken hileye başvurmalarına izin vermektedir. Bu ne-

denle, Herman'ı sorgulamadan önce Magda'ya yaklaştılar. Kocasının kendisine ihanet ettiğine inandırmak amacıyla, Herman'la zaten konuştukları konusunda onu yanlış bilgilendirdiler. Buna ek olarak, Magda'ya idam edilme ihtimaliyle karşı karşıya olduğunu ve kızını bir daha asla göremeyebileceğini ima ettiler ki bu doğru bir ifadeydi.

İşe yaramıştı.

Magda, yanında avukatıyla birlikte saatlerce süren sorgulama sırasında cinayetler ve kendisinin bu cinayetlerdeki rolü hakkında ayrıntılı bilgiler verdi. İşbirliği karşılığında suçunu kabul etmeyi teklif etti ancak kızıyla yeniden bir araya gelmeyi talep etti. Magda beş ila yedi yıl arasında, tercihen asgari güvenli bir hapisanede, kendi seçtiği üniversite kurslarına erişimle birlikte hafif bir ceza istedi. Ayrıca, cezasını çektikten sonra koşulsuz olarak serbest bırakılmasını talep etti. Buna ek olarak, cezası başladığında, kurbanların ailelerine bir nebze de olsa huzur sağlamak amacıyla cesetlerin bulunmasına yardımcı olacağına söz verdi.

Günler geçtikçe bölge savcısından Montana Başsavcılığı'na kadar onay arandı. Ofisin avukatları Idaho ve Washington'daki meslektaşlarıyla işbirliği yaptı. Davanın büyüklüğü ve ciddiyeti nedeniyle, eyalet anlaşmayı nihai, "kabul et ya da etme" şeklinde revize etti.

Eyalet, Magda'nın yirmi yıl hapis cezasına çarptırılmasına karar verdi. Serbest bırakıldığında herhangi bir koşul, şartlı tahliye ve raporlama gerekliliği olmayacaktı. Bununla birlikte, Magda'nın küçük kızını birinci derece cinayetlere dâhil ettiği iğrenç eylemleri nedeniyle, anne ve çocuğun yeniden bir araya gelmesi söz konusu olmayacaktı. Devlet Hayley'nin vasilliğini üstlenecek ve Hayley yeni bir hayata başlamak üzere yeni bir kimlikle evlatlık olarak verilecekti. Magda'ya hiçbir bilgi verilmeyecek ve kızıyla her türlü temas yasaklanacaktı. Hayley annesinden kalıcı olarak ayrılacaktı.

Magda çılgına dönmüştü.

Ancak anlaşmayı reddetmesi hâlinde ölüm cezasıyla karşı karşıya kalacaktı.

West, Magda'ya "Başka seçeneğin yok." diyerek cinayetlerdeki rolünü yineledi.

Magda'nın avukatı şartları kabul etmesini tavsiye etti. Anlaşma tüm taraflarca imzalandı ve mahkeme tarafından onaylandı.

Magda o küçük görüşme odasından son kez çıkarken, kamera-ya Ryan'ın bir *sırıtiş* olarak yorumladığı bir bakış gönderdi.

Şimdi, Ryan'ın izlediği videoda, Herman ve avukatının oturduğu odanın kapısı açıldı. FBI Özel Ajanları Joe Avelar ve Erin West içeri girdiler.

Göstermelik bir tanışma faslından sonra Heinrich Butler şikâyet etmeye başladı. "Neden müvekkilimi bunca zamandır gözaltında tutuyorsunuz? Süreci uzatmak için mi? Onun haklarını ihlal ediyorsunuz."

Avelar, "Hayır, ihlal etmiyoruz Bay Butler," dedi. "Meslektaşım sizi bilgilendirecek."

"Herman, Magda ile uzun uzun konuştuk," dedi West. "Bize her şeyi anlattı."

Herman önce Butler'a, sonra da ajanlara baktı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

West masanın üzerine kurbanların fotoğraflarını, ardından da Herman ve Magda'nın evinde bulunan eşyaların fotoğraflarını koydu.

"Yaptığınız her şeyi Magda bize anlattı." dedi West.

Herman yutkundu.

"O şeyleri marketlerden aldık," dedi Herman. "Biri Billings'te, diğeri Miles City'de. Çalıntı mıymış? Ben de bundan korkuyordum. Oraları kontrol etmeliydim, satıcıları araştırmalıydim, çünkü..."

"Herman," dedi West. "Bir şey dinlemen gerekiyor."

West bir mikro kaset kaydedici çıkardı, masanın üzerine koydu ve Magda'nın onlarla yaptığı konuşmanın uzun bir bölümünü dinletti.

"Herman bir kamyoncu, kuzeybatıda büyümüş. Herman bölgedeki tüm arka yolları, ağaç kesim yollarını, maden yollarını ve öncü patikalarını bilir. Bizi seçtiği uzak, تنها bölgelere götürüyor ve daha sonra kullanmak üzere mezarlar kazıyordu."

Kayıt dinletilirken Herman'ın yüzü bembeyaz kesildi.

"Herman'ın korkunç inançları vardı. Aşağı yaşam formları ve yeryüzünde sürünen her şey üzerinde egemenliği olduğuna ina-

nıyordu. Bazen geceleri yere uzanıp yıldızlara bakardı. Sanırım bu onun kendini beğenmişlik duygusunu güçlendiriyordu, çünkü diğer herkesten üstün olduğuna dair bu garip fikirleri benimsemeye başlamıştı. Kimin yaşayıp kimin öleceğine kendisinin hükmetmesi gerektiğini düşünüyordu, çünkü gerekli bir ölümden yanlış bir şey olduğunu düşünmüyordu. Sanırım bu yüzden tanıştığımızda onu çalıştığım mezbahaya gizlice sokmam için ısrar etti... Bunu benden ölümü izleyebilmek için istedi!”

Butler bir bloknotun üzerine hızlıca notlar karaladı.

“Herman bir kurtuluş gününün yaklaştığından ve önceden bildirilen olayların önünde duran insanların nasıl ortadan kaldırılması gerektiğinden bahsetmeye başladı. Tarihlerle, sayılara, garip formüllere ve hesapladığı şeylere göre hareket ediyordu ve sonra kendimize potansiyel kurban aramaya çıktık.”

Herman dinlerken çenesini sıkıttı.

“İnsanları yolda durdurmak için Hayley’i kullanmak onun fikriydi –kimse ıssız bir yolda yardıma ihtiyacı olan küçük çocuklu bir kadın karşısında kendini tehdit altında hissetmezdi– ve pusuya yatıyor, karşımıza kim çıkarsa öldürüyordu.”

“Sonra ne oluyordu?” diye sordu West.

“Herman cesetleri araçlarına yükleyip kilometrelerce uzaktaki seçilmiş, hazırlanmış bir yere götürüyordu, ben de Hayley’le birlikte peşlerinden gidiyordum. Cesetleri önceden kazılmış bir mezar gömmesine yardım ediyordum. Daha sonra araçlarını saklıyor, şase numaralarını değiştiriyor ve kamyoncu arkadaşlarına satıyordu. Dediğine göre bu araçlar Orta ve Güney Amerika’da satılmak üzere gizlice ülke dışına çıkarılıyordu.

“Neden onu durdurmadın ya da ihbar etmedin?”

“Çok korkmuştum. Herman beni sürekli dövüyordu.”

“Suç duyurusunda bulundun mu?”

“Hayır, korkmuştum. Avukatımın yardımıyla şimdi bir suç duyurusunda bulunacağım.”

“Pekâlâ, devam et,” dedi West.

“Herman bana sürekli vuruyor ve dediklerini yapmazsam beni ve Hayley’i o mezarlardan birine koyacağını söylüyordu. Evet, cinayetlere katıldım ama başka seçeneğim yoktu.”

West kayıt cihazını kapattı.

Avelar masanın üzerine bir patiğin fotoğrafını koydu

“Bu senin evinde bulundu,” dedi ve aynı patiğin ikinci bir fotoğrafını gösterdi. “Bu da Idaho’da bir kadını öldürmeye çalıştığınız yerde bulundu. Plakanızı alan ve hayatta kalan tanığımız o. Ve Magda’nın itirafı elimizde.”

West, “Senin için her şey bitti.” dedi.

Herman’ın yüzünden yaşlar süzüldü. “Magda bir yalancı.” dedi.

Butler, Herman’ın kelepçeli bileklerine dokundu. “Hiçbir şey söyleme.”

“Ama gerçeği bilmek zorundalar.”

“Devam et.” dedi West.

“Avukatın olarak,” dedi Butler, “sana sessiz kalmanı tavsiye ediyorum.”

“Magda size yalan söyledi,” dedi Herman, avukatının tavsiyesine aldırmadan, “O akıllı, çok akıllı biri. Her zaman diğer insanlardan üstün olduğunu düşünürdü. Tuhaf kitaplar okuyan aslında kendisi. Yıldızlara ve sayıların gücüne inanan da o.”

Avuçlarını masaya vururken kelepçeleri şingirdadı, öfkesini bastırmak için alt dudaklarını ısırıldı.

“Her şeyi planlayan Magda’ydı; insanları tuzağa düşürmek için Hayley’i kullanmak onun fikriydi. Ve bunu seviyordu. Onunla mezbahada tanıştığım andan itibaren bana öldürmeyi, canlılar üzerindeki gücü ne kadar sevdiğini söyledi. Evet, onun istediğini yaptım. Ama biz onları öldürürken insanların gözlerinin içine bakardı. Onların ölümünü izlemeyi seviyordu. Bana bir canlının hayatının tükenişini izlemekten daha güzel bir duygu olmadığını söylemişti.”

“Şimdi, lütfen,” dedi Butler. “Eş ayrıcalığını koruyan Yirmi Altıncı Başlık altında, Magdalena’nın size anlattıklarının hiçbirisi kabul edilemez. Mahremiyet korunmamış, eşlerden biri diğerinin rızası olmadan onun aleyhine tanıklık etmiştir. Yani davanız çöktü.”

“Bay Butler,” dedi West. “Kayıta Magda’nın müvekkiliniz aleyhinde bir suç duyurusunda bulunma sürecinde olduğunu duydu-
nuz, bu nedenle ayrıcalık geçerli olmayacak.”

“Herman,” dedi Avelar. “Birden fazla birinci derece cinayetle suçlanacaksın. Savcılık idam cezası isteyecek.”

“Buna inanamıyorum.” Herman’ın üzerinde gözle görülür yoğun bir değişim vardı; gözlerinin önünde sönüyor ve parçalanıyor gibiydi. Ama bu idamla yüzleşmekle ilgili değildi. “Bana ihanet ettiğine inanamıyorum!”

Çok daha sonra Herman’ın davası mahkemeye taşındı. Butler’ın bir anlaşma sağlama girişimleri –cesetlerin bulunması için işbirliği yapması karşılığında müebbet hapis cezasının hafifletilmesi– başarısız olmuştu. Eyalet Herman’ın idam edilmesini istiyordu. Devlet başka bir anlaşmayla ilgilenmiyordu. Magda’ninkini zaten almışlardı.

Herman’ın ölüm cezası onaylandı. Kararın verilmesinden birkaç gün sonra, Herman’ın yakınındaki idam mahkûmları hücredeki çarşafların yırtıldığını duydular ve gardiyanları uyardılar.

Ama artık çok geçti.

Herman Vryker hücrelerinde kendini asmıştı.

Bu süre zarfında Magda, elleri kelepçeli ve prangalı olarak ve ağır eskort eşliğinde, kurbanlarının mezarlarını arama konusunda Montana, Idaho ve Washington’daki تنها bölgelerde yetkililere rehberlik etmeye başlamıştı. Ne var ki helikopterler, arama ekipleri ve köpeklerin de katıldığı yoğun çabalara rağmen, her seferinde hiçbir kalıntı bulunamadı.

Magda, cesetlerin yerini tespit etmenin zor olduğunu, çünkü çoğu zaman bu yerleri sadece geceleri gördüğünü belirtti. O kadar korkmuştu ki şimdi tam yerleri hatırlayamıyordu. Yaklaşık bir düzine denemeden sonra, kurbanların kalıntılarını bulamayacağı –ya da bulmak istemediği– anlaşıldı. Hayal kırıklığına uğrayan dedektifler, Herman Vryker’in birilerine sır vermiş olabileceğini düşünerek onun akrabalarına, arkadaşlarına, iş ortaklarına gittiler. Fakat kurbanların kalıntılarını bulmaya yönelik bu çaba da sonuçsuz kaldı.

Eyalet, Magda ile yapılan anlaşmanın geçersiz sayılması ve Magda'nın daha ağır bir cezaya çarptırılması için mahkemeye başvurdu. Magda'nın avukatı Katherine Marie Powell, herhangi bir kalıntı bulunamamış olsa da Magda'nın anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmek için her türlü çabayı gösterdiğini savundu. Powell emsal kararlara atıfta bulundu. Sonunda Magda kazandı. Anlaşma değiştirilemedi. Magda yirmi yıl içinde, herhangi bir raporlama koşulu ya da şartı olmaksızın serbest bırakılacaktı.

Kırk dört yaşında özgür bir kadın.

Ryan, masasında öfkeden kuduruyordu.

Magda'nın videosunda, sanki kazandığını söylemek istercesine kameraya sırtıttığı bölüme geri döndü.

Hayır, kazanmana izin veremem!

Gözlerini Magda'ya dikti.

“Biliyorsun!” Yumruğunu masaya indirdi. “Nerede olduklarını biliyorsun çünkü onları toprağa sen koydun!”

46

Bothell, Washington

MARJORIE COLE, SILVERBROOK Hills Huzurevi'ndeki odasının penceresinden dışarı baktı.

“Merhaba, Bayan Cole.” Bella Spencer açık kapının önünde duruyordu. Marjorie çoğu zaman kapıyı açık tutardı. Koridor trafiği ve ara sıra gelen ziyaretçiler yalnız geçen günleri hafifletiyordu. Bella'nın elinde yıkanmış havlular vardı. “Bunları sizin için tezgâhın üzerine koyayım.”

“Teşekkür ederim, Bella,” dedi Marjorie. “Hetta bugün burada mı?”

“Sanırım bir toplantıya gitti. Fırsatınız varken onun yokluğunun tadını çıkarın.”

“Bu kadın neden böyle bilmiyorum.”

“Tanrı hepimizi farklı yaratmış.” Bella gülümsedi. “Daha sonra sizi tekrar kontrol ederim.”

Marjorie küçük bir el salladı ve tekrar pencereye döndü.

Düşünceleri onu tekerlekli sandalyesinden çevredeki ormanlık alanın ötesine, yıllar öncesine, otoyolun altlarından hızla aktığı zamanlara götürdü.

Kamyonetlerinde kocası George'un yanında oturuyordu ve Montana'dan ayrıldıklarında kalbi derin bir hüznle dolmuştu. Arkadaşlarından ve George'la Great Falls'ta yaşadıkları hayattan ayrılacağı için çok üzgündü. Ancak George'un harika bir iş teklifini

kabul ettiği Seattle'da onları yeni bir hayat bekliyordu. Bu heyecan vericiydi ama Marjorie endişeliydi.

Şefkatle kızları Sara'nın saçlarını okşamıştı. Sara ikisinin arasında oturuyordu. Onu izleyen Marjorie, bu taşınmanın hepsi için iyi olacağına kendini ikna etmişti.

Bu yeni bir başlangıç olacaktı.

Sara bir Dr. Seuss kitabının sayfalarını çeviriyordu, *Horton Kimi Duyuyor!* Sara o sırada bir yıldan fazla bir süredir hayatlarındaydı. Küçük kız onlara korkunç bir geçmişle gelmişti ve onun yeni ebeveynleri olmanın zorlukları vardı, ama önemli değildi. Marjorie ve George, bu zorlukların üstesinden gelmeye hazırdı.

Sara onların kabul olmuş dualarıydı ve onu koşulsuz olarak seviyorlardı.

Sevgileri, biyolojik olarak asla çocuk sahibi olamayacaklarının acı verici bir şekilde farkına varmalarından filizlenmişti. Evlat edinme listelerinde bir çocuk için beklemek dayanılmazdı ve taşıyıcı annelik onlar için çok pahalıydı. Yıkılmış bir hâlde, herhangi bir yaşta çocuk sahibi olma umutlarını bir kenara bırakmışlardı; ta ki talih nihayet yüzlerine gülene dek.

Marjorie'nin kilisede yakın bir arkadaşı vardı. O arkadaşının amcası bir dedektifti. Yeni bir aileye ihtiyacı olan küçük bir kızla ilgili iç burkan karmaşık bir durumdan bahsetmişti. Marjorie ve George'un muhtemel evlat edinecek aile olarak belirlenmesi için küçük kızın Çocuk ve Aile Hizmetleri'ndeki görevlisi aranmıştı. Prosedür takip edilmiş, formlar doldurulmuş ve değerlendirmeler yapılmıştı. Marjorie ve George, dedektiften kızın trajik hikâyesinin bir özetini almış ve bu onları biraz düşündürmüştü. Daha sonra, akşamları evde, George ve Marjorie kütüphaneden fotokopisini çektikleri haber raporlarını incelemişlerdi. Bunları okurken Marjorie zaman zaman soluk soluğa kalıyordu. Ve sürecin başlarında, gizlilik yasaları konusunda onları bilgilendiren vaka çalışanı, kızın hayatıyla ilgili kamuoyunun bilmediği ayrıntıları aktarmıştı. Ebeveynleri olarak karşılaşılabilecekleri zorlukları vurgulamıştı.

Marjorie küçük kız için gözyaşları dökmüştü.

“Bu bilginin ışığında,” demişti vaka görevlisi, “başvurunuzu geri çekmek ister misiniz? Yoksa hâlâ değerlendirilmek istiyor musunuz?”

O öğleden sonra, hayatlarını tartarken, George, Marjorie’nin elini tutmuştu. “Cevabı gözlerinde görüyorum,” demişti. “Tanrı bizim anlayamayacağımız şekillerde hareket eder. O küçük kızın bize ihtiyacı var.”

“Bizim de ona ihtiyacımız var.” demişti Marjorie.

Zaman içinde Marjorie ve George’a kızın evlat edinen ebeveynleri olarak seçildikleri haberi verilmişti. Süreçteki sonraki adımlar atılmaya başlandığında çok sevinçliydi ve kendilerini nelerin beklediği konusunda tavsiyelerde bulunan uzmanlarla bir araya gelmişlerdi. Bir psikolog, “Çocuğun ilk yıllarına dair bölük pörçük anıları var,” demişti. “Ve sizi öz ailesi hakkında sorgulayacaktır.”

Psikolog gözlüklerini çıkarıp devam etmişti. “Geçmişi ve öz anne babasıyla ilgili gerçekler ona ait ve bunları bilmesi gerekecek. Bu gerçek, güven tesis etmek için sizden, yani onu evlat edinen ebeveynlerden gelmelidir.”

Psikolog ona yalan söylemenin ya da söylememenin zararları konusunda uyarıda bulunarak neyi, ne zaman ve nasıl söyleyecekleri konusunda yol göstermişti. “Bu zaman alacak, onun hayatının uygun yaşlarında zemin hazırlamanız ve gerçeğin tohumlarını atmanız gerekecek.”

Marjorie ve George, psikolog ve daha sonra diğer yetkililer onları çok önemli bir gerçek konusunda uyarırken dikkatle dinlemişlerdi.

Bir yetkili “Bilddiğiniz gibi kızın babası intihar etti ve annesi de hapiste,” demişti. “Ceza mahkemesi, kızın güvenliği açısından risk teşkil ettiği gerekçesiyle kız ile biyolojik annesi arasında hiçbir şekilde temas kurulmamasına karar verdi. Bu nedenle, kızın ve onu evlat edinen ailenin korunması amacıyla tüm kimlikler, kıza ve onu evlat edinen aileye ilişkin tüm özel bilgiler gizli tutulmuştur.”

Yerleştirme süreci iyi gitmişti ve Marjorie ile George’un avukatı evlat edinme işleminin sonuçlandırılmasına ve küçük kıza yeni bir yasal isim verilmesine yardımcı olmuştu: Sara Dawn Cole. Marjorie, Sara ismini her zaman sevmişti ve yeni bir başlangıcı simgelemesi için

göbek adı olarak Dawn seçilmişti. Psikologlar ilk başta Sara adını bir takma isimmiş gibi kullanmalarını önermişlerdi. Bu şekilde yeni isim, biyolojik anne tarafından verilen doğum ismini zaman içinde *doğal olarak* gölgeleyecek, nihayetinde onun yerini alacak, böylece küçük kızın geçmişten kopma süreci daha pürüzsüz gerçekleşecekti.

Ancak tahmin edildiği gibi Sara; Marjorie ve George ile yaşamaya başlar başlamaz sorular sormaya başlamıştı.

“Neden annem ve babamla yaşamıyorum? Anneme ve babama ne oldu?”

Uzmanların tavsiyelerini dikkate alan Marjorie ve George, Sara’nın hayatındaki boşlukları doldurmaya başlamışlardı.

Marjorie, “Annen ve babanın büyük, yetişkin sorunları vardı.” diye açıklamıştı.

“Ne tür sorunlar?”

“Şey, anlaması zor ama sorunları o kadar ciddiye ki başka insanlara zarar vermeye başladılar.”

Bunu ona ilk söylediklerinde, Sara sanki her şeyi hatırlıyormuşçasına bileğindeki yara izine bakmıştı. Ve Marjorie, kendini sakinleştirip çocuğuna destek olabilmek için tüm gücünü toplamak zorunda kalmıştı.

“Sara, onların sorunlarının seninle hiçbir ilgisi yok,” diye karşılık vermişti Marjorie. “Bu onların sorunlarıyla ilgiliydi.”

“Ama nasıl oluyor da şimdi sen benim annem oluyorsun?”

“Bir yargıç –yani yasa ya da kural gibi şeyleri resmîleştiren kişi– annenle babanı artık kimseye zarar veremeyecekleri bir yere yerleştirmenin herkes için en iyisi olduğuna karar verdi. Ve senin güvende olduğundan emin olmak için bizimle yaşamamanın en iyisi olacağına karar verdi, çünkü seni ailemizde görmeyi her şeyden çok istiyorduk ve seni çok seviyoruz.”

“Peki siz insanlara zarar vermiyor musunuz?”

“Hayır, biz insanlara zarar vermeyiz,” demişti George. “Biz insanlara yardım etmeyi severiz.”

“Ama annemi ve babamı bir daha görebilecek miyim?”

“Tatlım, yargıç, sorunları yüzünden onların sana bakamayacağını söyledi. Seni güvende tutmanın en iyi yolunun onları görmemen olduğunu söyledi.”

Sara bir süre düşünmüş, içine kapanmıştı; tıpkı daha sonra Montana’dan Seattle’a giderlerken yaptığı gibi. Bazen kitabını okuyor bazen de otoyola bakıyor, etraflarında yükselen ormanları seyrediyordu.

Ta ki o olay gerçekleşene kadar.

Benzin almak ve yağ doldurmak için durduktan birkaç kilometre sonra kamyonun motorundan bir tıkırtı duyulmuştu. “Bahse girerim yağ kapağı gevşemiştir,” demişti George, kenara çekip araçtan inerek. Kaputu kaldırdığı anda Sara’nın kafası dikleşmiş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Koltuğunda dönerek defalarca arkasına bakmıştı. Bir araba durup bir adam yardım etmeyi teklif ettiğinde Sara’nın nefes alış veriş hızlanmış, yüzü telaşla kızarmıştı.

“Yine oluyor! Yine oluyor!”

George şoföre teşekkür ederek teklifini reddetmişti. Adam el sallayıp uzaklaşırken Sara hıçkırıklara boğulmuş, Marjorie onu kollarına alıp susturmuş ve sakinleştirmişti. Kapağı sıkıp kaputu indirdikten sonra George kamyonete binmişti. Durumu değerlendirirken gözleri Marjorie’ninkilerle buluşmuştu. Sara’yı sallarken, kızlarının travmasının yüzeyin altında köpürdüğünü sessizce kabul etmişlerdi.

Yollarına devam etmişlerdi.

Seattle’da hayat onlar için iyi gidecekti.

George’u işe alan elektrik müteahhitliği şirketi, daha fazla kazanması için sertifikasını ve lisansını yükseltmesine yardımcı olmuştu. Kuzey Seattle’da güzel bir mahallede hayallerindeki evi bulmuşlardı. Marjorie bir muhasebe firmasında ofis yöneticisi olarak işe başlamıştı. Marjorie ve George barınaklarda ve misyonlarda gönüllü olarak çalışıyorlardı. Sara yardım ediyor, her zaman başkalarını düşünmeye yönelik ahlak ve inançlarını öğreniyor ve uyguluyordu.

Ancak Sara’nın geçmişi göz önüne alındığında, ona sürekli olarak “ne kadar iyi görünürlerse görünsünler ne söylerlerse söylesinler” yabancılarla asla konuşmamasını veya onlarla yalnız bir yere gitmemesini tembih ediyorlardı. Bu, önemle vurguladıkları

bir uyarıydı. Sara zaman zaman geçmiş hakkında daha fazla soru sormaya başlamıştı. Çoğu zaman ailenin verecek yanıtları olmuyor ya da Sara'nın buna hazır olmadığını düşünüyorlardı.

Marjorie, "Karışık bir durum," diyordu. "Büyüdüğünde açıklarım."

Önceleri Sara'ya sık sık şunu hatırlatmışlardı: "Herkesin ailesi bizim ailemiz gibi değil. Ailemizde her zaman ama her zaman gizli tutmamız gereken şeyler var. Bunu sakın unutma."

Bir pazar öğleden sonrasında Sara'yı Seahawks futbol maçına götürmüşler ve onu aralarına oturtmuşlardı. Oyunun durakladığı bir anda Sara yine sorular sormuştu.

"Bana yargıcın annemle babamı insanlara zarar vermemeleri için bir yere koyduğunu söylemişsiniz. Orası hapishane mi?"

George, Marjorie ile bakışmış, sonra Sara'nın kulağına yaklaşıp, "Evet, hapishane." demişti.

"Yargıç onları orada ne kadar tutacak?"

Karşılıklı bakışmalar devam ederken Marjorie, "Tatlım, bunu daha sonra kamyonette konuşabiliriz." demişti.

Maçtan sonra eve dönerken Marjorie, "Annen uzun, çok uzun bir süre hapiste kalacak." diye açıklamıştı.

"Peki ya babam?"

"Şey, sorunları baş edemeyeceği kadar fazlaydı ve oraya konulduktan kısa bir süre sonra hapishanede öldü."

"Yaa."

Verilen bilgiyi özümseyen Sara gözlerini ilerideki yola dikmişti. Yıllar gibi trafik ve binalar da akıp gidiyordu.

Uzmanların tavsiyelerine uygun olarak Marjorie ve George, Sara on yaşına geldiğinde ona öz anne ve babasıyla ilgili her şeyi anlatmayı yavaş yavaş bitirmişlerdi. Psikologlar onlara Sara'nın geçmişini ergenlik çağından önce öğrenmesi gerektiğini, çünkü o zamana kadar kim olduğunu anlamaya çalışırken yeterince şey yaşamış olacağını söylemişlerdi.

O dönemde, ailelerinin diğer ailelerden farklı olduğu gerçeğini daha da pekiştirmişlerdi.

Marjorie, “Evimizin dışında asla konuşmamamız gereken şeyler var,” demişti. “Kimse öz anne babanın kim olduğunu bilmiyor ama onların yaptıklarına kızan insanlar bilmek isteyecektir. Ailenin yaptıklarının seninle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen sana ya da bize kızabilirler. Ve eğer her şeyi gizli tutarsak, kimse geçmişini asla öğrenemez.”

Marjorie ve George, Sara soru sormaya devam ederken onun anlaması için dua ediyorlardı.

“Annem hapisten çıktığında tekrar insanlara zarar verecek mi?”

“Bunu kimse bilmiyor.”

“Büyüdüğümde ben de onlar gibi insanlara zarar verecek miyim?”

Marjorie çocuğa bakakalmıştı; Sara bu soruyu ilk kez soruyordu.

“Birine zarar vermeyi hiç düşündün mü?”

“Hayır,” demişti Sara, “asla, çünkü bu yanlış.”

Marjorie, Sara’yı kollarının arasına alıp ona sarılmıştı.

“Hayır,” demişti. “Sen asla kimseyi incitmeyeceksin.”

Marjorie buna ruhunun her zerresiyle inanıyordu.

Yine de Sara büyürken, Marjorie onun hakkında korkuya kapılmıştı. Sara’nın biyolojik ebeveynlerinin rahatsız edici geçmişi nedeniyle, Marjorie içten içe Sara’nın onların özelliklerini miras alacağından endişe ediyordu.

Ama öyle olmamıştı.

George ölürken Marjorie’ye Sara’nın hayatlarında bir lütuf olduğunu söylemişti ve bu doğrudu.

Ama şimdi, bunca yıldan sonra, Marjorie’nin inancı sarsılmıştı. Çünkü kalbinin karanlık bir köşesinde hâlâ sırlar saklıyordu.

Evet, Sara iyi bir insandı. Ve Nathaniel, Tanrı ruhunu şad etsin, iyi bir insandı.

Ama Katie.

İlk başta, o küçük çocuğun başına gelenlerden sonra, Marjorie, Katie’nin bu olayla hiçbir ilgisi olmadığına inanmıştı. Ama şimdi? Şimdi uçurumdaki kız söz konusu olunca...

En kötüsünden korkuyorum. Korkuyorum çünkü Sara’ya yalan söyledim. Ona öz annesiyle ilgili her şeyi anlatmadım.

Marjorie ellerini yüzüne götürdü. Üzerine bir gölge yansıyana kadar o şekilde oturmaya devam etti. Sonra omzuna birinin dokunduğunu hissetti.

“Bayan Cole, iyi misiniz?”

Hetta Boden, Marjorie’nin hemen yanına çökmüştü ve onu incelerken yüzünde endişe vardı.

“Birini çağırmamı ister misiniz? Ya da size biraz su getireyim mi?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Marjorie, teklifi eliyle geçiştirip biraz gülümsemeye çalışarak. “Yine anılarımın içinde kaybolup gitmişim.”

47

Seattle, Washington

SARA ÇATI KATINA çıkarken basamaklar gıcırdadı, aşağıdan dar merdivene sızan zayıf ışık ona rehberlik etti.

Endişe, üstesinden gelip buraya çıkma isteğini bulana kadar günlerce ona eziyet etmişti; neyle karşılaşacağından emin değildi.

En tepede tavan arası kapısını açtı ve ışık düğmesini denedi. Çalışmıyordu. Telefonundaki el fenerini kullanarak etrafına bakındı. Eski giysi kutularının, Noel süslerinin ve hayatlarından çıkarılmış eşyaların bulunduğu kartonların üzerinde toz zerrecikleri uçuşuyordu.

Eski battaniyelerle dolu ahşap bir sandığın üzerine oturan Sara, kutulardan birini kendine yaklaştırdı ve içinden bir fotoğraf albümü çıkardı. Annesinin Silverbrook Hills'te bir ya da iki albümü vardı ama çoğu buradaydı.

Sara, ailesinin yıllar boyunca çekilmiş fotoğraflarına bakıp Nathaniel'le geçirdiği mutlu zamanlara dönerken lamine sayfalar çatırıyordu. Sara'nın en sevdiği Nathaniel fotoğrafları alt kattaki odasında ve telefonundaydı. Ama burada daha fazla aile fotoğrafı vardı.

Parmaklarını motosikletinden kendisine gülümseyen, çok yakışıklı Nathaniel'in yüzünde gezdirdi. Bu fotoğrafta kendi atölyesindeydi. Bir başkasında barınakta yardım ediyordu. Bir başkasında Katie doğduğunda onu kucağına almıştı. Bir başkasında Katie onun omuzlarındaydı, yukarıya ona bakıyor, Katie de ona gülüyordu.

Sara anne ve babasının fotoğraflarına, Noellere, doğum günlerine gülümseyerek baktı.

Albümü kapattıktan sonra nadiren açtığı bir başka karton kutuya baktı.

Çünkü orada beni neyin beklediğini biliyorum. Hakikat.

Kutunun içinde eski eşyalar vardı: Bir lamba, kitap ayracı ve şamdanlar. Ama onların altında daha küçük bir kutu gizliydi.

Onu açtığında eski gazete haberlerinin soluk kupürleri, fotokopileri ve çıktılarıyla karşılaştı. Sara manşetleri taradı:

Hayatta kalan kişinin anlattıkları endişe verici bir vakayla bağlantıyı ortaya çıkarıyor.

FBI, çeşitli eyaletlerdeki kayıp vakalarının soruşturulmasına öncülük edecek.

Karı kocanın birden fazla cinayetle bağlantılı olduğu ortaya çıktı.

Karanlığın Kalpleri: Cinayet Şüphelisinin Eşi Anlaşma İstiyor.

Sara daha fazla ilerleyemedi.

Neden tüm bunlardan uzun zaman önce kurtulmadım?

Kutuyu kaldırdı, ancak zihninin derinliklerinden gelen ve onu geçmişe götüren feryatları susturamadı

Yağmur... Acı... Çığlık... Tekmeleme... Pençeleme... Kanama... Vurma... Kazma... Kan...

Kafasındaki görüntüleri uzaklaştırmak için başını iki yana salladı.

Kim olduğumu biliyorum! Ben onlar değilim! Ben onlar değilim!

Sara hıçkırıklara boğulmak üzereydi.

Ama ya Katie?

Çizim... Anna... O çocuk ve Katie'nin o zaman söyledikleri: "Başına gelen şey çok üzücü." Ama sorun Katie'nin bunu söyleme şekliydi. Sanki içten gelerek söylememişti.

Oh, Tanrım! Ne yapmalıyım? Lütfen bana ne yapacağımı söyle!

48

Issaquah, Washington

GİLBET CROFT'UN EVİNİ, Cougar Dağı'nın yamacında, Montreux olarak bilinen mahallenin düzleştirilmiş bir bölümünde buldular.

Garaj yolunda mavi bir Toyota Camry duruyordu. Plakası, arabayla otuz dakika uzaklıktaki Sparrow Song Park'ta kaydedilen Camry'nin plakasıyla eşleşiyordu.

Pierce ve Benton kapıya gidip zili çaldılar. Kimse cevap vermedi. Pierce tekrar çaldı. Hiçbir ses yoktu.

Saati kontrol etti.

Benton evin etrafından dolanan patikaya doğru başıyla işaret etti. Arka bahçeye doğru ilerlediklerinde, yaşlı bir adamın gri-be-yaz tuğlalarla dolu bir el arabasının yanında, alçak bir zeminde çalıştığını gördüler. Adam homurdanarak tuğlalardan birini kaldırdı ve yaşlılığın verdiği yavaşlıkla çimlerin üzerine koydu.

"Bay Croft?" diye seslendi Pierce.

Adam arkasını döndü. "Evet."

"Ben Dedektif Kim Pierce, bu da Carl Benton. King County Şerif Ofisi."

"Ah, evet," dedi Croft kaşlarını kaldırarak. "Hadi içeri girelim."

Croft'un oturma odasında kültür taşından bir şömine, tavan-dan tabana kitap rafları ve rahat koltuklar vardı. "Size bir şey getireyim mi? Kahve?"

"Hayır, teşekkür ederim." dedi Benton.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Karım bahçe kenarlarını

bitirmemi istedi.” Croft sallanan kanepeye otururken derin bir iç geçirdi. “Buraya şu parkta düşen kız hakkında konuşmaya geldiniz, değil mi?”

“Evet. Sizinle birlikte üzerinden geçmek istediğimiz birkaç şey var.” Pierce dizüstü bilgisayarını almak için çantasına uzandı. Bir özet daha anlattıktan sonra Croft’u parkta gösteren videoyu açtı. Adam gözlüklerini taktı ve sonra Pierce dizüstü bilgisayarını ona uzattı. Croft bilgisayarı elinde tutarak videoyu dikkatle izledi.

“Evet, bu benim. Bugünlerde her yerde kamera var sanki.” Bilgisayarı geri uzattı.

Pierce onu kapattı ve tekrar yerine oturdu. “Anna Shaw’ı tanıyor muydunuz?”

“Anna kim?”

“Anna Shaw, uçurumdan düşüp hayatını kaybeden kız.”

“Hayır, korkarım tanımıyorum.”

“Peki ailesini tanıyor musunuz, Lynora ve Chuck Shaw?”

“Hayır, onları da tanımıyorum.”

“Video, Anna’nın öldüğü gün Sparrow Song Park’ta olduğunuz ve Anna’nın ölümü sırasında Camry’nize doğru yürüdüğünüzü gösteriyor.”

“Evet, çok korkunç bir şey, yani onun düşmesi.”

“Parka ne zaman vardınız?”

“Tanrım, bir düşüneyim. Genelde sabah altıda falan kalkarım. Tam emin değilim, ondan bir süre sonra.”

“O gün neden parktaydınız Bay Croft?” diye sordu Pierce.

“Karım parkta yürümeyi sever. Her hafta gideriz. Çok güzel bir yerdir. Ve o gün rutin olarak oradaydım sanırım.”

“Rutin mi?” diye sordu Benton.

“Evet, karım Maine’deki kız kardeşini ziyarete gitti.”

Benton’ın dikkati Croft’un raflarını dolduran kitapların sırtlarına odaklandı. Bir rafta bir dürbün seti duruyordu. Kitapların neredeyse tamamı gerçek suç vakaları, seri katiller, kötü şöhretli cinayetler, polis prosedürü ve adli soruşturmalarla ilgili metinlerle ilgiliydi.

“Oldukça geniş bir kitap koleksiyonu var.” dedi Benton.

“Çoğu eşim Dolores’e ait. *Dateline, 48 Hours* gibi tüm cinayet programlarının hayranıdır.”

“Peki ya siz? Kitapları okuyor ve dizileri onunla birlikte mi izliyorsunuz?” diye sordu Benton.

“Hayır, hayır, ben bulmacaları severim. Aslında, Alberta’daki Louise Gölü’nün bin parçalık bir yapbozu üzerinde çalışıyorum. Bir keresinde tatil için oraya gitmiştik.”

“Burada kimler var?” Benton bir dizi çerçeveli fotoğrafın bulunduğu bir başka rafa başıyla işaret ediyordu.

“Eşim, çocuklarımız ve torunlarımız. Oğlumuz Atlanta’da, kızımız Cleveland’da yaşıyor.” Croft, Anna Shaw ile aynı yaşlarda bir kızın resmini eline aldı. “Miranda, torunumuz. Şu anda ergenlik çağında ve ergenlik çağındaki kızların nasıl olduğunu bilirsiniz, erkek delisi, asi.” Resmi yerine koydu. “Şu anda oldukça ele avuca sığmaz biri. Gençlere karşı sert olmalısınız.”

Pierce fotoğrafları inceledi. “Güzel bir aileniz var.”

“Siz ve Dolores birkaç yıldır mı emeklisiniz?” diye sordu Benton. “Nereden?”

“Evet, ben Boeing’de çalışıyordum. O da Costco’da muhasebe bölümündeydi.”

“Parka geri dönecek olursak,” dedi Pierce, tekrar dizüstü bilgisayarını alarak. Sparrow Song’un bir haritasını çıkardı ve onu Croft’a uzattı. “O gün yürüdüğünüz yeri bana haritada gösterebilir misiniz?” Croft dizüstü bilgisayarı tutup haritadaki yolları incelerken, Pierce bu kez daha da yaklaşarak adamın Old Spice parfümünü yakaladı.

Boğumlu eklemleri olan bir parmak, Sunny Days grubunun kullandığı patika olmayan ama patika başına yakın bir yerde ona ağ gibi bağlanan bir güzergâhı takip etti.

“O gün sizi endişelendirecek bir şey gördünüz ya da duydunuz mu?” diye sordu Pierce.

“Hayır.”

“Bir yardım çağlığı duydunuz mu?”

“Hayır. Dolores ve benim genellikle yürüdüğümüz patikada yürüdüm, sonra arabama bindim ve eve geldim.”

“Parkta her hafta Dolores’le yürüdüğünüzü söylüyorsunuz ama o gün yalnız gittiniz. Neden?” Pierce dizüstü bilgisayarını tekrar çantasına yerleştirdi.

“Dediğim gibi, rutin. Sanırım karım uzaktayken rutinimi korumak istiyorum.”

“Ama Bay Croft,” dedi Pierce, “Issaquah’da dağ ve göl manzaralı bir sürü park varken neden otoyoldan parka gidiyorsunuz?”

“Dolores bu parkı seviyor ve oraya gitmek bizim için iyi oluyor.”

“O gün parkta bir trajedi yaşandığını ilk ne zaman fark ettiniz?” diye sordu Pierce.

“İlk olarak eve dönmek için doksan beş numaralı otoyola çıktığımda fark ettim. Sirenleri çalan ve ışıkları yanan polis arabalarının parka doğru ilerlediğini gördüm. Sonra haberleri gördüm ve o zaman anladım. Çok korkunçtu. Kendi fotoğrafını çekmeye çalıştığını ve düştüğünü söylediler.”

Dedektifler bir an Croft’a baktılar.

“Bay Croft...” Benton Croft’un yanındaki küçük masayı gösterdi “...neden iki telefonunuz var?”

“Şey, biri Dolores’e ait.”

“Bir göz atabilir miyim?” Pierce telefonları aldı, sonra ikisini, markalarını ve renklerini not etti.

“Ama Dolores’in Maine’deki kız kardeşini ziyarete gittiğini söylediniz,” dedi Pierce. “Neden telefonunu yanına almasın ki?”

“Doğru, doğru.” Croft, avucunu yanağına vurarak, Pierce’in tekrar yanına koyduğu iki telefona baktı. “Giderken unutmuş. Eh, artık eskisi kadar genç değiliz.”

Pierce ve Benton Croft’a birkaç dakika daha soru sorduktan sonra görüşmeyi bitirip teşekkür ettiler. Caddeye park ettikleri ciplerine doğru yürürken, kaldırımından tasmalı beyaz bir cairn terrier ile geçen ellili yaşlarında bir kadın gördüler.

“Merhaba,” dedi kadın. “Gil’le her şey yolunda mı?”

“Affedersiniz, siz kimsiniz?” diye sordu Pierce.

“Ben Mave Garland. İki kapı ötede oturuyorum. Yaşlılara yardım grubundan mısınız?”

“Hayır. Neden Gil hakkında endişe ettiniz?”

“Biz, yani komşular, Gil’e göz kulak oluyoruz. Çocukları ülkenin öbür ucunda yaşıyor. Gittikçe unutkanlaşıyor. Muhtemelen ehliyetini kaybedecek. Dolores’ten beri eskisi gibi değil, bilirsiniz işte.”

“Dolores’e ne oldu?”

“Neredeyse bir yıl kadar önce öldü. Siz hangi kurumdan geliyordunuz?”

49

Seattle, Washington

ÇANTASININ ASKILARINI EVİRİP ÇEVİREN SARA, Katie ile birlikte Dr. Mehta'nın kabul odasında bekliyor, akvaryumun sakinleştirici fokurtularını dinliyordu.

Katie ise akvaryumun önünde durmuş, parlak renkli balıkların suda süzülüşünü izliyordu.

Sara, Nathaniel'i, onun sevecenliğini ve iyi kalpliliğini hatırladı. Ve çok özverili, çok verici ve sevgi dolu olan anne babasını da.

Katie'ye baktı.

Annemin dediği gibi, onların içindeki iyiliği taşıyor olmalı.

Sara, evinin tavan arasındaki dayanılmaz gerçekle –yağmurda arabayla gidişleriyle, çırpınmalarla ve çığlıklarla– çalkalanan korkunç anıları karşısında gerildi.

Katie, ailesinin *erdemlerine* sahip olmalıydı. Sara bu düşünceyi bir yalvarış gibi tekrarlıyordu, kızının *gerçek* ailesinin erdemlerine sahip olmasını istiyordu. Yoksa Katie soyunun kötü yönlerini mi miras almıştı? Vancouver'daki o çocuk olayından sonra, Anna'nın ölümünden sonra ve boğuştuğu kötü düşünceler göz önüne alındığında?

Katie çizdiği resimle bana uçurumda gerçekte ne olduğunu mu anlatmaya çalışıyor?

Bir şey mi itiraf ediyor?

Sara nereye başvuracağını ya da ne yapacağını bilmiyordu. Bu yüzden Katie'yle bugünkü seansından önce Dr. Mehta'yla özel olarak görüşmek istemişti.

“Sara?” Resepsiyon görevlisi Nadia koridorun sonundaki açık kapıyı işaret etti. “Dr. Mehta sizi bekliyor.”

“Teşekkür ederim.”

Nadia daha sonra akvaryuma bakan Katie’nin yanına gitti. “Onları beslememe yardım etmek ister misin? Onlara isim verebiliriz, şunun için Nemo’ya ne dersin ve...”

Dr. Mehta, Sara’yı kapıda karşıladı; bir elinde katlanmış gözlükleri vardı.

Muayenehanesi loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve kitaplıklar, sanat eserleri, eğretili otları ve pelüş sandalyelerle doluydu.

“Otur lütfen.”

Oturduklarında Dr. Mehta gülümsedi.

“Katie hakkında konuşmak istiyorsun sanırım?”

“Evet. Katie’ye gerçekten çok yardımcı olduğunu düşünüyorum.”

“Bu tür şeyler zaman alabilir. Yol boyunca bazı pürüzler yaşadık ama genel olarak ilerleme kaydediyor.”

“Evet,” dedi Sara. “Konuşmak istememin nedeni bir şeyi anlamak için yardımına ihtiyacım olması.”

“Neymiş o?”

“Daha önce söylediğin gibi, her şey gizli kalacak, değil mi?”

“Elbette.”

Sara çantasının askılarını evirip çevirdi. “Bu benim için çok zor.”

“Acele etme.”

Sara, Katie’nin çizim defterini çıkardı, kuşların, ağaçların, kelebeklerin ve diğer el çizimlerinin olduğu sayfaları atladı ve *Park* başlıklı eskizde durdu.

“Bu Katie’nin eskiz defteri. Genelde masasının üzerinde bıraktı ama bunu çizdikten sonra yatağının altına saklamış.”

Dr. Mehta kaşlarını çatarak defteri kucağına aldı, gözlüklerini taktı ve inceledi.

“Katie bunu Anna’nın ölümünden sonra mı çizdi?” diye sordu Dr. Mehta.

“Evet. Sence ne anlama geliyor?”

“Bunu Katie’ye sordun mu?”

“Sordum ama konuşmak istemedi, hatta onu bulduğum için bana çok kızdı.”

Dr. Mehta düşüncelerini tarttı. “Çizimin bir fotoğrafını çekebilir miyim?”

Sara tereddüt etti.

“Kendi referansım için sadece.” diye temin etti Dr. Mehta.

“Olur.”

Dr. Mehta çizimin fotoğrafını çekmek için telefonunu kullandı, ardından sandalyesinde arkasına yaslandı ve Katie’nin çizimini inceledi.

“Sence bu ne anlama geliyor?” diye sordu Sara.

“Öyle hemen söylemesi çok zor.”

“Sence Katie... Burada Anna’yı itiyor gibi mi görünüyor?”

“İlle de öyle olması gerekmiyor,” dedi Dr. Mehta. “Yardım etmek için Anna’ya uzanıyor da olabilir. Pek çok şey olabilir.”

“Katie bana Anna’nın ölümüyle ilgili kötü düşüncelerle mücadele ettiğini söyledi.”

“Evet, bunu bana da söyledi.”

“Belki de çizimin bununla bir ilgisi vardır, sence bir tür itiraf ya da yardım çağlığı olabilir mi?”

“Sara, çok fazla anlam çıkarma. Bu çizim Katie’nin olanları kabaca tasviri olabilir. Ya da travmasının bir tezahürü, bir rüyayı yansıtan bir görüntü veya bunların bir kombinasyonu olabilir. Bu konuda onunla konuşmadan bir şey söylemek zor. Bunu bana getirdiğinin farkında mı?”

“Evet.”

“Konuyu ona açmamı ister misin?”

“Evet. Belki daha fazlasını öğrenebilirsin. Endişeliyim. Çok endişeliyim.”

“Anlıyorum.”

“Çünkü daha fazlası var.” Sara durakladı. “Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum, çok zor.”

“Bazen birden söyleyivermek işe yarar.”

Sara başını salladı ve derin bir nefes aldı.

“Eğer ailemizde, ailemizin bir parçasında şiddet geçmişi varsa, bu bize aktarılabilir mi? Kalıtsal olabilir mi?”

“Şiddet mi?” Dr. Mehta uzun bir süre ona baktı. “Katie’nin ailesinde istismar var mıydı?”

“Ne?”

“Katie’nin istismara uğradığından mı şüpheleniyorsunuz?”

“Hayır, ben...”

“Sara, daha fazla ilerlemeden önce, herhangi bir istismar şüphesini polise bildirmek gibi yasal bir yükümlülüğüm olduğunu sana bildirmem gerekiyor.”

“Hayır.” Sara’nın yüzü bembeyaz oldu; başını iki yana sallamaya başladı.

“Hayır, lütfen, beni yanlış anladın.”

“Özür dilerim.”

“Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Ama kesinlikle gizli kalmalı. Lütfen.”

“Pekâlâ, sadece zorunlu görevimin farkındasın. Lütfen devam et.”

Sara düşüncelerini toparlamak için bir an durdu.

“Bu kadar karmaşık olduğu için özür dilerim. Benim için çok zor.”

“Anlıyorum. Acele etme.”

“Söylemek istediğim, sana sormak istediğim, eğer Katie’nin aile geçmişinde şiddet yanlısı biri varsa, Katie bu şiddet özelliğini miras almış olabilir mi? Bu onun genlerinden geçebilir mi ya da buna benzer bir şey?”

Dr. Mehta hafifçe başını salladı ve gözlüklerini çıkarıp çenesine hafifçe vurarak soruyu düşünmeye başladı.

“Sana konuyla ilgili olabilecek ya da olmayabilecek bir şey sorayım,” dedi sonunda. “Anna’nın trajedisi bağlamında Katie bir erkek çocuktan bahsetmişti ama detay vermeyi reddetti. Konumuzla bir ilgisi var mı?”

Sara başını iki yana salladı. “Birkaç yıl önce Katie bir çocuk öldüğünde oradaydı ve bu onu rahatsız etti.”

“Bir çocuk öldüğünde orada mıydı? Bana olay hakkında daha fazla bilgi verebilir misin?”

Sara sessizdi.

“Sara?” Dr. Mehta öne doğru eğildi. “Katie’nin yaşadığı travmanın tüm bağlamını anlamama yardımcı olabilir.”

“Trajik bir olaydı,” dedi Sara. “Ama bu vaka hiçbir şekilde bağlantılı değil.”

“Öyleyse neden bana anlatmıyorsun? Katie bu konuyu açtı, yani bağlantılı olabilir. Bu konuda biraz daha bilgi sahibi olmamın yardımı olabilir.”

“Hayır! Hayır, olmaz. Lütfen, karmaşık bir durumdu. Lütfen, Sally, bunu gizli tutmalıyız. Bunu tartışmak istemiyorum. Sana gelirken endişem, şiddet içeren aile özelliklerini miras alma konusundaydı.”

“Tamam.” Dr. Mehta ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. “Şimdilik çocuğu bir kenara bırakalım.”

Dr. Mehta bir an durdu, gözlüklerini taktı ve devam etti.

“Genetik yatkınlık ya da çocukların şiddet içeren özellikleri miras alması konusunda araştırmalar var,” dedi. “Bazı çalışmalar ciddi suçlardan tutuklanan yetişkinlerin çocukluk dönemlerini inceledi ve çoğu vakada biyolojik ebeveynlerinin de şiddet yanlısı olduğunu buldu. Araştırmacılar, çocukların biyolojik ebeveynlerinden şiddet içeren, antisosyal davranışlar veya dürtüsel agresif davranışlar miras almalarının oldukça mümkün olduğunu gözlemlediler.”

“Peki ya biyolojik ebeveynlerinden ayrı büyüyen çocuklar?” diye sordu Sara.

“Araştırmalar, şiddet yanlısı biyolojik ebeveynlerinden ayrı büyüyen çocukların bile benzer şiddet özellikleri sergilediğini gösteriyor.”

Sara’nın gözleri buğulandı.

“Ancak başka araştırmalar, saldırı ve cinayet gibi şiddet içeren eylemlerde bulunmuş bir ebeveynin ya da ebeveynlerin çocuğu olmanın, ebeveynlerinin şiddet içeren özelliklerini miras almanın garantisi olmadığını göstermiştir. Sonuç olarak, şiddet içeren özelliklerin kalıtsal olarak aktarılacağına dair bir kesinlik yok.”

Sara'nın yüzünden yaşlar süzüldü.

Dr. Mehta yakındaki kutudan ona mendil uzattı.

“Teşekkür ederim.” dedi Sara.

“Bir şey değil.”

Dr. Mehta saate baktı.

“Bana söylemek ya da tartışmak istediğin başka bir şey var mı Sara?”

“Hayır. Teşekkür ederim.”

Küçük bir gülümsemeyle başını sallayan Dr. Mehta, Sara'ya belli belirsiz bir şaşkınlıkla baktı; sanki konuşmaları ve Sara'nın açıklamaları hakkında henüz kararını vermemiş gibiydi.

50

Seattle, Washington

ŞEHİR MERKEZİNDEN DOĞUYA doğru giderken, sinirleri içini kemiren Ryan dikiz aynasından ufuk çizgisine baktı.

Seattle da mı fiyaskoyla sonuçlanacak?

Kırmızı ışıktaki durup cipinin dokunmatik ekranını kontrol etti. Mesaj yoktu. DNA analiziyle ilgili yardım taleplerine de henüz bir yanıt gelmemişti. Bazen kaynakları sonuçlara hemen ulaşabiliyordu.

Bazen de çok uzun sürüyordu.

Ryan, Magda'nın kızını bulma ihtimalinin astronomik olduğunu kabul ediyordu. Ama elinde üç olasılık vardı ve tüm aksiliklere rağmen içten içe hâlâ yakın olduğuna inanıyordu.

Panama'da, Kanada'da, Almanya'da, İngiltere'de kendime söyledğim bu değil miydi? Denver, Dallas, Minneapolis, Pittsburgh ve Brooklyn'de arama yaptıktan sonra söyledğim bu değil miydi?

Ne olmuş yani?

Vazgeçmem. Asla vazgeçmeyeceğim.

Gerçek şu ki, mali durumu iyi değildi. Yakında yeniden iş bulması gerekecekti. Ama Seattle'daki işi gerçekten bitene kadar bu konuyu bir kenara bırakacaktı.

Ve henüz işi bitmemişti.

Yeşil ışık yandı. Ryan, direksiyonu tutuşunu ayarladı. Magda'nın Seattle'ın bu bölgesinde yaşadığına dair zayıf bir ipucunu takip ediyordu. Zayıftı çünkü emekli bir federal ajan olan kaynağı, Magda'nın sürekli isim ve adres değiştirdiğini bildiriyordu.

En sonuncusu, Magda'nın Madison Park'ta yaşadığını söylüyordu.

Ryan şimdi Madison'dan doğuya doğru gidiyordu. Banner Bank'ın bir şubesini, ardından 14. Cadde yakınlarındaki bir Çin lokantasını geçmişti ki, dokunmatik ekranında Sonya Rule'dan gelen bir çağrı görüntülendi.

İsim tanıdık geliyor.

Cevap vermek için sesli aktivasyon özelliğini kullandı ve “Merhaba.” dedi.

Ekranda bir kadın yüzü belirdi.

“Merhaba, Ryan’la mı görüşüyorum, Ryan Gardner?”

“Evet.” Ryan gözlerini yoldan ayırmadı.

“Merhaba Ryan, ben Sonya Rule. Kardeşim Shane’le birlikte *Gammaz Yürekler* adlı çevrimiçi bir gerçek suç programı sunuyoruz. Duyup duymadığından emin değilim?”

“Duydum. Bekle, kenara çekmem gerek.”

Bir fast-food restoranının otoparkına girdikten sonra Ryan, “Tamam, artık konuşabiliriz.” dedi.

“Tamam, güzel. Ryan, seni özel bir konuk olarak ağırlamak istiyoruz.”

Şaşırان Ryan etrafına bakındı ve düşündü. “Sonya, bu numarayı nereden buldun?”

“Senin gibi bizim de kaynaklarımız var.” Sonya’nın hoş bir gülümsemesi vardı.

Ryan başını salladı, hâlâ daveti düşünüyordu.

“Ben son derece ciddiym,” dedi Sonya. “Son konuklarımızdan biri Magda’yı Bulmak grubundan Beatrice Clearfield’di.”

“Beatrice, evet, onu tanıyorum. Numaramı size o mu verdi?”

“İnsanların söylediği gibi, ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim.” Sonya yine o hoş gülümsemesini takındı. “Beatrice ile olan bölümümüz çok iyi karşılandı. Ben de Magda’nın davasını ve seni araştırmaya devam ettim. Bir süre önce kız kardeşin Carrie’yi arayışınla ilgili yaptığın *Vanity Fair* yazısı yüreğimi parçaladı. Çok iyi yazılmıştı, çok dokunaklıydı.”

“Teşekkürler. Davetiniz için minnettarım ama bak, ben dikkat çekmemeyi tercih ederim. İnsanların nerede olduğumu ya da ne yaptığımı bilmesinden hoşlanmıyorum. Onlara ipucu vermek istemem, beni anlıyor musun?”

“Tabii ki anlıyorum. Ama merak etme, böyle bir şeyi açığa çıkarmayız. Görünüşünü ve sesini gizleriz. Olaya daha fazla entrika katacaktır.”

“Bilemiyorum.”

“Ryan, milyonlarca izleyicimiz var. Şovun reklamını yapacağız ve bir telefon bölümü sunacağız. Asla belli olmaz, belki birileri bir şeyler biliyordur. Burada milyonlarca insandan bahsediyoruz.”

“Hmm.”

“Sadece bir Covid maskesi, koyu renk gözlük ve şapka takarsın ve sesini değiştirebiliriz. Gerçek adını kullanırız ve hikâyeni anlatabilirsin, ama kimse nasıl görüldüğünü ya da sesinin nasıl olduğunu bilmez. Ve nerede olduğun hakkında hiçbir şey söylemeyiz.”

Ryan çenesini sıvazladı.

“Ryan, Magda sistemi dolandırdı. Ölüm cezasını yendi, anlaşmasını bozdu ve özgürce yaşıyor, hayatlarını aldığı insanların aileleri ise... Şey, sana söylememe gerek yok zaten.”

“Tamam, yapacağım.”

51

Seattle, Washington

“GILBERT CROFT HAKKINDA ne diyorsun?”

Direksiyondaki Benton, Seattle’a dönmek üzere otobana çıktıklarında Pierce’a sormuştu.

“Bilmiyorum,” dedi Pierce, alt dudaklarını ısırıp notlarına bakarak. “Yetmiş dokuz yaşında, biraz kafası karışık görünüyordu.”

“Ve bahçede çalışırken, uçurumdaki taşlarla hemen hemen aynı ağırlıkta olan tuğlayı zar zor kaldırabiliyordu.”

“Evet, ama...”

“Ama ne?”

“Henüz işimiz bitmedi.”

Benton, “Savcının istediği gibi bir şeyleri kesinleştirmeye daha yakınız,” dedi. “Biliyorsun, Heidi davaları nadiren kaybeder çünkü her şeyin sağlam olduğundan emin olmak için dedektiflerin canını dişine takmasını sağlar.”

“Olması gerektiği gibi, Carl.”

Benton başıyla onayladı ve şerit değiştirdi.

“Şimdi de Focus’lu Kadın’a mı gidiyoruz? Hamilton mıydı?”

“Marilyn Hamilton.”

“Ve orada işimiz bittiğinde,” dedi Benton, “bahse girerim tekrar Katie Harmon’a döneceğiz.”

“Bunu yapma Carl.”

“Neyi yapmayayım?” Daha yavaş giden trafiği geçmek için aynalarını kontrol etti.

“Olaylara dar bir açıdan bakma.”

Marilyn Hamilton Seattle'daki Blue Rose Bay Apartmanı'nda yaşıyordu.

Oraya vardıklarında Pierce ve Benton park yerine gidip Hamilton'ın Ford Focus'unu buldular ve plakanın güvenlik kayıtlarındakiyle eşleştğini teyit ettiler. Binanın giriş salonuna adım attılar, Hamilton'ın zilini çaldılar ve kapı bir vızıltı sesiyle açıldığında asansöre binerek on altıncı kata çıktılar.

Dairesinin kapısını açan Marilyn Hamilton, şık bir gözlük takmış ve az makyaj yapmıştı.

“İçeri gelin.” dedi ve dedektifleri oturma odasına götürdü.

Pierce taze demlenmiş kahvenin ve biraz da leylak kokusunun aromasını hissetti. Daire rahattı, aşk koltukları ve küçük bir sehpa ile zevkli bir şekilde dengelenmişti. Her şey dağınıklık olmadan mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş görünüyordu: Bir kitaplık ve çerçeveli fotoğraflar, bitkiler, çalışma masası olan bir köşe, bir dizüstü bilgisayar, bir duvar haritası. Pierce masanın üzerindeki bir kitabın üzerinde *Saha Rehberi* yazdığını fark etti.

“Daha yeni kahve yaptım. İster misiniz?”

“Elbette,” dedi Benton. “Teşekkür ederim.”

Hamilton mutfaktan bir tepsiyle kahvelerini getirdi. Fincanlarını kendi tercihlerine göre ayarladılar, sonra da görüşmeye başladılar. Issaquah'da Croft'la yaptıkları gibi, dedektifler davanın özetini anlattılar ve bunun rutin bir takip olduğunu, çünkü dedektiflerin başlangıçta Hamilton'ın ifadesini almadıklarını açıkladılar.

Pierce bu kez çantasından Benton'ın tabletini çıkardı ve ona uzattı. Benton cihaza giriş yaptı ve parkın güvenlik kamerası videosunu açtı, oynatmaya ayarladı, sonra tabletini Hamilton'a uzattı, o da elinde tutarak izlemeye başladı.

Video bittiğinde Hamilton yavaşça başını iki yana salladı.

“Bu çok üzücü,” dedi. “Olayı haberlerden takip ettim. Olay sırasında orada olduğumu bilmek yüreğimi parçalıyor. Genç bir hayat böyle heba edildi. Nasıl yardımcı olabilirim?” Hamilton tabletini Benton'a geri verdi.

“O gün parka saat kaçta vardınız?” diye sordu Pierce.

“Dur bir düşüneyim, erkendi. Videonun üzerinde saat yazmıyor mu?”

“Ne zaman ayrıldığınızı gösteriyor,” dedi Benton. “Ne zaman geldiğinizi değil.”

“Anlıyorum, buradan ayrıldığımda oldukça erkendi. Belki altı civarı? Bir saatlik yoldu, o yüzden sanırım sabah yedi gibi oraya vardım.”

“Neden bu kadar erken gittiniz?” diye sordu Benton.

Hamilton, başıyla masasının üzerindeki alan rehberini işaret etti.

“Ben bir kuş gözlemcisiyim.”

“Altıdan önce kalkıp kuşları izlemek için Sparrow Song Park’a mı gittiniz?” diye sordu Benton.

“Evet, çok rahatlatıcı bir şey. Bundan büyük keyif alıyorum. O gün batı çayır kuşlarını ve batı mavi kuşlarını arıyordum. Çok güzeller. Uzman değilim ama yıllardır hobim bu.” Masasının yanındaki duvar haritalarını gösterdi. “Bazen doğa gruplarıyla da gidiyorum.”

“Bunlar kuş haritaları mı?” diye sordu Pierce.

“Evet, kuş gözlem grupları eyaletteki en iyi kuş parkurlarını bilirler.”

“O gün yalnız mıydınız?”

“Evet.”

“Hangi patikayı izliyordunuz?” Benton tabletinden parkın bir haritasını çıkardı ve Hamilton’a geri uzattı. “Rotanıza dokunun lütfen.”

“Mmm.” Hamilton haritayı inceledi, sonra parmağını ekrana dokundurdu. “İşte, buradan ilerledim.”

“Yanınıza dürbün aldınız mı?” diye sordu Pierce.

“Ah, evet, bu faaliyetin olmazsa olmaz bir aleti.”

“Ve kuş seslerini mi dinliyorsunuz?”

“Evet, telefonumda ötüşüne göre kuşu tanımlayabilen bir uygulama var.”

“O gün parkta başka birini gördünüz mü?”

“Hayır, oldukça erken saatlerde oradaydım çünkü kuşların en aktif olduğu zamandır. Sabah geç saatlerde sakinleşiyorlar.”

“Sıra dışı bir şey duydunuz mu?”

Hamilton başını iki yana sallayarak Benton'ın tabletini iade etti.

“Hayır. Özür dilerim. Pek yardımcı olamıyorum sanırım.”

“İyi gidiyorsunuz.” dedi Benton.

“Eve döndüğümde haberlerde kızın öldüğünü öğrendiğimde yıkıldım. Olay sırasında orada olduğumu fark ettiğimde yüreğim parçalandı.”

Dedektifler, Hamilton'ın kendini toplamasını beklediler.

Benton kitaplıktaki çerçeveli aile fotoğraflarını inceledi: Buz pateni pistinde hokey kıyafetleri içinde küçük bir oğlan, midilliye binmiş küçük bir kız, parlak bir yağmurluk giymiş ve su birikintilerinde sıçrayan şemsiyeli küçük bir kız. Balık tutan bir çocuk ve beyaz saçlı bir adam, birkaç düğün ve mezuniyet fotoğrafı.

“Sanırım aileniz?” diye sordu resimlere işaret ederek.

“Evet.”

Fotoğraflara kısa bir süre bakan Pierce devam etti: “Güzel bir aileniz var. Evli misiniz?”

“Dulum. Kocam Frank yaklaşık on yıl önce öldü. Mortgage simsarıydı. Masa başında kalp krizi geçirdi.”

“Çok üzüldüm.” dedi Pierce.

“Ya siz Bayan Hamilton? Siz bir yerde çalışıyor musunuz?” diye sordu Benton.

“Bir zamanlar mahkemede kâtiplik yapardım, ama şimdi yarı emekliyim. Bazen evde sözleşmeli işler yapıyorum.

Sonraki birkaç dakika boyunca Pierce, Hamilton'ın parkta geçirdiği zamanla ilgili anlattıklarının üzerinden geçti. Bitirdiklerinde Benton elindeki tabletini Pierce'a verdi, o da çantasına yerleştirdi. Hamilton'a teşekkür ettiler ve o da onları kapıya kadar geçirdi.

Hamilton, “Bu korkunç; çok üzücü,” dedi. “Haberlerde selfie çekerken düştüğü söyleniyordu. Böyle mi oldu?”

“Hâlâ araştırıyoruz.” dedi Benton.

“Ama başka ne olmuş olabilir ki? Eğer intihar etmediyse, başka ne olabilir?”

Pierce ve Benton birbirlerine baktılar.

Pierce, “Hâlâ araştırıyoruz.” diye tekrarladı.

52

Seattle, Washington

KATIE BAŞPARMAĞINI EL oyması zürafanın pürüzsüz boynunda gezdirdi.

“Onu Afrika’nın neresinden aldın?”

“Senegal,” diye yanıtladı Dr. Mehta. “Batı Afrika’da bir ülke.”

Dr. Mehta’nın ofisindeki kanepede oturan Katie, parmak uçlarını hayvanın kenarlarında gezdirmeye devam etti.

“Onu bir dükkândan mı satın aldın?”

“Hayır, bir pazardan aldım, büyük, kalabalık bir pazardan.”

“Çok güzelmiş.”

“Kolyen gibi güzel.”

Katie başıyla onayladı. “Onu her yerde takıyorum, böylece Anna’yı her zaman hatırlayacağım.”

“Anlıyorum. Söylesene, bugünlerde uykun nasıl?”

Gözlerini zürafadan ayırmayan Katie omuz silkti.

“Hâlâ kötü rüyalar görüyor musun?”

“Evet.”

“Bana onlardan bahsetmek ister misin?”

Katie gözlerini zürafadan ayırmadan, “Gerçekten çok tuhaflar.” dedi.

“Devam et.”

“Bir rüyada, Anna ve ben parktayız ama düşen benim ve düşmenin nasıl bir şey olduğunu hissediyorum. Yere doğru uçuyorum

ve vücudum kayalara çarpıyor ve her yer kan oluyor. Nehir tamamen kana bulanıyor ve ben de içinde yüzüyorum ve ölüyorum.”

“Böyle mi bitiyor?”

“Hayır, ben yüzerken Anna uçurumdan aşağı bakıyor ve bana bağılıyor, neden, neden, neden diye bağılıyor. Oldukça garip, değil mi?”

“Bence bu yaşamış olduğun travmanın, yani olayın şokunun zihninde dalgalanmaya devam ettiği anlamına geliyor.”

Katie hiçbir şey söylemedi.

“Yaptığın çizimi annenin bana gösterdiğini biliyor musun? Bunun hakkında konuşabilecek misin?”

Katie omuz silkti.

Dr. Mehta cep telefonunu aldı ve Katie ile birlikte görebilmeleri için çizimi ekrana getirdi.

“Bu senin için ne ifade ediyor, Katie?”

Katie omuz silkti; yüzünden tedirginlik okunuyordu.

“Uçurumda olan şeyi anlatıyor.”

“Bunu neden çizdin?”

“Bilmiyorum. Sadece çizdim.”

“Neden bana resminde tam olarak neler olduğunu anlatmıyorsun?”

“Uçurumdayız ve Anna selfie çekmeye gidiyor. Ona dikkatli olmasını söylüyorum ama beni dinlemiyor. Geri geri gidiyor ve ben de onu kurtarmak için elimi uzatıyorum ama sonra...”

Dr. Mehta, Katie’nin bitirmesini bekledi.

“İyi ve kötü düşüncelere kapılıyorum ve...” Katie bir süre sessiz kaldı, yüzü bomboştu.

“Düşüncelerin neler?” diye sordu Dr. Mehta. “İyi ve kötü düşüncelerin nedir?”

“Anna’ya yardım etmek, onu kurtarmak istiyorum. Aynı zamanda onu orada görüyorum ve... Bir saniye kadar kafamın içinde bir şimşek çakıyor ve...” Katie ağzı açık bir şekilde donmuş, çizime bakıyordu. “Hayır, kötü düşüncelerimin ne olduğunu söyleyemem çünkü sonra... Sonra Anna gidiyor, aşağı düşüyor.”

Katie birkaç kez gözlerini kırptırdı.

“Ve Anna ona yardım etmem için Çıglık atıyor, ıglıklarını hâlâ duyuyorum. Ona ‘Neden böyle oldu?’ diye soruyorum. ‘Neden beni dinlemedin? Neden?’ Neden hep bu düşünceleri düşünüyordum, neden, neden, neden?”

Dr. Mehta telefonunu bir kenara bıraktı ve hızlıca birkaç not aldı.

“Seninle birkaç kez görüştük, değil mi Katie?”

Katie başıyla onayladı.

“Benimle bu şekilde özel olarak konuşurken kendini rahat hissediyor musun?”

“Hı-hı, hoşuma gidiyor.”

“Bu iyi çünkü bugün konuşmak istediğim birkaç yeni şey var. Sorun olur mu?”

“Hayır.”

“Katie, hiç kimseye anlatmadığın bir şekilde seni inciten biri oldu mu?”

Katie başını zürafadan kaldırdı. “Bana vurmak ya da isimler takmak gibi mi?”

“Bunun gibi şeyler. Ya da yanlış olduğunu düşündüğün bir şekilde sana dokunmak gibi başka şeyler. Ya da seni rahatsız eden veya garip hissettiren bir şey yapmak gibi. Yetişkinlerle, çocuklarla, akrabalarınla, arkadaşlarınla ya da yabancılarla başına hiç böyle bir şey geldi mi?”

Katie’nin Dr. Mehta’nın kendisine sorduğu soruyu anlaması biraz zaman aldı.

“Katie, birisi sana bunu asla kimseye anlatmamanı söylemiş ya da seni korkutmuş olsa bile, bana burada, özel olarak anlatman sorun değil. Seni dinlemek ve yardım etmek için buradayım.”

Katie uzun bir süre düşündü.

“Hayır, kimse bana böyle bir şey yapmadı, ama bir keresinde...”

Katie’nin kafası tekrar kucağındaki zürafaya döndü.

“Pardon?” dedi Dr. Mehta. “Bir keresinde ne?”

Katie zürafayla oynamaya devam etti.

“Sorun değil Katie, söyleyeceğini bitir.”

“Bir keresinde bir çocuk bana kötü şeyler söyledi. Sonra öyle bir şey oldu ki...” Katie tekrar sustu.

“Sonra ne oldu Katie? Devam et.”

“Hayır, unuttum, bu konuda konuşmamam gerekiyor.”

“Sana yardım etmemde bana yardımcı olabilir...”

“Hayır, bugün başka bir şey söylemek istemiyorum.”

Dr. Mehta, Katie’yi hemen cevap vermeye zorlamamaya karar verdi, bir yandan da küçük kızı dikkatle izleyerek.

“Tamam, bu konu hakkında herhangi bir zamanda konuşmak istersen, seni dinlemek ve yardım etmek için burada olduğumu biliyorsun, tamam mı?”

“Tamam.”

53

Çevrimiçi

ABD VE DÜNYANIN dört bir yanındaki telefon ve monitörlerde *Gammaz Yürekler*'in açılış bölümü sona eriyor ve sunucular beliriyor.

“Merhaba ve hoş geldiniz.” Kırmızı çerçeveli gözlükleri ve kulaklıklarıyla Sonya stüdyo masasından el sallıyor.

“Ben Sonya, bu da kardeşim Shane.”

Shane onun yanında, New York Jets şapkasının kenarına dokunuyor.

“*Gammaz Yürekler*'in bu yeni bölümüne hoş geldiniz,” diyor. “Bu bölüm için çok heyecanlıyız çünkü özel bir konuğumuz var. Ama her şey sırayla.”

Programın geçmişi hakkında bilgi veriyorlar, rahatsız edici içerikle ilgili tavsiyelerde bulunuyorlar, sonra da giderek büyüyen izleyici kitlesi için teşekkür ediyorlar.

“Hatırlayacağınız üzere,” diyor Shane, “bir önceki bölümde Herman ve Magda Vryker vakasını ele almıştık.”

Sonya, “Onlar 1994 ve 1995 yıllarında Montana, Idaho ve Washington'da en az yedi cinayet işleyen evli çift.” diye açıklıyor.

“Tepkiniz olağanüstüydü,” diyor Shane. “Bu yüzden bugün konuyu farklı bir açıdan tekrar ele alacağız.”

“Vay be, kardeşim, bugün bize katılan herkese baksana, bu harika.”

“Hadi başlayalım,” diyor Shane. “Yeni izleyiciler ve Vryker'lara aşina olmayanlar için küçük bir tazeleme.”

Sonraki birkaç dakika boyunca Sonya olayları özetlerken, ekranda davadan fotoğrafların ve görüntülerin yer aldığı bir slayt gösterisi

“Neredeyse tüm hayatını Carrie’yi bulmaya adadın... Ve son yedi yılda Magda’nın hapisten çıkıp yeni bir kimlik ve yeni bir hayatla ortadan kaybolmasından sonra daha da kararlı görünüyorsun.”

“Evet.”

“Söylemeliyim ki,” diyor Sonya, “araştırmamı yaparken, birkaç yıl önce *Vanity Fair* dergisi için yaptığın derinlemesine çalışmada her şeyi nasıl sunduğundan gerçekten çok etkilendim. Hey millet, herkesi Ryan’ın makalesini okumaya davet ediyorum!”

Ekranda bir link beliriyor.

“Birinci şahıs gazeteciliğinin akıllara durgunluk veren bir parçası olduğu kadar, ızdırap ve aşk üzerine de harika bir çalışma. Çok iyi.”

“Teşekkür ederim.” Ryan boğazını temizliyor.

“Bize aile hayatından ve ablan Carrie ile birlikte büyümenin senin için nasıl bir şey olduğundan bahset. Onu tanımamıza yardımcı ol.”

“Carrie çok eğlenceli biriydi.”

“Bazı kişisel fotoğraflarınızı paylaşma nezaketinde bulundun, bunları şimdi yayınlayacağız, ama seni teşhis edebilecek yakın tarihli her şeyi flulaştırdık.”

“Evet, yani Carrie hayat doluydu, bilirsiniz, hayatla ışıldıyordu.”

Ryan anılarını anlatırken, Hartford, Connecticut yakınlarındaki Westfarms alışveriş merkezindeki fotoğraf kabiniinde birlikte güldükleri fotoğraflar beliriyor. Ryan devam ederken, Carrie’nin onunla, anne ve babasıyla, aile etkinlikleri, geziler, partiler ve çeşitli dönüm noktaları sırasında çekilmiş görüntülerinden oluşan bir montaj gösteriliyor.

Sonra annesinin Hartford havaalanında Carrie’yi Arizona Eyalet Üniversitesi’ne dönüşü için uğurlarken çektiği fotoğraf. Carrie o karede Ryan’a sımsıkı sarılıyor.

Ryan, “Bu onu son görüşümüzdü.” diye açıklıyor.

Fotoğraf ekranda kalırken Sonya devam ediyor.

“Ryan, Carrie’nin o gün sana ne söylediğini hatırlıyor musun? Çok kişisel bir şeyse söylemek zorunda değilsin.”

“Hayır, sorun değil.” Boğazını temizliyor ve devam ediyor: ““Benim için anneme ve babama göz kulak ol ve iyi davran. Sen dünyadaki en iyi küçük kardeşsin.”“

Görüntü bölünmüş ekrana döndüğünde Sonya gözlerini siliyor, sonra devam ediyor.

“Bize daha sonra neler olduğunu, davanın ailenin üzerindeki etkisini ve Magda’nın peşine nasıl düştüğünü anlatabilir misin?”

Ryan, Carrie’nin kayboluşuyla yaşadıkları dehşeti ve yıllar içinde diğer kurbanların aileleri, ebeveynleri ve kendisi için olayların nasıl geliştiğini anlatmaya başlıyor. O konuşurken ekranda Carrie ve Willow’un fotoğrafları ve eşyalarının yüklü olduğu minibüs gösteriliyor.

“Alaska’ya gidecekleri için çok heyecanlıydılar,” diye devam ediyor Ryan. “Ama annem endişeliydi, gerçekten endişeliydi. Sanırım bu konuda içinde kötü bir his vardı. Tempe’den ayrıldıktan kısa bir süre sonra Carrie’den haber alamaz olduk.”

Ekranda Carrie ve Willow’un en son görüldükleri Idaho Falls’taki Burger King’in fotoğrafları gösteriliyor. Sonra da FBI’ın kayıp kişiler posterinde yüzlerinin olduğu bir fotoğraf.

“FBI aileme Carrie’nin öldüğünü söylediğinde, bu onları yıktı. Sanki bu pençe hayatımızda kocaman bir delik açmış gibiydi.”

“Çok üzgünüm Ryan.” diyor Sonya.

Ryan davanın nasıl geliştiğini, Vryker’lar hakkında neler öğrendiğini anlatmaya devam ediyor. Magda’nın ölüm cezasını nasıl atlattığından, anlaşmasını nasıl yaptığından ve sistemi nasıl yendiğinden bahsediyor. Ve muhabir olduktan sonra Carrie’nin kalıntılarını bulmaya ve onu eve getirmeye yemin ettiğini açıklıyor.

“Magda onu hapishanede ziyaret etmeme izin vermedi,” diyor. “Hiçbir haber kuruluşuna röportaj vermedi. Mektuplarıma hiç cevap vermedi. Hartford ve ardından Chicago’da muhabir olduğum dönemde, Magda ve Herman’ın hayatlarının her ayrıntısını öğrenmek için elimden gelen her beceriyi, her kaynağı ve yolu kullandım. Herman’ın bir kıyamet günü tarikatında olduğunu öğrendim, ancak oradan bile kovulmasına neden olacak kadar uçuk komplo teorilerini takip ediyormuş. Bu tarikatta bir hazırlık uzmanıymış ve ayrıca bir kamyoncu, dolayısıyla bölgedeki tüm arka yolları biliyormuş. Magda ile mezbahada tanıştığında, Magda onun kader ortağı olduğunu düşünmüş.”

Ekranada Herman Vryker'in daha fazla fotoğrafı beliriyor; görüntülerin çoğunda tam sakalı var ve gözleri vahşi bir dağ adamı saçının bukleleri arasından ışıldıyor.

“Edindiğim bilgilere göre, Magda âdeta bir uzaylıymış, kimse onun nereden geldiğini tespit edememiş,” diyor Ryan. “Son derece yüksek bir IQ’su varmış. Bir oyuncak bebek yüzünden çıkan tartışmadan aylar sonra bir komşu kızının bir kuyuya düşüp ölmesine neden olduğundan şüpheleniliyor. O sırada ikisi de yedi yaşındaymış ve hiçbir şey kanıtlanamamış. Yaşı ilerledikçe, Magda ölüm konusunda büyülenmeye başlamış ve kafayı sayılara, tarihlere takmış. Numerolojiye karşı yoğun bir tutku geliştirmiş. Sonunda kızı Hayley’nin doğum tarihini bir alamet olarak görerek, onu kurbanlarını ölüm tuzakına düşürmede kullanmaya başlamış. Hayley o zamanlar daha yeni yürümeye başlamış bir bebekmiş.”

“Dehşet verici.”

“Magda’nın cezası sona erdiğinde, hakkında her şeyi öğrendiğimden ve onunla yüzleşmeye hazır olduğumdan emindim ve hapishaneye gittim,” diye devam ediyor Ryan. “Ancak saliverilmesinden birkaç gün önce gizlice başka bir cezaevine nakledilmiş ve medyanın dikkatini çekmemek için sessizce serbest bırakılmış. Yani tüm şikâyetlerim ve bilgi taleplerim boşunaydı. Adını değiştirip ortadan kaybolmuştu. Ve hapishanedeyken İspanyolca ve Fransızca öğrenmiş, bu da onun herhangi bir ülkeye kaçmış olma olasılığını gündeme getiriyor. Ülkenin ve dünyanın dört bir yanını dolaştım, ipuçlarını takip ettim, Magda’yı aradım, her zaman yalnız çalıştım. Bazen amatör hafiye grupları bana ipuçları verirdi ama ben yalnız çalışmayı tercih ettim. Elimdeki tüm kayıtlara ve onun hakkında o kadar çok şey bilmeme rağmen, tüm parçalara sahip değilim. Birçok kayıt gizli tutuluyor.

“Bunun için teşekkür ederim,” diyor Shane. “Mesajların akın akın geldiğini ve telefon hattının oldukça yoğun olduğunu görüyoruz, eğer hazırsan Ryan, birkaç çağrı alabiliriz.”

“Ben hazırım.”

“Tamam, isim ve yer soruyoruz. Şu an telefonda kim var?”

“Newark’tan Nick. Ryan, yaptığın şeyin çok asilce olduğunu ve Magda’nın cehennemde yanması gereken bir canavar olduğunu söylemek istiyorum.”

“Teşekkürler Nick.” diyor Ryan.

“Sıradaki arayan?” diyor Shane.

“Merhaba. Ben Judith, Virgin Adaları’ndan. İnsanların rehabilite olmasına izin vermeliyiz. Magda yirmi yıl hapis yattı. Serbest bırakılalı yedi yıl oldu ve o zamandan beri kimseyi öldürmedi, değil mi?”

“Bildiğimiz kadarıyla hayır.” diyor Ryan.

“Sana bir şey sorayım Judith,” diyor Shane. “Magda’nın komşun olmasından rahatsız olur muydun?”

“Şey, sanırım, ben...”

Shane, “Bunu düşünürken bile pek rahat görünmüyorsun,” diyor. “Sıradaki arayan?”

“Evet, ben Boston’dan Sean. Ailem Worrel’leri tanıyordu, bu yüzden ben de bu olayı takip ediyordum.”

“Onların vakasının ilk vaka olduğuna inanılıyor.” diyor Ryan.

“Evet Ryan, Magda’nın kızı Hayley’i de arıyor musun? Magda’yı bulmana yardımcı olabilir mi?”

“Evet, Sean,” diyor Ryan. “Arıyorum.”

“Sıradaki arayan?” diyor Shane.

“Ben Kingston, Kanada’dan Jesse. Öldürdüğü her bir kişi için üç yıldan daha az hapis yattı, bu korkunç bir adaletsizlik. Umarım onu bulursun Ryan.”

“Teşekkürler.”

“Sıradaki arayan?”

“Atlanta’dan Nicole. Ryan, Magda’yı hiç bulabileceğini düşünüyor musun?”

“Bulacağım.”

“Peki bilmen gerekenleri sana söylemeyi reddederse ne yapacaksın?”

“O köprüyü mutlaka geçeceğim, Nicole.”

“Mesajlar da alıyoruz,” diyor Shane. “Bu mesaj Dallas’taki Lauren’dan. ‘Bu takıntının sebebi ne Ryan? Bundan ne çıkar sağlıyorsun? Kadın cezasını çekti. Onu rahat bırak.’”

“Fikrine saygı duyuyorum ama seninle aynı fikirde değilim.” diyor Ryan.

“Arayanlara dönelim. Sıradaki?” diyor Shane.

“Merhaba, ben Melbourne, Avustralya’dan Darby. Magda asla toplumun düzgün bir üyesi olamayacak. Kocasının tacizinin kurbanı olduğu iddiasından şüpheliyim. Bence cinayetlerin arkasındaki beyin oydu. En iğrenç yönü de çocuğunu, kendi bebeğini kullanması. Çok şeytani. Hapse atılmalı.”

“Katılıyorum.” diyor Ryan.

“Sıradaki arayan?” diyor Shane.

“Juanita, Mexico City’den. Umarım Magda’yı bulur ve kardeşini eve getirebilirsin, Ryan.”

“Teşekkür ederim, Juanita.” diyor Ryan.

“Sıradaki arayan?” diyor Shane.

“Ben Lynn, Chicago’dan arıyorum. Ryan, kendini büyük bir kederden kurtarabilirsin. Zamanını boşa harcıyorsun.”

“Pardon?”

“Magda’nın beş yıl önce Kanada, Ontario’da bir araba kazasında öldüğünde Sharon Ellen Vernay adını kullandığına dair somut bilgilerim var.”

Ryan sessizliği bozmadan önce uzun bir sessizlik oluyor. “Bunu teyit ettin mi?”

“Evet.”

“Lynn,” diyor Sonya, “Ontario büyük bir eyalet. Bu kazanın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Trans-Kanada Otoyolu’nun kuzey kısmında.”

“Bu bilgi, olayı tek bir kişiye indirgemiyor,” diyor Sonya. “Sen emin misin?”

“Kesinlikle. Magda öldü.”

“Bu bilgiye nasıl ulaştın Lynn?” diye soruyor Ryan. “Magda’nın ölümü belgelenmiş mi?”

“Ontario Eyalet Polisi’nde çalışan akrabalarım var.”

“Bu bilgiyi doğrulamama yardım eder misin?” diye soruyor Ryan.

“Sadece biraz araştırma yap. Sen yetenekli bir profesyonelsin, bunu kendin de doğrulayabilirsin.”

Telefon görüşmesi bir anlık sessizliğin ardından sona eriyor.

“Ne düşünüyorsun Ryan?” diye soruyor Shane.

“Bilmiyorum. Ama kesinlikle araştıracağım.”

“Sıradaki arayan?” diyor Shane.

“Salt Lake City’den Wendy. Sanırım Magda hapishaneye geri dönmek zorunda. İşlediği akıl almaz suçlardan sonra dışarıda güvende değiliz.”

Ryan, “Teşekkürler Wendy.” diyor.

“New York’taki Michelle’den ilginç bir mesaj aldık. Şöyle yazıyor: ‘Ryan, Montana Kadın Hapishanesi hakkında bilgi sahibi olan bir akrabam birkaç yıl önce vefat etti. Eşyaları arasında Magda Vryker’la ilgili olarak kamuoyuna hiç açıklanmamış ve işine yarayabilecek bazı belgeler buldum. Sana nasıl ulaşabilirim?’”

“Vay canına. Teşekkürler Michelle.” diyor Ryan.

“Bana Sonya ve Shane aracılığıyla ulaşabilirsin. O belgeleri mutlaka görmek istiyorum, teşekkürler.”

“Çok ilginç,” diyor Sonya. “Michelle’e de ulaşacağız.”

“Kapatmadan önce son arayan?” diyor Shane.

“Christchurch, Yeni Zelanda’dan Ian. Tanrı seni korusun Ryan, kurbanları asla unutmamalıyız.”

“Teşekkür ederim, Ian.” diyor Ryan.

“Bitirmeden önce söylemek istediğin bir şey var mı Ryan?” diye soruyor Sonya.

“Sadece, Magda’nın cesetlerin nerede olduğunu bildiğine inandığımı tekrarlamak istiyorum. Bence yeniden suç işleyecek çünkü o bundan besleniyor. Ve izleyicilerinize diyorum ki, Magda belki yan komşunuz olabilir, bu da dikkate alınması gereken bir şey. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim, çocuklar.”

Shane, “Ryan Gardner’a ve siz izleyicilerimize çok teşekkür ederim.” diye bitiriyor.

Programın açılış müziği, gece vakti ıssız, cesur şehir sokaklarının görüntüleri eşliğinde tekrar çalıyor, ardından ekran kararıyor.

54

Seattle, Washington

PIERCE VE BENTON, ofislerine dönmeden önce kıdemli analist Kelly Jensen'i görmek üzere adli tıbbı uğradılar.

Jensen, Pierce'in çalışma masasının üzerine koyduğu dizüstü bilgisayar ve tablete baktı ve "Sadece bu ikisi mi?" dedi.

"Evet," dedi Pierce. "Talebi tamamladık ve protokol formlarını doldurduk."

"Çıkmadan önce yüzeyleri silerek temizledik," dedi Benton. "Ve Pierce'in dizüstü bilgisayarını Gilbert Croft için, benim tabletimi de Marilyn Hamilton için etiketledik. Bizim parmak izlerimiz dışında bulacağın her şey yardımcı olacaktır."

"Ne bulabileceğime bakacağım ama bu biraz zaman alacak. Mahkeme davalarını hazırlıyoruz ve personel sayımız az, işlerimiz de birikmiş durumda."

"Bu her zaman böyle değil midir?" dedi Benton. "Kayadan parmak izi bulma şansınız oldu mu?"

"O da zaman alacak. Bir taşın parmak izi almak neredeyse imkânsız," dedi Jensen. "Ama yeni teknikler konusunda FBI, İsrail polisi ve İskoçya'daki bir üniversiteyle görüşüyoruz. Belli olmaz, belki bir şeyler çıkar."

"Teşekkürler Kelly," dedi Pierce. "Bizi haberdar etmeye devam et."

"Bekle," dedi Jensen. "Cihazlardan ihtiyacınız olan her şeyi aldınız mı? Çünkü onları bir süre elimde tutmam gerekebilir."

Pierce, “Her şey masaüstü bilgisayarlarımızda ve telefonlarımızda yedeklendi.” dedi.

İki saat sonra Pierce ve Benton konferans salonundaki masada, bir sonraki vaka durumu toplantısı için hazırды. Acker, Grotowski ve Tilden da oradaydı, telefonlarını inceliyor ve diğerlerinin katılmasından önce notlarını kontrol ediyorlardı. Beklerken ve notlarını gözden geçirirken Pierce, Gilbert Croft’un, ailesinin fotoğraflarına bakarken söylediklerini hatırladı: *Ergenlik çağındaki kızların nasıl olduğunu bilirsiniz, erkek delisi, asi... Ele avuca sığmaz... Gençlere karşı sert olmalısınız.*”

Ve Pierce, adamın yorumu üzerine düşündü: *Anna Shaw on yedi yaşındaydı ve erkek arkadaşından yeni ayrılmıştı. Ama Croft bunu trajediden önce bilemezdi. Yorumunun bununla bir ilgisi olamaz. Ya da olabilir mi?*

Konuyu geçiştiren Pierce’in düşünceleri Marilyn Hamilton’a kaydı. Kadınla ve dairesiyle ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu.

Onda tuhaf olan bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Bildirimler çaldı ve Kuzey Bölgesi’nden bir başkomiser olan Oscar Neale, ardından Savcılık Ofisi’nden Heidi Wong konferansa giriş yaptılar. Yüzleri odanın bir ucundaki büyük ekranda belirdi.

“Gecikme için özür dilerim.” dedi Wong.

“Sorun değil,” dedi Acker. “Gitmeye hazırız. Kim, eğer istersen?”

“Kısa bir güncelleme yapacağım,” dedi Pierce. “Anna Shaw’ın ölümü sırasında parktan ayrılmakta olan ve güvenlik kamerasına kaydedilen iki kişiyle görüştük.”

Pierce videoyu tekrar oynatarak adamın Camry’sine doğru yürüdüğünü gösterdi.

“Gilbert Croft, yetmiş dokuz yaşında, Issaquah’dan. Dul, emekli Boeing işçisi. Yürüyüş için parktaymış. Hiçbir şey duymamış, hiçbir şey görmemiş. Dermansız görünüyor, neredeyse unutkan. Onu şüpheli listesinden çıkarmak istiyoruz.”

Benton, “Sabıka kaydına rastlamadık.” dedi.

Videoda daha sonra Ford’una doğru yürüyen bir kadın belirdi.

“Ve bu da Marilyn Hamilton,” diye devam etti Pierce. “Altmış yaşında, şehirde yalnız yaşayan yarı emekli bir kâtip. Kuş gözlemciliği onun en büyük hobisi. Parkta çayırkuşları ve mavi kuşları aradığını söyledi. Kuşlardan başka bir şey duymamış. Suç geçmişi yok. Onu da listeden çıkarmaya hazırız.”

Benton, “Adli tıp çalışanlarımız Hamilton ve Croft’un parmak izlerini incelemekle meşguller, sonuçları bekliyoruz,” diye ekledi.

“Onları nasıl elde ettiniz?” diye sordu Wong.

Benton, “Görüşmeler sırasında dizüstü bilgisayarımızı ve tabletimizi paylaştık.” diye açıkladı.

“Pekâlâ.” Wong bir not aldı. “Görünüşe göre Hamilton ve Croft’u elemenin eşiğindeyiz. John James Smith’i eledik ve erkek arkadaşı Tanner Bishop’a karşı dava açmak için elimizde yeterli kanıt yok. Peki, başka hangi gelişmeler var?”

“Larry, Lyle?” diye seslendi Acker.

Tilden, “Shaw’ın telefonunu tekrar aramak için dalgıçlarla birlikte Kuzey Bölgesi’yle yeniden bir araya geldik,” dedi. “Kıyıya ve suya baktık. Olumsuz.”

Kuzey Bölgesi’nden başkomiser Oscar Neale, “Bir hayvan almış olabilir,” dedi. “Nehrin daha aşağısına tekrar bakacağız.”

Grotowski, “Sara Harmon’ın geçmişini tüm veri tabanlarında tekrar araştırdık,” dedi. “Hiçbir şey çıkmadı. Seattle Emniyet Müdürlüğü’ne de sorduk ama Harmon’larla ilgili herhangi bir şikâyet kaydı bulunmuyor. Eksiksiz olması için başka yolları da deneyeceğiz.”

Grotowski notlarını gözden geçirdi. “Sunny Days çocuklarının ve gözetmenlerinin tüm ifadelerini tekrar gözden geçirdik. Memurlar ilk müdahale ettiğinde parkta bulunan herkesin geçmişini araştırdık.”

“Ve?” diye sordu Wong.

Grotowski, “Hiçbir değişiklik yok, hiçbir şey ortaya çıkmadı.” dedi.

“Peki ya zaman aralığı?” diye sordu Wong.

“Tekrar kontrol ettik,” dedi Grotowski. “Hâlâ yaklaşık dört ila altı ya da yedi dakika olduğunu düşünüyoruz.”

Wong, “Yani Anna Shaw’la birlikte uçurumun kenarında olduğundan emin olabildiğimiz tek kişi Katie Harmon,” dedikten sonra

başka bir konuyu gündeme getirdi. “Shaw’ın kan ve saç izlerinin bulunduğu ve adli tabibin cinayet aleti olarak tanımladığı o taşın parmak izi alma konusunda ne durumdayız?”

Pierce, “Adli tıp, taşlardan iz alabilmenin uzak bir ihtimal olduğunu söylüyor ama hâlâ üzerinde çalışıyorlar,” dedi. “Yeni teknikler konusunda diğer kurumlara danışıyorlar.”

Wong not defterindeki notları karıştırdı.

“Pekâlâ, Katie Harmon’ın o taşı bir cinayet aleti olarak kullanmış olabileceği ihtimalini doğruladınız mı?” diye sordu. “Dokuz yaşındaki bir kızın üç kiloluk bir taşı alıp uçuşuma doğru yaklaşık yedi metre taşınması, sonra da onu havaya kaldırıp Anna Shaw’ın üzerine atması mümkün mü?”

“Bunu henüz bilmiyoruz, ama üzerinde çalışıyoruz.” diye yanıtladı Grotowski.

“Başka bir güncelleme var mı?” diye sordu Wong.

“Şimdilik bu kadar.” dedi Pierce.

Wong notlarını gözden geçirdi ve kalemini defterine vurdu.

“Heidi,” dedi Benton. “Anna Shaw düştüğünde yanında olan tek kişinin Katie Harmon olduğu artık kesin. Taş bir cinayet aleti olarak kullanıldı ve Katie olay yerinden Shaw’ın altın kolyesiyle çıktı.”

“Öyle görünüyor, Carl,” dedi Wong. “Ama dava sağlamlaşana kadar kızın üzerine gitmek istemiyorum. Sizler iyi iş çıkarıyorsunuz, tüm şüpheleri azaltıyor, davayı yavaş yavaş güçlendiriyorsunuz. Fakat dokuz yaşındaki bir çocuğu cinayetle suçlamak karmaşık bir mesele. Henüz o noktaya gelmedik. Dava üzerinde daha fazla çalışmamız gerekiyor.”

55

Seattle, Washington

DR. MEHTA, KUZEY Seattle'daki bir alışveriş merkezi olan Northgate Station'ın kalabalık yemek katında Sara'nın kendisine el salladığını gördü.

Dr. Mehta'nın Katie ile son seansından bu yana birkaç gün geçmişti ve o günkü kısa bir konuşma dışında Sara ile bu konuda şimdiye kadar konuşmamıştı.

Dr. Mehta'nın yoğun programı dersler ve taahhütlerle dolup taşıyordu. Aslında hastalarını muayenehanesi dışında görmeyi tercih etmiyordu ama Sara onun hastası değildi. Aslında burada buluşmalarını isteyen Sara'ydı çünkü lokantadaki mesaisinden sonra zaten burada olacaktı.

Alışveriş merkezinde buluşmak ideal olmayabilirdi ama saati son derece uygundu.

Dahası, Katie ile resim hakkında konuştuktan sonra, Dr. Mehta'nın çözülmemiş diğer konularla ilgili endişelerini de iletmesi gerekiyordu. Katie'nin derin sorunlarının sadece yüzeyine dokunmuştu, özellikle de Sara'nın, ailesinin geçmişinde şiddet olasılığını gündeme getirmesiyle.

Dr. Mehta telaşlı yemek katında masaların arasından manevralar yaparak Sara'nın masasına ulaştı.

“Buraya kadar geldiğin için çok teşekkürler,” dedi Sara. “Seni dışarıda buluşmaya mecbur ettiğim için üzgünüm.”

“Önemli değil,” dedi Dr. Mehta. “Zaten bir konferanstan geliyordum ve bir saat sonra yakındaki tıp merkezinde bir toplantım var. Asıl ben özür dilerim, bugünlerde çok yoğunum.”

Sara, etraflarındaki masalara göz gezdirdi; kalabalık yemek kantındaki hareketlilik ve gürültü nedeniyle kimsenin onları duyamayacağından emindi. Yine de Dr. Mehta’ya doğru eğilerek konuştu.

“Ofisindeki son sohbetimizde, Katie’yle çizimi hakkında konuştuktan hemen sonra, bana yeni endişelerin olduğunu söylemiştin.”

“Evet.” Dr. Mehta çantasından telefonunu çıkardı ve tıklamaya başladı. “Birkaç not aldım.”

“Çizim ne anlama geliyor?”

“Katie’ye göre, o gün yaşananların bir taslağı sadece. Anna, selfie çekerken uçurumun kenarına yaklaşmış ve düşmeden önce durması için Katie ona yalvarmış.”

“Yani çiziminde Anna’yı kurtarmaya mı çalışıyor?”

“Evet,” dedi Dr. Mehta. “Katie’ye göre.”

“Yani bu yanlış bir şey yaptığını itiraf etme girişimi değil mi?”

“Şey, hayır.” Dr. Mehta notlarına baktı.

Sara elleriyle ağzını kapattı ve gözlerini kırpıştırarak rahatladı.

“Fakat Sara... Bu, çizimi yorumlamanın sadece tek bir seviyesi.”

“Tek seviyesi mi?”

“Çizimi değerlendirirken bağlamı genişletmek, Katie’nin *kötü düşüncelerini* ve de onun yanında öldüğünü söylediğin çocuğa yaptığı gizemli göndermeleri de dâhil etmek zorundayım. Ayrıca, şiddet eğilimli akrabalarından şiddet eğilimli özellikler miras alma konusunu gündeme getirdin, dolayısıyla değerlendirmeye ailenin geçmişindeki şiddet olaylarını da eklemeliyim.

Sara’nın yüzündeki rahatlama kaybolmuştu. “Ne demek istiyorsun?”

“Anna Shaw’ın ölümünün yarattığı travma, geçmişteki bazı eylemler ya da istismarla ilgili bir şeyleri tetiklemiş olabilir.”

Sara başını iki yana salladı.

“Başlangıçta,” dedi Dr. Mehta, “Katie’nin suçluluk duygusunu Anna’nın ölümünün bir yan ürünü olarak nitelendirdim. Öldü-

günde onunla birlikte olmanın yarattığı travmadan kaynaklanan bir serpinti. Ancak Katie'nin çelişkili düşünceleri giderek yoğunlaşıyor gibi görünüyor.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Daha fazla bilgiye ihtiyacım var.”

“Daha fazla bilgi mi? Ne tür bir bilgi?”

“Katie'nin sürekli bahsettiği o çocuğa ne oldu?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bence o çocukla ya da daha önceki başka bir olayla ilgili yüzeyin altında bir şeyler var. Katie'ye zorbalık mı yapıldı? Tam olarak ne oldu?”

“Hayır, bunu...”

“Ayrıca, daha anlaşılır olması için, aile geçmişindeki şiddet olaylarını, bunların Katie üzerinde nasıl bir etki yarattığını ya da yaratmakta olduğunu da bilmem gerekiyor.”

Sara başını öne eğip iki yana sallayarak konuştu. “Ben... Ben bilmiyorum.” Alt dudağını ısırıldı.

“Sara, eğer yardımcı olmamı istiyorsan bu bilgiye kesinlikle ihtiyacım var.”

Sara Dr. Mehta'ya baktı. “İstismar şüphelerini bildirmekle de yükümlü olduğunu söylemiştin.”

“Evet, ama ben yardım etmek için buradayım.”

“Bazı şeyleri yanlış anlamandan ya da yanlış yorumlamandan ve bunları diğer taraflara ifşa etmenden korkuyorum, hatta dehşete düşüyorum.”

“Sara, tereddütlerini anlıyorum,” dedi Dr. Mehta. “Ama Katie'nin güvenliğini korkularının üstünde tutmalısın. Senden profesyonel kararına güvenmeni istiyorum.”

“Bilmiyorum,” dedi Sara. “Korkunç bir şeydi. Ama ben bunu...”

Uzun bir an daha geçti ve Dr. Mehta sonunda sessizliği bozdu.

“Bak, sana olabildiğince açık ve dürüst olacağım,” dedi. “Sen ve Katie, Anna Shaw'ın ölümüyle ilgili olduğuna ya da bu ölümden kaynaklandığına inandığım başka sorunlar yüzünden ciddi bir iç kargaşayla boğuşuyorsunuz.”

Sara, ona dikkatle bakıyordu.

“Ama bana bunlar hakkında hiçbir şey söylemiyor ya da anlamama yardımcı olmuyorsun. Sen bana ihtiyacım olan bilgi konusunda yardımcı olmazsan ben de sana yardımcı olamam.”

Sara hiçbir şey söylemedi.

Dr. Mehta’nın telefonunda bir alarm çaldı ve onu susturdu.

“Çok üzgünüm, ama şimdi tıp merkezine gitmem gerekiyor,” dedi. “Sara, söylediklerimi iyi düşün ve Katie’yi bir sonraki seansa getirdiğinde biraz daha konuşabiliriz, tamam mı?”

“Tamam.”

Sara, Dr. Mehta’ya teşekkür etti ve onun kalabalık yemek katında gözden kaybolmasını izledi. Ardından uzun bir süre tek başına oturdu. Zihni düşüncelerle çalkalanıyordu... Gürültülü yemek alanının çok ötesindeki bir kişinin onu izlediğinin farkında değildi.

56

Seattle, Washington

RYAN, *GAMMAZ YÜREKLER'E* katıldıktan sonra Seattle metropolü boyunca araba kullanmış, düşüncelerini sıralarken kilometrelerce yol kat etmişti.

Programda ona belgeler konusunda söz veren kişiden henüz haber alamamıştı. Ve aklının bir köşesinde hâlâ Magda'nın öldüğünde ısrar eden kişinin iddiaları yankılanıyordu.

Belki de zamanımı boşa harcıyorumdur?

Bir hayaletin peşinde olduğu korkusu hiç eksik olmamıştı.

Seattle da fiyaskoyla sonuçlanacak gibi!

Bir ışıktaki durdu, telefonuna ve Carrie'nin fotoğrafına baktı.

Hayır, burada işim henüz bitmedi.

Listesindeki kadınlardan hiçbirini henüz eleyemezdi. Hâlâ DNA analizi talebinin sonuçlanmasını bekliyordu. Seattle'da iş bitmemişti. Henüz bitmemişti. Yapması gereken tek şey Magda'nın Kanada'da bir araba kazasında öldüğü iddiasıyla ilgilenmekti.

Ryan bunun üzerinde çalışmak üzere dairesine döndü. Masasına oturduğunda telefonu çaldı. Numara görüntülendi ve cevap verdi.

"Merhaba anne."

"Merhaba Ryan, nasılsın?"

Son görüşmelerinden bu yana uzun zaman geçmişti.

"Dayanıyorum, ya sen?"

"İdare ediyorum, oğlum. Dönüş adresinden anladığım kadarıyla bu kez Seattle'da mısın?"

“Evet.”

“Senin kılık değiştirdiğin programı izledim, *Gammaz Yürekler* programını.”

“Ne düşündün?”

Aralarında ağır bir sessizlik geçti. “Ne düşündüğümü biliyor-sun Ryan.”

Aralarındaki sessizlik gerginleşirken Ryan yanıt vermedi.

“Endişeliyim,” dedi annesi. “Bu ne zaman sona erecek?”

“Ne zaman biteceğini biliyorsun.”

“Yıllar oldu. Kendi hayatını kurmalısın. Bu senin hayatın olamaz.”

“Anne.”

“İki çocuğumu ve kocamı o canavar yüzünden kaybedemem.”

“Anne, lütfen.”

“Belki Olivia’ya geri dönebilirsin, evlenip bir yuva kurabilirsin ve...”

“Anne, babam nasıl?”

Annesi sanki cevap verip vermemeye karar veriyormuş gibi hiçbir şey söylemedi.

“Baban bir hafta önce beni aradı. Saat sabahın üçüydü, içki içiyordu ve...” Kadının sesi kesildi. “Carrie’nin rüyasında ona geldiğini ve hayatta olduğunu söylediğini anlattı.”

Ryan annesine kendini toparlaması için zaman tanıdı.

“Ona uyumaya devam etmesini söyledim,” dedi annesi. “Onun sonsuza dek gittiğini kabul etmek zorunda, bunu biliyoruz ve... Ve o canavar...”

“Anne, işte bu acı yüzünden vazgeçemiyorum, asla vazgeçmeyeceğim. Ve bu sefer, bir parçam yakın olduğumu hissediyor.”

“Yakın mısın? Brooklyn’de yakın mıydın, Pittsburgh’da, Minneapolis’te, Dallas’ta ya da diğer yerlerde yakın mıydın?”

“Anne, lütfen.”

“Belki de programdaki o kadının dediği gibi canavar sonunda ölmüştür.”

“Buna inanamayız. Carrie’yi ve diğerlerini elinde tutmasına izin veremeyiz. Kazanmasına izin veremeyiz.”

“Ryan, ben bu işten çok yoruldum artık.”

“Ben de. Ama pes edemeyiz, tamam mı?” Ryan yanında yığılı duran dosyalara baktı.

“Anne, sana kuryeyle gönderdiğim tüm örnekler bir süredir sende. DNA’yı laboratuvarında analiz ediyor ve Willow’un babasına gönderiyorsun, değil mi? Polis arkadaşları hâlâ bize yardım ediyor mu? Söz verdiğin gibi bana hâlâ yardım ediyor musun?”

“Her zaman olduğu gibi, ama Ryan, bunu daha ne kadar yapabileceğimizi, diğer insanların bize daha ne kadar yardım edebileceğini bilmiyoruz.”

“Bunun çok önemli olduğunu biliyorsun anne. Magda’nın DNA’sı sistemde. Onu bulmak için tek umudumuz sana gönderdiğim örnekleri onunkilerle karşılaştırmak. Onu bulduğumuzu teyit etmenin tek yolu bu.”

Annesi hiçbir şey söylemedi.

“Biz hâlâ bir takımız, değil mi anne?”

“Ryan, yoruldum. Bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum.”

“Anne, bir eşleşme bulana kadar bunu yapmaya devam etmeliyiz.”

“Sonsuza kadar böyle devam edemeyiz.”

“Anne, onu bulacağız. Magda’yı bulacağız, Carrie’yi ve diğerlerini bulacağız. Yemin ederim.”

57

Shoreline, Washington

“İŞLER NASIL GİDİYOR?” diye sordu Pierce arabayı sürerken oğluna.

“İyi, sanırım.”

Aralarındaki konsolda duran hediye paketine baktı.

“Amber’ın seni doğum günü partisine davet etmesi çok hoş.”

“Evet.”

“Kabul etmene şaşırdım. Yani, onu tanımıyorsun bile. Yeni insanlarla tanışmaya ve belki de yeni arkadaşlar edinmeye istekli olduğun için seninle gurur duyuyorum.”

Ethan omuz silkti.

“Davulun iyi gidiyor bakıyorum.”

“Evet, yapmak hoşuma gidiyor. Arizona’ya ne zaman gidiyoruz?”

“Bir ay kadar sonra, belki. Bakalım.”

Pierce, Ethan’ın aklında bir şey olduğunu biliyordu, bir süredir taşıdığı bir şeydi bu.

“Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı?”

“Anne, sen benim yaşımdayken çocuklar sana ve babama lakap takar mıydı?”

Demek sorun buydu, diye düşündü Pierce.

“Biri sana isim mi takıyor?”

Ethan penceresine döndü.

“Sadece okuldaki bir çocuk.”

“Kim?”

“Arlee.”

“Arlee sana ne dedi?”

Ethan cevap vermedi.

“Hadi ama, bana söyleyebilirsin.”

Ethan sesini alçalttı. “Kırma.”

Pierce, kalbini bıçak gibi kesen milyonlarca acıyla gerildi. İlk düşüncesi bu durum karşısında sert bir anne gibi davranmak, Arlee’nin ailesini ve okulu aramak oldu.

Ama bu mükemmel bir dünya değil. Ayrıca bu Ethan’a yardımcı olmaz.

Tüm öfkesini bir kenara itti; oğlunun ona anlatacak cesareti bulmasına sevinmişti.

“O bunu söylediğinde sen ne yaptın?” diye sordu.

“Sadece oradan uzaklaştım.”

“Bu Arlee’yi tanı mıyorum, arkadaşın mı?”

“Pek sayılmaz, sadece benim sınıfımdan.”

“Öğretmene söyledin mi?”

“Hayır.”

“Sana sürekli bu isimle mi sesleniyor?”

“Evet, ama eskiden hiç demezdi.”

“Gerçekten mi?”

“Fen sınavından F aldığını gördüğümde başladı. Başka kimse bilmiyordu ya da görmemişti ama ben tesadüfen masasının önünden geçerken gördüm. Utanmış gibi baktı ve ‘Sen kendi lanet işine bak, kırma.’ dedi.”

“Bak sen şuna,” dedi Pierce. “Belki de o anda seni kötü hissettirmek için senin üzerinde güç kurmaya ihtiyacı vardı. Ve anlaşılan o ki bu gücü elinde tutmak istiyor. O yüzden bunu ona verme.”

Ethan annesinin tavsiyesini düşündü.

“Bir dahaki sefere Arlee aynı şeyi söylediğinde ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Uzaklaşmaya devam edeceğim, diğer çocuklarla takılacağım.”

“Bak bakalım nasıl olacak.”

“Tamam, bunu deneyeceğim.”

“Partiye bu yüzden mi gelmeye karar verdin, yeni çocuklarla tanışmak için mi? Yani, sana söylediğim gibi, Amber’ın babası işten arkadaşım olduğu için ona yardım etmeye gidiyorum. Seni de davet etmesi çok hoş. Ama beni şaşırttın.”

“Partide sosisli sandviç, pasta ve dondurma olacağını söylemiştin.”

“Şimdi anlaşıldı.” dedi Pierce.

“Nasıl karşı koyabilirdim ki anne?”

Pierce, King County’nin sınırında, şehrin birkaç mil kuzeyindeki Shoreline’a doğru yola devam ederken ikisi de gülüyordu.

Lyle ve Rita Tilden’in bungalovunun büyük arka bahçesinde bir düzineden fazla kız ve erkek çocuk ciyak ciyak bağırarak, birbirlerinden kaçarak ve oraya buraya fırlayarak kovalamaca oynuyordu.

Kızları Amber bugün on yaşına basıyordu.

“Partime geldiğin için teşekkür ederim Ethan.”

Amber ve annesi onları karşıladı. Bahçe ve veranda kurdeleler, fırıldaklar ve balonlarla süslenmişti. Ethan’a hediyesi için teşekkür eden Rita hediyeği diğerlerinin yanına koyarken, Amber da onu içecek ve cips alması için atıştırmalık masasına götürdü. Pierce boş bir sandalye buldu ve Lyle Tilden, Art Acker ve Larry Grotowski ile birlikte oturdu.

“Carl gelemiyor.” dedi Acker.

Pierce diğerlerinin bilmediği gerçeğin farkındalığı içinde başıyla onayladı. Benton karısını yeni bir tedavi için hastaneye götürmüştü. Ancak Pierce hiçbir şey söylemedi, sohbet ise önce spora sonra da cinayet davasına kaydı.

Tilden, “Yarın nehrin daha aşağısını araştırmaya gidiyoruz.” dedi.

“Kanada’da Sara’nın geçmişini araştıracağız.” diye ekledi Grotowski.

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Acker. “Bakalım nasıl gidecek.”

Öğleden sonrası çocukların piknik masalarına oturup sosisli sandviç, pizza ve nachos yemesiyle devam etti. Ardından pasta geldi. Annesi pastadan parçalar kesip dondurma ile servis etmeden önce mumları üfleyen Amber’a herkes doğum günü şarkısı-

nı söyledi. Ardından kutlama hediyelerin açılmasıyla devam etti. Ethan'ınki Amber'ın çok hoşuna giden bir bileklik yapım setiydi.

Daha sonra Lyle Tilden keskin bir ıslık çaldı.

“Çocuklar, kazananların fazladan bir hediye paketi aldığı bir oyunu kim oynamak ister?”

Bütün çocuklar oynamak için tezahürat yaptı.

Tilden gözlerini Acker, Grotowski ve Pierce'a dikti.

“Tamam, beni izleyin, yapacağınız şey bu.”

Tilden bahçenin bir köşesine dambıl setinden çıkardığı altı adet vinil çimentodan yuvarlak ağırlık yerleştirmişti. Her biri 3 kg ağırlığındaydı.

“Bunlardan birini kucağınıza alın, eğer yapabiliyorsanız tabii... Ve olabildiğince hızlı bir şekilde bu noktaya taşıyın.”

Tilden, kurdeleler kullanarak yaklaşık on metre öteye uzanan bir yol yapmıştı.

“Sonra kaldırabildiğiniz kadar yükseğe kaldırın ve yere bırakın. Zaman tutacağız. En hızlı olan kazanır. Bunu yapabilir misiniz?”

Çocuklar tezahürat yaptılar.

“Dokuz yaşındaki tüm kızlar ellerini kaldırsın. Tamam, teşekkürler. Önce sen, Marcie. Sonra Emily, Amy ve Lorella ve diğerleri. Sen de gidebilirsin Amber.”

Dedektifler hazırlandı. Grotowski süre tutacak, Pierce ise yarışı videoya kaydedecekti.

Teker teker her bir kız, önündeki dambılı kaldırdı ve bırakma noktasına kadar hızla ilerledi. Homurdanarak ve zorlanarak ağırlığı yukarı –hatta bazıları başlarının üzerine– kaldırdılar ve sonra yere bıraktılar.

“Pekâlâ, on yaş ve üzeri kızlar, Isabel, Miranda, Lucy.”

Her kız görevi tamamladıktan sonra Tilden erkeklere geçti ve Ethan da bir sıra aldı.

“Sonuç nedir, Yargıç Grotowski?” diye sordu Tilden.

“Bence karar verilemeyecek kadar yakın. Herkes kazandı!”

Tezahürat yapan çocuklar, Rita'nın gözetiminde Eşeğe Kuyruk Takmaca oyununa geçtiler.

Bahçenin bir köşesinde toplanan dedektifler yaptıkları deneyi tartıştılar. Acker bunun bilimsel ve resmî olmadığını ve kesinlikle kanıt niteliği taşımadığını vurguladı.

Grotowski, “Fakat dokuz yaşındaki bir kız çocuğunun ağır bir taşı kaldırmasının, onu birkaç metre boyunca hızla taşımasının ve uçurumdan aşağı atmasının mümkün olduğunu gösteriyor.” dedi.

Pierce videoyu tekrar oynatırken tüm dedektifler başlarıyla onayladı.

Dambilla boğuşan kızların yüzlerinde beliren zorlanma ifadesi, Pierce’in zihninde başka imgeler uyandırdı. *Sineklerin Tanrısı*’nda bir kayanın Piggy’nin üzerine yuvarlanışını hatırladı. Sahne, çocukların çocukları öldürmesinin korkunçluğunu yansıtıyordu.

Ve şimdi videoyu izlerken, kızlar birbiri ardına ağırlıklarını atarken, Pierce’in aklına Katie Harmon geldi.

Gerçekten de o taşı atıp Anna Shaw’ın hayatına son vermiş olabilir mi?

58

Seattle, Washington

SARA, ÇEKTİĞİ EZİYETTEN kaçmak için canla başla evini temizliyordu.

Bugün okul yoktu. Katie, Tamika ve Adina ile dışarıdayken Sara evde yalnızdı ve olayları düşünüp duruyordu. Dr. Mehta'ya Katie'nin çiziminden bahsettiğine ve ona şiddet içeren davranışların aile içinde aktarılıp aktarılamayacağını sorduğuna pişman olmuştu.

Araştırmalar bunun olabileceğini gösteriyor.

Ancak Dr. Mehta yanlış anlamış ve durumu başka bir yöne çekmişti.

O çocuk da dâhil olmak üzere her şey hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu.

Hayır, ona Katie'nin çocukla olanlardan sonra nasıl neredeyse memnun görüldüğünü anlatamam. Katie'nin nasıl kâbuslar gördüğünü, sonra bir resim yaptığını. Onu yaktım çünkü mecburdum. Mecburdum çünkü onun o çocuğa olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. O zaman bunu gizli tutmak zorundaydım. Şimdi de gizli tutmak zorundayım. Güvende kalmanın tek yolu bu, özellikle de şimdi. Dr. Mehta herhangi bir zarar veya istismar şüphesini bildirmekle yükümlü olduğunu açıkça belirtti. Ve şimdi bunu yapma eğiliminde gibi görünüyor.

Tanrım, ben ne yaptım? Ve o dedektiflerin Katie hakkında kendi şüpheleri var. Ama Katie'yle konuşmaya geldiklerinden beri onlardan tek kelime duymadım.

Neden?

Sara'nın endişeleri elektrik süpürgesinin gürültülü döngüsel emişi arasında dönüp duruyordu. Neredeyse kontrolü kaybetmek üzereydi ki, telefonu titreyerek onu kendine getirdi.

Mesajı kontrol etti.

Bu önceden zamanlanmış bir hatırlatmaydı; Kuzey Seattle'daki bir okuryazarlık organizasyonun düzenleyeceği kitap satışına katkıda bulunma sözü vermişti. Bağışlar için son bir tarih vardı. Unutmuştu ve gruba söz verdiği bir kutu eski kitabı teslim etmesi gerekiyordu.

Kutu üst kattaydı.

Tavan arasında.

Aşağıya getirmeyi unutmuştu.

Sara olduğu yerde kalakalmıştı.

Sadece gidip getir.

Kendini toparlayan Sara aceleyle üst kata çıktı ve koridorun sonundaki kapıyı açtı. Telefonunun fenerini açtı ve gıcırdayan merdivenleri tırmandı.

Bağışlayacağı kitapların bulunduğu karton kutuya loş ışıktaki bakılırken, gözü Magda ve Herman Vryker hakkındaki eski haberlerin bulunduğu ahşap sandığa ilişti. O manşetler hâlâ orada derinlerde gömülüydü ama onları hissedebiliyor, neredeyse ona bağırdıklarını, onu hayatının inkâr edilemez gerçeğine çağırdıklarını duyabiliyordu.

Hayır, hayır. Ben onlar gibi değilim. Ben onlar gibi değilim. Katie de onlar gibi değil.

Ama Katie onların özelliklerini miras almış olabilir mi? Dr. Mehta bunun mümkün olduğunu söyledi.

Sara çizimi düşündü.

Katie, sen o uçurumda ne yaptın?

Sara kendini ahşap sandıktan uzaklaşmaya zorladı. Işığını çatı katının zemininde gezdirdikten kısa bir süre sonra kitap kutusunu buldu. Onu kucağına aldı ve dikkatle merdivenlerden aşağıya taşıdı, kapıyı da arkasından tekmeleyerek kapattı.

Derin bir nefes alarak kitap kutusunu mutfak masasının üzerine koydu. Nemli bir bezle kitapları teker teker sildi ve başlıklarına bakıp kendi kendine gülümsedi. Çoğu annesinin ve babasının cilt-

li baskılarıydı: *Muhteşem Gatsby*, *Oliver Twist*, *Cennetin Doğusu*, *Bülbülü Öldürmek* ve bazı ders kitapları.

Babasının on dolarlık bir banknotu, bir piyango biletini, neredeyse her şeyi nasıl kitap ayracı olarak kullandığını hatırlayan Sara, *Moby Dick*'in bir kopyasından başlayarak sayfaları çevirmeye başladı. Elbette, içinde Levi, Huttner ve Sanchez'den –onların mülk ve emlak işleriyle ilgilenen firmadan– gelen bir zarf vardı. İçinde vasiyetnamenin düzeltilmesiyle ilgili bir mektup bulunuyordu. Oldukça sıradan, resmî bir yazıydı ve avukatları Constance Huttner tarafından imzalanmıştı. Sara, Orta Doğu'daki kutsal yerler hakkında resimli büyük bir kitabı eline aldığı anda tereddüt etti. Sayfaların arasından bir şey gözüktüyordu.

Kitabı açan Sara çok şaşırdı; içinde George ve Marjorie Cole'un bu ev adresine gönderilmiş büyük boy bir zarf vardı ve iade adresi de Helena'daki Montana Başsavcılık Ofisi'ydi.

Bu da ne böyle? Bunu daha önce hiç görmemiştim. Sanki saklanmış gibi.

Posta damgası 2015'i gösteriyordu.

İçinde, Montana Başsavcılığı'nın antetli kağıdına yazılmış bir mektup vardı:

Sayın Bay ve Bayan Cole:

Ekteki yazışma bize Magdalena Kurtz'un avukatı Katherine Marie Powell'in hukuk bürosu tarafından Montana Çocuk ve Aile Hizmetleri aracılığıyla gönderilmiştir.

Muhatap Magdalena Kurtz, mahkeme tarafından verilen cezasının sonuna yaklaşmaktadır ve mahkeme tarafından konulan kısıtlamaların geçerliliğini yitirmesi yönünde bir dava açabilir. Elbette buna itiraz edilebilir. Bununla birlikte, Montana Çocuk ve Aile Hizmetleri'ndeki avukatlarla yapılan önemli görüşmelerden ve yazışmanın sahibi tarafından olası mahkeme itirazları riskinden kaçınma gerek-

liliğinden sonra, bu ofis ekteki materyalin haklı olarak size ait olduğuna ve bu nedenle size iletilmesine karar vermiştir.

Muhatap, yazışmayı teslim aldığınız konusunda bilgilendirilecektir.

Bundan doğacak her türlü kararın size ait olduğunu vurgulamak isteriz.

Ayrıca kişisel bilgilerinizin gizli kalacağını ve korunacağını da vurgulamak isteriz. Bunu sağlamak için, bundan sonraki her türlü iletişim benim dikkatime gönderilmeli ve Montana'daki resmi devlet kanalları üzerinden ilerlemelidir.

Tekrar, nasıl yanıt vereceğinize dair karar, eğer yanıt vererseniz, size aittir.

*Saygılarımla,
Brett MacRitchie
Denetleyici Avukat,
Çocuk Koruma Birimi*

İçinde Montana Çocuk ve Aile Hizmetleri'nden gelen başka zarflar da vardı. Onun içinde de Katherine Marie Powell'ın Billings, Montana'daki hukuk bürosundan gelen başka bir zarf vardı.

Powell'dan gelen ön yazıda şu ifadeler yer alıyordu:

Müvekkilim Magdalena Kurtz adına Montana Başsavcılığı ve Montana Çocuk ve Aile Hizmetleri ile iletişim hâlindeyim.

Müvekkilim ve müvekkilimin birlikte çalıştığı grup olan Women Healing in the Forgiving Light (Bağışlayıcı Işıkla İyileşen Kadınlar) adına ekte yer alan yazıyı iletmek için izin alınmıştır.

İçinde iade adresi olan son zarf vardı: Mahkûm #3877465, Montana Kadın Hapishanesi, Billings, Montana

İçindeki notta şöyle yazıyordu:

İlgili kişiye:

Bağışlayıcı Işıkla İyileşen Kadınlar adlı destek grubumuz birkaç yıldır Magdalena Kurtz'un topluma geri dönüşüne hazırlanmasına yardımcı olmak için yakın bir şekilde çalışmaktadır. Cezasının sona ermesine altı ay kaldı. Kayda değer bir ilerleme kaydetti ve mektubunun size ulaşmasını sağlamak için yardımımızı istedi.

Merhametli olacağınızı umuyoruz, teşekkürler.

Sara, Magda'nın mektubunu ararken parmakları titriyordu. Hiçbir şey bulamadı.

Magda'nın aileme mektup yazdığını hiç bilmiyordum ve görünüşe göre Vryker ismini bırakmış.

Tekrar tekrar baktı. Zarflar boştu. Kitapların sayfalarını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Tavan arasına döndü ve mektubu aramaya başladı.

59

Seattle, Washington

RYAN'IN KLAVYE VE faresinden tıklama sesleri yükseliyordu. Kendisine belgeler vermeyi teklif eden programdaki kişiden hâlâ bir haber alamamış, bunun üzerine Magda'nın beş yıl önce Kanada'da bir araba kazasında öldüğü iddiasını kontrol etmeye yoğunlaşmıştı.

Eğer bu doğruysa, geriye sadece kızı kalıyor. Carrie'yi bulmak için son umudum Magda'nın kızı olabilir. Acaba o Carrie'nin nerede olduğunu biliyor mudur? Ya her şey boşa çıkarsa? Bunca yıldır kendimi boş umutlarla mı kandırıyorum?

Carrie'nin fotoğrafına bakan Ryan, başarısızlık ihtimalini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Chicago'dan arayan Lynn, Magda'nın öldüğü sırada Sharon Ellen Vernay adını kullandığından emindi.

Ryan, abone olduğu haber veri tabanlarına daldı. Lynn kazanın Trans-Kanada Otoyolu üzerinde, Ontario eyaletinin kuzey kesiminde gerçekleştiğini söylemişti. Ryan, ekranında Ontario'yu gösteren bir harita açtı. Çok büyüktü, Kaliforniya'dan ve Teksas'tan bile daha büyüktü.

“Sharon Ellen Vernay” ismini “Ontario” ve “araba kazası” kelimeleriyle birlikte tüm Kanada haberlerinin yer aldığı veri tabanlarına gönderdi. Ryan özellikle *e-NewsHawkQuest* adlı veritabanını kullanmayı seviyordu. Bu veri tabanı 1980'den günümüze kadar tüm önemli ve bölgesel haber kaynaklarından dosyalar sunuyordu.

Birkaç saniye içinde Kenora, Ontario'dan beş yıl öncesine ait bir habere rastladı. Haritaya baktı, kuzeybatıdaki otoyolu takip ederek Kenora'nın Manitoba'dan çok uzakta olmadığını gördü. Hikâyeye gitti:

KENORA, Ont.-Polis, geçen hafta Kenora, Ontario yakınlarında tek araçlı bir kazada ölen Manitobalı bir kadının kimliğini tespit etti. Kenora'daki Ontario Eyalet Polisi tarafından yapılan açıklamada, "46 yaşındaki Winnipeg'li Sharon Ellen Vernay olay yerinde hayatını kaybetti." denildi.

Vernay'in minibüsü, Trans-Kanada Otoyolu'nun bir parçası olan 17. Karayolu'nda, Kenora'nın yaklaşık 20 kilometre batısındaki Sugar Bay Marina yakınlarında bir geyiğe çarparak yoldan çıktığında batıya doğru seyrediyordu.

Vernay'in yolcusu 49 yaşındaki Winnipegli Brenda Nyakachuk hayati tehlike arz etmeyen yaralanmalar sonucu tedavi altına alındı.

Kadınlar Kenora yakınlarındaki bir country müzik festivaline katıldıktan sonra Winnipege dönüyorlardı.

Ryan hikâyeyi değerlendirdi.

Tarih Magda'nın yaşı açısından doğruydı. Ama daha fazla ayrıntıya ihtiyacı vardı.

Ölüm ilanlarını internetten ve Winnipeg gazetelerinin haber veritabanlarından kontrol etti. Ölüm ilanını buldu ve okumaya başladı:

VERNAY, Sharon Ellen (kızlık soyadı) Storker, Ontario'da trajik bir şekilde hayata veda etti... 1972 yılında Brandon, Manitoba'da doğdu. Colonial Lisesi'nden mezun oldu... 1998 yılında lise aşkı Leon Ford Vernay ile evlendi...

Dur!

Tarihler mantıklı gelmiyordu. Sharon Vernay kesinlikle Magda olamazdı. Magda 1998'de Montana'da hapisteydi. Evlenmek için Manitoba'ya gitmiş olamazdı. Mantıklı gelmiyordu.

Ryan sosyal medya sitelerini araştırmaya devam etti ve kısa süre sonra Instagram, Twitter ve Facebook'ta Sharon Vernay'in kocası,

akrabaları ve arkadaşları tarafından doğum gününü kutlayan anma paylaşımlarına rastladı.

Sharon Vernay'in doğum tarihi Magda'ninkıyla uyuşuyordu.

Ryan, Sharon Vernay'in hayatı, lisesi, düğünü ve çocuklarıyla birlikte çekilmiş tüm fotoğraflarını inceledi. Sonra elindeki Magda fotoğraflarını inceledi ve başını sallamaya başladı.

İmkânı yok. Yanından bile geçmiyor.

Chicago'dan Lynn neden *Gammaz Yürekler*'i arayıp da böyle sahte bir iddiada bulunsun ki?

Ryan'ın ilk düşüncesi, Magda'nın ölmemiş olmasının verdiği rahatlamayla bu olayın peşini bırakıp yoluna devam etmektir. Ama sorusuna geri döndü: Neden Lynn sahte bir iddiada bulunmak için aramıştı, üstelik ayrıntılı bir sahte iddia?

Aramayı analiz edince birkaç teori üretti. Ya Lynn yarı yarıya haklıysa? Ya Lynn bir şey bulduysa? Magda, Sharon Ellen Vernay'in kimliğini doğum tarihi kendisiyle uyuştugu için çalmış olabilir miydi?

Ryan telefonuna uzandı.

Gammaz Yürekler'den Sonya Rule'un numarasını bulup aradı.

Üç kez çaldıktan sonra Sonya telefonu açtı.

"Selam, Sonya. Ben Ryan Gardner."

"Selam, Ryan! Ben de seninle irtibata geçecektim. Bölümüne gelen tepkiler çılgıncaydı. Birkaç rekor kırdık."

"Bu harika. Aramamın nedeni arayanlardan birine ulaşmak için yardımınızı istemek."

"Elimizden gelirse yardım ederiz."

"Magda'nın öldüğünü iddia eden kişiye ihtiyacım var."

"Evet, onu hatırlıyorum."

"Doğru, Chicago'dan Lynn; Meksikalı kadından hemen sonra aradı. Bölümleri kaydettiğinizi görüyorum ama arayanın kimliği ya da Lynn'e ulaşmamın bir yolu var mı? Onunla konuşmak istiyorum."

"Bu konuda pek emin değilim. Bu biraz teknik bir konu. İnsanların sahte isimler kullandığını ya da aramaları engellediğini biliyoruz. Ama Owen bizim programın IT destek uzmanı. Bakalım Lynn'e ait bir numara falan bulabilecek mi? Uzun sürmez."

60

Seattle, Washington

PIERCE, POLİS MERKEZİNDEKİ masasındaydı ve FaceTime üzerinden konuşurlarken telefonundan Ethan'a gülümsedi.

"Bugün Arlee ile okulda işler nasıl gitti?"

"Sınıfta değildi."

"Demek öyle."

"Anne, unutmuşum. Amber'ın partisinde Rayne adında bir çocukla tanıştım ve Nintendo Switch'iyile oynamama izin verdi. Çok güzelmiş. Ben de bir tane alabilir miyim?"

"Bakarız. Babama merhaba diyebilir miyim?"

"Tamam." Ethan telefonunu kamyonetinin direksiyonundaki Webb'e çevirdi. Pierce oğlunun, "Ona Nintendo'dan bahset baba." diye fısıldadığını duydu.

"Şimdi olmaz, dostum. Hey, tatlım," dedi Webb. "Akşam yemeği için eve gelecek misin?"

"Emin değilim. Sana sonra haber veririm."

"Tamam, belki pizza, belki biraz Meksika fasulyesi olabilir mi? Neyse, sen işine bak." Webb el salladı.

Ethan telefonu tekrar kendisine çevirdi. "Nintendo'yu düşün, anne, seni seviyorum, hoşça kal."

"Sizi seviyorum çocuklar."

Telefonu kapatan Pierce, masasının üzerindeki yeni çerçevede duran aile fotoğraflarına baktı. Tam aklına kuş gözlemcisi kadınla ilgili bir düşünce gelmişti ki dikkati Benton'ın aniden gelişiyile da-

ğıldı. Acker'a dişçiyle randevusu olduğunu söylemişti ama Pierce durumun farklı olduğunu farkındaydı. Benton karısını başka bir uzmana götürmüştü.

“Nasıl gitti Carl?”

“Hâlâ sonuçları bekliyoruz ama bu yeni doktor iyimser.”

“Hey, bu da bir şeydir.”

“Burada ne var ne yok? Lyle'in deneyi işe yaradı mı?”

“Şey, biz...”

Tam o sırada Acker masalarının başında belirdi.

“İyi zamanlama, Carl. Tamam, hazırız, ofisimde bir brifing yapacağız. Hadi gidelim.”

Grotowski başka bir dava için araştırma yapıyor, Tilden ise Kuzey Bölgesi'nde çalışıyordu. Benton ofisin kapısını kapattı ve Pierce'in yanına oturdu. Acker telefonunun tuşlarına basarak Savcılık Ofisi'nden Heidi Wong, adli tıptan Kelly Jensen ve Kuzey Bölgesi'nden Oscar Neale ile telekonferans görüşmesi yapmak üzere hoparlör özelliğini etkinleştirdi.

“Herkes hatta,” dedi Acker. “Hepinizin elinde soruşturmanın resmî olmayan, bilimsel olmayan yönüne ilişkin özetimiz var; buna göre dokuz yaşındaki Katie Harmon'ın bir taşı alıp uçurumun kenarına taşınması ve Anna Shaw'ın üzerine fırlatması oldukça büyük bir olasılık.”

Wong, “Biliyorsun Art, bunların hiçbirisi mahkemede kabul edilemez.” dedi.

“Biliyoruz. Ama bu bize çok yardımcı olacak,” dedi Acker. “Ve diğer seçenekleri elemek, makul şüpheyi ortadan kaldırmak ya da azaltmak için çalışıyoruz.”

Wong, “Evet, küçük bir kızın üç kiloluk bir taşı kaldırıp suç aleti olarak kullanabileceği ihtimalini doğruladınız,” dedi. “Peki ya zaman aralığı ve diğer iki olası şüpheli?”

“Evet,” dedi Acker. “Marilyn Hamilton ve Gilbert Croft, güvenlik kamerası görüntülerinde parktaydılar.”

“Merhaba, ben adli tıptan Jensen,” diye söze girdi Jensen. “Croft'un parmak izlerini inceledik. Boeing'deki işi için parmak izi alınmasının dışında başka hiçbir yerde parmak izine rastlanmadı.”

“Peki ya Hamilton?”

Pierce, içinde Hamilton’a dair can sıkıcı bir belirsizlik dalgası daha hissetti.

“Onun durumunda,” dedi Jensen, “kullanılabilir bir şey çıkarmak için çalışmaya devam ediyoruz. İzler çok bulanık ve bu da işleri yavaşlatıyor.”

Acker, “Yine de Croft ve Hamilton’ı muhtemelen eleyeceğimize inanıyoruz.” dedi.

“Bir gelişme daha var,” dedi Jensen. “Bu bize az önce İsrail polisinden geldi. Kayalardan parmak izi alma konusunda başarılı olmuşlar ve bizimle paylaşmaya hazır oldukları yeni teknolojinin cinayet aletinden bir şeyler elde etmemize yardımcı olabileceğini belirtiyorlar.”

“Gerçekten mi?” Wong dedi ki. “Vay canına, tamam.”

Acker, “Sanırım her şey açık; her şey bizi Katie Harmon’a geri götürüyor,” dedi. “Bu konuda nasıl hareket etmemizi istiyorsun, Heidi?”

“Bana bir dakika verin. Sessize alacağım. Beklemede kalın.”

Heidi Wong’un tekrar bağlanması için neredeyse bir dakika geçti.

“Bildiğimiz gibi, Croft ve Hamilton’dan gizlice aldığınız parmak izleri bu aşamada kabul edilemez ve bilgi ya da eleme için kullanılamaz.”

“Doğru.” dedi Acker.

Wong, “Kızla ilgili bir dava oluşturmak için harekete geçmek zor olmaya devam ediyor,” dedi. “Bu noktada tutuklama ya da suçlama için elimizde hâlâ geçerli bir neden yok. Dikkatli bir şekilde ilerlememiz gerekiyor. Tutuklama için olası bir neden olmasa bile, bir ceza soruşturmasının parçası olarak parmak izlerini almak için Anayasa’daki Dördüncü Düzenleme kapsamında dar bir aralığımız var. Diyelim ki parmak izlerini eleme prensibi altında.”

“Yani bir sonraki adımımız Katie Harmon’ın parmak izini almak mı?” diye sordu Pierce.

“Evet. Ama bu sefer resmî olarak. Bu işi artık kitabına göre yapıyoruz, böylece dönüp dolaşıp bizi bulmasın. Bu aşamada Katie

Harmon'ın parmak izlerini, taştan bir parmak izi elde etmemiz hâlinde kanıtlarla karşılaştırmak için kullanacağız."

"Kızı tekrar sorgulamamızı, daha ileri gitmemizi ister misin?" diye sordu Benton.

Wong, "Hayır, bu aşamada olmaz," dedi. "Ona haklarını okuyun, parmak izlerini alın ve bilimin bizi nereye götüreceğine bakalım."

Pierce, "Ben Sara Harmon'la temasa geçip bunu ayarlarım." dedi.

61

Seattle, Washington

KAFASI KARIŞMIŞ ve hisleri uyuşmuş hâldeki Sara, mutfak masasının üzerindeki zarflara bakıyordu.

Tahliyesinden altı ay önce Magda aileme mektup göndermiş, neden bana bundan hiç bahsedilmedi?

Magda, serbest bırakıldığından beri, sanki hiç var olmamış gibi yeni bir kimlikle ortadan kaybolmuştu.

Kanım ve kabuslarım dışında.

Sara'ya hayatı boyunca ailesi ve Magda arasında hiçbir temas olmadığı söylenmiş ve Sara da buna inanmıştı.

Neden bunu benden sakladılar? Magda mektubunda ne diyor-du? Nerede o mektup? Onu görmeye hakkım var.

Aniden telefonu çalan Sara irkildi; bilinmeyen bir numara arıyordu.

“Alo?”

“Sara?”

“Evet.”

“Ben Dedektif Kim Pierce.”

Sara nefesini toparlamaya çalıştı. “Merhaba.”

“Davayla ilgili işimiz neredeyse bitti,” diye başladı Pierce. “Fakat evinize gelip Katie’nin parmak izlerini almak için uygun bir zaman ayarlamak istiyoruz.”

Sara gerildi.

“Parmak izleri mi?”

“Evet.”

“Ama neden *onun* parmak izleri?”

“Bu oldukça rutin bir takip.”

“Katie ile işinizin bittiğini sanıyordum?”

“İşleri tamamlayabilmemiz için parmak izlerini almamız gerekiyor. Çok uzun sürmez. Bugün uygun olur mu?”

Sara’nın nabızı hızlandı; biraz zaman kazanmak için bir bahane bulmaya çalıştı.

“Hayır, bugün uygun değil. Yarın daha iyi olur. Öğleden sonra dört gibi olur mu?”

“Pekâlâ, Katie’yle yarın saat dörtte görüşürüz. Teşekkürler Sara.”

Aramayı sonlandıran Sara’nın zihni düşüncelerle çalkalandı.

Parmak izleri. Dedektifler, Katie’nin parmak izlerini istiyordu.

Neden istediler? Ve neden şimdi? Ne biliyorlar? Bunun korkularımı Dr. Mehta’ya anlatmamla ve Katie’nin resmini göstermemle bir ilgisi olabilir mi?

Telefonunu elinde tutmaya devam ederek zarflara bakarken, seçeneklerini gözden geçirdi. Levi, Huttner ve Sanchez’den gelen mektuba odaklandı.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Şirketin numarasını aradı. Telefon çalarken endişeleri de artıyordu. Katie için bir avukat tutacak parası yoktu.

Ama ona bir avukat tutmamayı da göze alamam.

Resepsiyonist cevap verdi.

“Constance Huttner ile görüşebilir miyim lütfen?”

“Üzgünüm, Bayan Huttner artık şirkette çalışmıyor. Kendisi emekli oldu. Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?”

“Bir ceza avukatı ile görüşmek istiyorum.”

“Ceza mı? Ama biz... Bekleyin lütfen.”

Bekleme müziği çaldı. Beatles’ın bir baladı, “Yesterday.” Sonra resepsiyonist geri geldi.

“Gecikme için özür dilerim. Sizi bağlıyorum.”

Hat tıkladı, sonra bir adam cevap verdi. “Lincoln Berdell.”

“Merhaba, Bay Berdell. Avukat mısınız?”

“Öyleyim.”

“Peki bu arama gizli olacak mı?”

“Evet, devam edin ve bana durumunuzu anlatın. Oradan başlayalım.”

Sara yıllar önce anne ve babasının mülk ve emlak konularında firmanın müşterileri olduğunu söyleyerek söze başladı. Magda’dan hiç bahsetmedi çünkü Berdell’in herhangi bir bağlantıdan haberdar olabileceğini düşünmedi. Katie’nin durumunu özetlemeye başladı ama fazla ilerleyemedi.

“Affedersiniz Bayan Harmon,” diye araya girdi Berdell. “Sizi anlıyorum.” Sara avukatın klavyesinin tıkırtısını duyabiliyordu. “Fakat biz bu tür davalara bakmıyoruz. Bir çocuk ceza savunma avukatıyla görüşmeniz gerekiyor.”

“Ama ben hiç avukat tanımıyorum.”

“Başka bir avukatlık bürosundan sizin için uygun bir avukat tanıyorum, Rose Aranda. Bilgilerinizi alıp Rose’un en kısa zamanda size ulaşmasını sağlayacağım.”

Konsantre olamayan Sara, kitapların sayfalarını çevirmekle, kutuyu bağış için hazırlamakla meşgul olurken bir yandan da zihinsel olarak yaşadığı kafa karışıklığı ve korkuyla mücadele ediyordu. Telefonu Rose Aranda’dan gelen bir aramayla çalana kadar zaman yavaş ilerledi.

Sara, Katie’nin durumunu Aranda’ya özetledi ve düştüğünde Anna Shaw ile birlikte olduğu gerçeğini yineledi.

“Haberleri hatırlıyorum,” dedi Aranda. “Eğer dedektifler yarın saat dörtte geliyorlarsa, ben de saat üçte Katie ve sizinle daha ayrıntılı konuşmak üzere orada olacağım. İşbirliği yapmayı kabul ederek ve yasal yardım isteyerek doğru olanı yaptın Sara.”

“Teşekkür ederim Rose. Sormak zorundayım, ücretiniz nedir?”

“Normalde saat başına üç yüz elli dolar. Ama ilk danışmanlık ücretsiz, bu yüzden yarını ilk danışmanlık olarak sayacağım. Ayrıca kamu hayrına karşılıksız hizmet de veriyoruz. Bir şeyler ayarlarız, Sara. Merak etme.”

Adina ve Tamika akşam yemeği için Katie’yi zamanında eve getirdiler. Ev yapımı tacoları yerken Sara yarın dedektiflerle neler olacağını anlattı.

“Parmak izi mi?” dedi Katie. “Bu tutuklanıp hapse gireceğim anlamına mı geliyor?”

“Hayır tatlım, bunlar polis işleri. Burada bize yardımcı olacak bir avukatımız var. Onunla yarın tanışacaksın. Adı Rose ve çok hoş birine benziyor.”

Katie boş bir ifadeyle tabağına baktı.

“Ne oldu?”

“Anna’nın düşmesine ben neden olmadım anne.”

“Bana o gün hakkında daha fazla şey anlatmaya hazır mısın?”

Katie başını iki yana salladı.

“Hayır, çünkü anlatırsam Anna’nın düşmesine benim sebep olduğumu düşüneceksin, ama bunu yapmadım.”

“Bundan emin misin, Katie? Kazara da olsa onun düşmesine sebep olmuş olabilir misin?”

Katie tekrar başını iki yana salladı.

“Gerçek bu mu?”

Katie başıyla onayladıktan sonra Anna’nın ona verdiği kolyeye baktı.

Sara onu rahat bıraktı ve masayı topladı.

“Dr. Mehta’yı yine hangi gün göreceğim anne?”

“Bilmiyorum,” dedi Sara. “Artık onu görmem gerektiğini sanmıyorum.”

“Ama ofisini seviyorum. Balıklarını seyretmeyi seviyorum.”

“Bakalım, belki olur.”

Sara’nın uykusu o gece oldukça sıkıntılıydı.

Saat iki buçuk civarında kalkıp Katie’nin odasına gitti ve onu çarşafın altında kıvrılmış hâlde buldu. Onu izlerken içi daraldı.

Bana her şeyi anlattın mı, tatlım? Bana yalan mı söylüyorsun?

Dedektifler neden onun parmak izlerini istiyor? Peki ya Dr. Mehta? Ona güvenmekle hata mı ettim?

Sara, Magda’yla ilgili her şeyin şimdiye kadar kilit altında tutulduğu tavana doğru baktı. Annesi ve babası Magda’nın onlara mektup yazdığını neden ona söylememişti? Magda ne istemişti?

Ya Katie’yi benden almaya çalışırlarsa?

Sara eğildi ve Katie'nin yanağını usulca öptü.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Biz onlar gibi değiliz.

Sara yatağına döndü.

Uykuya dalarken, kendi tarifsiz anıları zihninin karanlık sislerinden sürünerek yükseliyordu. *Çıglıklar... Gümbürtüler... Kazmalar...*

Ertesi gün Sara, Katie'yi okuldan almak için lokantadaki vardiyasından biraz erken çıktı. Mel'e bir randevu için olduğunu söyledi.

Saat üçte kapı çaldı ve Rose Aranda geldi. Kırk yaşlarında bir kadındı. Blazer ceket ve pantolon giymişti ve bir evrak çantası taşıyordu. Sara onu Katie'yle tanışması ve ayaküstü sohbet etmesi için içeri davet etti.

"Önce annenle konuşmak istiyorum," dedi Aranda. "Sonra sen ve ben yalnız konuşabiliriz. Sorun olur mu?"

"Tatlım, odana çık ve bir film izle, sonra Bayan Aranda'yı göndereceğim."

"Rose. Bana Rose diyebilirsin."

"O zaman Rose'u seni görmesi için yukarı gönderirim."

Sara çay hazırladı ve mutfakta Rose ile konuşmaya başladı. Katie'nin durumunu anlatırken sesi titriyordu. Bir yabancıya anlatmak kolay değildi, yardım edecek birine bile. Sara, Rose'a Anna'nın Katie'nin bakıcısı olduğunu, Sunny Days gezisini ve Anna'nın selfie çekerken nasıl düştüğünü anlattı. Travma ve Dr. Mehta ile ilgili her kilit noktaya değindi. Rose'a Katie'nin çizimini gösterdi. Ama Sara Magda'dan ya da Kanada'daki küçük çocuktan hiç bahsetmedi.

Rose sorular sordu ve notlar aldı.

"Öncelikle," diye başladı Rose, "eyalet yasalarına göre on iki yaşından küçük çocukların suç işleyemeyeceği varsayılır."

"Ama polis neden Katie'nin parmak izini almaya geliyor?"

"Savcılık, çocuğun eylemin yanlış olduğunu tamamen bildiğini kanıtlayabilirse, sekiz ila on iki yaş arasındaki çocukların cina-yetten yargılanması mümkündür. Ancak bunu kanıtlaması zor ve karmaşık bir süreç."

"Katie onlara Anna'nın düştüğünü zaten söyledi. Neden hâlâ onu soruşturuyorlar?"

“Pek çok nedeni var. Soruşturmanın detaylarını sana açıklamak zorunda değiller. Ellerinde bir tanık ya da yeni bir kanıt olabilir. Parmak izlerini eleme çalışması yapıyor olabilirler, yani ellerinde bir şey var ve Katie’yi elemek istiyorlar. Herhangi bir suçlama ya da tutuklama olmaksızın parmak izi toplayabilirler. En iyisi Katie ve senin onlarla işbirliği yapmanız ve benim de orada yanınızda bulunmam.”

Daha sonra Rose yukarı çıktı ve Katie ile yalnız konuştu.

Saat dörtten birkaç dakika sonra kapı çaldı. Sara, Pierce ve Benton’ı mutfak masasına götürdü ve Katie de onlara katıldı.

Rose Aranda kendini tanıttı.

“Ben de buna katılacağım.”

Benton, poker suratını korudu. Pierce başını sallayarak gülümsedi. Dedektifler herkesin huzurunda Katie’ye yasal haklarını bildirdiklerinde Sara’nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu; Benton “Sadece prosedür gereği.” dese de. Ve gerekli tüm taraflarca bir form imzalandıktan sonra, Pierce çantasını açarak akıllı telefona benzeyen taşınabilir bir parmak izi tarayıcısı çıkardı.

“Parmaklarını teker teker buradaki kareye dokundurmanı istiyorum Katie.”

Katie’nin kareye dokunuşunu izleyen Sara’nın boğazı düğümlendi. Kızının minik parmakları titriyordu.

“Heyecanlanma.” dedi Pierce.

“Ben biraz korkuyorum.”

“Katie,” dedi Rose. “Ne hakkında konuştuğumuzu unutma.”

Benton, Avukat Aranda’ya bir bakış attı; Pierce ise birbiri ardına Katie’nin parmak izlerini kaydetti.

“Neden korkuyorsun Katie?” diye sordu Benton.

“Çünkü hepiniz Anna’yı benim ittiğimi düşünüyorsunuz.”

Rose, “Katie, hiçbir şey söylememelisin.” diye araya girdi.

Benton önce Aranda’ya, sonra da Sara, Pierce ve Katie’ye bir bakış attı. “Onu sen mi düşürdün?” diye sordu.

Katie başını iki yana sallayan Rose’a baktı.

Ve dedektifler gidene kadar sessiz kaldı.

62

Seattle, Washington

GROTOWSKI BOŞ BİR ofise geri döndü.

Tilden, Kuzey Karakolu'ndakilerle birlikte Sparrow Song Park'taydı; Pierce ve Benton ise Katie Harmon'ın parmak izlerini almaya gitmişlerdi.

Soruşturmanın Katie Harmon'a geri kaymasıyla birlikte Grotowski, Sara Harmon ve Katie'nin geçmişlerini iki kez kontrol etmek için çalışmaya başladı. Bilgisayarının başına oturdu ve bir kez daha Sara ya da Katie ile ilgili her türlü yerel ve eyalet sistemini taradı. Herhangi bir suçla suçlanmanın ya da aranmanın ötesindeki bilgileri araştırdı. Bir şikâyetle bulunup bulunmadıklarını, bir suça tanık olup olmadıklarını ya da başka bir davada sorgulanıp sorgulanmadıklarını araştırdı. ACCESS ağının bir parçası olan diğer veri tabanlarını da kontrol etti.

Hiçbir şey çıkmadı.

Yine FBI tarafından yönetilen ulusal veri bankası NCIC'e gitti. Ayrıca uçuşa yasak listeleri ya da terör şüphelileri gibi diğer ulusal veri bankalarına da sorgular gönderdi. ViCAP (Şiddet Suçlularını Yakalama Programı) gibi çözülmemiş cinayetler, ebeveyn kaçırmaları ve kayıp kişilerle ilgili ağlar üzerinden çalışan diğerlerini de kontrol etti.

Yine bir şey çıkmadı.

Her seferinde Sara'nın adını, doğum tarihini ve sosyal güvenlik numarasını bildirmesine rağmen, bir eşleşmeyi doğrulamayacak istisnalar olduğunun farkındaydı. Nadir durumlarda, örneğin eş istismarı davalarında, şiddet içeren velayet anlaşmazlıklarında ya

da bir kişi eyalet veya ulusal tanık koruma programındaysa, bilgileri mahkemeler tarafından mühürlenmişse insanlar korunuyordu.

Grotowski ayrıca Ottawa, Kanada'ya da bir arama yaptı. Kanada Polis Bilgi Merkezi'ni yöneten RCMP (Kanada Kraliyet Atlı Polisi) ile konuştu. Bu merkez NCIC'e benzer şekilde suçlar ve suçlular hakkında bilgi tutan bir veri tabanıydı. Grotowski Onbaşı Rachel Taylor'a yönlendirildi ve ona bir sesli mesaj bıraktı.

Sonra da tedbir olsun diye Interpol'e gitti. Ve Tilden elinde şeffaf bir kanıt torbasıyla ofise girdiğinde, uluslararası arama emri, aranma ya da ihbar olup olmadığının araştırılmasını talep etmeyi henüz bitirmişti.

"Dalgıçlar Anna Shaw'ın telefonunu akıntıya karşı kayalıklarda buldular," diye duyurdu Tilden.

Grotowski telefona daha yakından bakmak üzere ayağa kalktı. Pembe altın rengindeydi ve Shaw'ın ailesinin tarif ettiği renk, marka ve modelle aynıydı. Ancak ekranı paramparça olmuş ve gövdesi birkaç yerinden çatlamıştı, böylece ciddi parçaları açığa çıkmıştı.

"Kötü durumda, Lyle."

"Evet, epey hırpalanmış. Ve bunca zamandır suyun içindeydi," dedi Tilden. "Adli bilişim uzmanlarını aradım. Pek umutlu değililer ama ne yapabileceklerine bakacaklar. Bunu Art'a gösterdikten sonra oraya gideceğim."

"İyi iş." dedi Grotowski, telefonu çalmadan önce.

Ottawa'daki RCMP'den Onbaşı Taylor aramasına geri dönmüştü.

"Bana geri döndüğünüz için teşekkürler." dedi Grotowski ve ardından Sara ve Katie Harmon'ın isim ve bilgilerinin Kanada'daki tüm veri tabanlarında araştırılması talebini açıkladı.

63

Seattle, Washington

DR. MEHTA DİĞER profesörlerle yaptığı toplantının ardından Rosling Merkezi'nden ayrıldı ve kampüs boyunca yürüyerek arabasına gitti.

Bölüm politikalarını geride bırakmış, Katie Harmon'dan başlayarak hastalarla yapacağı öğleden sonraki seansları düşünmeye başlamıştı ki telefonu çaldı.

Ofisinden Nadia arıyordu.

“Merhaba, Sally. Bir iptalimiz olduğunu bildirmek için aradım. Yani biraz boş vaktin var.”

“Kim iptal etti?”

Dr. Mehta, Subaru marka aracına yaklaştığında anahtarlığına bastı. Araç cıvıldadı, kapıları açıldı ve Dr. Mehta araca bindi.

“Katie Harmon. Sara iptal etmek için aradı.”

“Sara iptal mi etti? Peki Katie'ye yeniden randevu mu verdi?”

“Hayır. Aslında Katie'nin daha fazla seansa ihtiyacı olmadığını düşündüğünü söyledi.”

“Gerçekten mi?” Dr. Mehta bir an düşündü ve sonra “Bana Sara Harmon'ın iletişim bilgilerini gönderebilir misin?” dedi. “Bilgisayarında var ama sen gönderirsen daha hızlı olur. Teşekkürler, Nadia.”

Telefonu kapattıktan sonra Dr. Mehta telefonunu direksiyona vurarak olanları düşünmeye başladı. Ve telefonu Nadia'dan gelen bildirimle çınladığında, Sara'yı arayıp aramama konusunda kararsız kalmıştı.

Hayır, onu aramayacağım. Henüz değil.

Arabasını çalıştırıp oradan uzaklaştı.

Tam ofisine giden yolu yarılamıştı ki bir kafenin önünde durdu. İçerisi meşgul değildi ve dışarıya kadar süzülen aroma o kadar rahatlatıcıydı ki kendisine bir latte alıp sessiz bir köşedeki masaya oturdu. Tezgâhın arkasındaki duvarda asılı televizyonun hafif gürültüsü eşliğinde dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koydu.

Demek Sara iptal etti ve Katie'nin seanslarını bitirmek istiyor.

Dr. Mehta AVM'deki buluşmalarını tekrar gözden geçirdi. Belki de fazla açık sözlü davranmış ve Sara'yı Katie ve istismar konusu hakkındaki düşünceleri konusunda rahatsız etmişti. Sara'nın Katie'nin terapi seanslarına son verme kararı yanlış bir yaklaşımdı.

Bu durum Dr. Mehta'yı endişelendirmiş ve ikilemini derinleştirmişti.

Dizüstü bilgisayarını açtı, giriş yaptı ve Katie'nin vakasını inceledi. Notlarını, Katie'nin suçluluk duygusunu, kâbuslarını, dile getirmeyi reddettiği –ya da getiremediği– çelişkili “kötü” düşüncelerden duyduğu ızdırabı gözden geçirdi. Katie'nin, kendini uçurumda Anna Shaw'la birlikteyken gösteren çizimine baktı.

Olanların bir tasviri mi? Yoksa başka bir şey olabilir mi? Bu olayın başka bir yönünü tamamen gözden mi kaçırdım?

Ortada Katie'nin isteksizliği ve Sara'nın Katie'nin yanında ölen bir çocukla ilgili geçmiş travmatik bir olay hakkında herhangi bir ayrıntı vermeyi reddetmesi meselesi vardı. Katie biraz açılmanın eşiğindeydi. Geçmişte bir çocuğun kendisine kötü şeyler söylediğini söylemişti ama bu konuda konuşmaması gerekiyordu. Bu aynı çocuk muydu? Ne olmuştu?

Çocuğun olayı bir kaza mıydı? Şiddet içeren bir ölüm olayı mı?

En rahatsız edici olanı da Sara'nın ailesinde şiddet geçmiş olup olmadığı ve şiddet içeren özelliklerin kalıtsal olup olmadığı konusundaki muğlak sorularıydı. Pek çok endişeye işaret ediyordu.

Katie istismara uğramış mıydı? Anna'nın ölümü daha derin bir travmatik psikolojik yarayı mı tetiklemişti?

Yine de bunların hiçbiri uymuyordu.

Dr. Mehta tüm ailelerin sırları olduğunu ve bunları kapalı kapılar ardında tutmak için her şeyi yapabileceklerini biliyordu.

Katie Harmon'ın istismara uğradığı konusunda haklıysa, istismarın kökenine inmek zorundaydı. Evde mi oluyordu? Bir akrabayla mı? Bir arkadaşla mı? Bir yabancıyla mı? Okulda mı oluyordu?

Ya tacizci Katie ise?

Dr. Mehta çizimi inceledi ve ona yepyeni bir gözle baktı.

Her iki durumda da bildiklerini rapor etme, sosyal hizmetlere ve hatta polise bildirme görevi vardı.

Ya tamamen yanılıyorsam?

Ama birilerinin zarar görme riski o kadar büyüktü ki, göz önünde bulundurulması gereken diğer tüm faktörlerden daha ağır basıyordu.

İki yıl önce çocuğa ne olduğunu bilmiyorum. Uçurumda olanlarla ilgili tek bildiğim Katie ve Sara'nın bana anlattıkları.

Dr. Mehta çizimi tekrar inceledi.

Gözlüklerini ayarlayan Dr. Mehta klavyesinde bir şeyler yazmaya başladı ve Anna'nın ölümüyle ilgili ilk sosyal medya sohbetlerinin bazılarını araştırdı. Kural olarak, saldırgan yorumlar, sahtekârlık, siber zorbalık ve dolandırıcılıkla dolu olan bu gözlemlere hiçbir zaman önem vermezdi.

Anna Shaw hakkında yeni bir şey ortaya çıkmamıştı.

Yine de merak eden Dr. Mehta, Anna Shaw'ın ölümüyle ilgili ilk haberlere gitti. Onları okudu ve yorumlara baktı. Saçma teorileri atlayarak, hatırladığı bir tanesine geldi.

Bir kişi, "Belki de bu hikâyede düşündüğümüzden daha fazlası vardır?" diye yazmıştı.

"Sesini aç!" diye seslendi tezgâhta oturan bir müşteri.

Dr. Mehta bakışlarını ekrandan alıp tezgâha doğru çevirdi. Televizyona bakan bir müşteri bu istekte bulunmuştu. At kuyruklu genç bir adam olan bir personel uzaktan kumandayı aldı.

Bir haber sunucusu şunları söylerken ekranın üstünde bir **SON DAKİKA** yazısı belirdi:

"...soruşturmaya yakın kaynaklara göre, şehrin güneydoğusundaki Sparrow Song Park'ta bir uçurumdan düşen Seattle'lı genç

Anna Shaw'ın trajedisinin artık şüpheli bir ölüm olarak soruşturulduğu öğrenildi.”

Ekranın dörtte birinde Anna Shaw'ın gülümseyen bir fotoğrafı yer alırken, ölümünün gerçekleştiği gün havadan ve karadan çekilen görüntülerde polis, acil durum ekipleri ve parktaki kederli çocuklar ve aileler görülüyordu.

“Özetlemek gerekirse, Sparrow Song Park'ta bir uçurumdan düşen Seattle'lı genç Anna Shaw'ın trajedisi...”

Dr. Mehta'nın ağzı hafifçe açık kalmıştı.

İşte bu her şeyi değiştirir.

64

Seattle, Washington

O ÖĞLEDEN SONRASINDA, soruşturmanın durumuyla ilgili haber bir tsunami gibi yayılmış ve Rainier Pine İlkokulu'ndaki bazı ailelere çocuklarını almaya geldikleri sırada ulaşmıştı.

Otobüslerin, arabaların, koşuşturan ve bağırان çocukların yarattığı kargaşanın ortasında Katie Harmon çocuk teslim alma alanında duruyordu. Uzaktan Val Rossi'yi gören Katie ona doğru ilerledi. Val de aynısını yaptı, ikisi de haberlerden ve olup bitenlerden habersizdi. Teslim alanındaki onlarca kişi arasında Anna Shaw'ın ailesini tanıyan ya da Sunny Days Gençlik Merkezi'yle ilişkisi olan ebeveynler de vardı. Kümeler hâlinde toplanmış, telefonlarını inceliyor, sohbet ediyorlardı. Şoktan ağızları açık kalan bazıları Katie'ye baktılar.

Dylan Frick ve arkadaşları, yetişkinlerin gelişmelere dair söylediklerinden bir iki cümle kaparak hemen yanlarından ayrıldılar ve Katie henüz Val'e ulaşamadan onun etrafını sardılar.

“Haberlere çıkmışsın!” dedi Dylan sırtarak. “Onu sen öldürdün.”

Katie başını iki yana sallayarak geri çekilmeye çalıştı.

“Annem bakıcınızın kazayla düşmediğini söylüyor.” dedi Dylan.

“Bu doğru değil.” dedi Katie.

“Evet, doğru ve sen bir yalancısın!” diye bağırdı Dylan. Ardından başını etraftaki ebeveynlere çevirdi; bazıları telefonlarına bakıyor bazıları da çocukların bulunduğu gruba yaklaşıyordu. “Bu doğru.” Dylan sırttı. “Anna'yı sen ittin. Sen bir katilsin!”

“Hayır!” Katie çığlık attı.

“Katil!” diye bağırdı diğer çocuklardan biri ve bunu tekrar tekrar söyledi.

Katie durması için Dylan Frick’e yalvardı. Kaçmaya çalıştı ama Dylan ve arkadaşları onu engellediler ve onunla alay ettiler.

“Kızı rahat bırak, genç adam!” Bir kadın ortaya çıkmış ve Katie ile ona işkence edenlerin arasına girmişti. “Eğer iyiliğini istiyorsan, hemen evine git! Hepiniz onu rahat bırakın! Beni duyuyor musunuz?”

Hıçkırarak ağlayan ve gözyaşları yüzünden gözleri bulanık gören Katie, savunucusunu net bir şekilde göremiyordu. Azarlanmış çocuklar ailelerine dönerken onun sesini de tanıyamadı.

“Seni zavallı çocuk,” dedi yabancı kadın, kolunu nazikçe Katie’ye dolayarak. “O çocukların hiçbir şeyden haberi yok.”

Katie ağlamamak için kendini zor tutarak elleriyle yüzünü kapattı.

“Ne oldu?”

Gözlerini ovuşturarak Katie, şimdi Val Rossi’yi görüyordu. Koşarak gelen kadın nefes nefese kalmıştı, Katie’nin gözyaşlarını silmek için çantasında bir mendil arıyordu. Artık daha iyi görebilen Katie etrafına bakındı. Onu kurtaran kadın kaosun içinde kaybolmuştu. Ve okuldan iki görevli onlara doğru ilerliyordu.

“Merhaba Katie ve Bayan Rossi,” dedi Alice Jenkins, genellikle çocukları alıp bırakmakla görevli bir personel. “Her şey yolunda mı?”

“Sanırım bazı çocuklar onu üzdü.” Val kalabalığı ve gürültüyü gözden geçirdi. “Sanırım ebeveynlerden biri onları kovaladı.”

“Hangi çocuklar?” Jenkins kalabalığı taradı. “Hangi ebeveyn onları kovaladı? İsterseniz bunu raporlayabiliriz.”

“Onu göremiyorum,” dedi Val. “Katie, kim olduğunu biliyor musun?”

Katie başını Val’e gömdü ve iki yana salladı.

“Eve gitmek istiyorum. Artık gidebilir miyiz?”

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Jenkins.

Katie başıyla onayladı.

“Pekâlâ. Sanırım gitsek iyi olacak,” dedi Val, kolunu Katie’nin omzuna atarken Jenkins’e. “Arabam bu tarafta.”

Jenkins onların bölgeden ayrılışını izlerken, telefonunda son dakika haberlerini okuyan iş arkadaşı tarafından dürtüldü.

“Belki bununla bir ilgisi vardır, Alice?” dedi, Jenkins’in ekranı görebilmesi için telefonunu çevirerek. “Anna Shaw’ın ölümü bir kaza olmayabilir.”

65

Seattle, Washington

SARA, CHEVY TRAILBLAZER'INI Jet Town Diner'daki vardiyasından eve doğru sürerken hayatındaki çalkantılarla boğuşuyordu.

Dokuz yaşındaki kızımın parmak izi alındı ve polis tarafından hakları okundu!

Kırmızı ışıktaki durdu ve derin bir nefes aldı.

Dedektifler bunun rutin olduğunu söyledi. Avukat bunun Katie'den şüphelendikleri anlamına gelmediğini söyledi. Ama ben buna inanmıyorum. İnanamıyorum. Polis bir şeyler biliyor.

Arkasından bir korna sesi duyuldu. Işık değişmişti.

Arabayı sürerken Sara'nın düşünceleri tavan arasında bulduğu şeye kaydı. Magda'nın, ailesine yazdığı mektup.

Anneme Magda'nın ne yazdığını, cevap verip vermediğini ve neden bana hiç söylemediklerini sormam gerekiyor.

Mahallesine yaklaşan Sara, Val'in bugün Katie'yi okuldan almış olduğunu bilerek biraz rahatladı. Bu ona kızı eve dönmeden önce rahatlaması için zaman kazandıracaktı.

Telefonu çaldı. Sara numarayı tanıdı ve cevap vermek üzere eller serbest ses özelliğini kullandı.

“Selam Val.”

“Anna hakkındaki haberleri gördün mü?”

“Ne haberi?”

“Soruşturmayla ilgili yeni haberler çıkıyor.”

“Bekle. Kenara çekeceğim.”

“Sana haberin linkini göndereyim. Çok kısa.”

Yolun kenarına yanaşıp duran Sara, polisin Anna Shaw’ın ölümünü artık şüpheli bulduğunu söyleyen haberi okudu.

Kelimeler Sara’yı âdeta delip geçiyordu.

“Aman Tanrım!” dedi parmaklarını saçlarının arasına gömerek.

“Haber daha yeni duyuruldu,” dedi Val. “Sanırım bazıları Sunny Days’den olan kişiler, haberi öğrenci teslim alanında öğrenmişler ve okuldaki bazı çocuklar Katie’yi üzmüşler.”

“Katie iyi mi?”

Val, “Evet, burada benimle birlikte.” dedi.

“Onu telefona verebilir misin Val?”

Sara boğuk sesler ve Bingo’nun havlamasını duydu, sonra Katie konuştu: “Merhaba anne.”

“Ah, tatlım.”

“Anne, polisin Anna’yı benim öldürdüğümü düşündüğü doğru mu?”

“Ah, tatlım.” Sara elini ağzına götürdü, sonra çekti. “Bu karışık, çok karışık. Bu konuda biraz daha bilgi edineceğim. Sen Val ve Bingo’yla kal, ben en kısa zamanda seni alacağım.”

“Seni seviyorum anne.”

“Ben de seni seviyorum.”

Val tekrar hatta geldi.

“Sara, az önce senin sokağından geçen bir haber aracı gördüm. Sanırım Katie’yi bir süre burada tutmalıyım.”

Sara’nın akli başından gitmişti.

“Sara?”

“Evet, teşekkür ederim. Evet, ben bununla ilgilenirken lütfen ona göz kulak ol. Teşekkürler Val.”

Telefonunu eline alan Sara derin bir nefes aldıktan sonra Rose Aranda’nın ofisini aradı. Asistanı açtı.

“Özür dilerim. Bayan Aranda şu anda müsait değil. Mesajınızı alabilir miyim?”

“Ben Sara Harmon. Lütfen beni aramasını söyleyin. Acil bir durum var.”

Parmakları titreyerek telefonu kapatan Sara, Rose'a haberin linkini içeren bir mesaj gönderdi ve şunları yazdı: *Ne yapmalıyım? Hemen yardıma ihtiyacımız var!*

Telefonunu bir kenara bıraktı, derin bir nefes daha aldı, kendini toparladı ve eve doğru sürmeye devam etti. Orada onu bekleyen her neyse ona hazırlandı. Dakikalar sonra sokağının köşesini döndü ve onları sokağın aşağısında gördü. Evinin önündeki kaldırımda haber araçları ve kamera ekipleri vardı.

Bir kez daha Sara, adresini medyaya Sunny Days'deki ebeveynlerin vermiş olabileceğini düşündü; bazılarının Katie'nin okulunda çocukları vardı ve Katie'nin Anna'nın ölüm vakasıyla bağlantısını biliyordu.

Basının elinde adresim olabilir ama Tanrı'ya şükür hakkımızda daha fazla şey bilmiyorlar. Ya bu onları daha derine inmeye iterse? Ama geçmişimizi ortaya çıkaramazlar. Her şey mühürlendi, gömüldü, isimler değiştirildi. Ama ya... Hayır! Bunca yıldır kimse bizi bulamadı. Hayır! Hayır!

Neyse ki gazeteciler yolunu kesmemişti. Ama park ettiği anda Trailblazer'ının etrafında toplandılar. İşte o zaman telefonu çaldı. Rose Aranda arıyordu. Sara tüm pencerelerin kapalı ve tüm kapıların kilitli olduğundan emin oldu.

Direksiyonun başından ayrılmadığı için yan ve ön taraftaki kameraların objektifleri ona çevrilmişti. Aramayı cevapladı ve elini ağzının ve telefonunun üzerine kapatarak yumuşak bir sesle konuştu.

"Merhaba Rose."

"Sara. Mesajını aldım ve hikâyeyi okudum."

"Ne yapmalıyım Rose? Evimin önü gazetecilerle dolu ve bana doğrultulmuş kameralar var."

"Hiçbir şey söyleme. Kimseyle konuşma. King County'yi arayıp daha fazlasını öğreneceğim."

"Bu çok korkutucu, Rose."

"Biliyorum. Dayan biraz. Seni hemen arayacağım."

Sara telefonunu, çantasını ve anahtarlarını hazırladı, kendini toparlamaya çalıştı. Aracının kapısını açtı ve dışarı adımını atar atmaz soru yağmuruna tutuldu.

Arabasını kilitlediği sırada bir muhabir mikrofonunu ona doğru uzattı. “Polisin Anna Shaw’ın ölümünün şüpheli olduğunu söylemesine tepkiniz nedir?”

Kamera operatörleri ona yaklaşmak için itişip kakışırken Sara hiç konuşmadan evine doğru yöneldi.

“Sara,” dedi mikrofonlu bir kadın, “kızınız Anna Shaw’la birlikte olan son kişiydi, herhangi bir yorumunuz var mı?”

Telefonuyla kayıt yapan bir adam şunu sordu: “Anna Shaw’ın kızınıza bakıcılık yaptığı doğru mu? Shaw öldükten sonra kızınız Shaw’ın mücevherlerine nasıl sahip oldu?”

Sara eve vardı, anahtarını kilide sokarken bocaladı, içeri girdi, kapıyı kapattı ve kilitledi. Sırtını duvara yasladı ve hıçkırmamak için kendini zor tutarak yere yığıldı.

Kendini biraz toparlayana kadar o şekilde kaldı. Telefonu birkaç kez çaldı ve haber kaynaklarından gelen aramalarla titredi. Rose Aranda’nın kendisine geri dönmesini beklerken hepsini görmezden geldi. Sonra masasına gitti, dizüstü bilgisayarına giriş yaptı ve internette daha fazla bilgi aradı.

“Söylemiştim. Onu iten kız.” diye yazıyordu bir kişi, Anna’nın ölümünün şüpheli olduğuna dair son dakika haberinin bağlantısını paylaştıktan sonra. “Dokuz yaşında bir çocuk mu? Hadi ama.” diye paylaşımda bulunuyordu bir başkası. “Başka bir şey olmalı.” dedi başka bir paylaşımcı. Yorumlardan rahatsız olan Sara, sosyal medyada daha fazla haber aradı ve Seattle TV haber kanalının Anna Shaw’ın ailesinin evinde çekilmiş bir görüntüsüne ulaştı.

Anna’nın annesi Lynora Shaw kapıda, “Hayır,” dedi. “Bize hiçbir şey söylenmedi.”

“Ama ölümünden hemen önce Anna’nın erkek arkadaşıyla kötü bir ayrılık yaşadığını doğrulayabilir misiniz?”

Lynora Shaw’ın yüzü acı doluydu.

“Üzgünüm, söyleyecek başka bir şeyimiz yok.”

Sara’nın telefonu titreyerek çaldı. Arayan Rose’du.

“Dedektif Çavuş Art Acker’a ulaştım.”

“Ne söyledi?” diye sordu Sara.

“Kısa bir konuşma oldu. Tek söylediği soruşturmanın devam ettiği.”

“Peki ya davanın şu anda şüpheli olması?”

“Onu bu konuda sıkıştırdım. Ne doğruladı ne de yalanladı, sadece soruşturmanın devam ettiğini söyledi.”

“Bu Katie için ne anlama geliyor? Polis ne biliyor? Ne yapıyorlar? Neden parmak izlerini aldılar?”

“Birçok nedeni olabilir. Bunun korkunç bir zaman olduğunu biliyorum ama bunu atlatman gerekecek.”

Telefon görüşmesinden sonra, Sara tek başına otururken telefonu başka medya aramalarıyla titreşti.

Zihninde dönen korkunç düşünceleri durdurmak için nafile bir çabayla başını ellerinin arasına aldı.

66

Seattle, Washington

KING COUNTY ŞERİFİ'NİN AFIS (Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi) Bölümünde parmak izi uzmanı olarak çalışan Erik Foy, çalışma masasının üzerine eğilmiş olan amiri Kelly Jensen'in yanına gitti.

"Nasıl gidiyor, Erik?"

"Sanırım dedektifin tabletinden bir şey elde etmemiz mümkün olmayacak."

"Carl Benton'ın tableti mi?" diye sordu Jensen başını kaldırmadan.

"Evet..." Foy not defterine baktı "Marilyn Hamilton için etiketledikleri. Ben her ihtimale karşı Hamilton'ın adını AFIS'te arattım ve ona dair bir şey çıkmadı."

"Daha önce gizli izlerin bulanık olduğunu söylemiştin?"

"Evet, bulanıklar, yeterli bilgi yok. Sanırım yüzeye dokunduğunda parmakları hafifçe hareket ediyordu, bu da kabartı detaylarını bozdu."

"Örtüşme olabilecek noktaları dene. Daha zor olduğunu biliyorum ama bunu başarabilirsin. Pierce'ın bilgisayarından işe yarar şeyler almayı başardın."

"Tamam, denerim, ama çok yoğunuz."

"Sen çalışmaya devam et, Erik."

Jensen davanın kendi yönüne odaklandı: Anna Shaw'ın ölümünde cinayet silahı olduğu düşünülen taş üzerinde çalışması gerekiyordu.

Taşın çapı yaklaşık 18 santimetre, çevresi 44 santimetre ve ağırlığı yaklaşık 3 kilogramdı. Daha önceki analizlerde Anna Shaw'ın saç ve kanıyla uyumlu saç ve kan izleri bulunmuştu.

Bu taştan parmak izi almak çok önemliydi.

Dün geç saatlerde İsrail polisinden, FBI aracılığıyla, Jensen'in kayadan parmak izi çıkarmasına yardımcı olabilecek kaynakları içeren bir kit gelmişti. Bir kayanın yüzeyinden parmak izi almak her zaman neredeyse imkânsız olarak kabul ediliyordu.

Ancak son zamanlarda dünyanın dört bir yanındaki adli tıp uzmanları olumlu sonuçlar veren yeni teknikler geliştirmeye başlamışlardı. İlk başlarda kayaları incelerken genellikle zaman faktörünün çok önemli olduğunu görmüşlerdi. İlk gelişmeler, en fazla iki ya da üç günlük parmak izlerinin toplanmasına olanak sağlıyordu. Çünkü parmak izleri yüzeye doydukça parçalanmaları uzun sürmüyordu. Ancak yeni teknolojideki son gelişmeler bu süreyi dört ila beş haftaya çıkarmıştı.

Yine de bu, söz konusu kayanın türüne ve ne kadar gözenekli olduğuna bağlıydı. Farklı kayalara farklı yöntemler uygulanıyordu. Bu analiz oldukça zorlayıcıydı; özellikle de tehlikede olan bu kadar çok şey varken.

Jensen kayayı Washington Eyaleti Kriminal Laboratuvarına gönderip analiz ettirebilirdi. Ama o bunu kendi bünyesinde yapmak istiyordu. Bu tekniği öğrenmek istiyordu. Gece geç saatlere kadar çalışmış ve bu sabah erkenden devam etmişti.

Jensen tüm bu süre boyunca kitin çeşitli yöntemlere ilişkin yönlendirmelerini düşündü.

Şimdi, eldivenli elleri adli tabibin Anna Shaw'ın kafatasına çarpmış olabileceğini söylediği taş üzerinde titizlikle çalışırken, derin bir nefes aldı.

Burada bir şeyler şekilleniyor. Dur bakalım. Hayır. Yanlış alarm.

Jensen kayaya baktı.

Tamam, henüz parmak izi yok. Karşılaştıracak bir şey yok.

Jensen bilgi kitini incelemeye devam etti.

Bu daha fazla zaman alacak.

67

Seattle, Washington

HERKES SUSPUS OLMUŞTU.

Dedektif Çavuş Art Acker'ın gözleri önce toplantı odasındaki masada oturan kişilerin yüzlerinde, sonra da duvarların önünde ayakta duranlarda gezindi.

“Bu uyarı hızlı olacak.” dedi.

Herkes oradaydı: Pierce, Benton, Grotowski, Tilden ve Acker'ın emrindeki birkaç kişi daha. Acker'ın çenesi gerilirken, ortam yumuşak öksürükler, kalem tıkırtıları ve boğaz temizleme sesleriyle dalgalanıyordu.

“Şimdiye kadar hepiniz Anna Shaw'ın davasında olup bitenleri biliyorsunuz. Basma sızan haberin yankıları zincirleme olarak yükseldi ve beni bir kez daha yıprattılar.”

Acker ellerini kalçalarının üzerine koydu.

“Katie Harmon'ın avukatından, Anna Shaw'ın ailesinden, savcıdan ve medyadan telefonlar aldık,” dedi. “Bu bizim soruşturmamıza hiç yardımcı olmuyor. Haberi kimin yaydığını bilmiyoruz, herhangi biri olabilir. Ama eğer öğrenirsem, bunun bedelini ağır ödeyeceksiniz. Anladınız mı?”

Acker gruba tekrar baktığında, bazı insanlar sandalyelerinde ya da durdukları yerde kıpırdandılar.

“Bu davada hiçbir şey kesin değil,” diye devam etti Acker. “Bazıları ne düşünürse düşünsün, henüz işimiz bitmedi.”

Acker mesajının iyice anlaşılması için bir süre sessiz kaldı.

“Pekâlâ, şimdi işinizin başına dönün.” dedi sonunda.

Pierce, Benton ve diğerleri masalarına döndüler.

“Neden biri haberleri sızdırsın ki?” diye sordu Benton.

“Bilmiyorum Carl.”

Pierce bilgisayarındaki dosyaları incelerken, Benton sorusunu diğer dedektiflere yöneltti ama onlar sessiz kalıp masalarında çalışmaya devam ettiler.

“Lyle? Larry? Sizin bir fikriniz var mı?”

Grotowski başını iki yana salladı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Lyle. “Herhangi biri olabilir.”

Benton tekrar Pierce’a yaklaştı ve konuyu değiştirdi.

“Kim, sence de Katie parmak izleri alınırken garip davranmıyor muydu?”

“Yani söylediklerinden mi bahsediyorsun?”

“Evet, ama daha ziyade söyleme şeklinden... ‘Anna’nın düşmesine benim sebep olduğumu düşünüyorsunuz.’ dedi. Ve avukatın onu susturma şekli. Garip görünüyordu.”

“Belki Carl, ama kanıtları takip etmeliyiz.”

Benton’ın telefonu çaldı ve cevap verdi.

Pierce ise parmak izleriyle ilgili adli tıptan gelen mesajları kontrol etmeye devam etti. Kelly Jensen taştan parmak izi çıkarmaya kararlı olduğunu söylemişti. Eğer bu gerçekleşirse ve izi Katie Harmon’ın parmak izleriyle karşılaştırabilirlerse, o zaman soruşturma ile ilgili kritik bir adım atmış olacaklardı.

Her şeyi kontrol ettik, değil mi? Tabii erkek arkadaşı ya da Anna’nın telefonu ile ilgili önemli bir parçayı kaçırmadıysak ya da görülmeyen veya takip edilmeyen bir unsur yoksa.

Jensen ve ekibi ayrıca Marilyn Hamilton’dan –kuş gözlemcisi kadından– işe yarar parmak izi alamayacaklarını belirtmişlerdi. Hamilton’ın dairesine yaptıkları ziyaretle ilgili bir şey Pierce’ı hâlâ rahatsız ediyordu ama bunun nedenini bulamıyordu.

Bu düşüncüyü bir kenara bıraktı, sonra İK için doldurduğu birkaç formu fark etti ve zımbasını almak için çekmecesini açtı. Wal-

mart'tan aldığı resim çerçevesinden kalan hazır fotoğrafı gördü. Parlak şemsiyeli ve yağmurluklu küçük kızın fotoğrafı.

Bu neden hâlâ burada? Geri dönüşüme atsam iyi olur.

Onu kaldırmadan önce Benton aramasını sonlandırdı.

“Kim, resepsiyondaki Martin bir psikoloğun bizi görmeye geldiğini söyledi.”

“Bu pek çok açıdan pek çok anlama gelebilir Carl.”

“Cidden, o burada. Shaw davasıyla ilgili olabilecek bilgilere sahip olduğunu söylüyor.”

“Randevusu olmadan öylece gelmiş ha?”

“Martin kadının ciddi ama gergin görüldüğünü söylüyor. Onunla konuşmaktan zarar gelmez.”

“Pekâlâ.”

Pierce çekmecesini kapattı ve oradan ayrıldılar.

Grotowski'nin masasının önünden geçerken, onun telefon konuşmasına kulak misafiri oldular.

“Ne haber, atlı polis arkadaşım?... Gerçekten mi?... British Columbia'dan bir şey mi?... Vancouver?... Olabilir. Bekle, bazı notlar almak istiyorum, bana gönderebilir misin?”

68

Seattle, Washington

YÜRÜTÜLEN SORUŞTURMALARIN BASINA sızdırılmasının bir sonucu da her türden insanın ortaya çıkmasına yol açmasıydı.

Her türden insan vardı: İtiraf etmek isteyen rahatsız kişiler, elinde bir ipucu olduğunu iddia edip ödül isteyenler, hatta sadece yardım etmek isteyen iyi niyetli insanlar. Ne türden olurlarsa olsunlar, soruşturmacıların elini kolunu bağlıyorlardı çünkü her iddianın değerlendirilmesi gerekiyordu.

Pierce, resepsiyonda Dr. Sally Mehta ile karşılaştıklarında, *dava sonuçlanana kadar açık fikirli olmaya ve dar bir bakış açısından uzak durmaya devam edeceğim*, diye düşündü.

Onu içeri alıp ziyaretçi kartını verdikten sonra küçük ve boş bir ofis buldular. Ehliyetini kontrol ettiler ve bir psikolog olarak lisansını ve Washington Üniversitesi'ndeki pozisyonunu doğruladılar.

Pierce, Dr. Mehta'nın dengeli ve profesyonel bir tavır sergilediğini düşündü.

"Kendi notlarım için konuşmamızı kaydedeceğim," dedi ona. "Ama bu gizli kalacak, tamam mı?"

"Elbette."

Telefonunu ayarladı ve Dr. Mehta'nın önündeki masaya koydu.

"Elinizde soruşturmamızla ilgili bilgiler mi var?" diye sordu.

"Öncelikle," diye başladı Dr. Mehta, "burada bulunmamın son derece zorlu bir düşünme sürecinin ardından gerçekleştiğini vurgulamam gerekiyor. Lisansıyla ilgili profesyonel bir risk alıyor olabilirim,

ancak bir hastanın zarar gördüğüne ya da başkalarına zarar vereceğine inanmak için nedenim varsa bunu bildirmekle yükümlüyüm.”

“Anlıyoruz,” dedi Pierce. “Bu davayla ilişkiniz nedir?”

Dr. Mehta düşüncelerini topladı.

“Bir kriz danışmanlığı grubunda gönüllüyüm. Anna Shaw’ın ölümünün ardından, olanlardan etkilenen çocuklara, ailelere ve personele yas ve travma danışmanlığı sağlamak için Sunny Days grubuyla birlikte çalıştık.”

Pierce başıyla onayladı.

“Katie Harmon gördüğüm ilk çocuklar arasındaydı. Daha sonra benim hastam oldu ve onunla birkaç seans yaptım.”

Dr. Mehta, Katie’nin durumunu, gözlemlerini ve artan endişelerini anlattı. Katie’nin, Anna Shaw’ın ölümüyle ilgili kötü düşünceleri ve suçluluk duygusuyla ilgili gizemli ifadelerini aktardı. Sara’nın, ailesinin şiddet içeren bir geçmişi olduğunu söylediğini ve şiddet içeren özelliklerin kalıtsal olup olmadığından endişe duyduğunu belirtti. Dedektife, Katie’nin yıllar önce başka bir çocuk öldüğünde de onun yanında bulunduğunu, bunun annesi tarafından teyit edildiğini bildirdi.

“Başka bir ölümden de mi oradaymış?” diye sordu Benton.

“Çocuğun adını ve ölüm tarihini verebilir misiniz?” diye sordu Pierce.

Dr. Mehta başını iki yana salladı.

“Denedim. Ancak Sara’dan Katie’ye danışmanlık yapmak için daha fazla bilgi istediğimde bunu reddetti ve hatta Katie’nin benimle olan seanslarına son verdi.”

Dr. Mehta telefonuna uzandı. “Bir de bu var.”

Dedektiflere Katie’nin çiziminin bir fotoğrafını gösterdi.

Pierce ve Benton çizimi dikkatle incelediler.

“İlk başta, çizimi Katie ona yardım etmeye çalışırken Anna’nın düşüşünün bir tasviri olarak yorumladım.”

“Ama şimdi?” diye sordu Pierce, gözlerini çizimden ayırmadan.

“Şimdi emin değilim. Sonuç olarak Katie’nin istismara uğramış olabileceğini ya da şiddet uygulayan bir tacizci olabileceğini ya da

her ikisinin de olabileceğini düşünüyorum. Sadece emin değilim. Tek bildiğim, bir araya getirildiğinde, mesleki görevimi yerine getirerek bunu size bildirmem için yeterli faktörler olduğu.”

Pierce ve Benton birbirlerine baktılar.

“Çizimin bir kopyasını bize de gönderebilir misiniz?” diye sordu Pierce.

69

Seattle, Washington

SOSYAL MEDYADA GEZİNEN RYAN, vahşi doğada selfie çekerken düşen kızın ölümünün artık şüpheli bir ölüm olarak kabul edildiğine dair haberleri okuyordu.

Vay canına.

Haberlerin hiçbirinde bir şüpheli tespit edilmemişti. Muhtemelen reşit olmayanlar söz konusu olduğu için çok az ayrıntı, fotoğraf ya da isim vardı. Yine de haberler Ryan'ın bu olayın onun şüphelilerinden biri olan Sara Harmon ile bir bağlantısı olup olmadığına dair merakını yeniden uyandırdı.

Ryan geri dönerek olayın Sparrow Song Park'ta meydana geldiği zamana ait ilk raporları çıkardı. Acil durum birimlerinin, polisin ve şoktaki ailelerin o sırada çekilmiş haber fotoğraflarını gözden geçirdi.

Daha önce dikkatini çekmiş olan bir haber fotoğrafına odaklandı. Sıkı kadrajlanmış bu fotoğrafta bir kadın kollarını bir kız çocuğuna dolamış, yüzleri saçlarıyla örtülmüş ve birbirlerine gömülmüşlerdi. Park hâlindeki iki cipin arasında fotoğraflanmışlardı. Fotoğrafın üstündeki başlıkta *Vahşi Doğada Trajedi* yazıyordu. Fotoğrafın altındaki alt yazıda ise şöyle diyordu: *Seattle'ın güneydoğusundaki Sparrow Song Park'ta genç bir kızın öldürülmesinin ardından kimliği belirsiz bir anne ve kızı kucaklaşıyor.* Fotoğrafın kaynağı Newswire Services olarak gösterilmişti.

Ryan'ın görebildiği kadarıyla, ki bundan hiçbir şekilde emin değildi, fotoğraftaki kadın Sara Harmon'a benziyordu. O zaman da

dikkatini çeken buydu ve şimdi de aynı soruyu tekrar sormasına neden oluyordu.

Bu Sara Harmon mı?

Trajediyle ilgili gelişmelerle birlikte bu olasılık Ryan'ın aklını kurcalıyordu. *Ya öyleyse?* Genç kız öldüğünde Sara ve kızının parkta olduğu fikrini ve bunun ne anlama gelebileceğini kavramak zordu. Ama fotoğrafa baktıkça bu konu hakkında daha çok düşünmeye başladı.

DNA taleplerine ne cevap gelecekti? *Gammaz Yürekler'*de kendisine Magda'nın ölümüyle ilgili ipucu veren ya da belgeler teklif eden kişilerden bir sonuç çıkacak mıydı?

Tüm bunları göz önünde bulundurduktan sonra Ryan bir şey denemeye karar verdi. Muhabirlik yaptığı süre boyunca, bir hikâyenin belirsiz bir yönü ya da kesin olmayan potansiyel yeni bir konusu ortaya çıktığında, bazen bunu düşünürken kilit oyuncuların bulunduğu yerlerden geçerci.

Çünkü ortaya ne çıkacağını asla bilemezsiniz.

Sara Harmon'ın adresini yaptığı araştırmalardan biliyordu. Aslında Seattle'a geldiğinden beri oradan birkaç kez geçmişti.

Ryan cipine bindi.

Ne bekleyeceğini bilmiyordu. Adresin önünden tekrar geçmenin bir anlamı olup olmadığından emin değildi; şimdi hikâyenin ortaya çıkmasından bir gün sonrasıydı. Çok geçmeden Kuzey Seattle'a vardı, Sara Harmon'ın sessiz sokağına saptı, evine yaklaştığında yavaşladı. Önünde bir haber minibüsü vardı.

Bir şeyler dönüyor.

Birkaç kapı öteye ve caddenin karşısına park ettikten sonra Ryan araçtan indi ve minibüse yaklaştı. İstasyonu ve kapılarındaki kırmızı, beyaz ve mavi renkli logoda KT96-TV NEWS "SEATTLE'IN HİKÂYESİNİ BİZDEN ALIN" yazıyordu.

Kasketli, kot pantolonlu ve flanel gömlekli bir adam arkaya bir tripod yüklüyordu. Üzerinde istasyonun arması olan bir ceket giyen bir kadın kaldırımında durmuş, bir telefon görüşmesini bitiriyordu.

"Merhaba," dedi Ryan. "Sara Harmon için mi buradasınız?"

Televizyon çalışanları ona bakıp başlarını salladılar.

“Siz kimsiniz?” diye sordu kadın.

“Ryan Gardner. Serbest çalışıyorum.”

“Kim için?”

“Çoğunlukla dergiler.” Ryan cüzdanından eski basın kimliğini çıkarıp uzattı. “Ondan önce Chicago Tribune için çalışıyordum.”

Kadın, Ryan’ın kimliğini inceledi.

“Bir saniyeniz var mı?” diye sordu Ryan. “Sadece bu hikâye hakkında bilgi edinmeye çalışıyorum. Bana yardımcı olabilir misiniz?”

Adam bagaj kapağını çarparak kapattı ve “İki dakikamız var, Ash,” dedi. “Sonra Ballard’a gitmeliyiz.”

“KIRO TV’nin Sparrow Song’da selfie çekerken düşen kızın ölümünün şüpheli olduğunu duyurduğunu biliyorsun değil mi?” diye sordu kadın.

“Doğru.” Ryan’ın bildikleri bu kadardı. “Peki Sara Harmon’ın bağlantısı neymiş?”

“Çocuklar Sunny Days topluluğu tarafından düzenlenen bir gezinti için parktarmış. Ölen genç Anna Shaw, Sara Harmon’ın dokuz yaşındaki kızı Katie ile birlikte oradaymış. Anna, Katie’nin bakıcısıymış.”

Ryan başını salladı.

“Katie’nin, kolyesini almak için Anna’yı ittiğine dair söylentiler ve spekülasyonlar dolaşıyor ve polis Katie’yi sorgulamış.”

“Gerçekten mi?”

“Sunny Days velilerinin çoğunun dilinde dolaşan söylentiler bunlar. Bizi Sara’nın buradaki evine yönlendirenler onlar.”

“Ashley!” Adam şimdi direksiyonun başındaydı ve motoru çalıştırmıştı.

“Bak, organizasyonumuz dikkatli davranıyor. Kanıt yok, ispat yok, suçlama yok,” dedi kadın. “Ve politikamız gereği, reşit olmadığı için Sara ya da Katie’nin isimlerini vermiyor ya da yüzlerini göstermiyoruz. Fotoğraflarını bulanıklaştırıyoruz.”

“Doğru, bu standart bir uygulama,” dedi Ryan. “Onlarla bir röportaj ayarladınız mı?”

“Hayır. Dün kimseyle konuşmadı ve bugün de kimseyle konuşmuyor. Artık herkes başka hikâyelere yöneldi.”

Yolcu koltuğuna oturan kadın, kemerini bağladı ve camını indirdi.

“Bekle,” dedi Ryan. “Son bir şey daha. Sara Harmon’ın geçmişi hakkında bana ne söyleyebilirsin?”

“Fazla bir şey değil. Bekâr bir anne olduğunu ve bir lokantada çalıştığını duyduk.”

“Aile geçmişi hakkında ne biliyorsunuz?”

“Sanırım annesi bir huzurevinde kalıyor.”

“Hangi huzurevinde?”

“Dostum!” dedi adam, Ryan’a doğru eğildi, “Sana yeterince anlattı, artık gitmemiz gerek.”

“Hangi huzurevi olduğunu bilmiyorum,” dedi kadın ve elini cebine atıp Ryan’a kartını verdi.

Oradan uzaklaştıklarında, Ryan dönüp eve baktı.

Orada öylece durup kapıya bakıyor, tamamen yeni bir boyutun eşiğinde olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Bunca yıldır aradığı şeye çok yaklaştı mı olabilir miydi?

Acaba Magda’nın kızı ve torunu kapının diğer tarafında mı? Sara’nın annesinin huzurevinde olduğunu söylediler, acaba bu Magda mı? Acaba Katie de büyükannesi gibi bir katil mi?

Ne yapacağına karar vermekte zorlanan Ryan’ın nefes alış veriş hızlanmıştı.

Elinde hiçbir kanıt yoktu. Kapının zilini çalıp Sara Harmon’a öylece ailesini soramaz ve ondan yardım isteyemezdi, özellikle de tüm bu trajedi yaşanırken.

Sara onu kesin terslerdi.

Hayır, şimdi sırası değildi.

Cipine doğru yürürken Ryan’ın içindeki gerginlik daha da artıyordu.

70

Seattle, Washington

PERDELERDEKİ ARALIKTAN SOKAĞA bakan Sara, KT96 haber ekibinin ve ikinci bir muhabirin ayrılışını izledi.

Bugün kapısına düne kıyasla daha az medya mensubunun gelmesine şükreden Sara, lokantadan patronu Mel ile görüşmesine devam etti. Sara'nın bir gün daha izin almasına izin vermişti.

“Anlıyorum,” dedi Mel. “Bugün birkaç muhabir seni aramak için buralarda dolanıyordu.”

“Bunun için çok üzgünüm, Mel.”

“Pekâlâ, tekrar programı ayarlamam gerekecek. Polly, Beth ve diğerleri arasında vardiyaları dengeleyip seni bugün de idare etmeye çalışacağız.”

“Teşekkür ederim.”

“Kendin ve Katie için ne yapman gerekiyorsa yap, Sara.” Mel sesini yumuşatarak devam etti, durumdan duyduğu rahatsızlıkla boğuştuğu belliydi. “Ama bu iş çok uzarsa konuşmamız gerekecek.”

“Ne anlama geliyor bu?”

“Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek zorundayım, lokanta üzerindeki etkisine bakacağım.”

“Ne?”

“Sen sadece yapman gerekeni yap.”

Bunca yıldan sonra mı? Ben orada çalışmaya genç bir kızken başladım. Mel'in bizi ailesi olarak gördüğünü sanıyordum. Belli ki hepsi yalanmış.

Sara'nın içi çalkalandı.

İşini kaybedemezdi.

Duvarlar üzerine geliyormuş gibi hisseden Sara bir an için gözlerini kapadı, sonra endişesini Katie'ye yöneltti. Bugün Katie'yi okula göndermemiştir. Val, Sara'nın dışarı çıkması gerekirse gelmeyi teklif etmişti. Katie mutfak masasında oturmuş, en sevdiği kitaplardan biri olan Dr. Seuss'un *Lorax*'ını karıştırıyordu.

Sara'nın aklına tavan arası ve Magda hakkındaki korkunç gerçek geldi. Katie'nin nazikçe sayfaları çevirmesini izlerken içi içini yiyordu.

“Okulda Dylan Frick ve arkadaşları Anna'yı benim ittiğimi söylediler, bana katil dediler,” dedi Katie. Boş gözlerle sayfalara bakarken gözyaşları sayfaların üzerine düşüyordu. “Neden böyle bir şey söylediler?”

“Tatlım.” dedi Sara.

“Uçurumda neler olduğunu anlattım sana. Polise anlattım ve Dr. Mehta'ya da anlattım.”

“Biliyorum, biliyorum, ama...”

“Dr. Mehta'yı bir daha ne zaman göreceğim?”

“Dr. Mehta'ya biraz ara vereceğiz.”

“Ama ofisine gitmeyi, balıkları ve Afrika'dan gelen zürafayı görmeyi seviyorum.”

“Katie, dinle, bu önemli.” Sara dağılmamak için kendini zor tutuyordu. “Ne oldu, uçurumda gerçekten ne oldu?”

Katie kolyenin kalbini parmaklarının arasına aldı ve onu okşadı.

“Lütfeen, anne! Sana milyon kere söyledim!”

“Tatlım, kötü düşüncelerin olduğunu söylemiştin, korkutucu düşünceler. Sana yardım edebilmem için bana bunların ne olduğunu söylemelisin ve ben de...” Sara'nın sesi yumuşadı. “Böylece seni koruyabilirim.”

“Anna'yı ben itmedim. O kendisi düştü.”

Katie hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya, başını iki yana sallamaya başladı.

“Ben kötü biri değilim anne!” dedi hıçkırıklardan nefes nefese. “Ben kötü biri değilim!”

Seattle, Washington

PIERCE, “BUNU KATIE’NİN psikoloğundan öğrendik, kendisi bizimle iletişime geçmeye gerek duyacak kadar endişelenmiş.” dedi.

Masasında oturmuş monitörüne bakan Art Acker, Pierce’a baktı.

“Bir küçük kız ve iki ölüm, Art.” diye ekledi Benton.

“Yani Katie başka bir ölüm sırasında da oradaymış ha?” Acker elini yüzünde gezdirdi. “Bunu nasıl gözden kaçırdık?” Benton’a baktı, sonra monitörünü incelemeye devam etti. “Nasıl kaçırdık?”

Çizimin başlığı *Park*’tı.

“Art,” dedi Benton öne doğru eğilerek ve herkes iki çubuk figürü ve balondaki diyalogu incelerken konuşmasına devam etti. “Bu, rahatsız bir genç zihninin lanet olası bir kabulü ya da itirafı.”

“Sen böyle mi anladın?” diye sordu Acker.

“Bir düşünsene. Anna uçurumdan aşağı düşüyor ve tahmin et ne oluyor? Kolyesi Katie’de. Ortada tanık yok. Mükemmel suç.”

Acker, Katie’nin çizimini incelemeye devam etti.

“Belki de o kadar pürüzsüz değildir,” dedi Benton. “Katie ya Anna’ya önce taşla vurdu ya da Anna dalın üzerine düştüğünde taşı kullanarak işini bitirdi. Hangisi olursa olsun, bence Katie’nin buradaki sanatsal çalışması son derece manidar.”

“Ona yardım etmeye çalışıyor da olabilir.” dedi Pierce.

“Hadi ama Kim. Daha önceki bir ölüme de karışmış olabilir.”

Pierce, “Ben sadece zihnimi açık tutuyorum, tüm olasılıklara bakıyorum,” dedi. “Sen ne düşünüyorsun, Art?”

Acker başını iki yana salladı. “Bunu nasıl gözden kaçırdık?”

Kapı hafifçe vuruldu ve Grotowski elinde not defteriyle kapıda durdu.

“İçeri gel Larry,” dedi Acker. “Ne oldu?”

“Bu büyük bir haber.” Grotowski not defterine baktı. “Başından beri Sara ve Katie Harmon’ın geçmişini araştırıyordum; yerel ve eyalet veri tabanlarımız, NCIC, her zamanki gibi. Sara’nın ölen kocası, Katie’nin babası Nathaniel Harmon’ın yıllar önce aldığı bir hız cezası dışında bir şey bulamadık.”

“Doğru. Bunu biliyoruz.” dedi Pierce.

“Kanadalılarla görüştüm, RCMP’nin ulusal veri tabanlarını kontrol ettirdim. Onlarda da bir şey çıkmadı.”

“Ne olmuş yani?” dedi Benton.

“Az önce Ottawa’daki RCMP’deki bağlantımla telefonda görüştüm. Onbaşı Taylor. Görünüşe göre daha da ileri gitmiş. Eyalet ve ülke bazındaki büyük belediyelerin veri tabanlarını da kontrol etmiş. Ayrıca daha küçük belediyelerden gelen tüm verileri de kontrol etmelerini istemiş. Verilerin ille de suçlamayla ilgili olması gerekmediğini, basit şikâyetleri içeren verilerin de işe yarayacağını söylemiş. Talep zaman almış tabii.”

“Eee?” dedi Acker.

“Sara ve Katie hakkında önemli bir sonuç aldık.”

“Kanada’da bir şikâyet ha?” Benton’ın gözleri büyüdü. “Belki de bu yüzden gözden kaçırmışızdır, Art. Belki de bu bir önceki ölümdür?”

Grotowski notlarına bakarken başını salladı.

“Elimde sadece bir özet var, ayrıntı yok. Bu olay Delta, British Columbia’da, Metro Vancouver’ın bir banliyösünde gerçekleşmiş. Yaklaşık iki yıl önce, o sırada yedi yaşında olan Katie Harmon bir yüzme havuzundaymış. Sanırım sekiz yaşında olan bir çocukla sözlü bir kavgaya tutuşmuş. Çocuk Katie’ye sataşmış ve Katie de onu tehdit etmiş olabilir.”

“Hepsi bu kadar mı?” dedi Benton.

“Hayır, çok geçmeden çocuk havuzun dibinde boğulmuş olarak bulunmuş.”

Dedektifler birbirlerine baktılar.

“Vay canına.” dedi Benton.

“O sırada yedi yaşında mıymış?” diye sordu Pierce. “Soruşturmanın sonucu ne olmuş? Suçlama var mıymış?”

“Daha fazlasını bilmiyoruz,” dedi Grotowski. “Delta Polisi’nden bir talepte bulundum ve beni baş soruşturmacıyla görüştürecekler.”

Benton dişlerinin arasından ıslık çaldı. “Bütün bu dava iyice açığa çıkıyor,” dedi. “Tüm bunları Heidi’ye, Art’a götürmeli ve yolumuza Katie ile devam etmeliyiz.”

Kanada’dan gelen açıklamayı sindirmeye çalışan Acker çizimi inceledi ve yavaşça başını salladı.

“Pekâlâ, gidelim.”

72

Seattle, Washington

RYAN'IN KALBİ HÂLÂ küt küt atıyordu.

Aklının bir köşesinde, gazetecinin sesi onu temkinli olması ve Sara Harmon hakkındaki gerçekleri öğrenmesi konusunda uyarıyordu. Sara ve kızının Anna Shaw'm trajik ölümüne karışmış olmaları onları ille de Magda'nın torunları yapmıyordu.

Elimde somut bir kanıt yok.

Yine de tüm içgüdüleri ona Magda'ya her zamankinden daha yakın olduğunu söylüyordu. Tüm bunları sindirmesi gerekiyordu. Sara Harmon konusunda yüzde yüz emin olması gerekiyordu.

O hâlde bir plana ihtiyacım var, diye düşündü, cipini Bainbridge feribotu için araç kabul alanına sürerken. Puget Sound'u geçip Bainbridge Adası'na gidip dönmek sakinleştirici olacak ve atacağı adımlara karar vermesine yardımcı olacaktı.

Feribota bindi, aracını emniyete aldı ve aşağı inip Seattle'ın manzarasını seyretmeye koyuldu.

Kıyıda çok uzaklaşmamışlardı ki, telefonu bir mesajla titreşti:

"Merhaba Ryan, ben Gammaz Yürekler'den Owen Sikes. Sonya Rule sizin katıldığınız bölümle ilgili talebiniz ve Chicago'dan arayan kendini Lynn olarak tanıtan kadınla ilgili olarak size geri dönmemi söyledi. Ne yazık ki, programla irtibata geçen kişiler hakkında ayrıntılı bilgi edinme olanağımız yok. Ancak aramanın Chicago'dan gelmediğini teyit edebilirim. Seattle'dan gelmiş. Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim. Owen."

“Seattle mı?” diye sordu Ryan kendi kendine.

Bu çok garip. Lynn denen kadın bana sahte bilgiler veriyor ve Seattle’dan arıyor, öyle mi? O kadar yer varken. Bu ne anlama geliyor? Galiba Seattle’da doğru iz üzerindeyim ve beni buradan uzaklaştırmak için bana Magda’nın öldüğünü söyledi.

Owen’a bir teşekkür mesajı gönderdi.

Ryan sonraki birkaç dakika boyunca yeni bilgileri değerlendirdi. Sonra bir telefon aldı.

“Merhaba Ryan, ben Sonya Rule. Konuşmak için uygun bir zaman mı?”

“Tabii, sorun değil.”

“Owen’ın mesajını aldın mı?”

“Aldım. Teşekkür ederim.”

“Bir güncelleme daha var. Elinde belgeler olduğunu söyleyen kadın az önce bize geri döndü ve seninle konuşmak istiyor. Onunla konuşmak ister misin?”

“Evet, ona e-posta adresimi verin.”

Birkaç saniye geçti.

“Tamamdır,” dedi Sonya. “Haber alırsam seni haberdar ederim. İyi şanslar, Ryan.”

“Teşekkür ederim, Sonya.”

Feribot suyun üzerinde ilerledikçe Ryan yenilenmiş bir enerji hissetti ve işlerin doğru yönde ilerlediğini düşündü. Telefonu titreştiğinde ise daha dikkatli adımlar atması gerektiğine karar verdi. Yeni bir e-posta gelmişti:

“Merhaba Ryan: Gammaz Yürekler’deki hâlini görmek yüreğimi burktu ve umarım sana yardımcı olabilirim. Teyzem birkaç yıl önce vefat etti ve kız kardeşlerimle birlikte onun eşyalarını karıştırırken sakladığı bazı ilginç şeyler bulduk. Sorunlu bir hayatı vardı ve bu da Billings’teki Montana Kadın Hapishanesi’nde birkaç yıl geçirmesine neden oldu. Orada bir mahkûm olarak Magda’yı tanımış ve bir günlük tutmuş. Kız kardeşlerimle konuştuktan sonra, günlüğünün bir kopyasını sana kar-

goyla göndermeye karar verdik. Bana adresini verebilirsen, onu sana mümkün olan en kısa sürede ulaştırabiliriz.

Michelle
Queens, NY”

Ryan mesaja bakakalmıştı.

Magda hakkında bir günlük mü?

Bu önemli bir bilgi kaynağı olabilirdi. Ryan’ın bu tür kayıtlara hiç erişimi olmamıştı. Günlük tutan bir hapisane arkadaşı. Evet, günlüğü mutlaka görmesi gerekiyordu. Mümkün olduğunca çabuk.

Ama Seattle’daki adresini açıklamak istemiyordu.

Bu da bir çeşit oyun ya da numara olabilir. Asla bilemezsin.

Michelle mesajının altına 917 alan kodlu telefon numarasını bırakmıştı. Ryan onu hemen aradı. Michelle cevap vermeden önce telefon dört kez çaldı.

“Merhaba, ben Ryan, Michelle’le mi görüşüyorum?”

“Oh, evet, merhaba, Ryan.”

“Teyzenin günlüğüyle ilgili mesajın için teşekkür ederim.”

“Sana yardımcı olabileceğini düşünüyor musun?”

“Elbette yardımcı olabilir. Kesinlikle görmek istiyorum ama acaba... Eğer günlük çok uzun değilse, Magda ile ilgili sayfaları tarayıp sıkıştırılmış bir dosya hâlinde e-postama gönderebilir misin? Sanırım en iyi yol bu olacak.”

Michelle’in cevap vermesi birkaç saniye sürdü.

“Bu tür teknoloji işlerinde pek iyi değilimdir. Eğer sorun olmazsa yeğenimden o sayfalar için yardım isteyeceğim.”

“Tabii ki.”

“Bu biraz zaman alabilir.”

“Bekliyorum. Michelle, bunun için sana teşekkür ederim. Sana minnettarım.”

Telefon görüşmesinden sonra Ryan terminale varmak üzere yavaşlayan feribotun sesini dinledi. Seattle’a dönmek niyetiyle cipte geri döndü.

73

Seattle, Washington

O AKŞAM KATIE'Yİ banyo yapmaya hazırlayan Sara, hafifçe güldeyen suyun sesini dinledi.

Katie banyodayken o da kızının odasında beklemeye karar verdi. Yatağa oturup titrek ellerini şakaklarına götürdü; zihni hâlen medyadan gelen haberlerle çalkalanıyordu; polis soruşturması devam ediyordu ve avukatı Rose Aranda birkaç dakika önce ona mesaj atmıştı:

“Az önce polis ve savcıyla konuştum. Harekete geçmek için hiçbir sebep yok. Güçlü kal.”

Sara, Katie'nin çizim defterine baktı.

Defteri kucağına aldı ve Anna ve Katie'nin çiziminin olduğu sayfayı açtı.

Yüreği bir kez daha parçalandı. Biyolojik annesi ve babası hakkındaki gerçeği inkâr edemezdi: Magda ve Herman. Ve üvey anne babasına Magda'nın hapishaneden yazdığı mektubun gizemi onu rahatsız etmeye devam ediyordu.

Magda onlara neden yazdı? Annem neden bunu sır olarak sakladı? Gerçeği bilmek zorundayım.

Sara'nın dünyası dönüyor, korkunç bir şeyin yaklaşmakta olduğu korkusuyla çalkalanıyordu.

“Bitti anne.” diye seslendi Katie banyodan.

Sara başını kaldırıp odaya gelen Katie'ye baktı; küçük kız tertemiz olmuş, dişlerini fırçalamış, saçlarını taramış, sabun ve şampuan kokuyordu ve masumiyet saçıyordu.

Biz onlar gibi değiliz. Onlar gibi olamayız. O sadece bir çocuk.

Sara'nın parmakları Katie'nin yanağını okşarken hafifçe titredi, sonra Katie'nin yatağa girebilmesi için kenara çekildi.

“Bence yarın okula gitmeyip evde kalmalısın.”

Sara'nın sesindeki titreme karşısında tereddüt eden Katie başıyla onayladı.

“İşe gitmem gerekebilir. Val gelecek, ya da sen onunla kalabilirsin. Daha sonra büyükannenini görmem gerekiyor.”

“Ben de büyükannemi görebilir miyim?”

“Onunla önemli şeyler hakkında konuşmak için yalnız gitmem gerekiyor.”

Katie'nin bakışları Sara'nın elinde tuttuğu çizim defterine gitti.

“Neden defterimi tutuyorsun?”

“Tatlım, o gün Anna'yla neler olduğunu bilmem gerekiyor. Bu artık her zamankinden daha önemli.”

Katie gözlerini annesine dikmişti.

“Ve...” Sara'nın sesi çatallaştı. “Seni seviyorum ve bana ne söylersen söyle seni koruyacağım ve başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğim. Ama gerçekte ne olduğunu bilmem gerekiyor, bu yüzden lütfen hâlâ vaktimiz varken bana anlat.”

Sara'nın saçları kayarak yüzüne perde oldu. Onları toplarken parmakları titriyordu. Katie, annesinin yıkımını sanki sinirlenmiş gibi karşıladı, ama Sara onu zorlamaya devam etti.

“Kolyeyi sana otobüste Anna mı verdi?”

Katie başıyla onayladı.

“Selfie çekerken düştü mü?”

“Evet.”

“Ama bana korkunç, kötü düşüncelerin olduğunu söylemiştin, değil mi?” Sara kapalı çizim defterini havaya kaldırdı. “O çocukla olduğu gibi korkunç düşünceler, ama daha kötüsü.”

Katie'nin yüzü donuklaşmıştı.

“Bana neler olduğunu söyle. Senin kötü bir insan olduğunu düşünmeyeceğim. Seni her zaman seveceğim ama bana şimdi söylemelisin.”

Sara beklerken Katie gözlerini kapadı.

“Anna uçurumun kenarına yanaştığında ona dikkatli olmasını söyledim. Ama tam o anda, onu uçurumun kenarında dururken görünce aklıma bir düşünce geldi. Neden ve nasıl olduğunu bilmiyorum. Bir elektrik şoku ya da şimşek çakması gibi geldi, bir ses gibi ve...”

“Neydi o? Ses ne diyordu Katie?”

“Anna’yı uçurumdan aşağı itmek ve düşüşünü izlemek nasıl bir şey olurdu?”

74

Seattle, Washington

ERTESİ SABAH PIERCE, Anna Shaw'ın ölümüyle ilgili soruşturmadaki gelişmelere yanıt vermek üzere Heidi Wong ile kritik bir toplantı için Acker ve diğerlerine katıldı.

Wong'un ofisi, Seattle Üniversitesi'nin güneyindeki First Hill'de yeni açılan Yargıç Patricia H. Clark Çocuk ve Aile Adalet Merkezi'ndeydi. Ağır bir mahkeme yüküyle karşı karşıya olan Wong, orada buluşmalarını istemişti.

Pierce, Benton, Tilden ve Grotowski, Acker ile birlikte lobide toplandılar. Güvenlikten geçtikten sonra Wong'u toplantı için ayırdığı konferans salonundaki bir masanın ucunda dizüstü bilgisayarında çalışırken buldular.

“Onlar koltuklarına yerleşirken, Wong “Selam çocuklar,” dedi.

Dizüstü bilgisayarının yanındaki fincana uzanan Wong, kahvesini yudumladıktan sonra şehir merkezindeki Çocuk Bölümü'nden iki kişiyle görüntülü görüşme ayarladı. Salonun sonundaki ekran, Wong'un meslektaşı savcı yardımcısı Edgar Leichter ve bölümün başındaki patronları Victoria Mullen ile ikiye bölündü.

Tanışma faslının ardından Mullen söze girdi.

“Heidi'nin de en başından beri vurguladığı gibi, dokuz yaşındaki bir çocuğun cinayetle suçlanması son derece nadir ve zor bir durumdur,” dedi. “Kanun, on iki yaşından küçük çocukların suç işleyemeyeceğini varsayar, tabii bu varsayım ortadan kaldırılamazsa. Suçun bir cinayet boyutunda olması ve çocuğun eylemi ger-

çekleştirdiğini ve yaptığıının yanlış olduğunu anladığını kanıtlamanız gerekir. Demek istediğim, bizim işimiz bu varsayımı ortadan kaldırmak. Konunun geçmişi hakkında bilgilendirildim. Art, senin adamların yeni karar unsurları hakkında bizi bilgilendirebilir.”

“Teşekkürler Victoria. Bunu Kim Pierce’a ileteceğim, o yönetiyor.”

Pierce dizüstü bilgisayarına ve dün gece evde mutfak masasının üzerinde çalışırken aldığı notlara baktı.

“Katie Harmon’ın psikoloğu bir dizi rahatsız edici endişeyle bize başvuracak kadar kaygılıydı. Bunlardan ilki sizinle paylaştığımız çizim.”

“Bunun bir itiraf olarak yorumlanabileceğine inanıyor musun?” diye sordu Mullen.

“Evet,” diye yanıtladı Pierce, “özellikle de Katie’nin annesinin ailelerinde şiddet geçmişi olduğuna dair endişelerini dile getirmesi gibi diğer faktörlerle birlikte düşünüldüğünde.”

“Peki bu konuda ne biliyoruz?”

“Aldığımız bilgilere göre Katie iki yıl önce Kanada’da bir çocukla havuzda sözlü bir tartışma yaşamış ve kısa bir süre sonra çocuk orada boğulmuş olarak bulunmuş. Kanada polisinden daha fazla ayrıntı bekliyoruz.”

“Pekâlâ,” dedi Mullen. “Soruşturmanın diğer yönleri konusunda ne durumdayız?”

“Adli tabibin raporunu okudunuz mu?” diye sordu Acker.

“Okuduk.” diye belirtti Mullen.

Pierce, “Katie’ninkilerle karşılaştırmak için taştan parmak izi alabileceğimize eminiz.” diye ekledi.

“Katie’nin cinayet aleti olduğu düşünülen taşı kaldırabildiğini kanıtladınız mı?” diye sordu Mullen.

Acker, “Taşı kaldırabilecek güce sahip olduğundan eminiz.” dedi.

“Diğer şüpheliler? Makul şüphe var mı?” diye sordu Mullen.

“Herkesle görüştük ve mümkün olan her durumda geçmişlerini araştırdık ve parmak izlerini kontrol ettik,” dedi Acker. “Ayrıca adli tıpla ilgili bazı çalışmalar tamamlanmak üzere ama diğer tüm

olasılıkları eledik. Anna Shaw'ın telefonunu bulduk fakat kullanılamayacak kadar hasar görmüş."

Mullen notlarına bir göz attı.

"Etkileyici bir dava sundunuz," dedi. "Sonuç olarak ne istediğinizi bana açık bir dille anlatın."

"Her şey Katie Harmon'ın Anna Shaw'ı öldürdüğüne işaret ediyor; ona taşla vurup uçurumdan aşağı itmek ya da uçurumdan aşağı itip taşı üzerine atmak gibi bir dizi senaryo var. Belki kolye için, belki de değil. Ama her şey Katie'nin Anna Shaw'ı öldürdüğünü ve bunun yanlış olduğunu bildiğini gösteriyor."

"Pekâlâ," dedi Mullen. "Bana ekibimle birlikte birkaç dakika verebilir misiniz?"

Pierce ve diğerleri kafeteryadan kahve almak için ayrıldılar.

Döndüklerinde Mullen ve diğerleri hazırды.

Mullen, "Olabildiğince yaklaştığımızı düşünüyoruz," dedi. "Siz adli tıpla yarım kalan işleri tamamlarken, biz de Kaitlyn Jean Harmon'a karşı ikinci derece cinayet suçlaması hazırlamaya devam edeceğiz."

75

Seattle, Washington

ANNA SHAW'IN CİNAYETİNDE kullanılan taştan parmak izi almak, Kelly Jensen'in beklediğinden çok daha zor bir süreçti.

Kıdemli adli tıp analisti zaman zaman duruşması yaklaşan davalar için çalışmalarına ara vermek zorunda kalıyordu. Yine de her zaman taşı incelemeye geri dönüyordu. Ne var ki elinde kapsamlı bir kit ve İsrail polisinin yeni teknikler konusundaki rehberliği olsa da her girişimi boşuna gibi görünüyordu.

Ama asla pes etmeyecekti.

Çalışma masasında kılavuzu incelemeye devam etti. Siyanoakrilat ve ninhidrin kullanmak işe yaramamıştı. Son birkaç saattir, kılavuzda belirtilen daha gelişmiş kimyasal ve görüntüleme yöntemlerini deniyordu.

Şimdi en son sonuçların analizini tamamlamak üzereydi.

Onlara baktı. Ne? Tekrar baktı.

Jensen hiç kıpırdamadan oturuyordu.

Bir şey ortaya çıkıyordu.

Bekledi.

Aman Tanrım, gerçekten işe yarıyor. Ortaya çıkıyor. Bir şeyler elde ediyoruz!

Jensen farklı açılardan bakmak için kayayı çevirdi.

Orada ve şurada.

Jensen görüntüleri kaydetti ve kısa sürede büyük monitörlerinden birini bulanık desenlerle doldurdu. Klavyesine dokunarak ve

faresini kullanarak görüntüleri ayarladı, büyüttü ve netleştirerek belirgin ilmek, kıvrım ve kemer gruplarına dönüştürdü. Bir şüpheliyle karşılaştırma yapmak için yeterince iyi durumdaydılar.

Jensen diğer bilgisayar monitörlerinden birine hızlı bir bakış attı.

Katie Harmon'ın parmak izlerini gösteren monitöre.

76

Seattle, Washington

O ÖĞLEDEN SONRASINDA HARMON AİLESİNİN salonunda Val Rossi oturmuş *Suç ve Ceza*'yı okurken, Bingo onun yanından ayrılıp merdivenleri tırıs tırıs çıkarak Katie'nin yatak odasına gitti.

Nefes nefese kalmış hâlde kuyruğunu sallayan sevimli retriever, başını Katie'nin kucağına koydu ve Katie de elini Bingo'nun sırtında gezdirdi.

Masasının başında dikkatle çalışıyor, bir kâğıda bir şeyler çiziyordu.

Annesi, büyükannesi ile görüşmek için Bothell'e gitmişti. Katie de gitmek istemiş ama annesi yalnız gitmesi gerektiğini söylemişti.

Durum ciddi idi. Artık her şey çok ciddi idi.

Katie çizdiği resmi incelemek için başını yana eğdi. Uçurumun kenarında duran ve selfie çeken Anna'yı çiziyordu. Resme uzaktan bakmak için başını geriye çeken Katie, taktığı kolyenin üzerindeki minik kalbi okşadı.

Anneme kötü düşüncelerimi söylediğim için şimdi başım daha büyük dertte. Annem kızgın değilmiş gibi davrandı. Ama Anna'ya olanlar benim suçum değildi ve kimse bana inanmayacak. Beynimde büyük bir savaş yaşanıyor gibiydi, iyi ve kötü arasında büyük ve korkunç bir savaş.

Katie yüzünü sayfadaki Anna'nın yanına yaklaştırdı.

İyi ki anneme tüm kötü düşüncelerimi anlatmamışım.

77

Bothell, Washington

SARA KENDİNİ TEKRAR tekrar karnına tekme yemiş gibi hissediyordu.

Önceki gece çok az uyumuş, şafak sökmeden önceki saate kadar yatağında dönüp durmuştu. İsteyken müşterileri bekletmiş, sonra da birkaç siparişi berbat etmişti. Bütün gün hiçbir şey yemişti; zihni allak bullak olmuştu.

Şimdi, Bothell'e doğru araba kullanırken, parmak eklemleri direksiyonun üzerinde bembeyaz kesilmişti. Katie'nin sözleri zihninde gürlerken, etrafını saran girdabın verdiği acıya dayanmaya çalışıyordu.

Anna'yı uçurumdan aşağı itmek ve düşüşünü izlemek nasıl bir şey olurdu?

Katie'nin ifşaatının ardından yüreği paramparça olan Sara, polisin, medyanın ve *tüm dünyanın* tek bir soruyla üzerine gelmekte olduğu korkusundan kaçamıyordu: *Anna'yı Katie mi öldürdü?*

Sara cevabı bilmiyordu, polisin ne bildiğini de bilmiyordu.

Kaybolmuştu, çaresizdi. Annesiyle konuşması gerekiyordu. Sara'nın hayatı, soyu, Magda'nın mektubu ve bunun ne anlama geldiği hakkındaki gerçeği sadece annesi biliyordu.

Eğer geçmişimin dehşeti Katie'de canlandıysa...

Sara endişeden öylesine bunalmıştı ki, yolun çoğunun nasıl geçtiğini anlamadan kendini Silverbrook Hills Huzurevi'nin oto-

parkında buldu. Danışmaya kayıt yaptırmaya gittiğinde müdür Hetta Boden'in orada olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı.

"Merhaba Sara." Boden'in sesi sakın ve soğuktu. "Kaitlyn seninle değil mi?"

"Hayır," dedi Sara kayıt esnasında. *Hetta biliyor mu?* diye düşündü. Bazı sakinlerin kâğıt oynadığı ya da kitap okuduğu lobiyi hızlıca gözden geçirdi. Onlar biliyor muydu? *Bilemezler. İsimlerimiz halka açıklanmadı. Hayır.* "Hayır, Katie bir arkadaşıyla birlikte. Sadece ben varım."

"Peki fiyat ayarlamasıyla ilgili bildirimlerimizi aldın mı?" diye sordu Hetta. "Mali formu doldurman gerekiyor, son günü çoktan geçti."

"Evet," dedi Sara, Boden'a yalandan gülümseyerek. "Teşekkür ederim." Oradan ayrıldı, açık bir asansöre adım attı ve kapıları kapatmak için düğmeye uzandı.

"Bekle lütfen." Bella Spencer ona katılmak için acele ediyordu.

Sara kapıları onun için tuttu, sonra dördüncü katın düğmesine bastı.

"Teşekkür ederim, Sara." Bella gülümseyerek nefesini topladı. "Seni tekrar görmek ne güzel. Güzel kızın nerede?"

"Evde." diye yanıtladı Sara, çenesi buruşarak.

Bella bunu fark etmişti.

"Her şey yolunda mı?"

Derin bir nefes alan Sara, "Teşekkürler, ben iyiyim," diyebilirdi: Asansör kabini hareket etti, uğuldayarak yükseldi ve sonra zil çaldı. Dördüncü katın kapıları açıldı ve Sara koridorda ilerleyerek köşeyi döndü ve üzerinde kocaman harflerle Bayan Marjorie Cole yazan 404 numaralı süite ulaştı. Annesinin odasının kapısı açıktı. *Çarkıfelek*'i izliyordu.

"Tatlım." dedi Marjorie ve televizyonu kapattı.

Sara kapıyı kapadı ve annesini kucaklayarak ona uzun bir süre sarıldı. Ardından annesinin yanındaki yatağa oturdu.

"Olan biten her şeyi biliyor musun anne?"

"Bana anlattıkları ve haberlerde gördüklerim kadarını."

“Korkunç bir şey.” Sara avucundaki mendili sıktı. “Çok korkuyorum.”

Marjorie, kızının omzunu sıvazladı.

“Haberlerde seni ya da Katie’yi hiç göstermediler. Ya da isimlerinizi söylemediler,” dedi Marjorie. “Söylenenlere bir an bile inanmadım. Bence ortada büyük ve korkunç bir hata var.”

Sara başını salladı.

“Anne, ikimiz de gerçekte neler olduğunu biliyoruz.”

“Gerçekten her şeyi biliyor muyuz?”

Sara annesine Anna Shaw’ın ölümü, Katie, kolye, Katie’nin kötü düşünceleri, Dr. Mehta, polis, avukat tutmak gibi her ayrıntıyı anlattı, tüm korkularını dile getirdi. Hiçbir şeyi saklamadı. Sonra çantasından Katie’nin defterini çıkardı ve sayfaları çevirerek Katie ile Anna’nın uçurumdaki çizimine geldi. Ona bakarken Marjorie’nin yüzünü acı ve sevgi doldurdu.

Sonra Sara çantasından Magda’nın mektubuyla ilgili eski belgeleri çıkardı.

“Bunları tavan arasında saklı buldum.”

Marjorie, Sara’nın elindeki zarflara baktı.

“Hapishaneden seninle iletişime geçtiğini bana hiç söylemedin,” dedi Sara. “Magda’nın ne istediğini bana hiç söylemedin. Neden?”

Marjorie onlara bakarak hafifçe inledi ve ardından “Seni korumak istedim,” dedi. “Sadece seni korumak içindi.”

“Ne istiyordu?”

Marjorie duvardaki takvimine baktı ve minik bir kalple işaretlediği bugünün tarihini gördü.

“Biliyor musun, bu çok komik,” dedi Marjorie. “Bugün resmen ve yasal olarak bizim kızımız olduğun gün.”

“Evet, anne. Ama söyle bana, bilmeye hakkım var. Magda ne istedi?”

“Hapisten çıktığında seni görmek istedi. Torunları olup olmadığını bilmek istedi. Hayatının bir parçası olmak istiyordu.”

“Hayatımın bir parçası mı?” Sara afallamıştı. “Mektubu nerede?”

“Yaktım onu. Baban ve ben bunu seninle paylaşmanın iyi bir şey olmayacağına karar verdik. Bu yüzden Magda’ya hayır dedim.”

“Ona cevap mı yazdın?”

“Evet.”

“Ama ya adresini öğrenip evimize gelirse?”

“Bizi koruması için Montana Başsavcılığına başvurdum. Magda isimlerimizi bile bilmiyordu.”

Sara zarflara baktı.

Marjorie, “Belki de onu görmene izin vermeli, seni bu hakkından mahrum bırakmamalıydım,” dedi. “Ben sadece seni korumak istedim.”

“Ona ne söyledin?”

“Ona hiçbir şekilde hayatının bir parçası olamayacağını ve bir daha asla seninle iletişime geçmeye çalışmamasını söyledim.”

“O ne dedi? Cevap yazdı mı?”

“Hayır. Ondan bir daha hiç haber almadık. Hapisten çıktıktan ve ortadan kaybolduktan sonra bile. Yedi yıldan fazla oldu. Bu her şeyin sonuydu. Sana hiç anlatmadığım için üzgünüm. Geçmişe gömülü kalmasını istedim. Seni ondan korumak için her şeyi yaptım. Belki de seni bu kadar çok sırla büyütmeyle hata ettim, şimdi ailemizi ne hâle soktuğunu görüyorum. Çok ama çok üzgünüm.” Marjorie kızının gözlerini aradı. “Onu hiç görmek istedin mi?”

“Hayır, asla istemedim.” Sara, Katie’nin çizimine baktı. “Ama gerçeği biliyoruz anne. Bu işin sonu değil. Bak neler geldi başımıza.”

“Sara, hayır. Ben buna inanmıyorum.”

“İnan anne. Kim olduğumu ve onların işlediği cinayetleri düşünmediğim bir gün bile geçmiyor. Ve kimsenin asla unutmaya-
cağını bilmek çok zor. Bunun acısını ve utancını her zaman hisse-
deceğim. Yaptıklarının sorumluluğunun bir kısmını üstlenmekten kendimi alamıyorum... İşte bu yüzden, tıpkı senin ve babamın yap-
tığı gibi, canavarların çocuğu olduğum ortaya çıkmasın ve zulüm
görmeyeyim diye hep kendimi korudum. Bu yüzden...” Sara bile-
ğini kaldırdı “yeterince büyür büyümez ve sen de anlayışla karşı-

ladığını söyler söylemez, beni onlara bağlayan bu izi saklamak için bu dövmeyi yaptırdım. Biyolojik ailemin kim olduğunu değiştiremem, bu korkunç utancı da yok edemem.”

“Hayır, hayır, Sara. Sen ve Katie masumsunuz. Onların yaptıklarının senin kim olduğunla hiçbir ilgisi yok. Onların suçlarından arınmış olarak yaşamaya hakkınız var.”

“Öyle mi? Tanrım, Katie’ye bir baksana anne. İçimizde resmen kötülük saklı!”

“Hayır Sara, böyle söyleme.”

“İşte bu yüzden hiç çocuk sahibi olmak istemedim. Onların iğrenç soyunu devam ettirmek istemedim. Sonra Nathaniel’le tanıştım ve o kadar iyi bir yüreği vardı ki beni umutla doldurdu.”

“Nathaniel çok iyi bir insandı.”

“Ama kurbanlarının haber fotoğraflarına baktığım o ilk andan sonra –o zaman kaç yaşındaydım bilmiyorum ama– kendimi onlardan biri olarak hayal ettim, dehşetlerini, acılarını hissettim. Bu beni rahatsız ediyor çünkü...”

Sara nefes nefese kalmıştı.

“Çünkü beni de yanlarında getirdiler. Suç mahallindeydim. O zavallı masum insanları tuzağa düşürmek için beni kullandılar.” Sara tekrar yara izini örten dövmeye baktı. “Rüyalarımnda bana haykırıyorlar. Kadının kolumu tırmaladığını, oyduğunu hâlâ hissedebiliyorum, çığlıklarını duyabiliyorum.”

“Sara,” dedi Marjorie. “Beni dinlemelisin. İyi ile kötü arasında bir çizgi vardır ve sen bu çizgiyi asla geçmedin, geçmeyeceksin de çünkü biz seni doğru yetiştirdik. Kendi düşüncelerin olabilir ama kötülüğe boyun eğmeyecek ahlaki bir yapın olduğunu biliyorum. Nathaniel’in iyi bir kalbi vardı ve Katie’nin içinde hem onun iyiliği hem de senin iyiliğin var. Zorlanıyor olabilir ama o kötü biri değil. Buna inanmak zorundasın.”

“Ama ya kanındaki bir tür güç Katie’yi bu çizginin ötesine ittiyse?”

İkisi de kapıya ve hemen dışarıdan gelen sese doğru bir bakış fırlattı. Sara kapıyı açtı ve koridorda iki tarafa da baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Tam annesinin yanına dönmüştü ki telefonu Rose Aranda'dan gelen bir mesajla titreşti:

“Savcılıktan bir arkadaşım Katie’yi cinayetle suçlamaya hazırlandıklarını söyledi. Bizim de hazırlanmamız gerekiyor.”

Sara eliyle ağzını kapattı.

“Ne oldu?” diye sordu Marjorie.

“Polis, Katie’yi cinayetle suçlamaya hazırlanıyor. Gitmem gerekiyor.”

78

Seattle, Washington

ADLİ TIP BÖLÜMÜNDE yükselen hafif bir tezahürat, Erik Foy'u çalışma masasından kalkıp amirinin masasının etrafında toplanmış olan analistlere katılmaya davet ediyordu.

Kelly Jensen, Anna Shaw'ın ölümünde kullanılan taştan parmak izi almayı başarmıştı. Erik Foy, bir taştan parmak izi almanın hiç de kolay bir iş olmadığıнын farkındaydı. Bu gelişme birkaç açıdan önemliydi.

“Teşekkür ederim. Pekâlâ.” Kelly Jensen hafifçe gülümsedi. Gözlerini monitörden ayırmadan, ekranın bir tarafına taştaki parmak izlerinin, diğer tarafına da Katie Harmon'ın parmak izlerinin büyük ve net görüntülerini yerleştirdi. “Hâlâ yapmam gereken karşılaştırmalar var. Herkes işinin başına dönsün. Erik, Carl Benton'ın tabletini bitirmen gerekiyor ki bu davayı tamamlayabilelim.”

“Hallediyorum.”

Jensen'in başarısından cesaret alan Foy, Benton'ın tabletinden kullanılabilir tek bir net parmak izi elde etme çalışmalarına geri döndü.

Kolay olmadı ama sonunda parmak izlerinin üst üste bindiği alandan bir şey çıkardı. Monitöründeki görüntüyü büyüttü. Şimdi yapması gereken, birbirine karışmış izleri iki farklı parmak izine ayırmak ve bunları karşılaştırmaktı.

Foy, üst üste bindirilmiş görüntünün uç noktalarını ve gerçek dal noktalarını bulmak zorundaydı. Görüntüyü iyileştirmek için görüntü binarizasyonu, sırt inceltme ve önemsiz ayrıntıları çıkar-

ma gibi birkaç adım gerekecekti. İlerleme kaydediyordu ama bu oldukça titiz bir çalışmaydı.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı ki, Jensen'ın kurtarılan parmak izlerini karşılaştırma işini bıraktığını gördü. Genç kadın, çalışma masasını terk ederek yüzünde ciddi bir ifadeyle aceleyle bölümden çıktı.

Bir şeyler dönüyor, diye düşündü Foy.

Bu arada karşılaştırma için iki parmak izi bulmayı başarmıştı.

İlki kolaydı; Benton'a aitti.

İkinci parmak izi ise parktaki kadına, Marilyn Hamilton'a aitti. Foy memnundu çünkü Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi'nden geçirilebilecek kadar detaylı bir görüntüydü.

Birkaç komut ve ayarlamadan sonra Foy, Hamilton'ın parmak izini AFIS'e gönderdi.

Son tuşa basarak "İşte başlıyoruz." dedi.

79

Seattle, Washington

TRACY LINDA LOMAN'IN BILLINGS'TEKİ Montana Kadın Hapishanesi'nde mahkûm olduğu dönemden kalma günlüğünün çizgili sayfalarındaki el yazısı düzgün ve okunaklıydı.

Ekler Loman'ın yeğeni Michelle'den gelmişti.

Ryan onları virüslere karşı kontrol etti. Sonra Montana Hapishane Müdürlüğü'nü aradı ve oradaki bir yetkili 3875647 numaralı mahkûm Tracy Linda Loman'ın orada hapis yatmış olduğunu doğruladı.

Ryan hemen okumaya başladı, Loman'ın gözlemleri onu Carrie'yi yok eden karanlığın daha da derinlerine götürüyordu.

Magda'ya yapılan ilk referansa geldi:

“Kaderin cilvesine bak ki geldikten çok kısa bir süre sonra meşhur Magdalena Vryker –ya da kocası Herman kendini astıktan sonra tercih ettiği adıyla Magdalena Kurtz– ile arkadaş oldum. Şu anda sadece 5 yılı kaldı ve oldukça hoşsohbet birine benziyor.”

Ryan diğer bölümlere geçerek dikkatle okumaya devam etti.

“Magda bana İspanyolca ve Fransızca öğrendiğini, kendini tamamen farklı gösterebilmek için tiyatro makyajı eğitimi aldığını –çok iyi bir kütüphanemiz vardır– ve dünyaya yeniden katılacağı zaman için yeni bir yaşam planı üzerinde çalıştığını söyledi.”

Ryan pasajı tekrar okumak için yavaşladı, sonra devam etti.

“Bir gün Magda bana sayıların gücüne olan bağlılığından ve inancından bahsetmeye başladı. Dediğine göre sayılar büyük bir anlam taşıyor, belli şeylere işaret ediyordu. Hatta kızıyla aynı tarihlerde doğmuş olduklarını ve bunun onun kaderiyle ya da kozmik bir şeyle yakından bağlı olduğunu açıkladı. Sonra Herman Vryker’la tanıştığı tarihi ve bunun ne anlama geldiğini anlattı, dediğine göre büyük işler yapmak için seçilmişlerdi. Bazı şeylerin neden gerçekleştiğinden, sayıların bu olaylardaki rolünden bahsetti. Kısacası bu kadının sayılara karşı çılgınca bir takıntısı var.”

Demek kafayı sayılara takmış.

“Bir öğle yemeğinden sonra Magda, geçirdiği sayısız psikiyatrik seanslardan, testlerden ve danışmanlık hizmetlerinden bahsetti. Kendisini değerlendiren tüm psikiyatristlere tam da duymak istediklerini söylemiş, hapisten kurtulabilmesinin tek yolu buymuş. Onlara Herman’ın kendisini istismar ettiğini ve hastalıklı fantezilerine boyun eğmeye zorladığını anlatmış. Bunu yapmak zorunda kaldığını yoksa Herman’ın hem onu hem de kızları Hayley’i öldüreceğini söylemiş, ki bunların hepsi yalan.”

Bir yalancı, hiç şaşırmadım.

Bir gün avluda, çit boyunca tek başımıza yürüyorduk. Magda durdu ve şöyle dedi: “Gerçek şu ki o kurbanları tuzığa düşürüp öldürmekten büyük haz duyuyordum. Öldürmenin gücünü seviyordum. Bu bizim kaderimizdi. Bizim için yıldızlarda ve sayılarda yazılıydı. Eğer hâlâ sayılarda ve yıldızlarda yazıyor olsaydı, yine yapardım. Y yapmak zorunda kalırdım.”

Lanet olsun sana, pislik! Ryan bir an durdu, sonra okumaya devam etti.

“Magda’ya kurbanlarının cesetlerinin nerede olduğunu gerçekten bilip bilmediğini sordum. Bana kanımı buza çeviren bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu kadın tam bir baş belâsı. Çok zeki, manipülatif ve çok tehlikeli. Çok tehlikeli.”

Nerede olduklarını biliyor, diye düşündü Ryan. Carrie’nin nerede olduğunu çok iyi biliyor. Yumruğunu masasına vurdu, sonra devam etti, Magda’nın serbest bırakılmasına ve Loman’ın günlüğündeki son bölümlere yaklaştı.

“Magda’nın içeride geçireceği süre artık çok kısa ve bana kendisinden alınıp başka bir aile tarafından evlat edinilen kızı Hayley’i bulmak istediğinden bahsetti. Magda ailenin kim olduğunu, nerede yaşadıklarını, isimlerini, kısacası hiçbir şeylerini bilmiyor. Ama onları mutlaka bulacağına dair yemin etmiş. Cezasının sona ermesiyle birlikte onları bulmanın bir çaresini bulmak için, Bağışlayıcı Işıkla İyileşen Kadınlar ve avukatıyla birlikte çalıştığını söyledi. Kızı Hayley ile yeniden bir araya gelebilmek için aileyi mutlaka bulmak istiyor. Hayley’nin artık yetişkin bir kadın olması gerektiğini ve hatta torunlarının bile olabileceğini söyleyip duruyor.”

Ryan okuduklarına inanamıyordu.

“Magda bana nihayet grubu ve avukatı aracılığıyla Hayley’nin ailesine bir mektup ulaştırabildiğini ve şimdi umutla dolu olduğunu söyledi.”

Ryan birkaç sıradan pasajı atlayarak ilerledi.

“Magda bugün bir mektup aldı. Aileden gelmiş ve bu onu çok öfkelendirdi. Bana anlatırken tüm vücudu titriyordu. Bebeğini ondan çaldıklarını söyledi ve mektubu bana da gösterdi. Mektupta şöyle şeyler yazıyordu: ‘Sen onun annesi değilsin. Seni asla görmek

istemiyor. Ondan uzak dur. Bizim için hayatımızda hiçbir rolün yok. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Onun için sen yoksun bile.’ Magda’ya baktığımda, sanki bir düğmeye basılmış gibi görünüyordu, gözlerinin arkasında bir şey alev alev yanıyordu.”

Bu son pasajdı.

Ryan tüm bunları sindirmek için bir an durup soluklandı.

Sonra tekrar tekrar satırları okudu; kızına ulaşmaya çalışırken Magda’nın telaffuz etmiş olabileceği herhangi bir gönderme aradı. Elbette hiçbirini bulamadı.

Ne geçmişte ne de şimdi peşine düştüğü insanlara dair Magda herhangi bir referansta bulunmamıştı.

Tam parmaklarını birleştirip dudaklarına götürüyordu ki telefonu çaldı. Arayan annesiydi.

Hemen cevap verdi.

“Ryan, ah, Ryan.”

Kadının sesindeki heyecanlı gerginlik karşısında şaşırان Ryan bunun kötü bir haber olmasından korktu, belki de babasının başına bir şey gelmişti.

“Ne oldu anne?”

“Sonunda DNA sonuçlarını aldık. Onu buldun, Ryan!”

80

Seattle, Washington

SARA EVE DÖNDÜĞÜNDE akşamın erken saatleriydi.

Bingo onu ilk karşılayan oldu, bacağına sokuldu. Sara mutfağa gittiğinde Val ve Katie temizlik işlerini bitirmiş, bulaşıkları kuruyorlardı.

“Merhaba anne.” dedi Katie.

“Merhaba Sara,” dedi Val, bulaşık havlusunu asarak. “Akşam yemeğinde tavuklu sandviç yedik. Senin için de bir tane hazırlamamı ister misin?”

“Hayır, teşekkürler Val. Katie, sen yukarı çık, ben de geliyorum.”

“Tamam. Hadi, Bingo.”

Katie ve köpek gittikten sonra Sara masaya oturdu.

Onun yüzündeki korkuyu okuyan Val arkadaşına yaklaştı.

“Her şey çok saçma,” dedi Val. “Haberlerde, okulda söyledikleri şeylere bir an bile inanmadım, bunu biliyorsun.”

Sara güçsüzce başını salladı.

“Sana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle.” dedi Val.

Acısını bastırmaya çalışan Sara başını iki yana salladı. “Bize zaten çok yardımcı oldun.”

“Bu gece Katie’nin bende kalmasını ister misin?”

Sara başını iki yana salladı.

“Siz ikiniz benim ailem gibisiniz, biliyorsun. Sana yardım etmek için her şeyi yaparım.”

“Bunu biliyorum Val. Teşekkür ederim.”

“Biraz daha kalmamı ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim. Bizim için zaten çok şey yaptın ve bu benim için dünyalara bedel, ama yapmam gereken bazı şeyler var.”

Val, Sara’ya gülümsedi.

“Bingo’yu alayım ve sizi biraz yalnız bırakayım.” Val Sara’ya sarıldı. “Bir şey olursa, herhangi bir şey, sadece beni ara.”

Birkaç dakika sonra, Val ve Bingo ayrıldı; Sara, Rose Aranda’yı aradı.

“Başka ne biliyorsun?”

“Anladığım kadarıyla akşama kadar çalışacaklar.”

“Aman Tanrım, bu gece onu tutuklamaya mı geliyorlar?”

“Pek olası değil. Henüz resmî cinayet suçlamasını hazırlamadılar.”

Sara sanki parçalanıyormuş gibi gıcırtılı bir hıçkırık kopardı.

“Dokuz yaşındaki kızımı cinayetle suçlayacaklar! Onu kaybedemem!”

“Sara, bekle.”

“Ya hemen şimdi buradan ayrılırsak? Kanada’da arkadaşlarımız var. Ya da Meksika’ya gidebiliriz?”

“Sara. Dayanmalısın. Önce ne yapacaklarını görmeliyiz, tamam mı? Sabah ilk iş oraya geleceğim. Bununla savaşıabiliriz.”

Sara masadaki sandalyeye yığıldı.

Dr. Mehta mı sebep oldu tüm bunlara? Polise mi gitti? Artık ne önemi var ki? Bu çok zor bir durum. Tanrı Katie’yi benden alıyor mu? Tıpkı Nathaniel gibi. Tıpkı babam gibi. Tanrı beni kim olduğum için, tüm o insanlara yaptıklarının bir parçası olduğum için cezalandırıyor.

Yara izini kapatan dövmeyle baktı.

Çünkü ben oradaydım.

Aniden merdiven gıcırdadı, Sara’nın irkilmesine neden oldu.

Basamakların dibinde Katie belirmişti.

“Başım büyük bir dertte, değil mi anne?”

Sara yutkundu ve tüm sinir uçları karıncalanırken kızının yanına gitti.

“Evet.”

81

Seattle, Washington

DİRSEĞİNİ MASAYA, telefonunu da kulağına dayamış olan Dedektif Larry Grotowski notlar almakla meşguldü.

Saatine baktı, hâlâ akşamın erken saatleriydi.

Daha sonra bir şeyler yemeden önce atıştırmak için masasında bir elma vardı. Bu uzun bir gece olacaktı. Delta, British Columbia'dan, Katie Harmon'ın iki yıl önce olay yerinde bulunduğu sırada ölen çocuğun davasını ayrıntılarıyla aktaran baş dedektifle telefondaydı.

“Olay Elmside Heights Halk Havuzunda meydana geldi,” dedi Dedektif Dennis Sandler, elindeki dava dosyasından okuyarak. “Çocuğun adı Myles Henry Zuter. Öldüğünde yedi yaşındaydı. Sana doğum tarihini vereyim...”

Sandlar'ın aktardığına göre Zuter ve ailesi İsviçreliydi. Havuza gittiklerinde Delta'daki akrabalarını ziyaret ediyorlardı. Oğulları Myles yaşına göre oldukça iriydi ve diğer çocuklarla alay ettiği, hatta bazılarına göre zorbalık yaptığı biliniyordu. Yedi yaşındaki Katie Harmon ise annesiyle birlikteydi. Seattle'dan gelmişlerdi ve Delta'daki arkadaşlarını ziyaret ediyorlardı.

Görgü tanıklarının ifadesine göre, Myles havuz başında havlusuyla bazı kızlara vuruyor, onlara isimler takıyordu. Ardından Katie'nin saçını çekmeye başlamıştı. Katie defalarca ona durmasını söylemiş, Myles ise onunla alay etmeye, saçını çekmeye devam etmişti, ama bu sefer daha sert bir şekilde. Katie ona durmazsa başı-

na çok ama çok kötü bir şey geleceğini söylemişti. Myles onun bu söylediklerine gülmüş ve oradan ayrılmıştı.

O gün havuz neredeyse tam kapasite doluydu. Cankurtaranlar havuzdaki çocukların şakalaşmalarını engellemekle meşguldü. Ve Myles Zuter, Katie ile yaptığı tartışmadan yaklaşık on beş yirmi dakika sonra havuzun dibinde bulunmuştu. Yetişkinler onu kurtarmak için suya atlamış ama onu hayata döndürme çabaları başarısız olmuştu.

Myles'in Katie Harmon ile ağız dalaşı ettiğini gören bazı tanıklar, çocuğun ölümüne onun neden olduğu söylentilerini ortaya atmışlardı. Oysa yapılan soruşturma ve Myles'i kurtarmak için suya dalan yetişkinlerin ifadeleri, onun suyun altında sıkışıp kaldığını gösteriyordu. Myles'in mayosunun büzme ipi filtreleme mekanizmasına takılarak vücudunu sıkıca sarmış, böylece kendini kurtarması için mayosunu çıkarmasına izin vermemişti.

Ama Katie Harmon havuzun o bölgesine hiç gitmemişti.

Myles'in Ölümü tamamen kazara boğulmayla gerçekleşmişti.

"Katie Harmon, Zuter'in ölümünden önceki anlarda ona söyledikleri yüzünden perişan olmuş, travma geçirmiş," dedi Sandler. "Bunun suçluluğunu hayatı boyunca taşıyacağını düşünüyorum."

"Ama çocuğun ölümüyle hiçbir ilgisi yok muydu?" diye sordu Grotowski.

"Kesinlikle hiçbir şey. Görgü tanıkları Katie'nin o sırada havuzun karşı tarafında olduğunu söyledi. Bu trajik bir kazaydı," dedi Sandler. "Anladığım kadarıyla bunun yakın zamanda gerçekleşen bir ölümle bağlantısı var, öyle mi?"

"Biz de bunu araştırıyoruz," dedi Grotowski. "Bunun için teşekkür ederim, Dennis."

"Elbette, ne demek."

Grotowski sandalyesinde arkasına yaslandı, sonra Tilden ve diğerlerine haber vermek için arkasını döndü. Ama oradaki tek kişi oydu. Telefonla konuşurken arkasındaki faaliyeti kaçırmıştı. Adli tıptan Kelly Jensen da dâhil olmak üzere herkes Acker'ın ofisindeydi. Not defterini alan Grotowski onlara katıldı.

"Emin misin, Kelly?" diye sordu Acker.

“Evet. Taştan kesinlikle parmak izi aldık. Bunları Katie Harmon’inkilerle karşılaştırdım ve önemsiz ayrıntılar, gözenekler ve sırtlar açısından hiçbir benzerlik yok. Yani taştaki parmak izleri kesinlikle Katie’ye ait değil. Ancak yeni parmak izlerini henüz veri tabanlarında araştırmadım ya da dava için topladığımız diğer parmak izleriyle karşılaştırmadım. Taştaki parmak izlerinin Katie Harmon’a ait olmadığını size hemen söylemek istedim.”

Benton içinden küfretti.

“Bu bizi nereye götürüyor?” diye sordu Tilden.

Onlara katılan Grotowski’nin yüzündeki endişeyi fark eden Acker araya girdi.

“Bir şey mi buldun Larry?”

“Aslında evet.” Notlarına bir göz attı. “Az önce Kanada’daki davanın baş soruşturmacısıyla konuştum. Görünüşe göre Katie Harmon çocuk boğulduğunda oradaymış, onunla konuşmuş ama ölümüyle hiçbir ilgisi yokmuş.”

“Ne?” dedi Benton.

“Evet. Kazara boğulmuş. Katie de tesadüfen oradaymış.”

Acker kollarını kavuşturmuş, yüzü düşünceli bir şekilde buruşmuştu.

“Savcılığın her şeyi durdurmasını sağlamam gerekecek.” dedi Acker.

“Bekle.” Pierce, Jensen’a döndü. “Hâlâ diğerlerinin parmak izlerini incelememiz gerekiyor ve...”

Jensen’ın telefonu çaldı.

“Erik arıyor, bir saniye.” Jensen avucunu Pierce’a doğru kaldırıp çağrıyı cevapladı.

“Kelly,” dedi Erik. “Marilyn Hamilton’ın tabletindeki parmak izini inceledikten sonra AFIS’ten bir sonuç aldım ve Tanrım, ne yakaladığımıza inanamayacaksınız!”

“Devam et.”

Foy ona anlatmaya başladı ve Jensen kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak bekleyen diğerlerine döndü. Bir parmağını havaya kaldırdı.

“Erik, Erik,” dedi Jensen. “Tabletteki parmak izini taştakiyle karşılaştırmamız gerekiyor. Hemen geliyorum!”

82

Seattle, Washington

RYAN'IN KAYNAKLARI BU sefer doğru kişiye işaret ediyordu.

Sara Dawn Harmon aslında Magda ve Herman Vryker'ın kızı Hayley Vryker'dı.

Vryker'ların DNA'sı hüküm giymiş suçluların ulusal veri tabanında yer alıyordu. Ryan'ın verdiği örnekler Vryker'ların DNA'sıyla karşılaştırılmış ve sonuçta Ryan'ın Sara'nın çöpünü karıştırdığı gece bulduğu atılmış bir diş fırçasından elde ettiği DNA ile "ailesel DNA" bağlantısı kurulmuştu.

Ryan, annesi onu başarılı DNA sonuçları konusunda bilgilendirdikten sonra, akşam olmasına rağmen Jet Town Diner'a gitti. Araştırmalarından ve Seattle'daki şüphelilerini izleme deneyimlerinden, Sara'nın erken vardiyalarda çalışma eğiliminde olduğunu iyi biliyordu. Ama yine de onu görebilme umuduyla gelmeye karar vermişti.

Tek başına bir masaya oturup kahve sipariş etti.

İçerisi meşgul değildi.

Ama sakın kalıp düşünmek için tüm gücünü kullanması gerekiyordu. Bunca yıldır Carrie'yi bulmanın bir yolunu arıyordu. Her kıl payı kaçırmaya, her ıskalamaya, her yanlış umuda ve her başarısızlığa rağmen devam etmişti. Asla pes etmemişti ve şimdi, işte şimdi başarmıştı. Magda'ya giden reddedilemez yolu, bağlantıyı bulmuştu.

Yıllar önce işlenen suçlardan ve daha sonra Magda ve Herman'dan toplanan DNA'lar sonunda ulusal DNA veri tabanı olan Birleşik DNA İndeks Sistemi'ne, CODIS'e gönderilmişti. Ryan,

annesi ve polis arkadaşları sayesinde, araştırmasındaki her önemli kişiden topladığı DNA'ları, ailesel DNA araştırması yoluyla Magda ve Herman'ın DNA'larıyla karşılaştırabilmişti.

Defalarca ve sürekli olarak hiçbir şeyin eşleşmediğini görmüştü. Artık boşa kürek çektiğini düşünmeye başlamıştı.

Ryan'ın annesi Carrie'yi aramaktan vazgeçmesini istemişti.

Ama bu sefer bir eşleşme yakalamıştı. Bu kez Sara Harmon'dan aldığı DNA, onun Magda ve Herman Vryker'in biyolojik akrabası olduğunu gösteriyordu.

Yaklaşık otuz dakika boyunca Ryan sakin lokantayı inceledi.

Sara yoktu.

Ryan düşüncelerine daldı. Yıllardır bu ânı kafasında planlamış ve prova etmişti; Magda'nın kızını bulursa ve bulduğunda, ona nasıl yaklaşacağını düşünmüştü. Artık onu bulduğuna göre, seçeneklerini tarttı; Sara ve kızının, Anna Shaw'ın trajik ölümünde rol oynadıkları yönündeki karanlık ve derin endişeyi göz önünde bulundurdu.

Magda'nın soyundan gelen kötülüğün bir sonu yok mu?

Ryan bir an için gözlerini kapadı.

Ryan, Sara'ya yaklaşmayı sürekli ertelemişti. Ama bu onun kim olduğunu öğrenmeden önceydi.

Sara'yı arayabilir ya da ona bir mesaj göndererek konuşmak isteyebilirdi. Ama Sara onu duymazdan gelebilirdi. Ya da Sara'nın evine de gidebilirdi. Bunun onu üzeceğine, hatta korkutacağına şüphe yoktu. Ama Ryan, Sara'ya hayatlarının birbirine bağlı olduğunu, onun yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyecek bir an bulabilirse, bu işe yarayabilirdi.

Bu benim tek şansım olabilir. Elimden kayıp gitmesine izin vermem.

Masanın üzerine birkaç dolar bıraktı. Arabasına gitmek üzere lokantadan ayrıldığında içi hafiflemiş, hatta heyecanlanmış hissediyordu.

Yağmur yağmaya başlamıştı.

83

Seattle, Washington

GECE ÇÖKMÜŞTÜ.

Pierce ve Benton çelik yeleklerini giymiş, Blue Rose Bay Apartmanı'ndan yarım sokak ötede plakasız Ford Explorer'larının içinde oturuyorlardı.

Tutuklama ekibinden gelecek izni beklerken Benton ağzındaki Juicy Fruit çubuğuyla meşguldü.

Adli tıp analistleri Marilyn Hamilton'ın Benton'ın tabletinden alınan parmak izlerini Anna Shaw'ı öldürmekte kullanılan taştaki parmak izleriyle eşleştirdikten sonra olaylar yıldırım hızıyla gelişmişti. Tekrar, Hamilton'ın adını, doğum tarihini ve sosyal güvenlik numarasını ulusal suç veri tabanı NCIC'e göndermişlerdi. Hamilton'ın sabıka kaydı yoktu. Ancak Hamilton'ın parmak izlerini AFIS'e gönderdikten sonra, parmak izlerinin Magdalena Ursula Vryker olarak da bilinen hükümlü seri katil Magdalena Ursula Kurtz'un parmak izleriyle eşleştiğini görmüşlerdi.

Magdalena, 1994 ve 1995 yıllarında Montana, Idaho ve Washington'da işlediği bir dizi cinayetten dolayı Montana Kadın Hapishanesi'nde yirmi yıl hapis yattıktan sonra, bir savunma anlaşmasının gereği olarak yedi yıl önce koşulsuz olarak serbest bırakılmıştı.

Magdalena, Marilyn Hamilton takma adıyla sakin bir hayat yaşıyordu.

Acker savcılığı alarma geçirmişti. Yargıç hızlı davranarak Pierce ve Benton'a e-postayla gönderilen bir cinayet tutuklama emri çıkarılmasını sağlamıştı.

“Tüm bunların ortaya çıkış şekli inanılmaz.” Benton başını iki yana sallıyordu. “Bunu kıl payı kaçırıyorduk.”

“Parkın otoparkından o video görüntüsünü almamız, parmak izlerine ulaşmamız ve Jensen ile ekibinin yaptıkları, evet, hayret verici.” dedi Pierce.

“Kuş gözlemcisi ha?” Benton apartman kompleksine bakıyordu. “Seri katil.”

“Dairesinde oturduğumuzda,” dedi Pierce, “onunla ilgili kötü bir his vardı içimde ama ne olduğunu anlayamadım.”

Pierce ve Benton, on yıllar önce Montana’da büyük ölçüde kovuşturulan bir davada Kurtz/Vryker’in işlediği suçlarla ilgili az çok bilgi sahibiydiler. Magdalena ve kocasının işlediği cinayetler neredeyse otuz yıl öncesine dayanıyordu. Ara sıra televizyonda suç programlarında ve sosyal medyada konuşuluyordu ama Pierce ve Benton için bu davanın Seattle ya da King County ile hiçbir ilişkisi olmamıştı.

Ta ki şimdiye kadar.

Ve şimdi de Magdalena’nın Anna Shaw’ın ölümündeki rolüyle tüm gizem daha da derinleşmişti.

“Sunny Days grubu oradayken Magdalena neden parktaydı?” diye sordu Benton, gözlerini siteden ayırmadan.

“Katie yardım için koştuğunda sadece birkaç dakikalık bir boşluk vardı, o yüzden orayı izliyor olmalıydı.”

“Peki neden oradaydı?” diye sordu Benton.

“Belki Katie’yle bir bağlantısı vardır!” dedi Pierce. “Hatırlarsan, Dr. Mehta, Sara Harmon’ın ailesinin şiddet geçmişiyle ilgili endişelerini dile getirdiğini söylemişti.”

Benton’ın telsizi tutuklama ekibinden gelen bir mesajla çıtırdadı. Harekete geçme zamanı gelmişti.

King County ve Seattle polisi cadde boyunca trafiği durdurmuştu. Binanın otoparkına giriş ve çıkışları kapatmışlardı. Hamilton’ın dairesinin yakınındaki tüm dairelerde oturanları sessizce tahliye etmişler, ardından asansörleri kapatmışlar ve tüm merdiven boşluklarına polis memurları yerleştirmişlerdi. Bina yöneticisi gerekirse Hamilton’ın dairesinin anahtarını vermede yardımcı olmuştu.

Gerekmişti de.

Ağır silahlı tutuklama ekibi kapıya vurduğunda yanıt alamadı. Silahlarını çekerek daireye girdiler ve odaları tek tek aradılar. Hamilton yoktu.

Pierce ve Benton, olay yeri ekibi Hamilton'ın dizüstü bilgisayarına ve diğer eşyalarına el koymadan önce daireyi kontrol etmek için gelmişlerdi. Dedektifler dairenin içinde dolaşırken Pierce oturma odasındaki kitaplığa gitti. Bir an durup çerçeveli aile fotoğraflarına, midillideki kıza, hokey pistindeki çocuğa ve diğerlerine baktı. Dondu kaldı.

Parlak sarı yağmurluklu, gökkuşağı renginde bir şemsiye tutan, parlak mavi lastik çizmeleriyle su birikintilerinde sıçrayan küçük bir kızın fotoğrafı.

Mağazadan satın aldığı çerçevedeki hazır fotoğrafın aynısıydı. *İşte bu. Tanıdık gelen buydu.*

Pierce daha sonra diğer fotoğrafları daha yakından inceledi: Düğün ve mezuniyet fotoğrafları, bir çocukla balık tutan beyaz saçlı adam.

Küçük kız gibi, hepsi de manken gibi görünüyordu, bunlar hazır fotoğraflardı.

Bunlar onun gerçek ailesi değil. Kim sahte bir ailenin fotoğraflarını saklar ki? Ailesi olmayan biri mi?

“Şuna bak, Kim.”

Benton mutfaktaki, farklı günlere el yazısıyla notlar düşülmüş duvar takvimine bakıyordu.

“Nedir bu?”

“Bak Hamilton sonuncusuna ne yazmış, bugünün tarihi.” Pierce mavi mürekkeple yazılmış küçük ve düzgün yazıyı okudu: *Bugün o gün!* Benton'la bakiştılar.

İkisi de tarihin anlamını bilmiyordu.

Pierce güçlükle yutkundu, çünkü yazı her ne anlama geliyorsa, çok geç kaldıklarını hissetmişti.

84

Bothell, Washington

SILVERBROOK HILLS HUZUREVİ'NDE MARJORIE Cole'un kapısı yumuşak bir sesle çalındı.

Yatağında doğrulup penceresinden süzülen yağmuru izlemekteydi ve arkasını döndüğünde odanın girişinde Bella Spencer'ı gördü.

“Kapın hâlâ açıktı. Özür dilerim, seni rahatsız mı ettim?”

“Hayır.”

“Sana eşlik etmemi ister misin?”

“Olur.” Marjorie'nin zayıf gülümsemesi çektiği acıyı gizleyemedi. Bella, Marjorie'nin yatağının yanındaki sandalyeye oturdu.

“Sara'yı biraz önce asansörde gördüm ve çok üzgün görünüyordu.”

Marjorie'nin çenesi titriyordu ama sessizdi.

“Ve şimdi de sen üzgün görünüyorsun. Kusura bakma, burnumu sokmak istemem ama bir sorun mu var?”

Marjorie gözyaşlarını silerek pencereye geri döndü. “Dışarıda müthiş bir fırtına var.” dedi.

“Tanrım, sanırım işine burnumu sokuyorum. Özür dilerim.”

“Hayır, hayır, özür dileme.” Marjorie başını eğerek elindeki buruşuk mendile baktı. “Sadece ailevi meseleler, anlıyor musun?”

Bir süre sadece pencereden gelen yağmur sesi duyuldu.

“Ailevi meseleler,” diye tekrarladı Bella. “Hepimiz ne kadar zor olduğunu biliyoruz, değil mi?”

Marjorie başını salladı.

“Aslında...” Bella ayağa kalkıp kapıyı kapattı, sonra da kilitledi
“Sana bir zamanlar bir aile meselesi hakkında yazmıştım.”

Marjorie şaşırmişti.

“Ve sen de bana bir cevap yazdın.” dedi Bella.

Marjorie’yi yeni bir endişe dalgası sarmıştı.

“Ne dediğimi hatırlıyor musun?” Bella yatağın ayak ucunda duruyordu. “Sana kızım la yeni bir başlangıç yapma hayalimi anlatmıştım. Yirmi yıl sonra değişmiş bir insan olduğumu söylemiştim. Bağışlanmak istemişim. Senden merhamet dilenmişim. Hayley’i görmeme izin vermen için sana yalvarmıştım.”

Marjorie’nin yüzü bembeyaz kesilmişti.

“Ahh, şimdi her şeyi hatırlamaya başladın, değil mi?” dedi Bella.
“O zaman bana ne yazdığını da hatırlamalısın. Bana hiç merhamet göstermedin, beni hiç affetmedin. Ve kendini iyi bir insan olarak sunuyorsun, her zaman başkalarına yardım ediyorsun, herkesten daha erdemli olduğunu sanıyorsun. Ama sen Hayley’i benden aldın! Onu bana düşman ettin! Ona benim var olmadığımı söyledin! Ama ben varım, işte buradayım!”

Marjorie personeli uyarmak üzere düğmeye uzandı, ama Bella onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

“Seni bulmam uzun zaman aldı. Ama bir avukat tutup eyalet ve vilayet bürokrasisinden geçtiğinde, onlara her türlü yazılı talebi sunduğunda... İsim ve adres gibi şeyler çatlaklardan sızabiliyor. Ve ben o çatlaklardan birinden sürünerek geçtim. İşte buradayım.”

“Lütfen git buradan.”

“Hayley’i bana karşı kıskırtmış olabilirsin. Ama güzel torunum Katie’nin başına gelenleri öğrendiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.”

“Lütfen. Sadece git.”

“Çok rahatsız olmuşa benziyorsun. Seni rahatlatmama izin ver lütfen.”

Bella yatağın yanındaki büyük yastığa baktı. Onu iki eliyle tuttu.

“Bugünü nasıl da bekledim. Bugünün tarihini ve ne anlama geldiğini biliyor musun?” Bella yavaşça yastığı havaya kaldırdı. “Sayılar ve tarih bugün aynı hizadalar. Bugün benden her şeyimi aldığın gün.” Marjorie’ye bir adım daha yaklaştı. “Ve bugün, ben de senden her şeyi alacağım.”

85

Bothell, Washington

HETTA BODEN TÜM müşterilerinin dosyalarını güncel ve düzenli tutmaktan gurur duyuyordu.

Silverbrook Hills Huzurevi'ndeki ücret artışına ilişkin bildirimler tüm aileler ya da mülk sahipleri tarafından dikkate alınmıştı.

Biri hariç herkes.

Marjorie Cole.

Bu durum Boden'ı rahatsız ediyordu çünkü son ödeme tarihi yaklaıyordu ve bu durum Cole'un kızı Sara Harmon'ın umurunda değil gibiydi. Sara, müessesenin annesini kapısına teslim etmek zorunda kalabileceğinin farkında değil miydi?

Akama kadar ofisinde alıan Boden alt dudağını ısırđı.

Sonra 404 numaralı süitin anahtarlarını kaptı. Belki de durumu doğrudan Marjorie'ye anlatırsa o da Sara'ya iletebilirdi.

Boden asansöre binerek dördüncü kata çıktı ve koridora adım attı. Keyi döndü ve 404 numarada durdu.

Kapının erevesine vurarak içeriye seslendi.

“Ben Hetta Boden, Bayan Cole, sizinle mutlaka konumam gerekiyor.”

Boden sessizlik içinde bekledikten sonra kapıyı tekrar çaldı.

“Yardıma mı ihtiyacınız var? İçeri geliyorum, Bayan Cole.”

Anahtarları ıngırdadı. Kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

“Bayan Cole?” Boden içeriye adım attığında durgun bir odayla karılatı.

Banyonun kapısı açık, ışığı kapalıydı. Televizyon kapalıydı. Bodenden yatağı doğru adım attı ve dondu kaldı.

“Aman Tanrım!”

86

Seattle, Washington

“BENİM NEYİM VAR, ANNE?”

Sara şimdi Katie’yle birlikte mutfaktaydı. Derin nefesler alarak, kontrolün kendisinde olduğu görüntüsünü sürdürmeye çabalıyordu.

“Tatlım...” Sara kelimeleri aradı. “Anna’nın ölümü son derece sar-sıcıydı, kalbinde ve zihninde bir yara almak gibiydi, anlıyor musun?”

“Herkes onu benim öldürdüğümü ve polisin beni yakalayacağını çünkü korkunç bir katil olduğumu söylüyor.”

“Tatlım...”

“Ve bir avukat tutmuşsun, anlamıyorum. Çok korkuyorum.”

“Bekle, seni yukarı, odana götürelim.”

Yatağa oturan Sara, kızının omuzlarını nazikçe kavradı ve tüm sevgisi ve kararlılığıyla gözlerinin içine baktı.

“Evet, korkutucu çünkü karmaşık bir durum. Bu yüzden bize yardım etmesi için Rose yanımızda. Sabah burada olacak, o yüzden beni iyi dinle. Polis ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, sana kötü bir şey olmayacak. Seni koruyacağız ama şu çok önemli, uçurumda ger-çekte ne olduğu konusunda sır saklayamazsın. Anladın mı Katie?”

Katie başıyla onayladı.

“Anna selfie çekerken birden aklına kötü bir düşünce geldiğini ve onu uçurumdan aşağı itmenin nasıl bir şey olacağını sorduğunu söylemiştin. Bu doğru mu?”

Katie başını öne eğdi.

“Bu doğru mu Katie?”

“Evet.”

“Hepsi bu kadar mı?”

Katie sessizdi.

“Hepsi bu mu, Katie? Yemin ederim bana söylemek zorundasın çünkü yarın polis burada olacak. Hepsi bu kadar mı?”

Katie başını iki yana salladı.

“Başka ne oldu?”

Katie fısıltılı bir sesle konuştu: “Zihnime gelen başka bir düşünce daha vardı, bana...”

Katie durdu.

“Nedir o diğer düşünce tatlım? Sana ne dedi?”

Katie’nin gözlerinden iri gözyaşları süzüldü.

“*İt onu* dedi! Anna’yı itmemi söyledi!”

Sara birden irkildi; Katie’nin az önce açıkladığı şeyi henüz sindirememişti.

“Bir dakika, bir dakika... Sen bunu yaptın mı?”

“Hayır!” diye karşılık verdi Katie başını iki yana sallayarak. “Sanki beynimde büyük bir savaş vardı! İyi ve kötü arasında büyük, korkunç bir savaş. Anna’nın kenara çok yakın durduğunu görmek ve bana onu itmemi söyleyen ses.”

Sara gözlerini kırpıştırarak bu açıklamayı sindirmeye çalıştı.

“Ama başka bir düşünce, bir ses gibi, hayır dedi, bunu yapma. Biliyordum anne. Bunun yanlış olacağını biliyordum. Bu yüzden yapmadım. Anna’ya geri geri gitmemesini söyleyip durdum. Ama dinlemedi ve düştü. Sonra her şey çok hızlı oldu, korkunç, çok korkunç bir rüya gibiydi! Benim yüzümden düştüğünü düşündüm, çünkü ben bunu düşünüyordum. Benim neyim var böyle? Çok korkmuştum. Neden böyle düşüncelerim vardı? Anna neden beni dinlemedi ve kenara bu kadar yaklaştı? Onu dala tutunurken gördüm. Bana bakıyordu, yardım için yalvarıyordu, sonra koştum ve koştum!”

Katie ağlamaya başladı.

Sara kollarını kızına doladı.

“Tamam, sorun yok. Tatlım, kötü düşünceler kötü düşüncelerdir. Herkesin bir noktada aklına gelir. Benim de oldu ama bu in-

sanları incitmek istediğim anlamına gelmez. Tatlım, onlara sahip olmanın yanlış olduğunu düşündüğünü biliyorum ama asla onların dediklerini yapmamalısın ve yapmadın da. Yapmadın çünkü sen kötü bir insan değilsin. Bana söylediğin için çok mutluyum.”

Tam o sırada Sara’nın cep telefonu çaldı. Ama aşağıda bırakmıştı.

Annesi ya da Rose Aranda olabileceğini düşünerek Katie’nin yanından ayrıldı.

“Bu önemli olabilir. Sen burada kal, ben telefonumu getireyim.”

Sara kalbinde yükselen bir umutla merdivenleri hızla indi. Mutfak masasından telefonunu alırken, evinin önünde duran bir aracın farları dikkatini pencereye doğru yönlendirdi. Arayanın numarasına bakmadan telefona cevap verdi.

“Sara Harmon?”

“Evet.”

“Ben Silverbrook Hills’ten Hetta Boden.”

Hetta Boden? Sara irkildi. Eğer bu kadın ödemeler için arıyorsa... Ama sesi farklıydı; kulağa yıpranmış ve telaşlı geliyordu ve arka planda gürültü vardı.

“Evet.”

“Sara.” Boden’in sesi bu kez alışılmadık derecede insancıldı.

“Sara, annenin vefat ettiğini sana bildirmek zorunda kaldığım için çok ama çok üzgünüm.”

Sara’nın dizlerinin bağı çözüldü.

Bir anda annesinin yüzü, sesi, kokusu ve dokunuşu içini yakıp kavurdu. Tezgâhın üzerinde dengesini bulmaya çalışırken, içinden sessiz bir çığlık yükselerek boğazında düğümlendi.

“Tanrım, olamaz.”

“Çok üzgünüm Sara.”

“Hemen geliyorum.”

“Sağlık görevlileri onu götürdüler. Sanırım hastaneye giderken hâlâ onu hayata döndürmeye çalışıyorlardı.”

“Hangi hastane?”

“Sunline...”

Kapının ısrarla çalınmasıyla birlikte Sara’nın dikkati dağıldı.

“Bekle, Hetta, lütfen, lütfen bekle, Tanrım!”

Hâlâ telefonuna sarılan ve zihni allak bullak olan Sara, bunun annesinin ölümüyle ilgili olabileceğini düşünerek kapıya gitti ve onu açtı.

İlk başta karşısında tek başına duran bir yabancı gördü; ellili yaşlarında, yağmurluk ve şapka giymiş bir kadın. Yaşadığı şok ve üzüntüye rağmen Sara onu Silverbrook Hills’ten tanıdı.

“Bella?”

Bella Spencer, Sara’nın ızdırabını ve elindeki telefonu gördü. “Gördüğüm kadarıyla annenin vefatını çoktan öğrenmiş olmalısın. Çok üzgünüm Sara. Silverbrook beni yardım etmem için gönderdi.”

“Ne oldu? Tanrım, az önce yanındaydım!”

“Kalbi, belki. Çok üzgünüm. Beni olabildiğince çabuk buraya gelmem ve Katie’ye göz kulak olmam için gönderdiler.”

“Katie’ye göz kulak olmak mı? Neden?”

“Şu anda hastanede sana ihtiyaçları var, annenle ilgili işlerle ilgilenmen gerekiyor.”

“Bilmiyorum, ben sadece...” Sara’nın parmakları saçlarında gezindi.

“Korkunç bir zaman,” dedi Bella. “Bırak yardım edeyim.”

“Anne?” dedi Katie merdivenlerin başında durarak. “Büyükan-neme bir şey mi oldu?”

“Ah, Katie,” dedi Sara. “Emin değiliz. Lütfen odana geri dön.”

“Merhaba, tatlım.” dedi Bella ona gülümseyerek.

Katie merdivenin başında durmuş onlara bakarken –Bella’nın neden geldiğini anlamaya çalışırken– Sara’nın telefonundan Hetta Boden’in uzaktan duyulan cılız sesi cıvıldıyordu. Sara bir anda telefonunun ve açık kapıdan duyulan şiddetli yağmurun farkına vardı.

“İçeri gel Bella, neler olduğunu anlat bana,” dedi, yarım dönüp telefonunu kaldırarak. “Hâlâ orada mısın, Hetta? Hangi hastane? Bella Spencer burada ve...”

Bella içeri girdi, kapıyı itti, yağmur şapkasını çıkardı ve Katie’ye gülümsedi.

“Seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun.” dedi küçük kıza.

Katie, Bella'yı büyükannesini ziyaret ettiği yaşlılar evinden tanıyordu. Ama şimdi ona bakarken, Bella'yı başka bir yerde de görmüş ve işitmiş olduğunu fark etti.

"Dylan ve arkadaşları bana küfrettiklerinde sen benim okulumdaydın." dedi Katie.

"Seni izliyordum," dedi Bella. "Uzun zamandır seni izliyordum, koruyucu bir melek gibi. Senin orada olduğun gün ben de Sparrow Song Park'taydım."

"Seni görmedim."

"Ama oradaydım."

Sara telefonunu indirdi ve Bella'ya döndü.

"Silverbrook'taki Hetta Boden seni göndermediğini söylüyor." Sara'nın yüzü gerildi. "Neden buradasın?"

Bella anlamlı gözlerle Sara'ya baktı, yüzünde önce memnuniyet sonra da zafer ifadesi belirdi.

"Benim kim olduğumu bilmiyor musun, *Hayley*?"

Bella'ya daha dikkatle bakan Sara'nın o anda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, çünkü cevabı görmüştü, Bella'nın gözlerinin ardındaki öfkeli gerçeği görmüştü; karşısında Magda duruyordu.

Buz gibi korku Sara'nın sırtında bir örümcek gibi kıpırdandı.

"Bugünün ne olduğunu ve neden burada olduğumu biliyor musun?" diye sordu Magda.

Sara şoke olmuş hâlde telefonunu sımsıkı kavramıştı ve Magda ona doğru adım attığında başparmağı yanlışlıkla Hetta ile yaptığı görüşmeyi sonlandırdı.

"Sen ve seni benden çalan o kadın benim var olmadığımı söylediniz!" diye sürdürdü Magda. "Beni hiçe saydınız! Senin gerçek anneni, hakiki anneni! Bana bir kez bile elini uzatmadın! Sende benim kanım var! Sana ben hayat verdim!"

Başını iki yana sallayan Sara geri adım attı, aklı başından gitmişti.

"Hayır!" dedi Sara. "Hayır! Sen bana sadece acı verdin!"

"Bana ait olanı almak için buradayım!"

"Defol git buradan! Biz senin gibi değiliz!"

"Katie öyle! Tıpkı benim gibi."

“Defol! Sen bir canavarsın! Çık dışarı!”

“CANAVAR OLAN SENSİN, HAYLEY! VE BUGÜN CANAVARLARI YOK ETME GÜNÜ!”

Hâlâ telefonunu tutan Sara, 911’i aramak için ekranı aydınlattı.

Magda’nın eli cebine girip çıktı. Çelik bir bıçak parladı ve Magda, Sara yere yığılana dek ona birkaç hızlı darbeye saldırdı.

Katie’nin çığlıkları tavanda, duvarlarda ve pencerelerde yankılandı. Magda başını kaldırıp ona baktı. “Şşş, tatlım. Her şey yoluna girecek. Ben senin gerçek büyükannenim. Ve bugün seni yanıma almaya geldiğim gün.”

Dehşete kapılan Katie haykırdı, “Anne! Anne, kalk! Neden aneme zarar verdin?”

“O korkunç bir anneydi. Bunca yıl sana yalan söyledi.”

Magda’nın merdivene doğru elinde hâlâ Sara’nın kanının damladığı bıçağıyla ilerlediğini gören Katie’nin gözleri kocaman açıldı, korkudan tüm bedeni kaskatı kesildi.

“O gün parkta seni izledim,” dedi Magda, ilk adımları atarken. “Seni yalnız yakalamak ve seninle konuşmak istedim. Patikada senin ve o kızın biraz arkasından gittim, gözden uzak durmaya çalıştım. Görmedim ama bir çığlık duydum. Sonra ormandan seni uçurumdan aşağı bakarken gördüm. İşte o zaman onu ittiğini anladım.”

“Hayır! Hayır! Anna’yı asla itmedim!”

Magda bir adım daha attı.

“Hayat üzerinde bu güce sahip olmak nasıl bir duyguydu?”

“Onu ben itmedim!”

Bir adım daha attı.

“Bunu yaptığını biliyorum çünkü biz aynıyız. Senin kanın benim kanım.”

“Hayır.”

“Ve sen kaçtıktan sonra, ona baktım. O ağaç köküne tutunuyordu. Onu kurtarırlarsa, onlara ne yaptığını anlatacağını biliyordum ve...”

“Ama onu ben itmedim!” Katie başını iki yana sallıyordu. “Ben itmedim!”

Bir adım daha.

“Anna hayatta kalırsa herkese anlatacaktı, ben de bir taş aldım ve senin için yapılması gerekeni yaptım. Bizim için.”

“Hayır!” Katie hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

“Bunu kabul etmek zorundasın. Sende benim kanım var. Biz birbirimize aidiz. Bu özel günün hayalini kuruyor ve bekliyordum. Kaderimizde muhteşem şeyler yapmak var. Birlikte.”

Magda merdivenlerin tepesine yaklaşırken Katie çığlık attı.

“ANNE! LÜTFEN KALK!”

Aşağıdaki katta Sara’nın göz kapakları çırpınarak açıldı.

Vücudu uyuşmuş, görüşü bulanıklaşmıştı, ama Katie’nin çığlıklarını duyabiliyordu.

İnleyerek kendini dizlerinin üzerine çekti ve Katie’nin Magda’dan kaçıp odasına girdiğini ve kapıyı çarparak kapattığını gördü.

Emekleyerek merdivenlere gitti ve elleri ve dizleri üzerinde basamakları tırmanmaya başladı.

Üst katta, Katie yatak odasının kapısını kilitleyemeden Magda kapıyı zorla açtı. Katie yatağının altında kayboldu, korkuyla Magda’yı izledi, ayakkabılarını gördü, sonra bir ışık yayıldı, döşeme tahtaları gıcırdadı.

Magda’nın yüzü doğrudan yatağın altındaki Katie’ye bakarken belirdi.

“Tatlım,” dedi Magda elini uzatarak. “Oradan çık ve bana sarıl. Çok ama çok uzun zamandır bekliyordum.”

Katie çığlık atarak Magda’ya tekmeler savurdu, Magda’nın yüzünde öfke ifadesi belirdi. Âdeta bir kobra hızıyla Katie’yi ayak bileğinden yakaladı ve yatağın altından dışarı sürükledi. Ardından pençe gibi parmaklarıyla Katie’nin kolunu kavradı, çığlıklar içindeki küçük kızı zorla ayağa kaldırdı.

Tam Katie’yle birlikte gitmek üzere arkasını dönmüştü ki, Sara kocaman bir lambayı Magda’nın kafasına indirdi, ardından bir adrenalin patlamasıyla lambanın kordonunu kadının boynuna dolandı, hırlayarak sıkmaya başladı.

“Kaç, Katie! Kaç!”

Ama iki kadın yatak odasının kapısını bloke etmişlerdi. Magda büyük bir hınçla Sara'yla boğuşuyor, elinde bıçakla çırpınıyor, bazı darbeler Sara'nın omuzlarına ve kollarına isabet ediyordu. Mücadeleleri merdivenin başına kadar devam etti; yüzü saç ve kandan bir maskeye dönüşmüş olan Magda kordonu neredeyse çıkarmak üzereydi. Ve bıçağı Sara'ya saplamak için elini yukarı kaldırdı.

Sara'nın kana bulanmış parmakları birer pençe gibi Magda'nın bileğini kavradı ve bıçağı ele geçirme mücadelesi içinde dengelerini kaybederek merdivenden aşağıya yuvarlanmaya başladılar, birbirlerine dolanmış hâlde zemine çarptılar.

İkisi de hareketsizdi, bedenleri iki büklüm olmuştu.

Katie sessizlik içinde aşağı indi.

Histerik ve sarsıcı hıçkırıklarla titreyen Katie, Sara'ya doğru koştu ve dizlerinin üzerine çökerek annesinin başını kucağına aldı.

“Uyan anne! Lütfen uyan!”

Katie annesinin kanlı elini tuttu, annesinin de kendi elini sıktığını hissetti.

Sara yaşıyordu.

Tam o anda Katie, Magda'nın soğuk bakışlarını üzerinde hissetti.

Kadın birkaç adım ötede yerde yüzüstü yatıyordu.

Magda'nın açık gözlerini kendi gözlerine kenetlenmiş hâlde gören Katie'nin aklına tek bir düşünce geldi: *Bıçak!* Etrafına bakındı. *Bıçak nerede?* Kulaklarında alarm çanları çalan Katie ne kapı zilini ne de kapı açıldıktan sonra atılan adım seslerini duydu. “Üzgünüm ama çığlıklar duydum, her şey...?”

İçeri Ryan Gardner adım atmıştı.

Ve bu dehşet verici manzara karşısında nefesi kesilmişti. Sanki zaman donmuş ve gerçeküstü ebedi bir an ortaya çıkmış gibiydi. İki kadın destansı bir mücadelenin ardından kanlar içinde yerde yatıyorlardı. İkisi de oldukça hırpalanmış hâldeydi. Ve bir çocuk kadınlardan birinin elini tutmuş, şefkatle başını kucağına almış, onu hafifçe sallıyor ve ona “Uyan anne, lütfen uyan.” diye fısıldıyordu.

Sonra kadının tutuşu gevşedi, eli düştü ve çocuğun çığlıkları yaklaşan sirenlerin feryadıyla birleşti.

87

CİYAK CİYAK BAĞIRAN bir ambulansın arkasında, bir sağlık görevlisi Marjorie Cole'u hayata döndürmek için hiç durmadan çabalıyordu. Kadın hiçbir hayati belirti göstermiyordu. Bir oksijen maskesi takıldı, yüksek konsantrasyonda oksijen verildi ve sağlık görevlisi kalp masajına başladı.

Birkaç dakika sonra kadını tekrar kontrol etti.

Hâlâ bir şey yoktu.

Sağlık görevlisi çabalamaya devam etti ancak sonuç alamadı.

Ekipmanı hazırladı ve defibrilasyonu başlattı, ardından hızla kadını yeniden kontrol etti.

Nihayet nabız alabildi.

Evet!

Sağlık görevlisi Bothell'deki hastaneye haber verdi.

Kilometrelerce ötede, Kuzey Seattle'da, Sara Harmon'ın evindeki saldırının ardından olaylar gelişmeye başlamıştı.

Mahallesinin sessiz sokaklarında siren sesleri yankılanıyordu.

Yardımanın geldiğini duyan Ryan, Katie'nin yanında kalmıştı. Sara ve diğer kadın bilinçleri kapalı şekilde yerde yatarlarken, Katie annesinin yanından ayrılmayı reddetmişti. Ryan ne olduğunu bilmiyordu. Bıçağı gördükten sonra onu tekmeleyerek uzaklaştırmıştı. Sonra, kanamayı durdurmak için bulaşık havlularını kullanma çabaları arasında, Katie'nin söylediği sözleri anlamaya çalışmıştı.

Birkaç dakika sonra polisler silahlarını çekerek eve girdiler.

Ryan ellerini havaya kaldırarak itaat etti, sonra düz bir şekilde yere uzanarak –ve Katie’nin ona aktarmayı başardığı şeyleri toparlamaya çalışarak– olan biteni anlatmaya çalıştı. İşler düzen ve karmaşanın bir karışımı içinde hızla ilerledi. Giysileri kan içinde kalan Ryan kelepçelenerek bir polis arabasının arkasına bindirildi. Polis evin güvenliğini sağladı ve bıçağı delil olarak değerlendirerek kaldırdı. Sağlık görevlileri Sara ve diğer kadını ayrı ambulanslara naklettiler. Olası bir ölüm beyanını almak üzere her hastaya bir polis memuru eşlik etti.

Ön tarafta, Sara’nın ön bahçesini kordon altına alan sarı renkli olay yeri şeridi vardı.

Komşular olayı kaldırımından izliyordu. Üçüncü bir ambulanstaki sağlık görevlileri Katie’yi muayene edip diğerleriyle aynı hastaneye götürdüğünde Val Rossi ilk gelenler arasındaydı. Bir kadın memur da Katie’yle birlikte gitmişti. Val hemen arabasını almak için eve koştu ve yardım etmek üzere o da hastaneye doğru yola çıktı.

Olay yerinde, üniformalı bir Seattle polisi Ryan’ı polis arabasında sorguladı ve trajedinin haberi viral hızda yayılırken ilk ifadesini aldı. Görgü tanıkları sosyal medyada mesajlar, resimler ve video klipler paylaşıyordu. Sara’nın haberi duyan birçok arkadaşı –aralarında Adina Nichol; lokantadan Polly ve Mel; Sunny Days grubundan insanlar ve Dr. Sally Mehta da vardı– hızla olay yerine geldiler. Ardından bazıları Sara ve Katie’nin kaldırıldığı hastaneye giderken, diğerleri ise Sara’nın annesine destek olmak üzere Bothell’e geçtiler.

Seattle Polisi tarafından bilgilendirilen Pierce ve Benton da olay yerine geldiler.

Kendilerine daha fazla bilgi verildi.

Daha fazla ayrıntı öğrenilince Ryan’ın kelepçeleri çıkarıldı. Pierce ve Benton onunla konuşurken Seattle’dan bir dedektif, Harmon’ların evinden nakledilen iki yetişkin kadından birinin aldığı darbeler nedeniyle öldüğünü bildirdi.

Başlangıçta, ölen kadın Marilyn Hamilton olarak da bilinen Bella Spencer olarak teşhis edilmişti.

Aslında Magdalena Kurtz olarak da bilinen Magdalena Vryker’dı.

KAPANIŞ

Hikâye patlak verdiğinde, günlerce ülke çapında manşetlerde yer aldı.

Seattle’da bir haftadan uzun süre ana haber oldu.

Magda’nın tekrar ortaya çıkıp biyolojik torununun genç bakıcısını öldürmesi, ardından torununu kaçırmak amacıyla kızına ve onu evlat edinen annesine saldırması insanları dehşete düşürmüştü, derinden sarsmıştı.

İlk gelen haberler Marjorie Cole’un, Magda’nın onu boğma girişiminden sağ kurtulduğunu, tehlikeli miktarda kan kaybeden Sara’nın ise ameliyat geçirerek hayatta kalmayı başardığını bildiriyordu.

Trajediye duyulan ilgi, sosyal medya grubu *Avcılar Magda’yı Buluyor* platformunda yoğun sohbetlere neden oldu. *Gammaz Yüreklere* de davayla bağlantılarını ortaya koyan bölümler yayınladılar.

Magda’yla ilgili soru işaretleri arttıkça Pierce, Benton ve diğer araştırmacılar parçaları bir araya getirmeye başladılar. Magda’nın dairesini incelediklerinde, kuş haritalarının altında Montana, Idaho ve Washington’a ait başka haritalar keşfettiler. Gizli haritalar kurbanların gömülü olduğu yerleri işaret ediyordu.

Cesetlerin mezardan çıkarılmasının ardından Montana, Idaho ve Washington’daki adli tabipler ve tıbbi tetkikçiler tarafından yapılan incelemelerde kurbanların kaybolduktan kısa bir süre sonra boğularak ya da bıçaklanarak öldürüldükleri tespit edildi.

Magda’nın bilgisayarını incelerken yeni planlarını ortaya çıkardılar. Marjorie, Sara ve Katie’nin nerede yaşadığını öğrendikten sonra Magda, Bella Spencer olarak yaşlılar evinde gönüllü çalışarak onları sabırla takip etmişti. Tarihlerle ve sayılara olan patolojik

takıntısına bağı kalan Magda, Marjorie ve Sara'yı öldürmek için kızını kaybettiği günün yıldönümünde yola çıkmıştı.

“Art Acker, *New York Times* muhabirine verdiği demeçte, “Bu onun sözde ihanetinin intikamıydı.” diye açıkladı.

Acker'ın anlattıklarına göre Magda, torunu Katie'yi kaçırmayı ve onu kazanmayı planlıyordu. Magda daha sonra kurbanlarının ailelerine gerçek kimliğini açıklamadan yaklaşmayı amaçlıyordu. Sempati ve mali destek sağlamak için onlara Katie'nin pahalı bir tedavi gerektiren ölümcül bir hastalığı olduğunu söyleyecekti. Magda aynı zamanda kurbanlardan birine ait olduğu iddia edilen kişisel bir eşyayı gösterecek, ardından da “torununa yardım etmek için” para karşılığında takas edeceği kalıntıların yerleri hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia edecekti.

Art Acker, *New York Times'a* şunları ilave etti: “Yine bir çocuğu kullanacaktı, bu onun aşağılık, sapkın fantezisiydi. Gerçi bu planı kesinlikle işe yaramazdı. Aileler mutlaka polise haber verirdi.”

Dava sonuçlandıktan kısa bir süre sonra Pierce ve Benton olayı değerlendirdiler.

Pierce, “İşler hiç kolay gitmedi.” dedi.

“Magda'dan bir adım uzaktaydık ama gerçekler filmlerden daha karmaşıktır,” dedi Benton. “Eee, ilk cinayet davan hakkındaki düşüncelerin nedir?”

“İlerledikçe öğreniyorsun. Soruşturmalar hakkında. İnsanlar hakkında,” dedi Pierce. “Elizabeth nasıl, Carl?”

Benton gülümsedi. “Yeni bir ilaçla tedaviye başladı ve başarı oranı yüzde yetmiş dedi doktor. Umudumuz var,” dedi. “Peki ya sen? Senin planların nedir?”

“Gelecek ay akrabalarımızı görmek, bazı kutlamalara ve törenlere katılmak üzere Arizona'ya gideceğiz. Bu, oğluma yeni davulunu gösterme fırsatı verecek.”

Pierce, Benton'a Ethan'ın davuluyla çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi.

“Çok güzel,” dedi Benton. “Çok havalı.”

Takip eden aylarda bir öğleden sonrasında Ryan Gardner annesini ve babasını Connecticut, Hartford'un kenarındaki kırsal bölgeye götürdü.

Kırmızı akçaağaç ve siyah huş ağaçlarıyla gölgelenmiş, bakımlı bir kilise bahçesindeki küçük bir mezarlıkta durdular.

Yumuşak çimenlerin üzerinde yeni bir mezar taşına doğru yürüdüler:

Carrie Arleen Gardner 21

Şubat 1973-1995

Ebediyen seveceğimiz kızımız ve kız kardeşimiz

Ryan'ın annesi eğildi ve kurumuş yaprakları sevgiyle süpürdü. Orada durup kuş seslerini dinlediler, kelebekler de bahçeyi çevreleyen çançiçekleri ve yabani sardunyalar arasında uçuşuyordu. Ryan'ın annesi sessizliği bozana kadar uzun bir sessizlik geçti.

“Kendi ailesi ve harika bir hayatı olabilirdi. Ama sonunda evimizde bizimle birlikte.”

Ryan kolunu annesine doladı.

Carrie'yi kaybettikten sonra annesi hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı ama bugün annesinin içinde bitmek bilmeyen bir acıyı dindiren küçük bir ışığın yanıp söndüğünü gördü.

Babası defalarca parçalanıp yeniden bir araya getirilmiş bir adama benziyordu. Ama Adsız Alkolikler toplantılarına sadakatle devam ediyordu ve annesi onu eve geri dönmeye davet etmişti. Carrie'nin mezarı başında duran Ryan'ın babası karısının elini tuttu ve bu onun içini ısıttı. Ryan gözlerini kapadı ve Westfarms alışveriş merkezindeki fotoğraf kabininde Carrie'yle birlikte olduğunu, Carrie'nin ona sarıldığını ve katıla katıla güldüklerini hayal etti.

Yine birlikteyiz. Bunu başaracağız.

Ülke genelinde Boston, Baltimore, Denver ve İngiltere'nin Manchester kentindeki mezarlıklarda da benzer anlar yaşandı. Her bir vakada, Frank ve Lydia Worrell, Willow Eve Walker, Brent Porter ve Sharon Lance ve Jeremy Dunster'in kurtarılan kalıntıları

iade edildikten sonra, aileleri ve arkadaşları onları anmak için bir araya geldiler.

Davanın dikkat çekmesiyle birlikte Anna Shaw'ın ailesi ve arkadaşları da onun anısını yaşatmak için mum ışığında bir anma töreni düzenledi.

Ancak Montana'nın ücra bir köşesinde bir ölümün yası tutulmadı.

King County aracılığıyla yapılan anlaşmayla Magda'nın kalıntıları defnedilmek üzere Big Sweet Water'daki yetkililere teslim edildi. Herman Vryker'in kalıntıları yıllar önce intihar etmesinin ardından Idaho'daki ailesine iade edilmişti. Ancak amcası Magda'nın kalıntılarının Hayden Gölü'nde Herman'ın yanına gömülmesini reddetti. Sonuç olarak, Montana'daki yetkililer Magda'nın Big Sweet Water mezarlığında onu evlat edinen ebeveynleri Nelson ve Scarlett Kurtz'un yanına gömülmesinin daha iyi olacağını düşündüler.

Ancak bu plan, nefret edilen Magda'nın sevdiklerinin yakınında gömülmesini ve bunun beraberinde getireceği kötü şöhreti istemeyen yerel halkı öfkелendirdi.

Magda'nın kalıntıları yakıldı; hiçbir taş ya da işaret dikilmedi.

Bu dünyayı geldiği gibi terk etmişti, kimse onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu.

* * *

Ryan artık Carrie'yi bulduğuna ve Magda'nın izini sürdüğüne göre, yıllardır aradığı sona ulaşmıştı. Seattle'a döndü ve orada kendisinin ve diğerlerinin her gün yaşadığı dehşeti, ızdırabı, anıları, umudu ve sevgiyi kapsayan kitabı yazmaya başladı.

Hikâyenin merkezinde Sara, Katie ve Marjorie vardı. Onun gibi onlar da kurbandı.

Daha da önemlisi, onlar hayatta kalmayı başarmış kişilerdi.

Katie'nin parmakları Dr. Mehta'nın ofisindeki el oyması zürafanın pürüzsüz yüzeyinde gezindi.

Onu tutmak ona huzur veriyordu.

Saldırıdan sonraki günlerde Katie, Dr. Mehta ile görüşmelerine devam etmekte ısrar etmişti. Seansları sırasında Dr. Mehta, Katie'nin Magda'nın saldırısından kaynaklanan psikolojik yaralarını tedavi etmeye çalıştı. Önceki ziyaretlerinden farklı olarak Katie bu kez içini döktü.

“Peki, o trajik geceyi bir kenara bırakırsak, Anna ile olduğundaki gibi hâlâ kötü düşüncelerin var mı?”

“Hayır, artık yoklar.”

“Gittiklerini nereden biliyorsun?”

“Açıklaması biraz zor ama sanırım artık annemin ve benim iyi insanlar olduğumuzu biliyorum ve beynime küçücük bir kötü düşünce bile gelse onunla savaşıp onu kovuyorum.”

Dr. Mehta bunu Katie'nin koruyucu bir başa çıkma mekanizması kurması olarak gördü ve Katie'nin annesinden miras aldığı ahlaki pusulanın büyükannesinin şiddet içeren özelliklerini gölgelediğini pekiştirdi. Yaşanan trajedi bunu güçlendirmişti ve Katie'nin bunu fark etmesi olumlu bir adımdı.

“Bu çok güzel Katie.”

“Annem bana Bella'nın uzun süredir kayıp olan bir akrabamız gibi olduğunu ve insanların hakkımızda bir şeyler söylediğini anlattı, ama bana daha fazlasını anlatacak.”

“Bu doğru. Ben de onunla konuştum ve çok yakında sana daha fazlasını anlatacak.”

Katie zürafayı okşayarak başını salladı. “Bu zürafayı çok seviyorum.”

“Biliyor musun,” dedi Dr. Mehta, “zürafalar birçok insan için birçok şeyi temsil eder.”

“Ne gibi?”

“Zarafet, güzellik ve tüm sorunların üstesinden gelebilmek ve uzaktaki umudu görebilmek gibi.”

Hastaneden taburcu olduktan sonra Sara, zihinsel ve duygusal travması için kendisini tedavi eden bir psikiyatrist olan Dr. Oleva Krensic ile görüşmeye başladı.

Sara'nın fiziksel yaraları hâlâ acıyordu ama yavaş yavaş her yönden iyileşiyordu.

Dr. Krensic, Sara'nın kahramanca eyleminin sadece Katie'yi kurtarmakla kalmayıp, onu kelimenin tam anlamıyla kötülüğün tehdidinden koruyarak Katie'nin kendi ahlak anlayışını nasıl güçlendirdiğini anlamasına yardımcı oldu.

Yine de Sara için biyolojik annesi Magda ile bir ölüm savaşı- na girmek zorunda kaldığını idrak etmesi zordu. Sara, Magda'nın genlerini Katie'ye aktarma ihtimalinden dolayı utanç ve suçluluk duymaya devam etti ve Katie'ye ailesinin karanlık geçmişini anlatmak zorunda kaldığı için acı çekti.

Krensic, "Bu doğal bir duygu," dedi. "Ama yersiz bir duygu. Magda için hiçbir sorumluluk taşımıyorsunuz. Hissettiğiniz suçluluk duygusu, bir insan kalbine sahip olmanın verdiği acıdır. Bu duygular kaçınılmazdır. Olayı şu şekilde çerçevelemek sana yardımcı olabilir: Sen Katie'nin Magda'nın biyolojik kontrolünden kurtulmasına yardım ettin. Magda'nın ölümü senin kötülüğe karşı kazandığın bir zafer, bir arınma; senin, Katie'nin ve annenin yeni bir başlangıç yapması için bir şans."

Ve saldırıdan sonra çok şey olmuştu.

Marjorie iyileşmeye giden uzun yolda bir dizi fiziksel ve psikolojik sorunla karşı karşıya kaldı. Ancak Sara ve Katie ile birlikte Kuzey Seattle'daki evine geri taşınabilmesi ona yardımcı oldu. Bella Spencer'ın geçmişini kontrol etmediği ve güvenlik konusunda gevşek davrandığı gerekçesiyle Silverbrook Hills Senior Living Home'a karşı açılan dava, mahkeme dışında büyük bir ödemeye sonuçlandı. Bu ödeme Marjorie'nin evde ihtiyaç duyduğu tüm profesyonel bakımı almasını ve ihtiyaçlarına uygun tadilatların yapılmasını sağladı.

İlk günlerde Mel ve lokantadaki herkes bağış kampanyaları aracılığıyla Sara'nın ailesi için bağış topladı. Ancak Sara, paranın neredeyse tamamını Anna Shaw'ın ailesi de dâhil olmak üzere Magda'nın kurbanlarının ailelerine dağıtmak için hızlı bir şekilde harekete geçti. Sara ve Katie, Lynora ve Chuck Shaw'ı ziyaret ederek alacakları fonu onlara bizzat bildirdiler.

Shaw'lar bu fonu Anna'nın adına bir anma bursu oluşturmak için kullandılar.

Saldırıdan sonraki günlerde, Sara hastanede iyileşirken, Ryan Gardner ona haber ulaştırdı. Kim olduğunu ve o gece yardım gelene kadar Katie'yi teselli etmede oynadığı rolü öğrendikten sonra Sara onu ziyaret etmesine izin verdi ve ona hikâyesini anlattı.

Ryan sözlerini bitirdiğinde şöyle dedi: “Yani tüm bu olaylar bizi birbirimize bağlıyor Sara.”

“Öyleyiz,” dedi Sara. “Ve çok üzgünüm.”

“Bunların hiçbiri için üzgün olmana gerek yok.”

Ziyaretlerine devam ettiler, arkadaş oldular.

Eve döndükten haftalar sonra ve Ryan'ın isteğini birkaç gün düşündükten sonra Sara, bunu kabul etti ve annesini de kitabı için onunla tam bir işbirliği yapmaya ikna etti.

Sara, “Bu şekilde hepimiz gerçeğin nihayet anlatılmasını sağlayabiliriz.” dedi.

Sara Jet Town Diner'da yarı zamanlı çalışmaya geri döndü ve emlakçılık lisansı almak üzere kurslara başladı.

Güneşli bir öğleden sonra Katie ile birlikte Kerry Park'a gittiler. Seattle şehir merkezinin manzarasını seyrederken Sara, “Sana ailemizin geçmişiyle ilgili gerçekleri anlatmaya başlamanın zamanı geldi,” dedi. “Sana nasıl evlatlık olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?”

Katie başıyla onayladı.

“Dahası da var. Uzun zaman önce, beni doğuran insanların, Büyükkannen Marjorie ya da Büyükbaban George'un değil ama Montana'da ben bebekken beni doğuran kişilerin büyük sorunları vardı,” dedi Sara. “Artık bana bakamayacakları kadar ciddi, büyük, yetişkin sorunları...”

Sara konuşmasına devam ederken Katie başparmağını Dr. Mehta'nın kendisine hediye ettiği el oyması zürafanın pürüzsüz boynunda gezdirdi. Katie onu dinlerken, ne olursa olsun annesiyle birlikte her türlü sorunun üstesinden gelebileceklerini biliyordu. Birlikte, karşılarına çıkan her türlü kötülüğü yenebilirlerdi.

Katie bunu biliyordu çünkü Elliott Körfezi'nden geçen feribotları izlerken, her zaman umudun olduğu ufka bakıyordu.

TEŞEKKÜRLER VE KİŞİSEL NOT

Bu kitabı yazarken, tarih boyunca affedilemez eylemlerden sorumlu olan insanların gerçek vakalarından yararlandım. Amacım onların çocuklarını düşünmek ve hayal ettiğim hikâyeyi olabildiğince gerçeğe uygun hâle getirmektir.

Eski bir gazeteci olarak, bir ipucunun peşine düştüğümde bana gizli belgeler sağlayan ya da bunları nerede arayacağımı öneren kaynaklarım oldu. Her düzeydeki hükümet kayıtlarına erişmek için çeşitli ülkelerdeki yasaları kullandım. Çoğu korunmuş, mühürlenmiş veya redakte edilmiş olsa da yeterince dikkatli bakarsanız, ilgi çekici hikâyelerin parçalarını ortaya çıkarabileceğinizi öğrendim.

King County Şerif Ofisi Yüzbaşı/Medya İlişkileri Sorumlusu Tim Meyer'e temel konulardaki yardımları için teşekkür ederim. Hikâyede King County, Washington ile ilgili olarak doğru olan kol-luk kuvvetleri hususları için Tim'e cömertliği ve sabrı için teşekkür ederim. Herhangi bir hata için, polis prosedürü, yargı yetkisi, yasa ve teknoloji ile yaratıcı özgürlükler aldığım için beni suçlayın.

Seattle'ı ziyaret ettim. Montana, Idaho ve Washington'ı gezdim. Hepsi birbirinden güzel yerler. Buraları benden daha iyi bilenler için, bazı coğrafi bilgileri çarpıttığım için özür dilerim. Örneğin, Sparrow Song Park diye bir yer yok. Roman gerçekliği biraz esnetse de gerçek kalması için elimden geleni yaptım.

Bu hikâyeyi size ulaştırırken, pek çok başka insanın sıkı çalışmasından ve desteğinden de yararlandım.

Eşim Barbara'ya ve Wendy Dudley'e hikâyenin geliştirilmesindeki paha biçilmez yardımları için teşekkür ederim.

Laura ve Michael'a teşekkürler.

Meridian Artists'teki süper zeki Amy Moore-Benson ve ekibi-ne; Londra'daki LBLA'daki olağanüstü Lorella Belli'ye; yetenekli Leah Mol ve harika Emily Ohanjanians'a; ve Harlequin, MIRA Books ve HarperCollins'teki inanılmaz editoryal, pazarlama, satış ve PR ekiplerine teşekkür ederim.

Bu da beni tüm bu girişimin en kritik parçası olduğuna inandığım şeye, yani siz okuyuculara getiriyor. Bu husus benim için bir nevi amentü hâline geldi ve her kitapta tekrarlanmaya devam ediyor.

Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, çünkü siz olmadan hikâye asla hayata geçemez ve anlatılmamış bir masal olarak kalır. Hayatınızı duraklattığınız ve bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim. Dünyanın dört bir yanındaki okuyucularıma ve en başından beri benimle birlikte olan ve iletişimde kalmaya devam edenlere derinden minnettarım. Nazik sözleriniz için hepinize teşekkür ederim. Umarım bu yolculuktan keyif almışsınızdır ve yeni kitaplarımı beklerken önceki kitaplarıma da göz atarsınız.

Bana not göndermekten çekinmeyin. Sizden haber almak hoşuma gidiyor. Bazen Zoom aracılığıyla kitaplarımla ilgili kitap kulübü tartışmalarına katılıyorum. Ve biraz zaman alsa da tüm mesajlara yanıt vermeye çalışıyorum. *

Rick Mofina

www.rickmofina.com

www.instagram.com/rickmofina/

<https://x.com/RickMofina>

www.facebook.com/rickmofina

